

AMERİKA'NIN ÇADILARI

Amerika'nın Cadıları

ALEX MAR

Alex Mar, New York doğumlu araştırmacı-yazardır. *Oxford American*, *The Believer*, *The New York Times Book Review*, *Slate* ve *Elle* dergileri için yazı dizileri hazırladı. Halen *Rolling Stones* dergisinde editörlük yapmaktadır. Amerika'daki çağdaş pagan kültürünü anlattığı belgesel *American Mystic*, ilk kez 2010 yılında Tribeca film festivalinde gösterildi. *American Mystic* için yaptığı araştırmalar, yazarın *Witches of America* adlı kitabının da ilk aşamasını oluşturdu.

AYHAN SEMİH KOÇ

2 Ağustos 1969 yılında Ankara'da doğdu. Yüksek öğrenimini 1987-1991 yılları arasında Amerika'da tamamladı ve 2001 yılında Türkiye'ye kesin dönüş yaparak çeşitli yayınevlerinde çevirmenlik yaptı. Çocuk ve yetişkin kitapları olmak üzere 50'ye yakın eserin çevirisini üstlenmiştir.

Amerika'nın Cadıları

© 2016, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Witches of America

© 2015, Alex Mar

Kitabın tüm yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni: Arzu Çağlan

Yayına Hazırlayan: Volkan Atmaca

Kapak Tasarımı: Alfa Tasarım

Sayfa Tasarımı: Ayşe Ersoy Yılmaz

ISBN 978-605-9709-41-5

1. Baskı: Ekim 2016

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelhavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 10905

AMERİKA'NIN CADILARI

ÇEVİRİ:
AYHAN SEMİH KOÇ

İÇİNDEKİLER

- 1 Stone City 7
- 2 Küçük Cadı 28
- 3 Ormanda Çıplak 38
- 4 Silahlarınız Barış Kılıfında Kalsın! 60
- 5 Feri Akımı 87
- 6 Çayırların Diana'sı 103
- 7 Toplu Ayin 121
- 8 Sicil Yoklama Süreci 148
- 9 Birinci Döngü 168
- 10 Morpheus ve Morrigan 195
- 11 Rahip Yapmak 216
- 12 Bağlama 242

- 13 Kanıt, O Yoksa Hafif Bir Ürperti 253
- 14 Savaş Kuzgunu'nun Ordusu 269
- 15 Kalede Üç Gece 277
- 16 Küçük Bir Şeytan Sorunu 302
- 17 Nekromansi Büyücüsüne Sempatî Duyalım 327
- 18 Gözlerimi Kargalar Yesin 352
- 19 Bataklığa Giriş 378

Stone City

Cadılar Kaliforniya'nın dört bir yanında toplanıyor. Cadılar, çırakları, küçük çocukları ve aynı anda birden fazla kişiyle aşk yaşayan erkek ya da kız arkadaşları... Samhain Bayramı'yla¹ biten Ölüm Sezonu için toplanıyorlar. Söylediklerine göre, dünyalar arasındaki örtü ekim ayında inceliyormuş ve yüz binlerce ölü diğer taraftan uzanarak size dokunup, yanağınızı okşayabiliyor, kulağınıza fısıldayabiliyor, hatta viskinizden içebiliyormuş. Bu yüzden rahibeler gösterişli Batı Sahili² araçlarını –kocaman kamyonetlerden tutun da pırıl pırıl parlayan çevre dostu minik arabalara kadar– garajlarından çıkarıp, bagajlarına çadırlar, yastıklar, tabak çanak, büyücülük gereçleriyle dolu büyük sırt çantaları ve poşetler içinde bir dolu ucuz bakkaliye yüklüyorlar. Bu şizofrenik eyaletin

1 Cadılar Bayramı'nın kökeninde yatan, Keltlere özgü bir pagan şenliği. Hasat sezonunun bittiğini ve kış mevsimine, yani yılın karanlık yarısına girildiğini işaret eder. İnanişâ göre, 31 Ekim'de kutlanan bayram günü, günbatımından ertesi gün güneş doğana dek ölümler dünyası ile canlılar dünyası arasındaki perde incelik ve Samhain doğaüstü güçler ile ölü ruhları yeryüzüne salar –ed.n.

2 West Coast: Kaliforniya sahili kastediliyor –çn.

dağları ve ormanları için kentlerini terk ediyorlar. Kayalar, ağaçlar ve berrak gökyüzü, kimbilir belki onları diğer tarafa göçmüş arkadaşlarına ve ailelerine yaklaştıracak.

Otoyollara dökülüyor, sonra da farklı yönlerde dağılıyorlar. Yatırım şirketlerini, üniversitedeki kürsülerini, muhasebe firmalarını ve biyoloji laboratuvarlarını, yoga stüdyolarını ve kitapçılarını arkada bırakarak, pek çok *county*'de³ düzenlenen cadılar toplantısına doğru yol alıyorlar. Bazıları daha da ileriye, doğudaki tepelerin içlerine kadar gidiyor. Doğaya tapınan kabileler elektrik ağını geçip nihayet kırmızı kille örtülü bir açıklığa ulaşıyor. Arazinin dört bir yanına yayılarak eşyalarını indiriyorlar. Soğutucular, uyku tulumları, egzotik kumaşlar, muskalar, çeşitli bitkiler, adaçayı torbacıkları, putlar ve özenle paketlenmiş asalar birer birer ortaya çıkıyor. İnsanlar kadife ya da siyah deriden yapılmış İskoç eteklerini giymeye başlıyor. Bir rahibe, yirmi dört yıldır kesmediği upuzun saçlarını tarıyor. Bir diğeri, taşlarla ve ağır metalle donatılmış kemerini beline takıyor, sonra da omzuna bir pelerin atıyor, o kadar uzun ki yeri süpürüyor.

Burası Stone City. Santa Clara County'de cadılığa tahsis edilmiş 100 dönümlük bir arazi.

Bu arazinin ötesinde, herkesin geldiği yerde, ülkenin geri kalanı ellerinde lastik maskeler, şekerlemeler ve tuvalet kâğıtlarıyla Cadılar Bayramı'nı kutluyor. Ama medeniyetten çok uzak bu yerde, kısa süre önce dikilmiş bir taş yapıtın yanında –ne olduğu konusunda komşu çiftçilerin hiçbir fikri yok– bu bahsettiğim vatandaşlar ölümlerini ça-

3 ABD'de bir eyalet içindeki yerel yönetim birimlerinden her biri. Türkiye'deki il sisteminden farklı olarak, en yetkili mülki amir belediye başkanıdır –çn.

ğırmaya hazırlanıyor. Birkaç saat sonra çökecek olan alacakaranlıkta bir çember oluşturacak ve çocuklar da dahil hep birlikte ilâhiler söyleyerek süreci başlatacaklar.

Hayır, bir cadı değilim! Manhattan'da yetişmiş biri olarak, bir New Yorklu'da görebileceğiniz basmakalıp özelliklerin pek çoğunu taşıyorum: fazla eğitilmiş bir liberal, feminist, din müessesine eskiden beri şüpheci bakan, etrafı Agnostisizmi nahoş bir takva düzeyi olarak gören arkadaşlarla –bazıları ressam, yazar, film yapımcısı– dolu bir kişi. Herhangi bir gruba katılmaya teşne değilim, çizgisi ne olursa olsun, hele ki spiritüel bir grupsa. Evet, insan bilincinin sınırını aşan yüce şeyler olduğuna inanıyorum, ama şimdiye kadar bu konuya ikna edici bir açıklama getiren birine hiç rastlamadım.

Bununla birlikte, hepimizin içinde, özenle işlediğimiz o yüzeyin altında, saklı bir boyut vardır. Silkip atamadığımız veya açıklayamadığımız bir parçamızdır bu. Benim için o parça şudur: Her zaman dış kenarlara, kenarda duranlara yakınlık hissetmişimdir; ezoterik inançları yüzünden ana akımdan kopan ama aynı zamanda kendi içlerinde birbirlerine yakınlaşan cemaatlere oldum olası ilgi duymuşumdur. Bir yazar olarak, David Koresh'in hayatı hakkında bir kitap yazmayı denedim çünkü takipçilerinin şaşmaz inancını kıskanmıştım. Billy Graham'ın Queens'teki diriliş konuşmasını aktarmak için sudan bahaneler uydurdum; Kaliforniya'daki bir New Age komününü ziyaret ettim; Houston'daki bir manastıra yerleştim. Bir yandan, beni bunlara iten şey sıradan bir merak; tuhaf ama hoş şeylerin –inancın her türü benim için hep böy-

le görünmüştür- cazibesi de diyebiliriz. Diğer yandan, en yabancı cemaatlerle bile ortak bir yönümün olabileceğini düşündüm ve bu elle tutulmaz ortak noktaları keşfetmek için çok çabaladım. Bu dürtünün doğal bir sonucu olarak, mistisizmin Amerikan formları hakkında bir belgesel programı yapmaya hazırlanıyorum. Nihayetinde, uzun ve yorucu bir çaba gerektiren uzun metrajlı bir film prodüksiyonu sayesinde, neyin peşinde koşmakta olduğumu anlayacağım. Ve ondan elle tutulur bir ürün, üzerinde doğru düzgün konuşulabilir bir konu çıkarıp yoluma devam edeceğim.

İşte beni Stone City'ye getiren şey bu.

Sabahın erken saatlerinde, kendimi Kuzey Kaliforniya'nın ıssız bir köşesinde, aşırı virajlı ve tehlikeli bir yolda ilerlerken buluyorum. Sağ taraftaki uçurum bir türlü bitmiyor. Güneş giderek yükselmeye devam ederken, önce çiftlik arazilerini, sonra uyuşturucu batağına saplanmış taşrayı, ardından da *kimbilir neredeyiz* dediğim yerleri seyreliyorum.

Amerika'nın bu okült diyarındaki maceralı yolculuğumun henüz başındayım. San Francisco Uluslararası Havaalanı'ndan kiraladığım, 12 kişilik bir minibüsün içindeyim. Bir anaokulu sınıfını okul gezisine götürmek için daha uygun olurdu ama bunun yerine yorgun bir New Yorklu'yu kırk beş kilometrelik zorlu bir yol boyunca madencilik bölgesine taşıyor. Bu tekerlekli tekne her yirmi saniyede bir keskin virajlara giriyor ve her defasında beni akbabalarla dolu vadinin içine bodoslama fırlatmakla tehdit ediyor. *Art Nouveau* tarzı villaların, derme çatma çiftliklerin ve seyrek dizilmiş karavan evlerin yanından geçiyorum. Ve nihayet, New Almaden kasabasına kadar

uzanan ve bir zamanlar yığınla cevher vermiş olan hayalet madenlerin ilkinde ulaşıyorum. O yıllarda benimki gibi bir yolculuk çok fazla beklentiyle dolu olurdu. 150 yıl sonra ben de öyleyim ama benim beklentim başka; atla çekiliyor olmasa da hâlâ mide bulandırıcı olan yolculuğum beni Zanaat'ın⁴ kutsal topraklarına, Morpheus adındaki bir rahibenin arazisine götürüyor. Morpheus Batı'da yaşayan cadılar arasında on beş yıldır sürekli adından söz ettiren önemli bir şahsiyet.

Hava kararırken, metal parçalarının oluşturduğu bir yığını, cam şişelerden inşa edilmiş bir barakayı ve uyduruk bir tavuk kümesini geçerek girişteki toprak yolda gürültüyle ilerleyip iki üniteli karavanın önünde duruyorum. İşte tam bu sırada farların ışığında bir doberman belirliyor ve neredeyse anında aracın yanına gelip kudurmuşçasına havlamaya başlıyor.

Hâlâ Dramamine'in⁵ uyuşukluğu içinde hiç kımıldamadan bekliyorum ve Kerberos'u⁶ yorgunluktan tükenmiş benzeyen oldukça sıksa bir adam takip ediyor. Asker botu giymiş ve beyaz olmasına rağmen saçlarına zenci örgüsü yaptırmış.

"Hey!" diye bağıyor, parmaklarıyla köpeğin başına hafifçe vurarak. Bu, Morpheus'un kocası Shannon olmalı.

Minibüsten aşağı inip köpek-canavarın yanından usulca geçiyorum ve Shannon'ı içeriye kadar takip ediyorum; bir mağazanın indirim katına Paul Bowles'ın romanların-

4 Craft: Her türlü büyücülüğe verilen genel ad, ama asıl olarak tarihte Masonların kendi sistemlerine verdikleri addır -çn.

5 Bulantı ve kusmada kullanılan bir ilaç -çn.

6 Yunan mitolojisinde yeraltında Hades'in yönettiği ölümler diyarının kapısında bekçilik yapan üç başlı köpek -çn.

daki fantezi diyarlarından biri kurulmuş adeta; her yerde metal işlemeli fenerler, deriden iğne yastıkları, Fas'a özgü duvar kilimleri, hayvan kurukafaları, şunun veya bunun tanrıçaları var. *Transandantal Büyücülük* ve *Tanrıların Yüzleri* gibi okült kitaplar içeren bir kütüphanenin üzerine Yunan tanrısı Pan'ın kilden bir heykeli konmuş. Ben hâlâ yönümü tayin etmeye çalışırken parlak mor halının diğer köşesinde rahibenin kendisi beliriyor.

Morpheus tıpkı benim gibi otuzlu yaşlarda bir kadın. Bol bir kot pantolon ve askılı bir tişört giymiş. Kalçalarına kadar inen örgülü saçları, bembeyaz teni ve kocaman mavi gözleriyle hiç de ürkütücü değil (ne bekliyordum ki?) Bir tabak dolusu hazır *enchilada*⁷ ile bana doğru yaklaşıyor.

Üçümüz birlikte, içinde dolu tüfekler bulunan cam dolabın yanında, jeneratörle aydınlatılan bir avizenin altında duran yemek masasına oturuyoruz. Kerberos, Morpheus'un ayaklarının dibine bir kedi gibi kıvrılmış. Yolda almış olduğum ucuz şaraptan içiyor ve gecenin geri kalanını sohbet ederek geçiriyoruz. Morpheus ara sıra kocaman bir kahkaha patlatıyor, patavatsızca eblek eblek gülüyor. Gündönümüyle ilgili planlarını, inisiyasyon törenlerini ("Detay vermem!") ve Taş Çember'i –bu yere adını veren taş yapıtı– tartışıyoruz. Taş Çember'i güneşin farklı mevsimlerdeki konumlarını işaretleyerek tam bir buçuk yılda dikmişler. "O yarım tonluk taşları yerlerine sürüklemek bile başlı başına zor bir işti," diyor Morpheus. "Artık ayinlerimizin neredeyse hepsini orada yapıyoruz."

Yorgunum ve yatmaya gidiyorum. Henüz öğrenemediğim bazı şeyler var ama birbirimizi dikkatlice, yavaş yavaş tanıyacağız. Minik bir el feneri ve uyku tulumuyla donan-

7 Bir tür acılı Meksika yemeği –çn.

miş bir halde, çalılarla kaplı bir tepeye çıkıyorum, uzakta eğreti bir kulübe var, ona doğru ilerliyorum. Tepeye ulaşır ulaşmaz olduğum yerde kalıyorum çünkü o orada: Taş Çember, ay ışığının altında göze çarpıyor. Bir grup devasa taş blok, bir çember oluşturacak şekilde yere gömülmüş, takriben iki metre yüksekliğindeler. Ay ışığını çerçeveleyen bir kapı oluşturması için iki tanesinin üzerine bir üçüncüsüyle köprü kurulmuş; araziye zorla dayatılan son derece kendine has bir düşlem.

Gün ağardığında Stone City'ye göz gezdiriyorum; kimi yerde dikenli, yabancı çalılıklar, kimi yerde de kuru, kırmızı toprakla kaplı geniş, boş araziler görülüyor. Oraya buraya dağılmış şekilde konuk karavanları, arızalı tekneler, üstü açık sıcak su havuzları, keçiler, Polonya tavukları; Home Depot'da⁸ satılan çardak parçaları ve eBay'de sunulan heykellerden yapılmış sunaklarla yaratılan tapınak ortamı; üzerinde geçen yılın kurdeleleri duran bir mayıs direği, avuç içi büyüklüğündeki taşlardan yapılmış bir "meditasyon" labirenti ve tabii ki Taş Çember'in kendisi göze çarpıyor. Bu yapılar son birkaç yılda tek bir amaç için bir araya getirilmiş; önce bir traktör ve ödünç bir iş makinesi yardımıyla yer kazılmış, sonra çıplak eller, makaralar ve bazen de meşalelerle tuhaf bir yapı dikilmiş. Hepsi de rahibe Morpheus adına! Stone City onun güvenle büyücülük yapabileceği bir yer. Takipçileri burada rahatça ayın yapabilir, ateş yakabilir, içki içip şarkı söyleyebilir ve (aşka geldiklerinde) vahşi tabiatın içinde, domuz kemiklerinin saçıldığı bir köşede sevişebilirler.

Yanlış değerlendiriyor olabilirim ama Morpheus'la ilişkim bir film yapımının ötesine gidecek gibi... Giderek derinleşecek ve daha karmaşık hale gelecek (bana akşam

8 ABD'de her türlü ürünün satıldığı bir mağaza zinciri -çn.

yemeği sunan o gamsız, neşeli, cılız, kızıl saçlı kadının aslında fevkalade ürkütücü biri olduğu ortaya çıkacak). İlişkimiz vasıtasıyla, içimdeki o saklı boyutun, inancın dış kenarları hakkındaki o merakın aslında tedavi edilemeyecek bir şey olduğunu keşfedeceğim. Çünkü inanç sahibi insanlara *özeniyorum*. Onlara rehberlik eden biri var; zihinleri açık; günlerinin belli bir yapısı ve anlamı var. Bu şeyleri uzunca bir süredir, içten içe, şiddetle arzuluyorum. Ne de olsa, kendimizi ister sapmış bir Katolik ister yenden doğmuş bir Hıristiyan ister katı bir ateist addedelim, çoğumuzun fena halde istediği şeyler bunlar. Morpheus, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir dünyada, mükemmel bir inanca sahip. Ve ben kendimi onun inancına adım atmak zorunda hissediyorum. Çalışma hayatımı bir kenara koyduğumda, kabul etmeliyim ki, daha büyük bir varlığın –adı her neyse– ispatı için ümitle ama büyük bir şüpheyle arayışa geçiyorum.

Okültle ilk fark ettiğimden daha yakın bir bağlantım var. Kendimi bu dünyaya kaptırmadan önce, büyücülükle ilgili fikirlerim herkesin bildiği kaynaklara dayanıyordu. Cadılar Bayramı, süpürgeyle uçan cadıları getirdi. *Oz Büyücüsü*, “iyi” cadılar (hoş sarışınlar) ve “kötü” cadılar (yeşil tenli esmerler) olduğunu öğretti. Tarih dersleri ve *Cadı Kazanı* adlı oyunun okul gösterisi, 17. yüzyıldaki cadı mahkemelerine yönelik müthiş bir merak uyandırdı. Ama ülkedeki rahibeleri ve cadı toplantılarını ziyaret etmeye başladığımda hatıralar yüzeye çıktı, izlenimlerimin ailemden de gelmekte olduğunu öğrendim.

Çoğu Amerikalı gibi ben de pek çok farklı ırktan geliyorum. Babam, on yaşındayken, Hıristiyanlığın bir zaman-

lar söndürmeye çalıştığı tanrılar panteonunun beşiğinden –Mikenlerin Zeus ve Hephaistos’undan, yılan tutan çıplak göğüslü Minos tanrıçasına kadar tüm tanrılarının kadim merkezi olan Girit’ten– göç etmiş. Amerika’da doğan bir çocuk olarak benim için babamın ebeveynlerinin kilisesi, yüzlerce yıllık Yunan Ortodoks Hristiyanlığından sonra bile, hâlâ başka bir dünyayı anımsatan türdendi: siyah uzun cüppeler, bir büyücününki kadar uzun sakallar ve rahiplerin heybetli *kamilavkaları*⁹. Papaz yardımcısı çocuklar kilisenin koridorları boyunca ilerliyor ve ellerindeki buhurdanlıkları sağa sola sallayarak etrafa, yabancı olduğu aşikâr, misk kokulu tütsü yayıyorlar. Azizlerin kafalarının Bizans tarzı köşeleri yuvarlak ve dolgun değil, düz, altın, soyut.

Ailesi nesiller önce Kuzey İspanya’dan Küba’ya taşınmış olan anneme gelince, Latin kökenli Katolik inancı fantastik bir boyuta ulaşmış. Ben ve o, aile üyelerinin hatırasına mum yakar ve bir zamanlar sahip oldukları fotoğrafları, adaklıkları, bibloları kullanarak ruhlarını evimize çekmeye çalışırdık. Ziyaret etmiş olduğumuz o fevkalade sessiz katedrallerin ve içlerindeki loş mabetlerin gizli bilgilerle dolu olduğunu sanırdım. Azizlerin resimlerindeki sembolizm tuhaf, gizemli ve çoğu zaman şiddet ipuçları içeren türdendi. İşkenceyle öldürülmüş Azize Ursula’nın boynundan kan akıyor, elinde de onu öldüren ok var. Azize Agatha ise bir tabakta onun parçalanmış göğüslerini taşıyor. Küçük bir kızken, komünyon ayininde Mesih’in bedeninin yenmesi ve kanının içilmesi fikri karşısında dehşete düşmüştüm. Üstelik annemin ailesindeki kadınlar öte tarafla iletişim kurma fikrine karşı duyarsız değillerdi;

9 Hristiyan din adamlarının giydiği bir tür başlık –cn.

bu pek çok Latin Katolik kadın için geçerlidir. Bu yüzden, dini terbiyemde –Hıristiyanlığın iki mezhebiyle sınırlı olsa da– disiplin ve özveriden ziyade gizeme yatkınlığın belirleyici olduğunu söyleyebilirim.

Annem bana memleketinde, Küba'nın doğusundaki ücra Gibara şehrinde, sokakta yürüyen bir *brujo*'ya¹⁰ ters ters bakan bir komşusunun ertesi sabah uyandığında kapısının önünde ölü bir horoz bulduğunu söylerdi.

“Tüm o hassas kültürel izafiyetçiler, lanet diye bir şey olduğunu anlamıyorlar,” derdi.

Yıllar sonra, üniversitedeydim ve görsel sanatlarla uğraşıyordum, onu aradım ve yatak odamda devasa kâğıt şeritleri üzerine kendi *vêvê*lerimi (ruhları uyandırmak üzere hazırlanan Vudu sembolleri) çizdiğimi söyledim. Ofladı, serinkanlı ve şefkatli bir ses tonuyla, “Bak, Alexa, ne istiyorsan yapabilirsin ama sana yapman gerekeni söyleyeyim: Bu tür şeylerle oynamaktan vazgeç, bir Katolik kilisesine git ve biraz kutsal su al. Önce kendini kutsa, sonra suyu çizimlerin üzerine serp. *Ve onları at!*” dedi.

Annem Vudu büyücülüğünü kınamıyordu. Sadece, tehlikeli olması muhtemel bir spiritüel işle amatörce ilgilenmemden etkilenmemiştir. Harvard'da, annemin küçümsediği o kültürel izafiyetçilerle dolu bir bölümde eğitim alan genç bir kadın olarak ne mi yaptım? Benden isteneni tabii! En yakın kiliseden biraz kutsal su aldım ve annemin dediklerini yaptım. Dostça olmayan bir şeyi uyandırmaktansa böylesi daha güvenliydi.

Bu fikir –iyi veya kötü ruhların yakınlarda oyalandığı ve her an araya girmeye hazır oldukları düşüncesi– bana

10 İspanyolca büyücü –çn.

annemin ailesindeki kadınlardan miras kaldı. Yıllar boyunca alçak sesle defaatle anlatıladuran iki hikâye, bu fikri en iyi şekilde gözler önüne sermektedir:

Annem en iyi arkadaşının öldürülmesiyle ilgili hikâyesini ilk kez paylaştığında yaklaşık dokuz yaşındaydım. Küba'da birlikte büyümüşler: o ve Mireya. Fakat annem uzak bir kuzey şehrinde, Maine'de bulunan bir Katolik yatılı okuluna gönderildiğinde ayrılmak zorunda kalmışlar. İki arkadaş birbirlerine her hafta mektup yazarak iletişime devam etmişler. Annem, karı ilk kez gördüğünde yaşadığı şoku anlatmış, fıstık ezmesi veya tatlı New England fasulyesi gibi Amerikan yiyeceklerinin gülünçlüğünden dem vurmuş. Ama yaklaşık bir yıl sonra mektuplaşma sona ermiş, çoğu uzun mesafe arkadaşlıklarında böyle olur. Derken bir gece annem bir rüya görmüş. Mireya yavaşça ona doğru yürüyormuş, sanki gizli bir mesaj vermek üzereymiş. Aniden ortaya genç bir adam çıkmış ve aralarına girmiş. Aynı çabuklukla bir bıçak çıkarıp Mireya'nın göğsüne saplamış (annem adeta kendisinin bıçaklandığını hissetmiş). Aradan birkaç ay geçmiş, ailesini ziyaret için Gibara'ya döndüğünde bir partide eski bir arkadaşına rastlamış. "Olanları duymadın mı?" demiş kız. "Mireya erkek arkadaşı tarafından öldürüldü." Annem olayların gelişme sırasını hesaplamış ve cinayetin o rüyadan sadece birkaç gün önce işlendiğini görmüş. Bir bakıma o rüya Mireya'nın son mektubu olmuş.

Şimdi bir kuşak ileriye saralım, üniversiteye gitmek üzere evden ayrılmamdan hemen sonraki döneme gidelim. Teyzem Norma –sülalemizdeki en tuhaf kadın olmalı– annemi aramış.

"Annen sürekli evimde dolanıp duruyor," demiş, *ölmüş* anneannemi kastederek. "Çok endişeli. Evde yanlış giden bir şeyler mi var?"

Ama –benim de bildiğim kadarıyla– yanlış giden hiçbir şey yoktu. Babamla ikisi yeni emekli olmuştu, uzun bir tatile hazırlanıyorlardı. Fransa'nın güneyinde tam bir ay kalmayı planlamışlardı ve bir hafta içinde yola çıkacaklardı. Ama annem, randevusu önceden alınmış bir sağlık kontrolü için hastaneye gittiğinde, kendi annesinin evde dolanan o hali gözünün önüne gelince yıllık mamografisini erken istemiş ve sonuçta göğüs kanserine yakalandığını öğrenmiş. Üstelik iki veya üç hafta geç kalsaymış, hastalık ölümcül bir noktaya ulaşabilirmiş. İhtimal o ki belki de –belki diyorum sadece– bir ruh diğer taraftan ona yardıma gelmişti.

Hiçbirimiz bu hikâyelerde kesin ve teyit edilebilir kanıtlar olduğunu iddia edemeyiz. Annemin, kendi tabiriyle "hippi saçmalıkları" konusundaki tahammülsüzlüğünü ne kadar vurgulasam azdır. Burada bana kilisenin otoritesini sorgulamayı ve Papa'ya kulak asmamayı öğreten kadından bahsediyoruz ("Tanrı'nın ne düşündüğünü bildiğini iddia eden sıradan bir adam işte," der hep). O zaman bu cadılıkla alakalı bir olay mıydı, yoksa sadece bir tesadüf mü? Dünya bu tür tuhaf ve açıklanamayan gizemlerle dolu. Pek çok Amerikalının –çılgın olanlarından değil, normal işleri ve arka bahçeli evleri olan sıradan Amerikalılardan bahsediyorum– aileminkine benzer hikâyeleri var; mistisizmle ve öte tarafla iletişim kurmakla ilgili miras alınmış, kulaktan dolma ya da kendi yaşadıkları hikâyeleri anlatıyorlar. Biraz daha dikkatlice bakarsanız, onların her yerde olduğunu görürsünüz: market kasiyerleri, emekli polisler, psikologlar, lise okul takımındaki futbolcular... Nerede ya-

şadıklarının veya neye benzediklerinin hiçbir önemi yok. Ne ki baskın kültür bizi bu tür hikâyeleri dozunda bir merakla karşılamak yerine New Age boşboğazlığı, asi fanatizm emareleri olarak görmek üzere yetiştirmiş. Halbuki biz Amerikalılar gizemli şeylere, kabul etmeye razı geldiğimizden çok daha fazla düşkünüz.

Büyücülükten bahsedildiğinde pek çok kişi korku filmlerini veya Avrupa'da ve koloni dönemi Massachusetts'inde gerçekleşen cadı mahkemelerini akla getiriyor.¹¹ Oysa bugün, büyücülerden –yaşayan, faal büyücülerden– söz edilirken genellikle *paganlar* kastedilir. Pagan kelimesi, Hristiyanlığı kabul etmeyen çoktanrıçılara yönelik bir karalama sözcüğü haline gelmiş Latince *paganus*'tan gelir. Yüzyıllar sonra akademisyenler “paganizm” kelimesini Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam'dan –büyük semavi dinlerden– önce gelen tüm dinleri tanımlayan bir terim olarak benimsediler. Ama 1960'lı yıllara gelindiğinde, kelime temel olarak Neo-Paganizmi ifade etmek üzere kullanılmaya başlandı. Günümüz pratikleri Hristiyanlık öncesi Avrupa dinlerinden, Batı okültünden, Masonik cemiyetlerden ve farklı büyücülük türlerinden teşekkül ediyor. Bazı paganlar aslı astarı olmayan yeni dinleri takip ediyor; kimileri güya antik kökleri olan gelenekleri uygularken –bu geleneklerin izi sadece onlarca yıl öncesine kadar takip edilebilmiştir– kimileri de evrenin merkezine dışı bir yaratıcı yerleştirme hevesiyle, ikinci dalga feminizm aracılığıyla bir Tanrıça ortaya çıkarmıştır.

11 Literatür ve popüler kültür Salem'deki cadı mahkemelerini defalarca konu etse de, yargılanan ve idam edilenlerin büyücülük yapmış olduğuna dair hâlâ hiçbir delil elde edilememiştir.

Paganizmin yüzlerce şekli olabilir ama bu süper-ezoterik yolların bariz bir ortak paydası var. Çoktanrılılar, doğaya ibadet ediyorlar ve dişi ve eril güçlerin evrende eşit etkiye sahip olduğuna inanıyorlar. İlâhi gücün içimizde ve çevremizde olduğunu, bir rahip olmadan da ölümlerle ve tanrılarla düzenli olarak iletişim kurabileceğimizi öne sürüyorlar. Popüler histerinin aksine, bir cadının çocuğunuza kendi tarafına çekmek istemesi çok olası değil; kut-sallığa açılan her yöne saygı duyan paganlar için böyle bir davranış son derece kaba. Benzer şekilde, ahiret hayatında, iyileri cennete, kötülerini de cehenneme gönderen bir puanlama sistemi yok; belki reenkarnasyon geçiriyorsunuz, belki de Yaz Diyarı diye bir bölgede süzülüyorsunuz. “Ayıp” diye bir kavram yok ama bir Karma fikri var: Hiç kimseye zarar vermediğin sürece ne istersen yap (Vikan Öğüdü der ki: “Zeval Verme, Ne İstersen Yap!"). Bazı özel gruplar ya da cadı meclisleri içinde belli bir yetki yaplanması var (üyeliğe kabul törenini yöneten biri var mesela), mamafih kendi kendilerini üye yapabileceklerine inanan “münferit” uygulayıcılar da yok değil. Her zaman yerel fikir birliği egemen; bir kardinaller meclisi veya papa yok.

Paganizm son elli yılda evrilerek İngiltere’den ithal bir egzotik, kültür karşıtı din hareketine dönüştü. İngiltere’de 50’li yılların başında, Vika (Wicca) olarak adlandırılan yeni bir büyücülük dini ortaya çıktı. Vika’nın ana sözcüsü, Gerald Gardner adlı emekli bir devlet memuruydu ve ilk Amerikan cadılar meclisi New York eyaletinde onun girişimleri sayesinde kuruldu. 60’lı yıllarda Vika, Hıristiyan ataerkilliğini silmeye ve “cadı” gibi tepki çeken sözcüklere kucak açmaya hazır olan radikallerin ilgisini çekerek (özellikle yabancı sayısının giderek arttığı Batı Sahili’nde) karşı-kültür dalgasından beslendi. Yol artık pagan gelenek-

lerinin yayılması için açıktı. Bu geleneklerin çoğu, sihirli kaynakların “eklektik” bir karışımıydı, bazıları da doğrudan Vika ürünüydü. 80’lerde binlerce insan, çoğu halka da açık olan pagan festivallerine katılmaya başladı. 90’ların sonunda muhteşem bir birleştirici güç ortaya çıktı: internet. Birdenbire münferit uygulayıcılar ya da “süpürgeli cadılar” birbirlerini arayabilir, büyü değiş tokuşu yapabilir, yerel Wal-Mart mağazasının arkasındaki tepenin üzerinde buluşabilir hale geldiler. Böylece, on binlerce cadıdan oluşan gruplar daha da büyümeye, birbirlerine bağlanmaya, ülkenin dört bir yanındaki şehirlerde ve banliyölerde cadı meclisleri oluşturmaya başladılar.

Günümüzde Amerika’da yaklaşık bir milyon pagan bulunmaktadır.¹²

Bu açıdan bakıldığında, Stone City’nin kurulması daha anlamlı geliyor.

Çoğu iş gününde, Morpheus sabahın ilk ışıklarıyla birlikte kalkıyor, kırık farıyla göz kırpmıyormuş gibi görünen Toyota kamyonetine atlıyor ve Toz Çanağı’na¹³ önlem olarak kurulmuş bir devlet kurumundaki işine gidiyor. Burada, yaşları ilerlemiş koyu Hristiyan yerel çiftçilerle bir araya geliyor, arazilerini onlarla birlikte inceliyor ve toprakla suyun muhafaza edilebilmesi için tavsiyelerde bulunuyor. Çiftçilerin hiçbiri onun bir pagan olduğunun farkında değil. Böyle günlerde ben, görüntü yönetmenim (Philadelp-

12 Sayıları Yehova Şahitleri ve Yedinci Gün Adventistlerinin sayısına yakındır ve yaklaşık 25.000 üyesi olan Scientology Kilisesi’ni gölgede bırakmaktadır.

13 ABD’nin güneyindeki büyük düzlüklerde 1930’lu yıllarda yaşanan uzun süreli kuraklık dönemi –çn.

hia'lı, uzun boylu, kalın sesli bir adam) ve ses teknisyenim (aynı zamanda sabit dişli bisikletler yapan Brooklyn'li bir genç), gerilla tesisleri inşa etmeye devam eden Shannon'ı muazzam ve yaşanması zor arazideki uzun ve zahmetli yolculuk boyunca takip ediyoruz.

Boşa kürek çekiyormuş gibi görünse de aslında çalışmasıyla büyük bir rüyayı gerçekleştiriyor. Morpheus, bir ergen olarak büyücülük eğitimi aldığı dönemlerde bile, bir gün Kaliforniya'da pagan ibadetine tahsis edilmiş özel bir bölge inşa etmenin hayalini kurmuş. Amerikan paganizminin cazibe merkezinde olmasına rağmen cemaatinin böyle bir şeyi yokmuş (kiliseleri olmayan Hristiyanlar, sinagogları olmayan Yahudiler ya da camileri olmayan Müslümanlar düşünün). Ama Mountain View kasabasındaki bir okült mağazasında çalışan Shannon'la tanıştığında, bu fantezisini gerçekleştirebileceği birini de bulmuş olmuş.

Genç Amerikalı girişimciler Diablo Bölgesi'ne ilk kez 1910'larda gelmişler; amaçları manyezit madenciliği yapmak ve metal eritmekmiş. En yakındaki Livermore kasabasına at arabasıyla iki günde gidilen, Maden Yolu adını verdikleri bir yol inşa etmişler; Stone City olarak adlandırılan bölge ile kasaba arasındaki yol üzerinde yedi bar ve iki genelev açılmış. Ama İkinci Dünya Savaşı'yla birlikte madencilik işi iyice sönmüş ve 80'lerin başında Shannon'ın büyükbabası bu yüz dönümlük araziye çok ucuz bir fiyata satın almış. Ne var ki, o zamanlar bölge hâlâ çok vahşiymiş. Bir motosikletli çetesi yol kesip insan soyuyormuş. Shannon'ın büyükbabası bir keresinde, şu anda Taş Çember'in bulunduğu yerde kamp yapmak isteyen bir grup serseri tarafından mülkten kovulmuş. Ama günümüzde silahların ve motosikletlerin çoğu, bir nükleer araştırma

merkezi olan Lawrence Livermore Laboratuvarı'ndan emekli olan zenginlerin ya da birkaç marihuana veya amfetamin üreticisinin elinde.

Burası meşe ve ardıç ağaçları ile kırmızı kabukları ve balmumu gibi yaprakları olan manzanita çalıları tarafından işgal edilmiş bir Kaliforniya diyarı. Böyle bir peyzaj her yıl yanmaya mahkûm. Mevsimi geldiğinde, Tarantula örümcekleri, ağla kaplı mükemmel yuvarlaklıktaki deliklerinden ay ışığına çıkıyor ve eşleşecek hemcinslerini arıyorlar. Burası Morpheus'un hayal ettiği o kızıl çamlarla kaplı yeşil diyarlardan –kendi memleketi gibi– çok farklı.

Ama Shannon'ın ailesi onlara araziyi satın almaları için bir şans sunduğunda, parasal kaynakları sınırlı ama işini bilir bir rahibe olan Morpheus, teklifin böyle bir kumara girmeye değeceğine karar vermiş. Bunun üzerine, pagan ikili, iyi huylu –ama kesinlikle bakir olmayan– eski zaman keşifleri gibi bu bölgeye taşınmışlar ve kendilerini son derece farklı bir hayat için hazırlamışlar. Modern hayatın sunduğu imkânlardan vazgeçerek, elektriği ve sıcak suyu olmayan bir barakaya yerleşmişler, içeride sadece birkaç tane mum, bir kamp ocağı ve elle ayarlanan bir radyo gibi şeyler varmış. Morpheus'un Stone City'deki rahibelik dönemi işte böyle başlamış.

Tepedeki çalılıklar, içinden geçilmez bir vaziyetteymiş. Bunun üzerine, kamp bölgesini temizlemek üzere bir iş makinesi kiralamışlar. Terk edilmiş bir karavan bularak onu “misafir evi” olarak kullanmışlar. Nihayetinde buna bir dizi ısınarlama “kabin” ilave etmişler. Onlara isim bile vermişler: Bebek Evi (zemine oturtulmuş bir ağaç ev) ve Tekne Diyarı (toprak zemine gömülmüş bir hurda kayak filosu).

Hepsinden değerlisi de tabii ki kendi taş yapıtlarının dikilmesiymiş.

O güne kadar Morpheus, Britanya Adaları'nda bulunan taş yapıtları hiç ziyaret etmemiş ama onlardan her zaman etkilenmiş. Bir gün ayinlerde kullanılmak üzere “doğal bir tapınak” sahibi olmanın hayaliyle yaşamış. Uygun bir tepe seçmişler ve tüm yıl boyunca gerçekleşen gündoğumu ve günbatımlarını baz alarak hizalamalar yapmışlar. Sonra işin en zor kısmına gelinmiş; o devasa kaya parçalarını tüm arazi boyunca taşımak zorunda kalmışlar. En büyük ve en sonuncu kaya parçası tam iki buçuk metre boyundaymış ve on yedi gönüllünün yardımını gerektirmiş, dövme çelik kapıdan uydurma bir konsol yapılmış.

Ama çember oluşturulur oluşturulmaz yavru kuş Stone City oldukça cazip bir yer haline gelmiş. Sabbat festivalini kutlamak isteyen cadılar bölgeye akın etmeye başlamış. “Bu taşların içinden enerji geçebiliyor,” diyor Morpheus. “Enerjiyi toprağın içinden yukarı çekiyorlar; bir tür mum fitili gibi. Böylece sihirli enerji içeren güçlü bir mahfaza oluşturuyorlar, bu mahfaza aynı zamanda bir geçit görevi görüyor.”

Paganlar bu tecrübeyi hissedebilmek için binlerce kilometre uzaklıktan gelmeye başlamışlar.

Taş Çember'de şahit olduğum ilk ayin, sabbatlardan birinin şerefine yapıldı: Mabon, yani sonbahar ekinoksu.

Sabbatlar Yıl Çarkı'nı, yani mevsim döngüsünü işaretliyor. Vikanlar ve bazı diğer geleneklerin paganları için sabbatlar Zanaat'ın belkemiğini oluşturuyor, Hristiyanlı-

ğın en önemli tatilleriyle hemen hemen aynı günlere rastlıyorlar: Yule, Noel'in "on iki gününü" aldığımız kış festivali; Ostara, bir ilkbahar ekinoksu ve Paskalya bereket sembollerinin (tavşan, yumurta) kaynağı; Samhain¹⁴, ana akım kültürde Cadılar Bayramı kisvesine büründürülmüş bir ölümlerle komünyon zamanı. Taş Çember'deki kayalar-dan ikisi bir üçüncüsüyle örtülmüş ve bu üç kaya parçası, Samhain bayramı geldiğinde dolunayı mükemmel bir şekilde çerçevelemek üzere konumlandırılmış: öteki dünyaya açılan ritüel bir geçit. Vadiye yapılan kısa bir yürüyüşün ardından, Beltaine –Mayıs günü sabbatı– için kurulmuş olan mayıs direğine ulaşıyorsunuz; bu bereket festivali, pagan çevrelerinde kesinlikle çok daha müstehcen bir şekilde kutlanıyor. İki katlı bir erkeklik organına odaklanan bir bayramdan başka ne beklersiniz? Mayıs direği tüm yıl boyunca hiç indirilmiyor (zaten canlı bir ağaç) ve sabbat geldiğinde paganlar bir çember halinde dans ederek ağacın gövdesine uzun ve ipeksi kurdeleler örüyorlar.

Ama bu akşam Mabon kutlanıyor; yetmişli yıllardaki Amerikan paganları festivale bir Galler tanrısının adını vermişler. Bu dönemde gece ve gündüz uzunlukları bir kez daha eşitleniyor. Arazi dönüşüme uğruyor, soğuklar çöküyor ve Samhain ufukta beliriyor. Katılımcılar hasat dönemi için şükranlarını sunup, daha zorlu geçecek olan kış ayları için ricalarda bulunuyorlar. Tanıştığım paganların hepsi tamamen doğada yaşamıyor. Ama sabbatlara gelerek bu bağlantıyı tecrübe etmek istiyorlar; çevremizden neler alıp karşılığında neler verdiğimizizin daha fazla farkında olduğumuz dönemleri hayallerinde canlandırıyorlar.

Çember kutsanıyor; aslında bunu devasa taşlar olmadan da her yerde yapabilirsiniz. Yaklaşık on beş erkek ve kadın

14 Sa-win olarak okunur.

Taş Çember'in iç çeperine dizilmiş bir halde duruyorlar. Morpheus'u daha önce hiç rahibe şeklinde görmemiştim; yere kadar uzanan dar bir kadife kıyafet içinde, çemberin tam ortasında duruyor, tüm bakışları üzerine çekmiş. Örgüsünü açtığı parlak kıvılcıklar sırtından aşağı dökülmüş. Çenesini kaldırıp uzaklardaki bir noktaya bakıyor. Bir sunağın önünde duruyor, sunağın üstünde ekmekten bir heykel, bir güneş tanrısı var. Ekmeği pişirirken izledim; kabarıp kabarmaz tanrıyı bir tabağın üzerine koydu ve hamurdan bacaklarının arasına bir mısır başağı yerleştirdi ki bu cinsel organı oluyor. Sonra onu tepeye çıkarıp Taş Çember'in içine koyarak etrafını narlarla ve elmalarla donattı. Ortaya çıkan manzara Britanya Adaları'nın ilkel dönemlerine o kadar benzedi ki 1973 yapımı *The Wicker Man*¹⁵ filmini düşünmeden edemedim.

Morpheus kollarını havaya kaldırıyor. Narin yapısı büyümeye, güçlenip genişleyerek heybetli bir hal almaya başlıyor (cadılar buna "yer tutma" diyor). O anda farkına varıyorum ki bu onun doğal rolü. Onun yeri burası. Güneş batarken herkes onun önderliğinde ilâhi söylüyor: *Vahşi tabiatın efendisi! Hayatın efendisi! Gölgelemin efendisi, hayatın efendisi! Vahşi avların efendisi, hayatın efendisi!*

Morpheus onlara, cadılar ahalisine hizmet etmek için burada, ama onlardan farklı bir duruşu var. Katılımcılar bu diyarın, bu okült sahipsiz toprakların sadece ziyaretçileri, o ayrı bir evrende yaşıyor. Burası onun hayal gücü ve rahatsız yaşam şartlarıyla varlık bulan kalıcı meskeni. Morpheus dünyevi hayattan sıyrılmak, çifte hayatını yıkmak için adım atmış. Bu *biçimde* olmaya karar ver-

15 Yönetmenliğini Robin Hardy'nin yaptığı film Türkçeye *Gizemli Ada* olarak çevrilmiş –ed.n.

Stone City

miş, çemberin ortasında duran bu engin şahıs onun en iyi parçası.

Ben *diğer* dünyaya aidim. Kamera çalışmaya devam ederken kendimi dışarıda, çemberin tamamen uzağında tutuyorum, hâlâ bir gözlemciyim. Merasim benim için iyi bir başlangıç: ritüel bir saygı duruşu ile basit bir ekmek, meyve ve dua sunumundan oluşuyor. Uysal ve basit bir ayin, rahatsız edici bir durum söz konusu değil. Cin çarpması ya da trans halinde kendinden geçmeler yok. Mama-fih bana çok yabancı. Siyahın farklı tonlarında giyinmiş bu insanlar, Amerika'nın madencilik bölgesindeki bir taş yapıtın içinde, ekmek ve mısırdan yapılmış bir tanrıya ilâhi söylüyorlar. Daha yakın olmak istiyorum. Keşke ben de onların arasında olabilseydim.

Karar veriyorum, bir gün, bir şekilde, kimse film çekmiyorken, bunu yapmanın bir yolunu bulacağım.

Küçük Cadı

Belgeselin yapım aşaması boyunca Morpheus'la giderek daha fazla zaman geçiriyorum. Sadece onu seyrederek ve onunla konuşarak Zanaat'la ilgili pek çok şey öğreniyorum. Onu daha yakından tanıyorum ve aldığı gibi vermesini de biliyorum, ben de onun her türlü sorusuna cevap veriyorum. Bir yanda hâlâ bir antropolog –her şeye burnunu sokan biri– gibi hissederken, bir yanda Morpheus'la olan bağlantım bir giriş yolu halini alıyor. Bu şahsın, benim yaşlarındaki bir Amerikan kadınının nasıl sadece bir mürit değil, aynı zamanda bir rahip, bir pagan rahibesi, bir cadı olduğunu öğrenmek istiyorum.

Morpheus bir Kuzey Kaliforniya çocuğu ve aslında çok daha sıradan ve tipik bir Amerikan adı var.¹⁶ Küçük bir kızken, Sonoma County'nin Forestville bölgesindeki seko ya ormanlarının gölgesine inşa edilmiş olan evlerinin koridorlarında koşarmış. Tam bir erkek fatma olan Morpheus, kabukları kaba ve koyu kırmızı saç tutamlarına benzeyen, devasa birer parmak gibi baş döndürücü yüksekliklere uza-

16 Bir isme pek çok sihirli güç bağlı olabileceği için, Morpheus'un doğum belgesindeki gerçek adını açıklamamaya söz verdim.

narak, bir insanın ne kadar da küçük olduğunu hatırlatan ve diplerine çok az ışık sızmasına izin veren sekoya ağaçlarının arasında saatlerce dolanırmış.

Ailesi çok geçmeden küçük bir kasaba olan Santa Rosa'ya taşınmış. Baba bir müteahhit olarak çalışırken anne de evde kalarak iki kızını –Morpheus ve ablasını– yetiştirmiş. İki kız kardeş birbirlerinin tam tersiymiş: Kumral Barbara, Fransızca eğitimi alıp kendini kozmetik teknikleri konusunda yetiştirmiş, kızıl saçlı Morpheus ise ağaçlara tırmanmış, kurbağa yakalamış. Anneleri Hinduizm'den ilham alan Kaliforniya mistisizmine büyük bir ilgi duyar-ken, babaları bir parça deneyüstücüymüş, Emerson ve Thoreau'ya bayılıyormuş. Morpheus'u ormanda yürüyüşlere ve kamp yapmaya götürür, küçük kız da kendini erkek evlat yerine konmuş gibi hissedermiş.

Cennet gibi bir yerde yaşıyor olsa da doğal afetler insanın tabiata bakışını değiştirebiliyor. Loma Prieta depremi sırasında tam da bu yaşanmış. Aile, Morpheus ortaokula başlarken Santa Cruz Dağları'nın derinliklerine taşınmış ve 1989 yılında yaşanan 6,9 şiddetindeki deprem küçük kızın ormanlarla olan ilişkisini sonsuza dek değiştirmiş. Depremi yaşadığı gün, Morpheus bir kapı aralığına tutunmuş. Mobilyalar çatırdıyor, fincanlar dolaplardan yerlere düşerek paramparça oluyormuş. Evin önündeki arazide kocaman bir yarık açılmış. Evlerinin oturmaya uygun olmadığı bildirilmiş. Aile her şey normale dönene kadar birkaç aylığına şehre taşınmak zorunda kalmış. Ama belli bir değişim artık gözler önündeymiş: Tabiat tehditkâr, öngörülmez ve karmaşık yüzünü göstermiş. Babasının daha sonra öne sürdüğüne göre, bu durum Morpheus'un da değişmesine sebep olmuş. Küçük kız "daha karanlık bir kişiye" dönüşmüş.

Liseye başladığında, Morpheus, dağların eteğinde zengin bir kasaba olan Los Gatos'a gidip gelmeye başlamış. Ev hayatında yaşanan karmaşalar yetmezmiş gibi, bu yeni sosyal hayatı onu daha da yabancılaştırmış. "Çok öfkeli bir kızdım," diye açıklıyor. "Öğrencilerin hepsi sığ ve kendini beğenmiş tiplerdi. Arkadaşlarımdan çoğu dışlanmış kötü çocuklardan oluşuyordu." Ergen protokolüne uyan Morpheus, iç dünyasını dış görünüşüyle eşleştirmeye başlamış; bir gün bembeyaz makyaj ve dantelli kıyafetlerle gotik, diğer bir gün çengelli iğnelerle dolu yırtık pırtık kıyafetlerle punk tarzına bürünüyormuş. "Monday" (Pazartesi), "Cobweb" (Örümcek Ağı) gibi öteki-ben lakaplarını denedikten sonra nihayet Yunan mitolojisinin düşler tanrısı "Morpheus"da karar kılınmış.

Kendi deyimiyle "sıradışı bir insan olma yolunda aydınlanma" yaşıyormuş. Dışlanmışlığı onu özel biri yapmaya başlamış. Büyüye karşı derin bir merak duymuş ve mevsim döngüsünün daha fazla farkına vararak kendi özel spiritüel yolculuğuna çıkmış. Onunki ani ve radikal bir dönüşüm değilmiş, Zanaat'a yavaş yavaş, doğal bir akışla yaklaşmış. Geceleri doğayla sohbet etmeye başlamış. "Yatak odam evin ikinci katındaydı," diye açıklıyor. "Çatıya çıkar, baykuşların ötüşünü dinler, aya ilâhiler söyledim." Bir yerlerde insandışı bir varlık olduğunu hissetmeye başlamış; gücünün içinde hareket ettiğini hissedebiliyormuş. Sekoya ağaçları, babasıyla yakınlaşabileceği bir yer olmaktan çıkıp, onu tek başına çağıran, onu çevresinden ayrı tutan bir yer haline gelmiş.

Çok geçmeden, Cure müzik grubunun solisti Robert Smith'e acayip benzeyen bir arkadaşının evinde büyücülükle ilgili ilk kitabını keşfetmiş. Büyücülük munisleşti-

rilmeden, New Age kılığına sokulmadan önceki zamanlarmış, o yüzden kitapların çoğu daha az ruhani, daha az kişisel gelişim tadındaymış, harika zaman geçirmenizi ve çılgınca şeyler yapmanızı sağlayan kısa büyü tariflerinden oluşuyormuş. “Kitap pek çok farklı büyüün nasıl yapılacağını açıklıyordu,” diyor Morpheus. “Kendinizi İsa’ya değil de Boynuzlu Tanrı’ya adamanız gerekiyordu ve ben bu fikre *bayılmıştım*.” Hatırladığına göre, kitaptaki büyülerden biri şu şekildeymiş: Bir aynanın yüzeyine sevdiğinizin adını yazar, çiftleşmekte olan iki köpeğe bu ayna aracılığıyla bakar ve sonra onu bir dört yol ağzının ortasına gömerseniz, sevdiğiniz kişinin gönlünü kazanabilirmişsiniz. Okuduğu şeyler Morpheus’un kendi başına tatbik ettiği içgüdüsel büyücülük çalışmalarını daha da güçlendirmiş; genç kız ilâhiler söylemeye, mumlar yakmaya ve dolunayda doğaçlama ayinler yapmaya başlamış.

Büyücülükle ilgili denemeleri daha da ileriye gitmiş. On altı yaşına geldiğinde, tipik ergenlik çağı sebeplerinden dolayı kendini kesmeye başlamış. Mutsuzmuş, hissiyatını kaybetmiş, kesikler *hissetmesini* sağlıyormuş. Bir tür “yoğunlaştırılmış güç” olarak gördüğü kandan büyüleniyormuş. Bir jilet çıkararak erkek arkadaşlarına birbirlerinin kanlarını tatmayı teklif ediyor ya da kendi kanını mürekkep gibi kullanarak, içinden ne geliyorsa onu yazıyormuş. Büyücülük teknikleri ergenlik endişelerinden beslenmiş.

İlk cinsel duygularını da bir güç kaynağı olarak kullanmış. Mastürbasyonu ilk keşfettiğinde, kendine dokunma sürecini bir ayine çevirmiş ve kendi hayal dünyası içinde daha büyük güçlerle bağlantıya geçmiş. Bu temel olarak ilkel bir seks büyüsüymüş ya da bir amaca ulaşabilmek için cinsel enerjiden beslenen bir büyü. “Kafamda farklı

fikirler oluşturunuyordum,” diye açıklıyor Morpheus. “Eğer kendime dokunur ve belli bir şeyi düşünürsem, orgazma ulaştığım sırada bir şeyler olacağına inanırdım.” Sadece on yaşındayken bile, oyuncak bebekleriyle detaylı bir senaryo oluşturmuş: “Küçük cadı” adını verdiği mavi saçlı bir oyuncak bebeği varmış, bebek büyü satılan bir dükkânın sahibiymiş. Morpheus orgazma ulaştığında bebeğin büyü sü tamamlanıyormuş. Morpheus, cinsellik konusunda “utangaç ve sıkıntılı” bir anne babaya rağmen, orgazmlarının yoğunluğu sayesinde evrende değişiklikler yaratabileceğine inanmış. Ve neredeyse on yıl sonra seks büyüsunü keşfettiğinde bu kavram ona son derece doğal gelmiş.

Daha birinci sınıftayken lise hayatından sıkılıp hüsrana uğrayarak okulu terk etmiş ve sıradan işlerde çalışmış. Çoğu ergen gibi aşırı ciddi görünmeye çalıştığı günlerini gülümseyerek hatırlıyor; genellikle sonradan görme züppe turistlerin uğradığı bir dükkândan “aşırı asık suratlı” olduğu için kovulmuş. “Karalar giymiş bir halde ortalıkta dolanır, insanlarla konuşmaktan kaçınmaya çalışırdım,” diye açıklıyor. “Müşterilere ‘Aradığınız adaptörün voltajının ne olduğu umurumda bile değil, tüm bu şeyler son derece anlamsız ve boş! Hepiniz androidsiniz!’ derdim,” diye açıklıyor. Ama Mountain View’de metafizikle ilgili ürünler –tılsımlardan kristal kürelere, hatta cadı kazanlarına kadar– satan Psychic Eye adlı bir dükkânda çalışmaya başladığında kimliği iyice belirginleşmiş. İnternet çağı öncesindeki pek çok yeni büyücü gibi, ilk gerçek kaynaklarını bu yerel okült dükkânında bulmuş. Kitaplardan kendi kendine öğrendiği büyücülük sanatı, özel denemeleri, karaduygunluğu ve aya okunan ilâhileri artık bir anlam kazanmış. On sekiz yaşına geldiğinde artık gerçek rahibelerin arasındaymış.

Shannon ve Morpheus ilk kez Psychic Eye’da, Shannon dükkâna adım attığında karşılaşmışlar. O sıralarda Shannon, kendine bir cemaat arayan yalnız bir paganmış, mağazada çalışan bu güzel kıza göz koyarak bir iş başvurusu formu istemiş. Morpheus, Shannon’ın Kızılderili şamanlığından esinlenen spiritüel uygulamalara olan bağlılığına hayran kalmış. Çok geçmeden birlikte büyü yapmaya başlamışlar ve birbirini kovalayan birkaç yakınlaşmanın ardından sevgili olmuşlar.

Birkaç yıl boyunca Morpheus, dükkânda tanıştığı Linnea adındaki yaşlı bir kadından gizli Feri büyücülüğü üzerine eğitim almış ve nihayetinde Vanthi¹⁷ adlı bir cadılar meclisine kabul edilmiş. Ama içgüdüleri artık bir değişim zamanı geldiğini söylüyormuş. Shannon’ın bir planı varmış: Humboldt County’de üniversiteye gitmek istiyormuş ve liseyi yarıda bırakmış olan Morpheus’u da aynı şeyi yapmaya teşvik etmiş. Morpheus teklifi kabul ederek yeni erkek arkadaşıyla birlikte kuzeye taşınmış. Shannon üniversiteye yazılırken Morpheus da iki yıllık bir üniversiteden dersler almaya başlamış. Vanthi ile olan ilişkisinin zarar göreceğinin farkındaymış, ama meclisteki arkadaşlarından en az yirmi yaş daha gençmiş ve kaderinde daha büyük işler olduğunu sezinlemiş. Gencecik yaşıyla Morpheus’un çok daha büyük arzuları varmış. Morpheus, “Hayatta belli bir yörüngem vardı,” diyor. “Belli bir yolda ilerlemekte olduğumu düşündüm.”

Büyücülük onda büyük arzular uyandırmış.

17 Bir gelenek birden fazla “grup” meydana getirebilir ve bu gruplar farklı “meclisler” içerebilir. Söz konusu durumda, Feri geleneği çok sayıda gruba ayrılıyor, bunlardan birinin adı Vanthi’nin Kanatları’yymış ama sonradan sadece Vanthi olarak anılmaya başlamış.

Mabedin çektiği tüm eklektik spektrum –çoğu pagan gibi esasen “eklektik Vikanlar– açısından Morpheus’un uyguladığı büyü sanatı çok spesifik kalıyor. Linnea’dan eğitim aldığı için o bir Feri rahibesi. Bana şu anda herhangi bir anlam ifade etmiyor ama ileride çok edeceğinden eminim.

Ahşap kaplı yatak odalarında Morpheus tekerlekli bir masanın üzerindeki mumu yakıyor. Kan kırmızısı saten bir kumaş örtülü masa bir ev sunağına dönüştürülmüş ve üzerine Pan heykelcikleri (toynaklı, boynuzlu ve elinde bir gaydayla), beyaz bir tanrıça heykelciği (yontma taş devrine ait bir tablodan alınmış), bronz geyik kafaları, kristaller, oymalı ahşap bir pentagram ve Morpheus ile Shannon’ın çerçeveli bir düğün fotoğrafı (başlarında çiçekten taçlar var, alınlarını birbirine dokundurarak gülümsüyorlar) konulmuş.

Şimdi Morpheus bir su kadehini, içinde içilemeyecek kadar sıcak bir şey varmışçasına dikkatlice yüzüne doğru kaldırıyor ve içine *enerjisini* üflüyor. Başını arkaya yatırıyor ve bu sefer kendisi için derin bir nefes alıyor, pentagramın ortasına bir nar yerleştiriyor, kemerinden *boline* denilen küçük bir tırpan çıkarıyor ve narı tam ortasından ikiye kesiyor; meyvenin suyu kıpkırmızı. Narın çekirdeklerini bembeyaz parmaklarıyla çıkarıyor, onları cam bir kâsenin içine koyuyor ve odanın diğer köşesindeki başka bir sunağın üzerine yerleştiriyor. Yakın bir arkadaşı –Tara adında güçlü bir rahibe– sadece birkaç hafta önce, otuz beş yaşında, beyin kanserinden ölmüş. Sunağın üzerinde Tara’nın resimleri, ince uzun mumlar ve Morpheus’un en yakın çalıştığı tanrıçanın heykelciği var. Kendi cadılar meclisinden miras aldığı bir tanrıça: Kelt tanrıçası Morri-

gan. Bu heykelcikte Morrigan kızıl saçlı, kızıl pelerinli ve çıplak ayaklı, elinde de bir mızrakla kalkan var. Rivayete göre, savaş meydanı tanrıçası olan Morrigan, bir savaşçı öteki tarafa intikal ettiğinde yanında bulunurmuş. Kansere de bir başka şiddetli ölüm türü değil mi? Morpheus, Morrigan'ı iki eliyle birlikte havaya kaldırıyor.

Nasıl Hristiyanlar, Yahudiler, Müslümanlar ve Budistler dua eder, onun da yaptığı aslında dua etmek. Büyü yaparken, bir arkadaşını iyileştirmesi veya kendini bir başkasından gelecek kötülüğe karşı koruması gerektiğinde, tıpkı dua ederken olduğu gibi odaklanıp niyet ediyor.

Karanlık tanrıça Stone City'ye hükmediyor: Morpheus, Tara'nın şerefine insan boyutunda bir heykel inşa ediyor. Bir mağazadan satın aldığı vitrin mankenini –erkek– taban olarak kullanıyor ve mankenin kollarını yanlara doğru iyice açıyor. Morrigan'a yapılacak ibadetler için mülkün içinde özel bir köşe tahsis etmiş. Kaba görünümlü botları, uzun siyah eteği, saçlarını örten siyah kapüşonu ve boynuna siyah kurdeleyle bağladığı gümüş kargasıyla birlikte ağır adımlarla tepeyi çıkıyor. Taş Çember'i, ardından Tekne Diyarı'nı geçiyor ve dikenli kısımlarını eliyle ittiği çalıların arasından diğer tarafa, Morrigan'ın tüneğine ulaşıyor. Yükseklerden, kamp bölgesinin çok uzağından baktığında, alçakta duran ve duman kadar beyaz olan yoğun sisi görebiliyor; sis vadilerden tepelere doğru yavaşça, sanki yakınlarda bir yangın varmış izlenimi yaratarak yükseliyor. Morpheus bir grup kayanın üzerine tırmanıyor ve yakarıшта bulunuyor: "*Morrigú! Badb Catha...*" Yere diz çöküyor, deri çantanın içinden iki adet kavanozu sırayla çıkarıyor. İçlerinde köpüklü, koyu renkli bira var. Kapaklarını açıp birayı yere döküyor. Bu da bir adak. Mümkün olduğunca sık adakta bulunmak gibi bir âdetleri var.

Henüz Morpheus'u anladığımı iddia edemem. O özel büyümlü hayatını çözmem yıllar alabilir. Ama ondan *hoşlandığım* kesin. Yapmacıklıktan tamamen uzak biri, hakkında ne düşündüğünüz umurunda bile değil. Güldüğü zaman yüksek sesle kocaman kahkahalar atarak gülüyor, yüzü parlıyor. Derme çatma hayat tarzına, pagan geleneklerine ve Kaliforniya'nın sonradan görme çevrecilerine gülüyor.

Ayrıca büyücülüğü hakkında hiç çekinmeden konuşabiliyor. Son derece belagatli bir kadın, çoğunlukla anlamlı, eksiksiz ve edebi cümleler kurabilmesi inanılmaz, ama ses tonu gizemli veya coşkulu olmaktan uzak; hatta belli bir tanrıya ilâhi söylerken de aynı durum söz konusu. Büyüyle ilgili bir konuda heyecanlandığında küçük bir çocuğa dönüşüyor. "Vay canına!" veya "Çok klaşmış!" gibi ifadeler ve (e-posta yazışmalarımızda) yüz ifadeleri belirten ikonlar kullanıyor. Ama buna rağmen hâlâ ürkütücü ve sarsılmaz bir karakter olarak görünmeye devam edebiliyor. Şüphecililiğim konusunda son derece rahat ve hoşgörülü. Beni ikna etme derdinde değil. Film çekimini tamamlayıp kemik kadromla birlikte New York şehrine döndükten sonra, aramızdaki arkadaşlık bağının kopmamış olmasına şaşıyorum. Bu sandığınızdan çok daha ender rastlanan bir durum; proje bittikten sonra böyle şeyler pek yaşanmaz.

Çekimler tamamlandığında başka bir şey daha fark ediyorum: Kişisel kalıplarım dağılmaya başlıyor, merakımı başımdan savamıyorum. Evin çatısına çıkıp aya ilâhiler söylemek, kendi kanınızla emirler yazmak, gizli bir gelenek hakkında eğitim alarak üyeliğine kabul edilmek, kuş uçmaz kervan geçmez bir araziye taşınmak, devasa kaya parçalarını yerlerde sürükleyip havaya dikerek kendi taş

Küçük Cadı

yapıtınızı oluşturmak ve *hayatta bir yörünge* olduğunı söylemek için gerekli olan o tuhaf özgüveni anlamak istiyorum. O özgüvenin güçlü bir inanca dönüştüğü anı kavramak istiyorum. Gizemli bir dünyanın anahtarını tuttuğunuza, sihirli güçlere sahip olduğunuza, en ufak bir şüphe duymadan inanmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. O inancın neyin üzerine inşa edilmiş olduğunu keşfedebilmek için araştırmamı derinleştirmeye karar veriyorum.

Ormanda ıplak

Stone City’de, her tarafa yayılmış olan bu Amerikan cadılar topluluğuna anlam verebilmek için ilk iş olarak geçmişe, 65 yıl öncesinin İngiltere’sine, Vika’nın –pagan hareketini ateşleyen Zanaat dininin– başlangıcına gitmem gerekli oldu.

40’lı yılların sonunda, Londra’nın bir saat kuzeyindeki Bricket Wood köyünde hareketli bir gece hayal edin. Yaklaşık on erkek ve kadından oluşan bir grup –öğretmenler, sekreterler ve antropologlardan oluşan tamamen orta sınıf tabakası– İngiltere’nin en eski çıplaklar kulübünün arazi-sine giriyor; çoğu bu kulübün üyesi. Özenle kesilmiş çimlerin ve kayın ile meşe ağaçlarının arasından geçen yürüme yollarını aşarak bir “cadı kulübesi”ne ulaşıyorlar. Artık kullanımda olmayan bir folklor tema parkından temin edilmiş olan kulübenin çıplak ahşap çapraz kirişleri kile bulanmış, çatısı da kiremitle kaplı. Grup üyeleri bu basık, üç metreye üç metrelik tek odalı yapıya girdiklerinde paltolarını çıkarıyorlar; üzerlerindeki takıları saymazsak tamamen çıplaklar. Sosyal zırhlarının eşitliği ve rahathğı içinde bir çember oluşturuyorlar. Şimdi, iple bağlanmış bir kadın içeride diz çöküyor ve bir adam öne doğru adım atı-

yor: Başrahip. Altmışlı yaşların sonunda. Bronzlaşmış cildi buruş buruş, dağınık saçları bembeyaz, kolunda Borneo mürekkebiyle işlenmiş bir dövme var; bu bir siyah ejder, adamın bir toplumdışı olduğunu işaret ediyor. Bir elinde kısa bir kırbaç, diğer elinde ise cadılar meclisinin *Gölgeler Kitabı*'nı tutuyor. Kadına hafifçe vuruyor: tam kırk kırbaç.

Büyücülük sanatı, haykırabileceğiniz bir ay, toplayabileceğiniz bitkiler ve etrafında dans edebileceğiniz bir ateş olduğu günden beri şu veya bu şekilde tatbik edilmektedir. Ama bir *hareket* olarak geçmişi yaşlı ve suratsız bir İngiliz'e dayanmaktadır: Vika'nın vaftiz babası Gerald Gardner.

Genel kaniya göre, bir din, kökleri ne kadar eskiye dayanıyorsa o kadar meşru sayılmalıdır. Örneğin, Mormonluğun temellerinin nispeten yeni olması, bu inancın öğretilerine itibar edilmemesi için yeterli bir sebep olarak görülür. Sanki Melek Moroni'nin Joseph Smith'i kutsal altın tabaklarla dolu gömülü bir sandığa götürmesi, Hz. İsa'nın mezardan göğe yükselmesinden veya Hz. Muhammed'in cennete yükselerek Allah'la konuşmasından daha az tuhaftır! Bununla birlikte, Joseph Smith'in vahiyleri 1823 yılında, neredeyse bin yıl sonra geldi. Bu bizim onun bir peygamber olarak son derece beşeri hayatını hayal etmemizi kolaylaştırıyor; onun hâlâ hayatta olan –sadece birkaç nesil sonraki– torunlarıyla konuşabilir, onları çağdaşlarımızı yargıladığımız gibi yargılayabilir, rahatça harikalar atfetmeyiz. Bu nedenle her yeni inanç sisteminin doğuş hikâyesi hem eksik hem de üstünkörüdür; yazılıp insanlara dağıtılmış alelade bir hikâye olarak göz ardı edilmesi hiç de zor değildir.

İşte bu yüzden, Vika'nın ne zaman doğduğuna odaklanmak caziptir ki beni de bu cezbettil! Vika aslında, ilk

nesil üyelerinden bazılarının iddia ettiği gibi kadim (ya da en azından ortaçağa ait) bir büyücülük dininin devamı mıdır? Yoksa daha 1950'lerde yalnız, ayrık ve az biraz düzenbaz bir adamın palavraları üzerine kurulmuş bir hareket olarak düpedüz *yaratılmış* mıydı? Bence bu dar bir bakış açısıydı. Bir din, mitlere göre değil, yarattığı etkiye göre ölçülmeli. Ve Vika hakkındaki fikriniz ne olursa olsun, Gardner, en büyük okült mirasını inşa etmeyi başardı: Ölçülebilir, pratik türden bir "Eski Din" yarattı.

Gerald'ın, havarileri, havarilerinin havarileri, İngiliz tabloid medyası ve daha yakın zamanda bir avuç ciddi akademisyen tarafından anlatılan hikâyesi işte şu şekilde:

Gerald, Liverpool yakınlarında yaşayan tüccarlardan ve sulh yargıçlarından oluşan zengin bir ailenin çocuğu olmasına rağmen, dört yaşına geldiğinde uçlarda bir hayat yaşamaya sürüklendi. Astım hastasıydı, ailesi onu İngiltere'nin sert kışlarından -1888 yılından bahsediyoruz- korumak için mürebbiyesiyle birlikte Güney Fransa'ya gönderdi. Böylece küçük Gerald, doğaçlama bir tedavi olarak egzotik yerleri gezerek çılgın ve hiç de yaşına uygun olmayan yurtdışı hayatına dadısıyla birlikte başlamış oldu.

Her birkaç ayda bir yeni bir yere seyahat ettiler. Nihayetinde daha da uzaklara, Madeira'ya, oradan da Altın Sahil'e (günümüzün Gana'sına) ulaştılar. Uzaklara gittikçe dadı da işverenlerinin üst orta sınıf İngiliz anlayışı baskısından koptu. İşçi sınıfından gelen, bekâr, kaliteli bir içkiye ve erkeklerle vakit geçirmeye hayır demeyen türden bir kadındı. Gerald onu sonradan "göz alıcı, kocaman göğüslü, dalkavuk bir İrlanda kızı" olarak hatırlayacaktı.

Böylece bu tuhaf ikilinin yaşamı yıllar içinde oldukça hareketli bir hal aldı. Ne zaman yeni bir limana varıp bir otel odasına yerleşseler, Com derhal ava çıkıyor, bir piyano ve bir kutu viski satın alıyor, etrafta ne kadar kaba saba Avrupalı gezgin varsa kapısını açıyordu. Hatta bazen Gerald'ı erkekleri ayartmak için kullanıyordu (bir keresinde, bir liman şehrindeki yerel misyonerler Com'u şehirden atmaya kalktılar). Dadısının düşük ücretli konsomatrisliği devam ederken kendi başına kalan Gerald, yerel ahaliyle vakit geçirdi, amatör çapta bir kabile silahları koleksiyonu yapmaya başladı, İngiliz dergilerinde tefrika edilen *Sherlock Holmes* öykülerini takip ederek kendi kendine okumayı söktü. Bu çılgın yaşam, bir zamanlar kaderi olan Liverpool banliyölerindeki hayatından çok farklıydı.

On beş yaşına geldiğinde, evlenerek Seylan'a (günümüzün Sri Lanka'sına) taşınan Com'un yeni kocasının çay plantasyonlarında çalışmaya başladı. Sonraki on yıl boyunca Seylan, Malaya ve Borneo'da bir dizi plantasyonda (önce çay, sonra kauçuk) çalıştı. Afyon dükkânlarını (zamanın tıbbi marihuana satıcıları) denetleyen bir hükümet müfettişi olarak görev yaptı. Kendini en temel seviyede eğitti. Elinden her iş geliyordu, gözüne çarpan ne varsa okuyordu, ama imla kurallarında çok kötüydü. Âlim olacak değildi, onun en büyük aşkı tecrübeydi! (Sonraki zamanlarda çekilen fotoğraflarına bakarsanız, hayata olan tutkusunun yüzüne nasıl yansıdığını tüm açıklığıyla görebilirsiniz). Onu yerel halkla daha derinden kaynaşmaya iten şey işte bu ruh haliydi. Hasırdan bir kulübede yaşıyordu, kollarında kabile geleneğine ait dövmelemler vardı, yerel törenlerin içyüzünü anlamayı çok istiyordu. Yerli arkadaşları sayesinde Malay, Senoi ve Borneo halkının büyü ayinlerine katıldı. Onların ölüm sonrası hayat, beden

yabancı ruhlarca işgali ve çoktanrıcılık hakkındaki ortak inançlarını incelemeye başladı. Malaya'da *keris* (sihirli güçleri olduğuna inanılan bir bıçak) eğitimi aldı –onu beline takanın anında sokakta itibar gördüğünü keşfetmişti– ve bir şamanın kulübesinde gerçekleşen bir büyü seansına şahit oldu.

Hayat tarzı bir İngiliz için çok sıra dışıydı, ama buna rağmen dışarıdan görüldüğü kadar aykırı bir insan değildi. Bu arada, kendi ülkesindeki iklim durmadan değişmekteydi. Büyükbaba ve büyükannesinin kuşağı, dönemin endüstrisine ve bilimine tepki olarak ortaya çıkan romantik fikirlere şahit olmuştu. Sanat, havalı sosyetenin ayrı duran aşırı hassas birey fikrini (nevi şahsına münhasır bir dâhi!) telkin ediyordu. Egzotik, yüce, dehşetengiz ve yapılamaz olan şeyler dönemin akılcılığına karşı hülyalı, kahramanca alternatiflerdi. Bununla beraber, antik mitlere karşı yeni bir ihtiram uyanmıştı. 1800'lerin ortasına gelindiğinde, “Tanrıça” kelimesine İngiliz edebiyatında sık sık rastlanır oldu. Pan, kırsal hayatın kaba saba yarı-tanrısı olmaktan çıkıp, Doğa'nın asıl tanrısı haline gelmişti. Druidlik, doğaya ibadet eden antik pagan Keltlerinin eğitimli sınıfından ilhamla tekrar canlandı. Kendinden menkul Druidler, Stonehenge'e¹⁸ giderek mevsimsel bayramlarını kutlamaya başladılar. Doğaya dönüş, modern yabancılaştırmanın bir çaresi, gerçek insan doğamızla tekrar bağlantıya geçmenin bir yolu olarak görülmeye başlandı.

Yani Gerald doğmadan önce bile Londra'da, gizli cemiyetlerden oluşan ve Vika'nın doğup yayılmasına zemin ha-

18 İngiltere'deki Salisbury Düzlüğü'nde eskiden dinsel törenler için kullanılan ve Kelt rahip sınıfı Druidlere atfedilen, büyük taşlardan oluşan bir çember –çn.

zırlayan bir altkültür meydana gelmişti. Bu üst üste örtüşen okült sistemler çok çapraşık bir ilişkiler ağı oluşturdu.

İlk başta, bunları takip etmekte zorlandım, bunaltıcıydı hakikaten, ama burada kulağa egzotik gelen birkaç ismi zikretsek kâfidir: Spiritüalizm, Teosofi Derneği, Gül Haçlılar, Ordo Templi Orientis (OTO) ve Altın Şafak. İki tanesi New York ihracı: ölümlerle iletişim kurarak ölüm sonrası hayat olduğunu iddia eden Spiritüalizm ve Doğu dinlerinden ilham alarak evrensel bir spiritüel sistem fikrini teşvik eden Madam Blavatsky'nin Teosofi Derneği¹⁹. İki tane de Almanya'dan geliyor: güya Mağriplerden gelen, bilime dolanmış bir tür Protestan mistisizmi olan Gül Haçlılar ve aslında Farmasonluğu model alan yeni bir mistik cemiyet olarak Ordo Templi Orientis (OTO). Ayrıca, Gardner dört yaşına geldiğinde, Londra kendi sihir cemiyetinin yaratılışına şahit oldu: oldukça etkili olan Altın Şafak Hermetik Cemiyeti. Gül Haçlılar, Teosofi ve Farmasonluktan etkilenen Altın Şafak, önde gelen birkaç mühim insanın ortaya çıkmasına neden oldu: İrlandalı şair William Butler Yeats ve adı çıkmış bir sihirbaz ve mistik olan Aleister Crowley (Crowley daha sonra OTO'nun liderliğini üstlenecek, ona sonra değineceğim).

Genellikle bu cemiyetlerin entelektüel saiklerle hareket ettikleri sanılıyor, bazen ilerici bilimle bağlantılı görülüyor ve daha ezoterik bir kisvede olsa da çoğu zaman hâlâ Hıristiyanlıkla uyumlu oldukları kabul ediliyordu. Özellikle Altın Şafak ve OTO, hayli koreografik büyü ekolleri için genel bir terim olan "tören büyücülüğü" ile özdeşleştirilmeye başlanmıştı. "Büyücülük" tehlikeli derecede iç-

19 Blavatsky bu erdemi Himalayalar'da bulunan ölümsüz varlıklarla kurduğu psişik bir bağlantı vasıtasıyla yansıttığını iddia etti.

güdüsel bir sihir sanatı olarak görülmeye devam etti. Düşünce gücüyle değil, içgüdüyle, transa geçme yoluyla ve daha çok “dişi güç” tarafından uygulanıyordu. Geleneksel ve bağımsız bir formda olması yüzünden seçkin kültürel çevrelerce pek benimsenmedi. Ama sihir ve sihre dayalı gizli anlam kültürü oldukça çekici bir hale gelmişti.

1936 yılında Londra'ya dönen Gerald'ın –artık emekli bir memurdu– bağlantı kurduğu dip akıntı buydu. Hayatının çoğunu yurtdışında geçirmiş, artık ellili yaşlara gelmiş ve amatör arkeologluk yapmış (bunu ispatlayacak bir iki önemsiz kitabı vardır) biri olarak memleketinde inzivaya çekilmeyi hayal ediyordu. Ne var ki, daha gelir gelmez, neden çocukken sürgüne gönderildiğini hatırladı: Astımını tekrar alevlenmişti. Bir doktora göründü ve kendisine oldukça sıradışı, romantik bir reçete yazıldı: aşırıya kaçmayan bir dış mekân çıplaklığı ya da İngilizlerin tabiriyle *natürizm*. Altın Sahil'deki çocukluk günlerini –yerel halkın ultra minimal giyim tarzına özendiği anları– hatırlamış olacak ki, Gerald doktorun tavsiyesine uymaya karar verdi.

Bu bohem reçete işe yaradı. Gerald, Londra'nın kuzeyinde, şehre bir saat uzaklıktaki Bricket Wood köyünde bulunan Fouracres²⁰ adlı çıplaklar kulübüne katıldı. Üyeler anadan doğma bir halde çimlere uzanarak ve kokteyl içerek felsefe tartışıyor, bazen de kulüp binasında yemek veya folk dansı için bir araya geliyorlardı. Elli üye sadece erkek veya kadın insan bedeninin kabulünde değil, dünya görüşlerindeki açıklıkta da ortaklık gösteriyordu. Sıkı bir elekten geçirilerek seçilen grup içinde akademisyenler, Batı Yakası doktorları, genç profesyoneller vardı, ama

20 Bu yer hâlâ işletilmektedir ve İngiltere'nin en eski natürist kulübüdür.

bazıları aynı zamanda (dönemine göre) Gül Haçlı, Farmason, Teosofist ya da Druid olarak da yaftalanabilirdi. Gerald, bol bol gezdiği, tarihi eser kazıları yaptığı, Malaylarla dans edip büyülerini tatbik ettiği Uzak Doğu'dan henüz dönmüştü, dolayısıyla natüristlerle geçirdiği zaman onun özgür düşünceli kâşif kimliğine, hem de İngiliz topraklarında, daha bir resmiyet kazandırdı. Burada diğer İngiliz erkek ve kadınlarla, "dördüncü boyut" adını verdiği şey hakkında serbestçe konuşabilirdi.

Sağlık nedenlerinden ötürü, karısıyla birlikte -onunla Londra'da kaldığı bir gün tanışmıştı- kraliyet ailesinin ge-yik avlaması için ayrılan New Forest ormanı yakınındaki Highcliffe'e taşındı. Hiç vakit kaybetmeden iki alışılmadık grubun üyesi oldu: natürist New Forest Kulübü ve tiyatro gösterileri sunan bir Gül Haçlılar grubu. Bir gün tiyatro binasındayken ilgisi baş aktörlerden birine kaydı: Edith Woodford-Grimes. Diksiyon ve oyunculuk hocası olan Bayan Grimes da ellili yaşlardaydı ve ergen bir kızı vardı. Gerald ve Edith hemen arkadaş oldular ve geçmiş hayatlarının hatıralarını paylaştılar. Gerald antik Kıbrıs'taki günlerinden bahsederken, Edith de bir cadı olarak yakıldığı günü anlattı. Gerald, Edith'i düzenli olarak evinde de ziyaret etti. Edith uzun yıllar sonra Zanaat âleminde, Gerald'dan almış olduğu "Dafo" lakabıyla anılacaktı.

Bu, Gerald'ın kendi hayatıyla ilgili yazacağı hikâyeye göre, her şeyin değiştiği andı. Çünkü -iddiasına göre- bir sonraki sene (1939), yıllar süren işkencelere sessizce katlanmış bir cadılar kültüne kabul edildi. "Kabul töreninin yarısındayken 'Vika' kelimesini kullandıklarında şimşek çarpmışa döndüm," diye yazdı sonradan. "Nerede olduğumun ve o eski dinin hâlâ var olduğunun farkına vardım."

O halde Gerald'ın Dafo'yla tanışması ve kulte üyeliği arasında geçen zamanda ne yaşandı? Bu emekli memur nasıl oldu da gizli bir cadılar meclisi tarafından çıplak, bağlı bir halde kamçılındı? Hikâyenin birinci versiyonu şu şekilde: Kafa dengi olduklarını gören Dafo, Gerald'ı üyesi olduğu kadim cadılar meclisiyle tanıştırdı; kendilerini “Vika” olarak adlandıran grup üyeleri sonuçta Gerald'ı üyeliğe kabul etti.²¹ Hikâyenin ikinci versiyonuna gelince: Dafo ve Gerald, ortak ezoterik görüşlerini –Gerald'ın Joseph Conrad fantezileri dahil olmak üzere– birleştiren *yepyeni* bir “kült” kurdular ama ona *ye olde*²² bir tarihsel meşruiyet süsü verdiler. (Dafo ilk zamanlar Gerald'la büyü yaptığı teyit edilen tek kişidir).

Hangi versiyonun geçerli olduğunu bilmiyoruz ama kesin olan bir şey varsa, o da “Vika”nın çok geçmeden ortaya çıkıp yayılmaya başlayacağıydı.

Bu bizi o kulübedeki gece sahnesine geri götürüyor. 1947 yılında, Gerald para toplayarak natürist kulübün hemen yanındaki araziyi satın aldı. Dafo'nun yasal adı altında tescil edilen arazi, ormanlık bir alan üzerindeydi ve liman boyunca uzanan Wight Adası manzarasına sahipti. Burada, artık kapanmış olan bir folklor müzesinden temin ettikleri bir 16. yüzyıl “cadı kulübesi”ni restore ettiler. 50'li yılların başında, hem çıplaklar kulübünün hem de tiyatro grubunun üyelerini çekerek cadılar meclisinde en

21 Daha doğrusu, Gerald, üyeliğe “Yaşlı Dorothy” adındaki zengin bir arazi sahibi tarafından kabul edildiğini açıkladı. Dorothy, söz konusu cadılar kulübünün başrahibesiydi ama şu anda araştırmacılar, Gerald'ın bu ismi Dafo'yu gizlemek için uydurduğuna inanmaktadır.

22 Eski İngilizcede “eski” manasına gelen bu sözcük, Britanya'da dükkân, pub, otel ve restoran tabelalarında kurumun adının başına konarak *sözümona* çok eski olduğu ima edilir –ed.n.

faal dönemlerini yaşadılar; artık düzenli toplanabilecekleri, cadı *esbatları*²³ tertip edebilecekleri bir yere sahiptiler.

Ellilerin başında, diğer bir kritik parça da yerine oturdu: Haziran 1951’de, 1735 tarihli Büyücülük Yasası nihayet feshedildi ve sihirle ya da ruhlarla uğraştığını alenen dile getirmek yasal hale geldi (öncesinde büyücülük ve okült bir tehdit olarak görülme de uygulayıcıları sahtekârlıktan ceza alıyordu). Hemen bir sonraki ay, bu yeni serbestiyeti paraya çevirmeye karar veren eski film yapımcısı Cecil Williamson, Man Adası’ndaki Castletown’da Batıl İnançlar ve Büyücülük Folklor Merkezi’ni açtı. İdaresini de “mukim cadı” Gerald Gardner (adada bir ev satın almıştı) üstlendi, yazın gelen turistlere “İngiliz Cadıları Güney Meclisi’nin bir üyesi” olarak lanse edildi.

Tanınmak Gerald’ın hoşuna gitmişti. Pek çok açıdan kendi döneminin bir ürünüydü. Kendini kayıp ve egzotik kültürlerin büyük bir kâşifi, yetenekli bir tercümanı olarak görüyordu. Kendini bir kez daha sil baştan yarattı: Bir zamanlar dört dörtlük bir amatör antropolog kesilmişken –ona kalsa saygın bir antropologdu ama birçoklarının gözünde tam bir beceriksizdi (bazı iş arkadaşları ona “yaşlı geveze” derdi)– şimdi muhteşem bir İngiliz cadılar meclisinin başrahibi olmuştu. Sonunda, kimsenin sökemeceği ezoterik bir rütbeye sahipti. Müzenin açılış törenindeki mülakatta, ayinlerde çırlıçıplak dans ettiğini söyledi. Bir gazeteciye, “Tabii ki bir cadıyım ve bundan büyük bir keyif alıyorum,” diye açıkladı.

23 Gerald’ın karısı Donna, Protestan bir rahibin kızıydı ve büyücülükle asla ilgilenmemişti, kocasının bir başrahibin yanındaki çıplak faaliyetlerini – muhtemelen cinsel birliktelik de içeriyordu– hoşgörülle karşılamış olması da kayda değer bir durum.

Artan şöhretle koltukları kabaran Gerald'ın aksine Dafo ifşa olmaktan tedirgindi. Düşünsenize, 50'li yılların başında, küçük bir kasabada yaşayan bir öğretmen, bir anne, gizlice cadı ayinlerine katılıyor! On yıldan daha uzun bir süre büyücülükte Gerald'ın ortaklığını yapmış olsa da, artık bir Başrahibe olarak devam edebileceğinden emin değildi.

Onun yerini Doreen Valiente aldı, Dafo'nun yaşadığı yere yakın bir ofiste çalışan alımlı bir kumral. Doreen, okülte duyduğu ilgi yüzünden on beş yaşındayken bir rahibe manastırından ayrılmıştı. O dönemde ezoterik metinler ve kalıntılar sadece zengin koleksiyoncuların elindeydi, bir Tarot destesi bulmak bile çok güçtü, ancak Doreen bir şekilde, Altın Şafak cemaatine ait bazı belgeler temin etmişti. Şimdi otuz yaşındaydı ve Cecil Williams'ın New Forest cadılar meclisi hakkındaki tanıtım röportajını bir gazetede okuduktan sonra ona mektup yazdı. Cecil de mektubu Gerald'a iletti ve böylece Dafo'nun evinde buluşmaya karar verdiler.

Doreen, Gerald'ın başrahiplik gösterisinden, uzun çıplak bedeni ve darmadağınık beyaz saçlarıyla cadılar meclisi kılıcını havada sallamasından anında etkilendi. Ve yaklaşık bir yıl sonra, Stonehenge'deki bir Druid törenine katılmalarından önceki gece, Gerald ve Dafo tarafından Vika'ya kabul edildi. Çok geçmeden, Gerald'ın Londra'daki dairesinde meclisin geri kalanıyla –toplamda on kişi– tanıştı.²⁴

24 Kuzey Londra Cadılar Meclisi hâlâ faal durumda ve uzun ömürlülük konusunda muhtemelen bir dünya rekoruna sahip. Öğrendiğim kadarıyla, çoğu cadı meclisi kısa ömürlü olmuş, beş ila yedi yıl arasında sürenleri bile büyük bir başarı sayılmış.

Dafo tahttan indi ve 50'li yılların sonunda, dar bir gelirle, muhafazakâr bir Hristiyan olan yeğeninin yanına taşındı; böylece günümüz Zanaat'ının oluşumundaki rolünün silinmesine boyun eğmiş oldu. Tarih boyunca ispat olunduğu üzere, özellikle din söz konusu olduğunda, erkeklerin kaybedecek şeyi çoğunlukla daha az olmuştur: Gerald Gardner, Vika'nın yeni yüzü olmaktan son derece memnundu. Yeni başrahibesi artık Doreen'di.

Müzenin büyük bir ilgi görmesiyle iyice cesaretlendiğinde, işletmeyi Cecil'den satın alarak adını Sihir ve Büyücülük Müzesi olarak değiştirdi. Ve eski dinler hakkında eksiksiz bir ekspoze ve rehber yazmaya karar verdi. Ama bu planını, tanınmış olmaktan çok da hoşnut olmayan Doreen'le paylaştığında, başrahibe, uzun yıllar boyunca pek çok cadının ağzından düşmeyecek ünlü bir sözü serdetti: “Büyücülük, kırılan pencerelerin parasını ödemez.”

Ama 1954 yılında, 67 yaşında, Gerald günümüz pagan hareketini tetikleyen bir kitap yazdı: *Günümüzde Cadılık*. Kazanmış olduğu ayrıcalıklı erişim sayesinde kendine bir antropolog süsü vererek, “Kuzey’de, Güney’de, Doğu’da ve günümüz Batı İngiltere’sinde, kendisinin bildiği cadı meclislerinde” varlığını sürdüren “cadı kültü”nün hikâyesini anlattı.²⁵ Olayları dramatik bir dille anlatmaya bayılan ve bu konuda oldukça yetenekli olan Gerald’ın kitabı şu şekilde başlıyor:

İngiltere’nin cadıları bana tembih etti: “İnsanlara sapık olmadığınızı yaz ve söyle. Bizler aklı başında, iyi insan-

25 Gardner, *Wica* yani *bilge insanlar* deyimini ilk kez söz konusu dini ve müritlerini tanımlamak üzere kullandı, ama hareket 60'larda iyice yaygınlaştığında sadece *Wicca* (Vika) adıyla popülerlik kazandı.

larız, sadece yalnız bırakılmak istiyoruz, ancak ifşa etmemen gereken belli sırlarımız da var.” Tam olarak neyi ifşa etmemem gerektiği konusunu tartıştıktan sonra, inançları, ritüelleri ve neyi niçin yaptıkları konusunda daha önce halka hiç açıklanmamış şeyleri açıklamama izin verdiler...

Cadılığın tarihini, yüzyıllar boyunca yanlış anlaşılan yöntemlerini, cadıların inanç sistemini (amatörce uğraşılacak halk büyülerinden ziyade bir *din* olarak Zanaat'ı) ve şahit olduğu özel bazı uygulamaları ana hatlarıyla aktardı.

Ama halkın okuması ve öğrenmesi için sunulan şeyin ötesinde, Gerald'ın meclisi o “cadı kulübesi”nde ve Londra'daki evinde, önce Dafo sonra da Doreen'le tam olarak ne ifa ediyorlardı? Günümüzün cadılarına kadar miras kalan geleneklerin –gizli buluşmaların, çıplaklığın, bıçakların, iple bağlamaların– altında yatan anlam neydi?

Çoktan öğrendiğim üzere, Vikanlar –ve şimdi paganların pek çok farklı kolu– sabbatlarda bir araya geliyorlar, ama cadı meclisleri düzenli olarak her dolunayda, hatta her hafta toplanıyor. Bu *esbatlar* herhangi bir gerekli büyüünün –iyileştirme veya koruma amaçlı olabilir– ifa edilmesi için düzenleniyor. Bu ya özel bir evde (çünkü kolay ve daha güvenli) ya da dışarıda doğada yapılıyor. Yıllar sonra kurulan Stone City'nin güzelliği de bu işte: Doğa her cadı için bir tapınak; kesin bir yer belirlenmesi gerekmiyor. Cadı rahibelerin bir kiliseye ya da sinagoga ihtiyacı yok, ellerini bir ağacın kabuğuna dayayarak yerden enerji çekebilirler; hatta her yerde, trafiğin ortasında bile. Melek heykelleriyle donatılmış beyaz mermer kaplı bir tapınak gerekmiyor. Derin bir nefes alıp “hayat gücünü” havadan özümseyebilirler; gerçi bir çember dahilinde uyandırılan güç çok daha yoğun.

Vika ve diğer birkaç büyücülük geleneğinde iki temel kesici alet kullanılıyor: Ayin çemberini “belirlemek” üzere kullanılan bir kılıç (meclise aittir) ve meclise kabul töreninde her cadıya verilen bir bıçak olan *athame*; taşınması zorunludur ve her cadıda bir tane vardır. *Athamenin* ana görevi, sihirli enerjiyi doğru yöne iletmek veya gözle görülmeyen geçitler açmaktır; çoğu çocuğun bir fantezisi olan bu işlemi bir asa yardımıyla da yapabilirler. Atmosfer yaratmak için bir buhurdanlığın içinde tütsü de yakılır; bunun diğer bir amacı da havaya yükselen dumanla duaları tanrılara göndermektir. Pentagrama gelince –bu beş köşeli yıldız çoğu zaman yanlış anlaşılaraq “Şeytani” sanılır– boyna takılan ya da ayinlerde kullanılan bir semboldür; tıpkı Hristiyanların İsa Mesih’i hayatlarına davet etmek için taktığı haç gibi. 12. yüzyıl Rönesans döneminde, pentagram, ilâhi düzen ile matematiğin kesişimi anlamına geliyordu, fakat günümüzde “hayat gücü”nü temsil etmektedir.

Gardner’ın Vika’sında (Gardner’ın özel uygulamaları) katılımcıyı bağlamak için bir ip ya da defalarca kırbaçlamak için bir kırbaç kullanılır; gerçi bu kırbaçlamalar gayet naziktir, sadece “deriyi sızlatacak” kadar vurulur. Gerald güya kırbaç fikrini Pompeii’deki Gizemler Villası’nın fresklerinden almıştı; freskler yeni bir üyenin ayin sırasında kırbaçlanarak (sonradan dirilmek üzere) öldürülmesini gösterir. Ama Gerald’ın kırbaç düşkünlüğü orantısızdı, buna sadomazoşist çağrışımlar yüklü çıplaklık ve iple bağlama uygulamaları da eklenince, Doreen başrahibe olur olmaz bu fetişe son verdi.

Okülte merak salan hipsterlar her ne öne sürerse sürsün (bakınız: 1960’ların sonlarında Mick Jagger ve Jimmy

Page), Vika'da ya da başlıca Zanaat geleneklerinin herhangi birinde uyuşturuıcı kullanılmaz; en azından normal, resmi düzeyde. Ayinler sırasında şarap paylaşılabilir ama miktarı çok azdır. Tören sonrasında bol miktarda içilebiliyor olsa da –bu kesinlikle muhafazakâr bir grup değildir– ciddi bir cadıyı tamamen sarhoş bir halde gezinirken göremezsiniz. Bununla birlikte, büyücülüğe ilgi duyan pek çok kişi, sanrı yaratan maddelerin bilincin genişletilmesindeki etkisini incelemiştir. Cadılar Bayramı'nda süpürgeyle uçan klasik cadı imajıyla ilgili teorilerden birinin kökenini bu oluşturuyor. Rivayete göre, ortaçağ döneminde cadılar “uçma merhemi” kullanırdı; bu uçtuğunuz sanrısını yaratan bitkisel bir kremdi ve süpürge sapıyla cinsel bölgelere sürülürdü. Bu sansasyonel açıklama bir kenara –her ne kadar büyük bir ilgi yaratmış olsa da– cadıların süpürgeyle özdeşleştirilmesi muhtemelen geleneksel bir bereket ayininin kalıntısıdır. Hikâyeye göre, ortaçağ çiftçileri mahsullerinin daha iyi büyümesi için bir süpürgeyi bacaklarının arasına alarak mümkün olduğunca yükseğe sıçramaya çalışmışlar. Gerçek her ne olursa olsun, yerde kalmayı –en azından fiziksel anlamda– tercih eden cadıların hayatında süpürge'nin hiçbir simgesel önemi yok.

Çıplaklık konusuna gelince, kesinlikle baştan çıkarıcı bir davet olarak kabul edilmiyor. Gerald'ın müritlerinden birinin yazdığı üzere, “özgürlüğü ve dünyevi şeylerden sıyrılmayı simgeliyor.” Ama teknik açıdan bakıldığında –ki cadılar büyülerinden sıklıkla “teknoloji” diye bahsederler– tamamen soyunuyorlar çünkü örtüsüz insan bedeninin daha fazla ham enerji yaydığına inanıyorlar.

Gerald bu konuyla ilgili olarak, “Güç bedenden deri ve muhtemelen diğer delikler vasıtasıyla çıkıyor,” diye yazar.

“Söylediklerine göre, cadılar bu sinirsel gücü, ya da adı her ne ise, iradelerini aralıksız bir şekilde eğiterek diğer cadıların gücüyle harmanlayabiliyor ve sonucunda bir güç ışını yansıtabiliyorlar.” Gerald, Cornell Üniversitesi’nde 30’lu yıllarda yürütülmüş olan hayli yetersiz bir çalışmayı bile konu eder. Çalışmanın sonucuna göre, güya insan bedeninden (tam olarak parmaklardan) çıkan ışınlar, maya hücrelerini öldürmeye yetecek kadar güçlüdür.²⁶ Pek çok Amerikan cadısı cüppe giyse de (ya da törenin sadece bir bölümünde çıkarsa da) çıplaklık prensibi yarım yüzyıldan daha uzun sürmüştür.

Çıplaklık konusunun haricinde, Gerald, cadıların büyü esnasında nasıl güç (ya da psişik enerji) ortaya çıkardığından da bahseder; cadılar bunu berrak bir zihin, temiz bir beden ve “muhterem bir ruh” aracılığıyla yapıyor. Aynı zamanda oldukça basit teknikler de kullanıyorlar ama bu teknikler sihirsel çemberin içinde her zaman daha etkili: “önce yavaş ama giderek hızlanan bir tempoyla, ta ki başınız dönene kadar dans etmek ve monoton bir ses tonuyla ilâhiler söylemek”; daireler çizerek koşmak ve arada bir “anlamsızca çılgılık atmak”; kan dolaşımını hızlandırmak üzere kırbacın yardımına başvurmak. Grupça kendinden geçerek delicesine dans edip ilâhi söylemeye genelde “bir güç konisi ortaya çıkarmak” denir; burada koni, cadılar meclisinin kolektif iradesini simgelemektedir, sihirsel hedefe doğrultulmuş bir tüfek gibidir.

Gerald bu uygulamaları eski bulup görmezden gelse de hemen şunu keşfettim ki, çoğu zaten varolan kaynakların

26 Gardner, güç dereceleri ile çıplaklık dereceleri arasındaki bağlantının keşfedilmesi için, iki farklı cadı grubunun –biri geleneksel çıplaklık, diğeri de bikini içinde– sihirsel etkililiğini karşılaştıran bir deney yapılmasını da önerir.

bir tekrarı, diğerleri ise tamamen Gerald'ın kafasından uydurduğu şeyler.

Borneo günlerindeki ayin bıçağından *athameye* ya da natürizmden “ritüel çıplaklığa”²⁷ geçmesi büyük bir sıçrayış sayılmaz; bir parça Freud bilen biri bile Gerald'ın cinsel konulardaki rahatlığını, dadısı Com ile birlikte geçirdiği o eski günlere dayandırabilir. Ama Gerald'ın Vika kuralları ve ayinlerini yüzyıllar önce kurulmuş eski bir cadılar meclisinden devralmadığına dair başka somut kanıtlar da vardır. Vika'nın *Gölgeler Kitabı*'ndaki bazı unsurlar, her ne kadar Gerald bu temel büyü ve ayin kitabını New Forest Cadılar Cemiyeti'nin kitabından aynen kopyaladığını iddia etse de, daha önceden var olan kara büyü kitaplarından veya muhtelif büyü derlemelerinden alınmış. Örneğin, 1899 yılında Amerikalı bir halkbilimci tarafından basılmış olan “cadılar incili” *Aradia*'dan, hatta Rudyard Kipling'in bir şiirinin kıtalarından.

Ayrıca pek çok uygulama da Farmasonluktan örnek alınmış (gizli cemiyetler o dönemde bile büyük bir etkiye sahipmiş, özellikle de Masonlar tarafından kurulmuş olan Altın Şafak ve OTO). 14. yüzyılın başında, Masonlar gizli bir taş ustaları cemiyetleri ağından oluşuyordu; tüm Avrupa çapında localar halinde örgütlenmişlerdi. Tüm büyük kiliseleri ve katedralleri onlar inşa etmiş, çalışmalarının içine kendi kutsal tasarımlarını da eklemişlerdi. 1500'lere gelindiğinde, odakları, zanaat işlerinden mistik bir ahlak sistemine kaydı: Zanaat (*Craft*). 1700'lerin başlarında İngiltere bu hareketin merkezi haline geldi. Günümüzde sayıları kayda değer ölçüde olmasa da Masonlar dünya

27 Skyclad: Katılımcıların üzerinin sadece havayla örtülü olduğu anlamına gelen bir pagan terimi –ed.n.

çapında 6 milyon üyeye sahip olduklarını iddia etmektedir, bunun yaklaşık 2 milyonu da ABD’de yaşamaktadır. Amerikan başkanlarının neredeyse üçte biri farmasondu. Törenleri ve sembol sistemleri yüzyıllardır sıkı bir şekilde korunduğundan, Gerald, Farmasonluktan ve onun kadim kökler iddiası ile ayinlerinden epey yararlandı. Masonlar gibi Vikanlar da giderek artan derecelerle üyeliğe kabul edilirler. Yeni üyeler ipe bağlanır, gözleri kapatılır ve “köşeler”e ya da dört yöne sunulurlar. Masonlar gibi Vikanlar da pentagramı benimsemiştir. Masonların kendi sistemlerine zamanla “Zanaat”²⁸ adını vermesi gibi, Gardner’ın Vikanları ve bugün pek çok farklı gelenekten paganlar da aynı ismi kullanmaktadır.

Aleister Crowley’yi de unutmayalım; hiç abartısız, o da tarihin en korkulan, en hor görülen ve aynı zamanda en saygı duyulan okültistlerinden biridir. Gardner’la 1947’deki ölümünden hemen önce tanıştığında OTO’yu yirmi yıldır yönetmekteydi. Sadece birkaç yıl sonra yayımlanan *Günümüzde Cadılık*’ta “cadı kültü”ne ait olarak tanıtılan ritüel gereçler aslında Crowley’nin OTO’sundaki gereçlerle aynıdır. *Gölgelerin Kitabı*’ndaki uzun, lirik bölümler –ve muhtemelen Vika’nın bazı tören hareketleri– Crowley’nin dallı budaklı ritüel düzyazılarından kopyalanmıştır ve Doreen Valiente kitabı sonradan kasıtlı olarak tekrar kaleme almıştır. Bu büyü metotlarının evliliği, İngiltere ve Amerika’daki pagan hareketi üzerinde oldukça büyük ve uzun süreli bir etki yarattı.

Vika’nın kadim dönemlerden bir “bütün” olarak aktarılmış olduğu fikri –Gardner’ın aktif bir şekilde destekledi-

28 Ortaçağ İngiltere’sinde bu kelime (*craft*), ustalık gerektiren herhangi bir işi tanımlamak için “sanat” ya da “gizem” kelimesiyle birlikte kullanılıyordu.

ği fikir- artık temelsiz bulunmaktadır. Ama otantiklikle ilgili meselelerin ne olduğunun bir önemi yoktu; Gardner'ın Zanaat'la ilgili yazıları yayımlanır yayımlanmaz halktan büyük bir ilgi geldi. İlk üyelere biri konuyla ilgili şu açıklamayı yaptı: "Pek çok kişi neredeyse anında, 'İşte aradığım şey bu!' dedi; üstelik onu aradıklarının farkında olmadıkları halde." Ortaya her şekliyle eksiksiz bir din, yeni bir alternatif çıkmıştı; birçokları için katı Hristiyan terbiyesine bir alternatifti.

Baraj yıkılmıştı: Gerald İngiltere'nin her yerinden ve yurtdışından mektuplar almaya başladı, insanlar üye olarak bu "masallar diyarının" bir parçası olmak istiyordu.

Vika, Amerika'da ilk kez memleketim Manhattan'ın seksen kilometre uzağındaki Bay Shore, Long Island'da başladı. 1950'li yılların sonunda, eski bir Kraliyet Hava Kuvvetleri pilotu olan Londralı Raymond Buckland, *Günümüzde Cadılık* kitabını okuduktan sonra daha fazla bilgi edinmek üzere Gerald'la mektuplaşmaya başladı. Bir dizi mektubun ve telefon görüşmesinin ardından ikili sonunda arkadaş oldu. Ray, 1962 yılında karısı Rosemary ile birlikte Long Island'a taşındığında, Gerald Amerika'daki adamının Ray olması gerektiğine karar verdi.

Bir sonraki yıl Ray İskoçya'ya uçtu ve Gerald'dan eğitim alarak üyeliğe kabul edildi. Sonunda ABD'ye dönerek bu ülkedeki ilk Vikan cadılar meclisini kurdu: Long Island Cadılar Meclisi. Bir sonraki on yıl boyunca Ray, karısıyla birlikte yirmi rahip ve rahibe yetiştirdi, böylece Vika güney eyaletlerine, oradan da Kaliforniya'ya kadar yayıldı; bir avuç okült meraklısı, Gerald'ın kitabını çoktan temin etmişti.

60'ların sonuna doğru Vika'nın şöhreti iyice büyüdü; binlerce insan üyeliğe alınmanın hevesi içindeydi. Ne var ki onları eğitmeye yetecek kadar meclis yoktu; hayatlarına şekil ve anlam verecek bir inanç sistemini nihayet bulduklarına ikna olan müstakbel cadılar, ülkenin dört bir köşesinde gerilla tarzı Vikan cadı meclisleri kurmaya başladılar. Fakat bu geleneği, doğaçlama bir şekilde, piyasada Zanaat'la ilgili satılan kitaplardan öğrenebildikleri kadarıyla uyguladılar. Bunu en yanlış anlaşılmış, en kötü senaryolar dahilinde yaptılar; büyücülüğe Satanik yönden yaklaşan *Rosemary'nin Bebeği* adlı filmde sergilenen geleneği örnek aldılar. Bu aşırı hevesli ortam içinde, bazı Gardnercı cadı meclisleri, bir an önce üye olmak isteyen grupların baskısına boyun eğmek zorunda kaldı. Buckland o dönem için, "Şeker dağıtır gibi derece dağıtılıyordu," diye yazar.

Ortam durulduğunda Amerika, kendilerini Vikan olarak adlandıran ama gizlice hareket eden bir yığın insanla dolmuştu ve pek çoğu Gardner'ın *Gölgeler Kitabı* ve şifahi öğretileri üzerine doğaçlanan ve büyüyen büyücülük geleneklerinin bir parçasıydı. Bazı meclisler Vika'ya Keltik, Sakson, hatta feminist bir bakış açısı kazandırırken, bazıları küstahça "eklektik"ti; sadece Amerikalıların cesaret edebileceği şekilde ayinler ve abartılı jestler seçiyor ve benimsiyorlardı. Neden olmasın? Bambaşka bir hareket başlamıştı.

Gelecek otuz yıl boyunca hareket katlanarak yayılmaya devam etti. 70'li yıllarda, özellikle Batı Sahili'nde, bir dizi pagan yaşam bölgeleri –Stone City'nin ilk örnekleri– oluşmaya başladı; geniş çaplı ayin toplantıları tertip edildi, ama birleşik bir pagan komünyonu oluşturma çabaları da eksik olmadı. Yepyeni ilâhiler ve zikirler en uzaktaki cadı

meclisleri ve cemaat gruplarına kadar elden ele dolaşmaya başladı. Köklerinden uzaklaştıkça, heyecanlı yeni müritle-
rinden “kadim” yaftası yeme ihtimalleri arttı. 1980’li yıl-
larda, Zanaat daha da yayıldığında, bir kişinin kendi ken-
dini üye yapması bile kabul edilir oldu; münferit cadılar
da en az meclis cadıları kadar kendini adanmış olabilirdi.
1990’lara gelindiğinde, en büyük destek internetten geldi:
Vika müptelaları, meraklarını gidermek için artık yerel bir
okült dükkânına veya yakınlarda bulması zor bir cadılar
meclisine malhûm değildi; bir hocaya danışmaları veya
kendi sihir yolculuklarını tasarlamaları için çevrimiçi ol-
maları yeterliydi.

Gardner’ın kitabının başındaki o muhteşem söze dö-
nüyorum: *İnsanlara sapkın olmadığımızı yaz ve söyle.*
Eğer yüzyıllarca eski bir cadı kültü artık yaşamıyorsa –ki
yaşıyor olması son derece uzak bir ihtimal– o zaman Ge-
rald kimin adına yazıyordu? Küçüklüğünden beri İngiliz
toplumundan ayrı yaşamış ve onu “egzotik” bir dünyaya
–orta sınıf ailesinin bile erişemediği gizli bir paralel âle-
me– bağlayan ayinlere karşı büyük bir iştah beslemiş olan
bir adam olarak kendi adına mı?

Gerald başarılı bir Liverpool’lu işadaminin oğluydu.
Ergenlik çağının sonlarına doğru koluna toplumdışı ol-
duğunu gösteren bir ejderha dövmesi yaptırmış, kemerine
taktığı bir bıçakla Malay köylerinde dolaşmıştı. İngiltere’nin yanlış anlaşılmış ve kendi kendini eğitmiş sapkın-
ları, Farmasonların gerilla mirasçıları için mükemmel bir
temsilciydi.

Ormanda Çıplak

Günümüz Amerika'sında bu bölünmüşlük ısrarla devam ediyor, ama pek çok pagan buna gururla sarılmış bir halde. "İnsanlara sapkın olmadığımızı söyleyin," diyorlar. "Lakin 'sapkın' kelimesiyle ana akım dinleri gururla reddeden kişiyi kastediyorsanız, o zaman öyleyiz!"

Artık tüm paganların bir araya gelebileceği yerler var; Stone City gibi mahrem bir tapınaktan, binlerce insanın bulunduğu bir festivale kadar. Giderek artan sayıları bu tür yerleri icap ettiriyor. Uzun bir süredir yerin altında barınan eklektik pagan kültürü artık yüzeye çıkmış durumda.

Silahlarınız Barış Kılıfında Kalsın!

Birkaç yıl ileriye saralım ve benim zamanıma, 2012 yılına gidelim. Başkanlık Günü tatili için ülkenin diğer tarafındaki San Jose havaalanına uçuyorum; beş dakikalık bir taksi yolculuğuyla, şirket binalarının yavan manzarasını geçiyorum ve nihayet istikametime ulaşıyorum: devasa bir DoubleTree oteli. Tüm bu yolu geldim çünkü şubat ayındayız ve paganlar için şubat demek PanteaCon demektir. Bu onların Batı Sahili'nde her sene organize ettiği en büyük kabileler toplantısıdır. Amerikan büyüclüğünün her türlü çeşidine burada tanık olabilirsiniz.

Daha valizimi çekerek otelin sürgülü kapısından içeri girdiğim anda kendimi zihinsel olarak hazırlamaya başladım: Bu kongre için yaklaşık iki bin cadı bir araya gelecek. Ne olay ama! Tabii bunu ülke çapına zincirleme yayılmış dekoruyla, seri üretim koyu ahşap mobilyaları ve her yanı kaplayan soluk mermer zeminiyle otelin kendisine bakarak tahmin edemezsiniz. Lobinin bir tarafında kocaman bir şömine, diğer tarafında da dışarıdaki havuzu görmeye izin veren bir cam duvar var; havuzun içi çocuklarla dolu ve haki renklere bürünmüş ebeveynlerin bu haftasının gerçek temasıyla ilgili hiçbir fikri yok.

Sola dönüyor ve kongrenin kayıt masalarına doğru ilerliyorum. Hilton'un bir kolu olan oteli işgal edecek olan paganlar yavaş yavaş ortaya çıkıyorlar. Otele henüz varmış olan bir grup, geniş bir estetik ifadeler yelpazesi sunuyor: protez boynuzlar, parıltılı yıldız yapıştırılmış peri kanatları, deri dantelli korseler, brokar korseler, Şen Dul göğüs korseleri, Viktoryen yelekler, diz boyu dantelli dev çizmeler, kadife pelerinler, ortaçağ erkek bluzları, saç tokası olarak kullanılan hayvan kemikleri, bele kadar uzanan saçlar ve göğüs hizasına varan sakallar, Keltik ve Gotik dövmele ve yeşim, gümüş, plastik ve taştan yapılmış her boyda muskalar ve tılsımlar. Sivil giysileri tercih edenler ise ya çiçekli batik tişörtler ya da kısmen gotik kısmen emo tarzı siyah kot takımlar içinde (hepsi de New York siyahı ki aynı ben!) hippilere dönmüşler. Paganlar bu tür törenler için tıpkı bir rahip, haham veya imam gibi gayet ciddi giyinirler ya da izin alarak sade giyinirler. Ben bu ikinci kategoriye eğlenmeye çıkmış *lifestyle* paganlar demeye başladım (Playstation ve tatlı çörek için o devasa kiliselere giden Hıristiyanlardan farkları yok). Bu haftasonu sayıları az değil. Her dini cemaatte böyleleri vardır.

Kılık kıyafetleri ne olursa olsun, herkes şu anda kendi işine bakıyor; sırt çantalarının içinde cep telefonlarını, gofretlerini ve kredi kartlarını arıyorlar. Kimileri Starbucks barında kahvelerine küçük torbacıklardan şeker doldururken, kimileri de lamine giriş kartlarını almak üzere sıraya girmiş. Saat daha beş, odalara yerleşmek için uygun bir zaman, ama müritler PantheaCon'un bu on sekizinci yılı için geceye kadar gelmeye devam edecekler. Ben de giriş kartımı teslim alıp sürüye katılıyorum.

Asansörün hemen yanındaki sütunlara, üstünde parlak harflerle "Çıplaklık Yasaktır!" ve "Silahlarınız Barış Kılı-

fında Kalsın!" yazan pankartlar asılmış. Asansöre adım atıyorum ve altmışlı yaşlardaki iki kadın için kapıyı açık tutuyorum; dökümlü etek ve zengin bir göğüs dekoltesi sunan parlak, dar, askılı tişört giymişler. Biraz daha yakından baktığımda, onların saçında da küçük lastik boynuzlar olduğunu görüyorum.

Bu haftasonu yargılamak yok!

Morpheus'la aynı odayı paylaşıyoruz. "Stone City Süiti" olarak hizmet edecek yerde, üvey kızı Avia'nın rahibeliğe başlangıç provasını tamamlamakla meşgul olduğunu görüyorum. On sekiz yaşına basmasına sadece bir ay kalan Avia, yarınki toplantıda ilk ayinini yönetecek. Karikatürlü tişörtü, atkuyruğu şeklinde örülmüş saçları ve Urban Decay marka rujuyla yatağın üzerine tünemiş bir halde, hâlâ sokak kıyafetleri içinde odayı arşınlayan kıdemli rahibeyi, yani annesini dinliyor. Salona nasıl hâkim olacağını, zamanını nasıl dengeli bir şekilde kullanacağını ve ritüel görevleri nasıl paylaştıracağını öğreniyor.

Morpheus, Avia odadan çıkar çıkmaz, "Yarın cüppeyi ona devredeceğiz," diyor; bir anne olarak gururlu olduğu her halinden belli. Yıllar önce, çocuk yapmamaya karar vermiş –daha önce bana bedeninin üretmek için değil, eğlenmek için olduğunu söylemişti– ama Avia ile, evlat edinen büyücü anne rolüne soyunmuş. Avia'yı kendi küçüklüğüne benzetiyor; gizlice çatıya çıkan ve aya ilâhiler söyleyen o başına buyruk kıza.

Cadılığa azıcık da olsa eskiye nazaran daha aşınayım; geçen birkaç yıl içinde, Stone City'de düzenlenen birkaç

sabbatı gözlemci olarak izleyip nihayet birine katıldım, Morpheus'un arkadaşlarıyla ve cadılar grubunun çoğu üyesiyle tanıştım ve Kaliforniya'da düzenlenen daha büyük pagan toplantılarına katıldım (bu benim ilk PantheaCon'um değil). Bazen, bu insanların sergilediği aşırı gösterişi, süslü püslü kostümlerini ve çekinmeden sergiledikleri cinselliklerini²⁹ hâlâ itici buluyorum. Ya da törenlerin yabancılığı karşısında afallıyorum, bazen bunlara katılmış olmaktan utanıyorum, oraya ait olmadığımı hissediyorum. Ama kendini inancına adanmış öyle müthiş pagan rahibeleriyle tanıştım ki, tüm şüphelerime rağmen, bu cemiyete olan hayranlığım giderek arttı. Yeninin heyecanı artık söndüğü için –cadılarla aynı çember içinde ilâhi söylemek, aynı kadehten şarap içmek artık o kadar şoke edici değil– kendimi daha temel, daha derin ritüel tecrübeleri ararken buluyorum. Beni bağırlarına basmış olmalarına rağmen –bunu çok yavaş bir şekilde kazandım– burada hâlâ bir yabancıyım. Morpheus'un erişime sahip olduğu şey her ne ise ona daha da yaklaşmak istiyorum.

Morpheus çalışma masasının üzerine portatif bir müzik seti koyuyor ve havayı Kaliforniya *death metal* müziğiyle canlandırıyor. Hoca rahibe neredeyse anında bir enerji topuna dönüşüyor, beline kadar uzun saçlarını sallıyor, yumruklarını havaya savuruyor. Sonra üzerine korsesini ve pantolonunu geçiriyor, ikisi de siyah deriden (aynı bedendeyiz, kıyafetlerini ödünç alabileceğimi söylüyor ama dış giyim olarak korse giymeye henüz hazır değilim). Son bir dokunuş olarak, boynuna minik siyah bir şişeden döküldüğü birkaç damla yağ sürüyor ve “Amber özü,” diyor. Ko-

29 Batı Sahili paganlarının çoğu çokaşkıllığa inanır; birden fazla ilişkiyi aynı anda idare edebilirler. Bu durum biseksüel seviyede yaşanabiliyor. Bu da çoklu yönlerde pek çok flörtleşmeyi doğurabiliyor.

kusu (silhat, kül, nargile ve gece açan çiçek kokularının bir karışımı) tam da bir rahibeye yaraşır cinsten.

Morpheus'a kocası Shannon'ı, Avia'nın babasını sordum. "İlişkimize bir süre ara verdik," dedi. Bunu duyduğuma üzüldüm. Ancak, Morpheus'un dediğine göre, Shannon son zamanlarda aşırı otoriter davranmaya başlamış ve içki sorunu varmış, sistemden uzak yaşadığınızda tehlikeli bir alışkanlık. "Araya mesafe koymak zorundaydık," diyor. Ve birden farkına varıyorum ki, kişisel bir karmaşa yaşadığınızda, dininiz ya da altkültürünüz ne kadar egzotik olursa olsun, aynı banal lisan içinde rahatlık buluyorsunuz.

Lobideki bara iniyoruz, insanları izlemek için mükemmel bir köşe. Çok geçmeden Morpheus'un cadı arkadaşları –Feri üyelerinin en eskileri ve tecrübelileri– birer sandalye çekerek martini ve Bordo şarabı sipariş ediyorlar. Otuzlu ve kırklı yaşlardaki bu kalabalık çok titiz; daha çok birer sanatçı, estetik ya da yüksek eğitilmiş entelektüel olmalıymışlar. Genellikle deriden oluşan kıyafetleri neredeyse her zaman siyah, kırmızı ve mor. Doğaya âşıklar ama hippitardan tamamen uzaklar. Ve çoğu, Orta Doğu gizemine, transa ve insanı coşturan danslara karşı ortak bir ilgi besliyor. Daha sonra, birinin onlardan cemiyetin "havalı çocukları" diye bahsettiğine kulak misafiri oluyorum.

Yerimizde otururken, saygıdeğer bir rahibe olan Thorn Coyle'u fark ediyorum; kalabalık lobiye onu arkasından takip eden yaklaşık yirmi kişiyle birlikte geçiyor. Siyah bir takım elbise ve beyaz ipekten bir kravatla kendine has bir gotik androjen tarzının gösterişi içinde. Kıvrıkcık siyah-beyaz saçları boy hizasına yakın olacak şekilde kesilmiş, küt ve erkeksi.

Ekibi biraz daha yakına geliyor, bunlar onun Mornin-gstar (Seher Yıldızı) adlı okulunun öğrencileri. Eğitimle-rini sihirsel ve teknolojik akımların birleşimi sayesinde çoğunlukla Skype aracılığıyla alıyorlar. Bir haftalık bir in-ziva etkinliğinden henüz dönmüşler ve tınısı giderek yük-selen bir ilâhi söylüyorlar. Tam bu sırada başka bir konuk –kesinlikle pagan değil– neler döndüğünü öğrenmeye can atarak yüklü bagaj arabasını doğruca grubun üzerine sürü-yor. Ancak işinde uzman olan Thorn, müritlerini konuğun her iki yanından geçecek şekilde yönlendiriyor; grup, Kızıl Deniz gibi önce açılıyor, sonra tekrar kapanıyor. Ve kim-se tek bir notayı bile kaçırmıyor, herkes söylemeye devam ediyor.

Daha tanınmış rahibelerin –bazıları onlara BİP yani “Büyük İsimli Paganlar” diyor– hepsi de kendilerini aynı şekilde taşıyorlar, böyle bir işin sonucu bu. Bunun bir kıs-mı doğuştan gelen X-faktörü³⁰ –her türlü sanatçı için ge-çerlidir– bir kısmı da rahibeliğin cazibesi. Bu “yer tutma” yeteneği zamanla geliyor. Thorn’un özgüveni yüksek; son yirmi yılda binlerce insana rahibelik yapmış, yüzlerce rahip yardımcısını aynı anda çember halinde hareket ettir-miş, dil tutulmasına neden olan ilâhiler söyleyip mest edi-ci danslar ettirmiş. *Rolling Stone* dergisinde yazarlık yapan bir arkadaşım, bu konuyu onunla paylaştığımda, “Tıpkı birer rock yıldızı gibiler,” yorumunda bulundu. “Her şey sahnede olmanın ve sonrasında insanlardan ilgi görmenin heyecanı ile ilgili. Bu olmadan yapamıyorlar.”

Grubumuzun içinde bir tür pagan rock yıldızı var: Sha-ron Knight. Grubu ile birlikte “Gotik kabilesel folk metal” adını verdikleri bir müzik icra ediyorlar. Sharon, 70’li yıl-

30 Bir insandaki tam olarak tanımlanamayan cazibe, karizma –çn.

ların ünlü grubu Heart'ın vokalistinin sahne hâkimiyetine sahip; gitarist erkek arkadaşı Winter, sololarıyla gitarını ağlatırken, diğer basçı erkek arkadaşı Alman da etrafa *death metal* kükremeleri saçıyor (Morpheus grubun son albümünün kapağında egzotik giysiler içinde poz vermiş). Sharon uzun boylu, iri yapılı, geniş omuzlu bir Viking, bukleli kıvıll saçları beline kadar iniyor. Bu akşam altın sarısı ve siyah bir brokar korse giymiş, bileklerine de deri kelepçeler takmış. Morpheus'a doğru eğiliyor ve soruyor: "Sen de arkadaş olmak istediğini sandığın ama sadece üyeliğe alınmak için takıldıklarını fark ettiğin insanlarla karşılaşılıyor musun?"

"Hem de nasıl! Bu çok can sıkıcı bir durum, ama unut gitsin."

Bir süre sonra hep birlikte süitimize çıkıyoruz. Ortamın havası kısık ışıklar ve trans müziğiyle renklendirilmiş, insanlar kâğıt bardaklara doldurulmuş şarapları elden ele uzatıp ya yerde ya da yatakların üzerinde birbirlerine sokuluyorlar.

Konu ritüel sekse geliyor; dışarıdakilerin düşündüğü kadar sık sık gelmez. "Bir keresinde Afrodit adına yapılan bir ayine katılmıştım," diyor Morpheus. "On dört ya da on beş kadar çift, kamp ateşinin etrafında cinsel ilişkiye girmeye başladı." Bu tür konuşmalara artık iyice alıştım.

Bu aşamada artık yatmaya gitmem gerek; uçuş sersemliğinden kahrolmuş bir haldeyim ve yarın beni bekleyen tonlarca ayın ve atölye var. Yatağın üzerine uzanmış olan birini dirseğimle dürtüyorum, örtünün altına giriyorum ve trans müziğin keyif verici bir narkotik madde olabileceğini fark ediyorum.

Kongrede günümüz Amerikan paganları –Gardnercılar; Alexandrianlar³¹; eklektik Vikanlar; Druidler; Putperestler; Asatru, Feri ve Altın Şafak müritleri; Telema, yeni Vudu, Hoodoo ve Feraferia uygulayıcıları; Helenik Yeniden İnşacılar, Keltik Yeniden İnşacılar ve beyaz tenli şamanlar³²– ile ilgili her türlü atölye, tanışma etkinliği ve ayin düzenlenecek. Etkinlikte pek çok farklı ders de verilecek: Putperestlik ayinleri; İskoç halk lanetleri; Futhark alfabesi; “BDSM³³ yoluyla öte dünyaya yolculuk”; pagan mahkûmlar için hapisane vaizliği; “Ataerkillik içindeki şartlanmamızdan” arınma; on iki adımda pagan iyileşme süreci; Wall Street’i İşgal Et hareketinde sihirli gereçlerin kullanımı; karalanmış “başbüyücü”nün tekrar aklanması; çocuklar için psişik ve sihirselsel gelişim eğitimi. Katılımcıların programdaki her şeyi kabul etmesi mümkün değil tabii ki, hatta birçokları haftasonu sunumları karşısında gücenecek, burun kıvrıracak. Ama hemen hepsi de sihir uygulamalarına bakışını değiştirecek bir ders bulacak. Farklı bir gelenekle veya müstakbel bir işbirlikçiyle tanışacak. Ya da aldıkları ilhamla kilometrelerce uzaktaki kendi meclislerine yeni bir yaklaşım götürecekler. Bu festivalerin amacı da bu zaten; dar bir çevre içinde yaşayan ya

-
- 31 Wicca pagan kültürünün 1960’larda İngiltere’de kurulan bir koludur. İsmi hem kurucusu Alex Sanders’a hem de antik okült İskenderiye (Alexandria) kütüphanesine gönderme yapar –ed.n.
- 32 Bu çoğunlukla beyaz bir kalabalık. Bunun nedeni, geleneğin İngiliz kökenli veya 60’lar altkültürünün oldukça beyaz bir kanadından hızla yükselmiş olması olabilir. Ama çok geçmeden öğreniyorum ki, bazı pagan geleneklerinde, Afrika menşeli dinlerin etkisi (özellikle Vudu) oldukça büyük ve ırklar arasında ayırım yapılmıyor.
- 33 *Bondage* (esaret) ve *discipline* (disiplin), *dominance* (tahakküm) ve *submission* (itaat) ile Sadomazoşizm kelimelerinin toplu kısaltması. Bu tarz ilişkileri barındıran cinsel eylemleri ifade etmek için kullanılır –ed.n.

da süpürge dolabında saklanmak zorunda kalan paganlar hedefleniyor.

Kafam bir parça karışık, o yüzden rasgele bir seçim yapıyorum: yönlendirmeli bir meditasyon seansı, okült Kabala hakkında bir konuşma ve zehirli bitkiler hakkında bir atölye. Avia'nın ilk ayinine –toplum önündeki ilk gösterisine de denebilir– katılmayı da ihmal etmiyorum. Halı kaplı dev salonlardan birinde düzenlenen ayin, “Büyük Kedi Tanrıçası” Bast'ın şerefine. İçeride yaklaşık 150 katılımcı var ve Avia, Morpheus'un yanından ayrılarak çemberin ortasındaki yerini alıyor. Tüm bedenini saran siyah bir kıyafet giymiş, kol kısımları bir parça dökümlü; şıkırtılı dansöz takılarını, bel çevresine düşük bir şekilde doladığı kırmızı parlak bir kuşağı ve alnına taktığı bir diademi³⁴ de eksik etmemiş.

Gizem dünyasının bu donanımları içinde kendini rahibe rolü için hazırlarken, narin uzuvları, tombul yanakları ve külhanbeyli ergen yürüyüşüyle çok küçük, çok çocuksu görünüyor. Ama gözlerinde sıradan bir çocuktan daha fazla güvenilen genç bir insanın kararlılığı ve özgüveni var.

Avia ve ayin yardımcıları derinden gelen bir ses çıkarak salonu susturuyorlar. Bu bir ilâhi, yo hayır, bir *kedi mırlaması*. Murat ettikleri tanrısal konuma ayak uydurabilmek için aynı anda mırlıyorlar, ta ki kalabalık uysallaşınca kadar. Şimdi Avia tereddütlü bir ses tonuyla duyuruda bulunuyor; enerjimizi yükseltip söz konusu tanrıçayla, İsa'dan ve Buda'dan bile eski olan varlıkla ilişkimizi derinleştirecekmişiz. O bu sabah bizi burada, DoubleTree

34 Antik dönemde kralların sahip oldukları otoriteyi göstermek için başlarına taktıkları (bağladıkları), bir düğümlle sona eren ve omuzlara inen iki şeritten oluşan beyaz kurdele –çn.

otelinde ziyaret etmeyi tercih edecek. Ama Bast antik ise Avia değil ve ayın onun tatlı, açıkyürekli ve hâlâ çocuksu karakteriyle renkleniyor. Onun için bu kedi tanrıçası sadece bir kedi tanrıça ve en az bir kedi kadar oyuncu, bu yüzden kalabalığın içine ip yumakları fırlatmaya başlıyor.

Şaşıyorum ama salon deliye dönüyor; ellerini kedi patisi şeklinde açarak toplara vuruyorlar. Toplar kalabalığın içinde açılıyor, davul ritmi hız kazanıyor, insanlar açılan ipleri her yanına sarıp onlarla birlikte dans ediyor, bazıları kahkahalara boğuluyor ve tüm bu süreç içinde, yeni rahibe, tanrıçaya övgüler yağıdırmaya devam ediyor.

O söylüyor, biz söylüyoruz. Belli bir noktaya gelindiğinde her şey yavaşlıyor, doğal bir bitişe ulaşıyor. Avia ise tıpkı bir sahne oyuncusu gibi merkezdeki yerini koruyor. “Ben bir Stone City kızıyım!” diye duyuruyor elinden geldiğince yüksek bir sesle. “Bu benim ilk ayınım!”

Kalabalık anında karşılık veriyor, spontane bir alkışla bağırarak tezahürat yapıyorlar! O saniye farkına varıyorum ki bunca gürültü aslında bir devredişe, yetki devrine verilen samimi bir destek. Tüm sabah boyunca süren bu yumak fırlatmalar ve mırlamalar aslında Avia’nın rahibeliğe başlayışını kutlamak için. Bu cemaat –birinci, ikinci ve şimdi üçüncü nesil Amerikan paganları– cüppeyi devralan her gencin törenini –bu olayda on yedi yaşında bir kızın– son derece ciddiye alıyor.

Kalabalığın içinde ezilmemeye çalışarak çıkış kapılarına doğru ilerlerken Morpheus’a rastlıyorum, gözlerinin içi gülüyor. Omzumu sıkıyor ve “Kaptı bu işi!” diyor.

Zemin katta, resepsiyonun hemen karşısında, çizgili koltuklardan oluşan oturma salonunda Ed Fitch ile buluşuyorum. Ed, Gerald Gardner'ın Amerika'daki elçisi Raymond Buckland'ın eski bir dostu; hatta Long Island grubunun bir üyesi ve Buckland'ın cemiyete kabul ettiği ilk katılımcılardan. Hiç göstermiyor ama şu anda yetmişli yaşlarda. İnce bedeninin üzerinde bir süveter var, saçları siyaha boyanmış, bıyığı da ona uygun olacak şekilde son derece şık. Çok sempatik yüz hatlarına ve küçük bir çocuğun masum gülüşüne sahip.

“Merhaba, tatlım!”

Ed ilk Amerikan cadıları tayfasından; bu tayfa karşı-kültür hareketinden de ikinci dalga feminizmden de önce gelir (onun kuşağı, özgürlüğünü ilan etmiş cadı kızlar arasında olmaktan hâlâ büyük bir keyif alıyor). Kadınlar kadar erkekler tarafından da pek çok kez yönetilen eski pagan grubu, 60'lı ve 70'li yıllarda ortaya çıkan gruplara nazaran sosyal açıdan muhafazakârmış. Ayrıca içlerinde sayıları hiç de azımsanmayacak kadar ordudan insan varmış. Bak sen! İnternet, hatta New Age kitaplarından önce, (özellikle “cadı kültü”nün sırları hakkında) fikir teatisi şahsen görüşerek yapılmak zorundaymış ve Hava Kuvvetleri'yle yapılan işbirliği sayesinde uzun mesafe yolculukları bedavaya getirilmiş.

Gardner gibi Ed de Doğu dinleriyle genç yaşta, 50'li yıllarda, Japonya'daki Amerikan Hava Kuvvetleri üssünde görev yaparken tanışmış. O dönemde, egzotik uygulamaları ve okültü daha derinlemesine araştırmış ve nihayet Gardner'ın *Günümüzde Cadılık* adlı kitabını okumuş. İzinli olduğu bir dönemde Baltimore'dayken havaalanı kütüphanesine gitmiş ve Amerikalı yazar Margaret St. Clair'in *Sign*

of the Labrys (Çift Taraflı Baltaların İşareti) adlı kitabına rastlamış. Ve kitabın büyücülüğe dair açıklamalarını okur okumaz Gardner'ın kültünü hatırlamış. Daha fazla bilgi edinme hevesiyle Margaret'a mektup yazmış ve yazarın Richmond, Kaliforniya'daki evine davet edilmiş. Oraya vardığında Margaret ve (tesadüf o ya, kendisi de bir İngiliz pilotu olan) kocasının 1966 yılında, ayin yapmak üzere Long Island'dan uçan Bucklandlar tarafından üyeliğe alınmış olduğunu öğrenmiş. Görüşmenin ardından Margaret, Bucklandlara mektup yazarak Ed'i Zanaat için uygun bir aday olarak tavsiye etmiş. Ve Ed, yine bir izin sırasında Long Island'dayken, Bucklandlar tarafından başrahip ilan edilmiş.

Bucklandlar, cemaatin "kıdemli" üyeleri olarak emekli olmadan önce, 1964 ve 1972 yılları arasında toplam yirmi kişiyi üçüncü dereceden Vikan üyeliğine almışlar. Ama Zanaat'a olan ilgi giderek arttıkça, çiftin öğretme ve üyeliğe alma kapasitesi yetersiz kalmış. Bu yüzden, 1969'da Ed, Pagan Yolu'nun –büyücülüğü, gizli sırları ifşa etmeden yaymak üzere oluşturulmuş bir Vikan grubunun– parçası olmuş ve pagan cemaatinin büyük bir bölümü tarafından standart uygulama olarak özümzenecek olan başlangıç ayinleri yazmış. 80'lere gelindiğinde, insanlar ortaya çıkan bu kolektif metinleri, antik Keltik kaynaklarından türediklerini varsayarak –bir başka sahte köken örneği– okumuşlar. Bugün bile, neredeyse elli yıl sonra, bazen Ed, genç paganlardan oluşan bir ayine katıldığında, kendi yazdığı ilâhilerin okunduğuna şahit oluyor; oysa gençler bunların yüzyıllar öncesinden aktarıldığını zannediyor.

Ed günümüzde pek aktif değil. Özel dedektiflik, Disneyland'da dükkân işletmeciliği ve elektronik mühendisliği gibi işlerin ardından, oğluyla birlikte yaşamak üzere

Austin, Texas'a taşınmış. En mutlu hatıraları Zanaat'ın ilk günleriyle, yaratıcılığın ve olasılıkların en zengin olduğu dönemle ilgili.

Tam oradan ayrılmak üzereydim ki Ed avuç içimi eline alıyor –zamanında çok yapmış olmalı– ve dikkatlice inceliyor. “Hım... Karşına iki yol çıkacak,” diyor. “Bu yüzden, seçimini dikkatli yap... Birkaç ilişki görüyorum... Bol bol aşk ve şehvet...”

Derin bir nefes alıyor ve samimi bir endişe takınıyor. “Kalbini Kevlar³⁵ ile kaplasan iyi olur, tatlım, çünkü incinebilirsin, kendini gerçekten de koruman gerek!”

Ed beklenmedik bir gerçeğe temas etti. Kendimi korunmasız, kolay incinebilir hissediyorum. Yabancılarla böyle vakit geçirdiğimde ve onlara özel sorular sorduğumda, karşılığında ben de savunmasız kalabiliyorum. İnsanlardan sizi içeri almalarını istediğinizde, karşılık olarak siz de kendinizden bir şeyler veriyorsunuz, bu kaçınılmaz bir durum. Bu tür projeleri takip etmek istememin temel sebebi bu olabilir. Bir parçam köşeye sıkıştırılmayı ve açılmaya zorlanmayı ümit ediyor. Ve ben bayağıdır kendimi böyle zorlu şartlara sokmaktayım.

Örneğin, birkaç sene önce belgeselim için araştırma yaparken, Güney Kaliforniya'da bulunan bir Mesih Hareketi³⁶ topluluğuyla birlikte yaşadım; ülkede bunlardan

35 Kurşungeçirmez yeleklerde kullanılan dayanıklı bir malzeme –çn.

36 Güvenilir bir din adına uyuşturucuya ve özgür aşka hayır diyen hippilerin çoğunlukta olduğu, 70'lerin karşı-kültür hareketi içinde ortaya çıkan bir Hristiyan cemaatin adıydı.

yaklaşık elli tane olmalı. İçinde yürüdüğünüzde her yanı çatırdayan ahşap binalarında yaklaşık kırk kişi kalıyordu; bir altmış kişi de avokado ağaçları ve üzüm bağlarıyla dolu bir çiftlikte.

Evli olmayan kadınlarla ranzalarda yatarak aynı odayı paylaştım ve kıyafetlerini ödünç aldım; diz boyu Hawaii elbiseleri ve uzun kollu gömlekler neredeyse bir Amiş³⁷ sadeliğindeydi. Ortalama bir gün, halk ilâhileri ve çember halinde yapılan danslarla geçirdi, bu on sekiz saati bulabilir, hiç durmadan ibadet edilirdi. Erkekler şehirde kereste dükkânında çalışır, kadınlar ise çocuklarına ev eğitimi verir, etrafı temizler, inşaatta çalışırken yemeleri için kocalarına mebzul miktarda sandviç hazırlarlardı. Ben de toplantı salonunu süpürür, patates soyar, bazen de sabah beşte kalkarak keçileri sağardım.

Sadece o kış dokuz yeni üyeyi vaftiz ettiler. Genç bir adamın “yeniden doğuş”una şahit oldum. Gece saat on birdi, denizin üzerini el fenerleriyle aydınlattık ve bir dizi dayalı döşeli sahil evinin önünde Yeşua’ya ilâhiler söyledik. Jacob’ı buz gibi suyun içine yatırdılar. Genç adam o gece öldü! Eski kimliğinizi, akrabalıklarınızı ve özlemlerinizi arkada bıraktığınızda böyle diyorlar. Ona “Ölmeye hazır mısınız?” diye sordular.

Aynı akşam, adamlardan biri bana, “Buraya tek başına gelmen, üstelik bizi hiç tanıımıyorken, tehlikeli ve çılgınca değil mi?” diye sordu. Adamın sorusundaki pervasızlık karşısında şaşkına dönmüştüm. Sanki katı kısıtlayıcı ku-

37 18. yüzyılın başlarında çeşitli sebeplerle İsviçre’den Amerika’nın Pennsylvania eyaletine göç eden Anabaptistlerin oluşturduğu aşırı muhafazakâr bir Hristiyanlık mezhebi. Modern teknolojinin sunduğu olanaklardan uzakta basit bir yaşam süren Amişler sade giyimleriyle dikkati çeker –ed.n.

ralları ve köktenci vaftiz törenleri yanında benim mantığım onlarınkinden bile daha anlamsızdı. Ne ki onların gözünde ben bir yalnızgezerdim. Ait olduğum bir cemaat yoktu.

Onları her gün dikkatle dinledim, başımla onayladım. Yabancı gelse de dayanaklarına ve dürtülerine saygı duydum. Ben de karşılık olarak kendi inançlarımı paylaştım; annemin baştan aşağı yenilenmiş Katolik inancından, yıllardır sürmekte olan şüphelerimden, müesses dine karşı duyduğum içgüdüsel rahatsızlıktan bahsettim. “Bir şeye inanıyorum,” diyordum sorulduğunda. “Ama ne olduğundan emin değilim.” Orada bulunmak yorucuydu; sürekli uygun davranışı takınmak, doğru şekilde gülümsemek ve ilgi gösteriyormuş izlenimi vermek kolay değildi. Ama rahatlatıcı olduğu anlar da vardı. Kim olduğumun, nereden geldiğimin, ne iş yaptığımın, memleketimde ne tür bir sosyal çevreye bağlı olduğumun onlar için hiçbir önemi yoktu; örtülü de olsa beni olduğum gibi kabul ettikleri çok açıktı. Onların gözünde, orada bulunmayı tercih etmiş olmam bile yeterliydi.

Bazı pazar günlerinde minibüslere ve kamyonetlere doluşup çiftliğe gidiyorduk. Bizi güneşten koruyan tentenin altında, yüz müridin yüzü de dahil olmak üzere, cemaatin erdemli liderlerinden birinin özlü konuşmasını dinliyor, ardından yeşil bir tepenin eteğine yayılarak piknik yapıyorduk. Görünürde hiçbir teknoloji yoktu, sadece tahtadan inşa edilmiş çiftlik evleri ve keçi ağılları vardı. Çadır bezinden elbise ve önlük giymiş kalabalığa bakarken Püriten yerleşimciler hatırıma gelirdi.

Yine çiftlikte böyle –güneşli, açık, ferah– bir günde Ottniel’e yaklaştım; hâlâ cemaatin önde gelen erkeklerinden filmim için müsaade koparma peşindeydim. Ellili yaşlar-

daki Othniel, oyuk, yumru burnuna, sıska uzun vücuduna ve arkadan kısaca örülmüş bembeyaz saçlarına rağmen yakışıklı sayılırdı. Cemaatin diğer ana karar vericileriyle kıyaslandığında, parlak mavi gözlerindeki bakış çok daha tesirli ve sevimliydi.

“Cesur bir kızsın, bunu sevdim!” dedi. “Seni diğer kadınların yanına daha sık almak ve bir durumu çözüme ulaştırmak lazım. *Teslimiyet* konusunda... Kendini bir erkeğe teslim etmek konusunda ne düşündüklerini duysan inanamazsın.”

Bunu duyar duymaz irkildim. Othniel gülmeye başladı. Bundan keyif aldığı her halinden belliydi. Aslında o gün ne yapmak istediğimi çok iyi biliyordu, etrafta birkaç dakikalık bir video çekmek istiyordum, buna daha önce izin verilmemişti. Ama Othniel güçlük çıkarmadı.

“Dünyayı nasıl algıladığını anlıyorum,” dedi. “Onu bir kamera aracılığıyla, bir çeşit proje gözüyle izliyorsun. Ama bir gün tüm bunlardan vazgeçeceksin. Bir sürü *ıvr zıvırdan* ibaret olduğunu göreceksin. Bir engel. Emin durmanın bir yolu. Ama şimdi git ve nasıl rahat edeceksen öyle yap.”

New York’a, şehir merkezindeki daireme döndükten sonra, Othniel’in erkek kardeşi “Mevaser beni telefonla aradı ve kararlarını bildirdi: film çekme talebim reddedilmişti. “Aslında bir din kardeşimiz olmanı çok isteriz,” dedi. “Ama bu film çekme işinin araya gireceğini düşünüyoruz.”

Telefonu kapadığımda başımı ellerimin arasına alarak uzun süre oturdum. Kaldıramayacağım bir haber almış gibiydim. Rahatsız olmuş, kendimi hasta hissetmişim;

sadece proje raydan çıktı diye değil, duygusal olarak da darbe almıştım. Derinlerine indiğim bir ilişki, aylar süren bir flört, bir anda bitivermiş gibiydi. Mevaser'in cep telefonundaki numarasına baktım (bir dergi editörü ile bir film festivali organizatörünün telefon numaraları arasına sıkışmış) ve bu cemaate bir daha asla dönemeyecek olma fikrini bir türlü idrak edemedim. Tamam, tekrar tüm günümü Yeşua'nın marangozlarına sandviç yaparak geçirmeye can atmıyordum, ama bu grupla birlikte geçirdiğim zaman zarfında gizli bir şey ortaya çıkmıştı: Zırhımda derin bir çatlak oluşmuştu. Bu belki de bir bağlanma isteğiydi, güçlü bir duygusallık ya da utanç verici bir *ihtiyaç*.

Sonuçta tüm bunlar şu anlama geliyor: O dönemde kalbimi Kevlar'la kaplasaymışım iyi olurmuş. Şimdi de iyi bir fikir gibi görünüyor.

Program broşüründe, "Ruhumuz çoğu zaman Şeytan tarafından işgal edilmiştir ve biz bunun farkında değilizdir," yazıyor. "Gelin, ruhunuzu özgürleştirin!" Bu gece iki büyük salonda birden Feri ekibi tarafından bir "egzorsizm" ayini düzenlenecek; ekipte Sharon, Thorn ve Anaar adında bir arkadaşları da var. Bu haftasonu buraya içimi elektriklendirecek bir tecrübe yaşamak için geldim, yeni bir şeyin elektriğini hissetmek istedim ve belki de bu akşamki ayin bunu sağlar.

Morpheus'un geçen yılki ayini tam da bu etkiyi yaratmıştı.

Aynı devasa salonda gerçekleşmiş ve hemen hemen bu aynı heyet görev almıştı: Morpheus, Thorn, Sharon ve diğer Büyük İsimli Paganlar. Ama bu yılın vaat ettiği

grup “kurtuluş”unun aksine, bu ayin bir lazer ışını kadar belli bir noktaya odaklıydı: Morpheus’un birlikte çalıştığı Kelt tanrıçası Morrigan’a. Hiç de hafif siklet sayılmayan bu savaş, ölüm ve kehanet tanrıçası, Morpheus’un bedeni aracılığıyla yardıma çağrılacaktı. Tören, “Büyük Kraliçe’yi besleyecek enerjiyi ortaya çıkarmayı” vaat ediyordu.

Kapasiteyi zorlayan dört yüz kişilik bir kalabalık, devasa bir çember oluşturmuştu ve iç kısımda rahibeler duruyordu. Çember büyük olasılıkla kutsanmıştı, bundan eminim ve katılımcılar ilâhiler söylüyordu. Ama sonraki olayları tamamen akla uygun bir şekilde yazmanın bir yolu yok.

Morpheus’u daha önce de ayin yaparken görmüştüm, ama bunlar sabbatlarda gerçekleştirdiği ayinlerdi, içine nüfuz eden tanrıçaya karşı sergilediği bir sadakat gösterisi değil. Hem arkadaşımı cinnet geçirirken hiç izlememiştim ve bu akşam bu yaşanacaktı: ağır bir cinnet.

Belli bir noktaya gelindiğinde, Morpheus’un vücudu iki büküm olmuş ve bir aşağı bir yukarı sallanmaya başlamıştı; sanki içinde bir şeyler kaynayarak kabarıyordu. Uzun gelen bir sürenin ardından tekrar doğrulmuş ve ellerini havaya kaldırmıştı. Şimdi kendisinde değişik bir hal vardı. İki farklı müzikal ton aynı anda çalınıyormuş gibi bir ses çıkarmaya başladı: kendi tiz, çocuksu sesi ve boğazının derinliklerinden gelen hırıltılı bir ses. Sanırım onu çıkarmak üzereydi.

Geniş çemberin kenarında yürüyerek insanların yüzlerine bakmaya, kollarına takmış olduğu akbaba kanatlarını çırpmaya başladı, tam bir hayvana dönmüştü ve görünen o ki kalabalık da ona giderek artan bir grup enerjisiyle cevap veriyordu. Salondaki hissiyat, daha önce tanık olduğum

ayın ortamlarından çok daha sert, kısıtlamasız ve bulaşıcıydı! Rahibeler biraz daha yakına gelerek Morpheus'un etrafındaki çemberi daraltmaya başladı. Trans halindeki Morpheus'un yanına gelen Sharon, başımızın üzerine doğru kocaman bir kılıç kaldırdı. *"Yemin edin,"* diye buyurdu. *"Ama ancak bozmayacaksanız edin. Hafife almayın."*

Şaşırmıştım ama Morpheus'un (ya da savaş tanrıçasının) küçücük bedeni kocaman kabarak nefes alıp vermeye devam ederken diğerleriyle birlikte öne adım attım ve kılıcın ucuna dokunarak yemin ettim.

Seans biter bitmez Morpheus anında yere yığıldı. Ayin ekibinin haricinde kimseyle konuşacak durumda değildi, yakından tanıdığı insanlara bile kafasını çevirmişti. Kala-balıktaki paganlardan biri bana, "Ayin biter bitmez Morpheus'un ayaklarının dibine bir kedi gibi kıvrılmış olmayı istedim," demişti. Diğerleri de rahibenin, sadece birkaç dakika önce bir tanrıçanın taşıyıcısı olmuş kadının yanından ayrılmak istememişti. Ama arkadaşları Morpheus'un başını bir şalla örtüp onu salondan dışarı götürdüler.

Morpheus bana sonradan "Bunu hep yaşarım," diye açıkladı. "O içimden gittiğinde kendimi bir ölü gibi hissedirim."

Etkinliğin ardından otel odamızdaki yatağında uzanıyordu, başında Thorn vardı, ama diğerleriyle olan konuşma kulak misafiri olduğunda bir anda kendine gelerek "Sen de mi yemin ettin?" diye sordu, buna memnundu. Gerçi bu konuda kendimi fazla övermezdim; sürüngen beynim ve batıl inançlı düşüncesi harekete geçerek beni kala-balığın önüne itmişti sadece.

Morpheus'un Morrigan tapınması gibi bu akşamki "egzorsizm" de bir Feri ayini. Gelenek, 50'li yılların başında, Güney Oregon'da yaşayan kör bir şair ve şaman tarafından başlatılmış: kendini bir Kahuna, Vudu rahibi ve diğer pek çok farklı dinin unvanlarıyla tanımlayan "Büyük Usta" Victor Anderson. Geçmiş hayatlarını en ince detaylarına kadar hatırlayabiliyor. Feri bir "gizem kültürü" ya da sırları sadece üyelere ifşa edilen bir gelenek olsa da hızla büyüyen bir spiritüel grup, en azından Kaliforniya'da. Kendi içinde mezheplere ayrılmış; geleneğin nasıl aktarılacağına dair şiddetli fikir ayrılıkları söz konusu. O gün, Feri hakkında şimdikinden daha az bilgi sahibiydim, yine de Ferilerin ve eklektik Vikanların ayinleri arasındaki tezatlığı yakından hissedebildim. Feri büyücülüğü her nedense daha spontane, daha ilkel ve daha mest ediciydi.

İçeri giremememe endişesiyle, kapıya yarım saat önce geliyorum ve elli kişilik bir sıranın çoktan oluşmuş olduğunu görüyorum. Bizi içeriye almaya hazır olduklarında, bu sıra koridorun içinde kıvrılacak, yemek büfesini geçecek, hatta merdivenlerden aşağıya doğru uzanacak.

İnsanlar karartılmış ikili dans salonuna akın ediyor ve geniş bir çember halinde yerleştirilmiş katlanabilir sandalyelerin etrafına diziliyor. Çemberin iç kısmı hafifçe aydınlatılmış ve etrafında yüzlerce katılımcı birikiyor. Çemberin içinde dört rahibe, iki davulcu ve bir de sunak var; sunağın üzerinde kocaman beyaz bir ışık küresi asılı. Ayrıca, halıya yapıştırdıkları bantlarla alanı farklı bölümlere ayırmışlar ve giriş çıkışları gösteren yollar oluşturmuşlar. Sandalyelerin sadece ayakta duramayanlar için olduğu anons ediliyor ve yaşlı paganlar ellerinde bastonlarıyla

birlikte zar zor hareket ederek yerlerini alıyorlar; tılsımlı ağır kolyeleri de bir sağa bir sola sallanıyor.

Nihayet görevliler kapıları kapatıyor ve tüm salon derin bir sessizliğe bürünüyor.

Büyük Usta Victor Anderson'ın en yakın öğrencisi Anaar, sık siyahlar ve uzun çoraplar içinde öne çıkıyor. Vücudu bir dansçınıninki kadar incecik (bir keresinde onu başında bir kılıç tutarak göbek dansı yaparken seyretmiştim). Bizlere bu akşamın ayini hakkında bilgi veriyor; negatif güçleri kovan bir Kuzey Afrika dansından ilham almış. Bu akşam Utanç, Korku, Saplantı, Öfke ve Açgözlülük gibi daha sıradan ürkütücü varlıkları kovacağız, cinlerle ya da ökülerle işimiz yok. Anaar, bedenini baştan aşağı şiddetli bir şekilde sarsarak, bütün bu hortlakları psişemizden nasıl kovacağımızı gösteriyor; kafasını heavy metal fanatikleri gibi bir aşağı bir yukarı sallıyor. Başı kolay dönenler için başka bir formülü daha var: Kollarınızı yana açıp hızla çırpıyorsunuz. “Ama gerçekten *yapın!*” diye emrediyor. “Duygularımızı esir alan bu ifritleri dans ederek teker teker çıkaracağız.”

Kendimi (Tanrı bilir, neye!) hazırlamak için çizmelerimi çıkarıp önümdeki sandalyenin altına itiyorum. Son birkaç yılda katıldığım pagan ayinlerinde önemli bir şey öğrendim: Esrik eylemin dışında uzun süre kalmanız mümkün değil. Bir an için Thorn'u görüyorum; siyah deri pantolon giymiş ve kollarında ne olduğu belirsiz dövmeler var. Çapraz biçimde katlanmış bacaklarıyla, ılık küresinin yanında, *yer tutmaya* hazır halde oturuyor. Erkek arkadaşları da çemberin köşesinde, uzun saçlı muhafızlar gibi nöbet tutuyorlar adeta.

Şimdi de Morpheus öne çıkıyor; boncuk işlemeli, yarı transparan mavi bir elbise giymiş. Saçlarını fırçayla iyice açmış; uzunluğu sadece aşırı tutucuların ve cadıların tercih edeceği bir ölçüsüzlükte. Eteğinin kenarında kocaman bir yırtmaç var ve kırılmış deri korsesinin altından bembeyaz düz göbeği parlıyor. Çemberin kenarında yürüyerek kılıcını sallıyor ve dört köşeyi anıyor. İzlediğim her rahibelik gösterisinde yeni bir şey oluyor: Kendini ayine kaptırdığında *ışığı açılıyor!* Uzuvarları adeta uzayarak daha süzgün bir alıyor. Adımları ritim kazanıyor ve gözlerinden bir tür deli coşkunluk saçılıyor.

Sharon ayağa kalkıp Morpheus'a katılıyor; peri kızı ve Viking, upuzun kızıl saçlarıyla iki cadı-kardeş.

"*Utanç!*" diye bağıyor Morpheus, tiz ve şiddetli rahibe sesiyle. "Sizi yer bitirir..."

Sharon da "*Utanç!*" diye bağıyor ve iki cadı, ayaklarını yere vurmaya başlıyorlar. "Yeterince iyi değilim... Asla yeterince iyi değilim..."

Bu bir psişizm gösterisi. Sırayla bağırarak mevcut canavarı çağırıyor ve dışa vuruyorlar.

"*Başaramadım!*" diye bağıyor Morpheus. "Asla yeterli olamayacağım... *Utanç...*"

Davullar daha güçlü bir sesle çalmaya başlayarak bizi davet ediyor. İnsanlar bantlarla yere çizilmiş olan yolların etrafında bir çember oluşturmaya başlarken ben beklemeyi tercih ediyorum. Çok geçmeden herkes Utanç dansı, Utanç hayaleti *dansı etmeye* başlıyor. Kafalarını *heavy metal* fanatikleri gibi hareket ettiriyorlar; havaya kaldırdıkları kollarının ve parmak uçlarının arasında bir aşağı bir

yukarı sallıyorlar. İnsanlar sadece kalkıp dans etmek için dans ediyor ya da –artık daha iyi anlıyorum ki– *gerçekten ihtiyaçları olduğu*, buna rahibelerden çok daha fazla ihtiyaçları olduğu için. Her türden ve endamdan pagan dans ediyor; boynuz takmış, hippie kıyafetleri giymiş, çıplak ayaklı veya gökkuşağı çizgili çoraplar giymiş yüzlerce insan. Hüsrانlarını, öfkelerini ve ihtiyaçlarını hissedebiliyorum. Aşırı şişman bir kadın üstsüz dans etmeyi tercih etmiş; göğüsleri o kadar sarkık ki göbeğine kadar yassı birer levha gibi düşmüşler. Özellikle kendisi için anlamlı olan bir kelimeye dans ettiği çok açık. Kollarını ve diğer yerlerini sallayarak çılgınca dans ediyor.

Sıra Öfke temasına geldiğinde, daha sert kafa sallamalara, böğürerek bağırmalara, ilâhiler eşliğinde çılgılık atmalara, halı kaplı zemini yumruklamalara şahit oluyorum; herkes davulcuların ve Feri rahibelerinin çevresinde dağınık bir çember oluşturmuş. Ortamda, vahşi mavi saçları ve dantelli gece elbisesiyle buram buram cinsellik kokan yirmili yaşlarda bir kızdan tutun da, ensesinde sallanan güneş şapkasıyla kareli dizaltı şort giymiş bir adama kadar her türden dansçı var.

Saplantı temasında, Avia, Thorn'un yanına diz çöküp cılız kollarını sallıyor ve son derece sikkın görünüyor. Bu sahneyi görür görmez aklıma 70'li yılların deneysel-psikoloji tedavileri geliyor; örneğin asal terapi³⁸ ya da R.D. Laing'in repertuarındaki başka bir deney. Yüzlerce pagan

38 *Primal therapy*: Çocuklukta yaşanan travma acısının bastırılması sonucu oluşan nevrozların tedavisi için Arthur Janov'un geliştirdiği bir psikoterapi yöntemi. Terapide hastadan, özellikle çocuk yaşlarda kendisini rahatsız eden bir geçmiş deneyimi hatırlayıp yeniden canlandırması, öfkesini ya da bastırılmışlığını çılgınlık, histeri ve şiddet yoluyla dışa vurması istenir –ed.n.

toplu arınma yapmaya çalışıyor. Bir din sizi doğuştan günahkâr ilan etmiyorsa, bir din Tanrı'yla (ya da tanrılarla) aranızın zaten iyi olduğunu kefarete yer bırakmadan varsayıyorsa, o zaman o dinin ayinlerinin amacı son derece açıktır. Bu akşam yaptığımız kesinlikle bir ibadet değil. Onun yerine, kendimizi geliştirecek bir ayin yapıyoruz, coşturucu bir tören vasıtasıyla kişisel gelişim sağlıyoruz. Ve on yedi yaşındaki Avia, salonun zeminine diz çökmüş bir halde sallanmaya devam ediyor.

Yetişkin erkeklerden ve kadınlardan oluşan ve loş ışığın içinde coşkuyla hiç ara vermeden sallanan bu tantanalı gruba baktığımda, bunun o anlardan biri olduğunun farkına varıyorum. Aslında buna tıpatıp benzer anlardan çok yoktur, orası kesin, ama ben bir insanın müstesna bir durumda ve müstesna bir zamanda –örneğin cadılık saatinde– nasıl tamamen tedirgin ve kararsız kalabileceğinden bahsediyorum. Böyle bir anda, içinizdeki o zayıf parça, en sudan duygularınızın kaynak noktalarından başlayarak istikrarsız bir şekilde yukarıya doğru yükselir, ama sonuçta güçlenir ve siz aslında pek çok şeyi gerçekleştirmeye muktedir olduğunuzun farkına varırsınız.

İşte ben de dans edecek gücü bu şekilde buluyorum.

Rahibeler “Korku!” diye bağırdıklarında “*Ben de! Ben de korkuyorum,*” diye geçiyor içimden. Paradan, yargılanmaktan, yalnız kalmaktan, yaşlanmaktan ve kullanılıp bir kenara atılmaktan korkuyorum. Bir parçam bilinçli beyin döngümdeki kabloları koparmak için can atıyor; dış görünüşe önem vermeyi kesmek istiyorum. Artık *buradayım*, öyle değil mi? Şu anda utangaçlığın hiçbir anlamı yok. Utancımı bir kenara iterek öne çıkıyorum ve çembere giriyorum. Bir tür kabile ritmi içinde ayaklarımı yere vurmaya

başlıyorum; daha sert, daha sert, daha sert... Kollarımı havaya kaldırıp bir sağa bir sola sallıyorum. Bileklerim acıyana dek devam ediyorum. Davullar susmuyor, çemberdeki insanlar durmuyor. Ve bir süre sonra içimde şaşırtıcı bir dürtü oluşuyor: Ağlamak istiyorum, hem de hüngür hüngür. Koyverirseniz günlerce hiç durmadan sürecektir ağlama bu.

Morpheus, “Zehirler güce dönüşsün!” diye bağıyor. Bu salondaki insanlar bunu mu yapıyor? Bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum. Tek yapmak istediğim ağlamak ve nedeni hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama bir yanımda, kendimi sunuş şeklimin yapı iskelesi, çok sağlam ve kolay kolay yıkılacağına benzemiyor. Sanırım sinirlerimin boşanmasına izin vermediğim için kendimi çıplak ve yavan bir teşhirci gibi hissediyorum. Eğer kendi çevrem beni burada bu halde görseydi ne düşünürdü?

Neyse ki Korku teması tam zamanında bitiyor ve dış çemberdeki yerlerimize dönüyoruz. Biraz ayarım kaçtı galiba.

Artık tüm ifritler –ya da düşüncesi– oradaki insanların hemen her kombinasyonu deneyerek yaptıkları danslarla kovulduğu için, Morpheus kılıcıyla tekrar öne çıkıyor. Kılıcı başının üzerine kaldırıyor ve çemberi kapatmak üzere havada yavaşça bir şekil çiziyor. Ve nihayet, gülümseyerek kılıcı sunak masasının altına yerleştiriyor.

İnsanlar tek sıra halinde dışarı çıkıyor.

Herkes tekrar lobideki barda oturuyor; üç gün üç gece süren pagan gözüpekliğinin aşırı yorgunluğu içindeyiz. Haftasonu boyunca süren ayinlerin ardından kongrenin sonu geliyor.

Muhtemelen bir evliliğin sonu da. Shannon eve dönmüş. Masanın diğer tarafındaki Morpheus ile Thorn'un ele sohbetine kulak misafiri oluyorum. "Stone City'yi devam ettirebilmek için elimden geleni yapıyorum," diyor Morpheus. Endişeli halim gözünden kaçmıyor. "Kendini bir savaş tanrıçasına adarsan böyle olur," diye devam ediyor kahkahayla. Morrigan'dan bahsettiğini biliyorum; bu çevrede talepkârlığı, ısrarcılığı ve statükoyu sorgulamaktaki agresifliğiyle tanınan tanrıçadan.

Thorn bu akşam son derece baştan çıkarıcı, eğlenceli ama haftasonu yüzünden bitkin. Morpheus'u rahatlatmayı başaramadığında, gruptaki diğerleriyle şakalaşıyor, erkek arkadaşı Robert ile takılıyor. Bu akşam krem rengi bluzu, son derece zevkli klipsli küpeleri ve boyalı saçlarıyla baştan aşağı sükseli bir şekilde giyinmiş.

Thorn'un diğer erkek arkadaşı yanımda oturuyor ve sohbet etmeye başlıyoruz. Kendisi Altın Şafak geleneğine bağlı bir tören sihirbazı. Ceketli kravatlı bir pagan ama oldukça uzun kıvrırcık saçları ve halka şeklinde kalın bir küpesi var. Zilzurna sarhoş ama kafasında belli bir düşünce oluştuğunu görebiliyorum. "Biliyor musun, bu olayı incelemek üzere gelip sonunda *bizden biri olan* antropolog sayısı az değil," diyor. Aralarına katılnam teklif edilse evet der miydim?

Tam bu sırada, odasına dönmeye hazırlanan Morpheus ayağa kalkıyor ve bana doğru eğiliyor. Kızıl saçları suratının yakınına kadar geldiğinde, o kendine has rahibe kokusunu keskin bir şekilde hissediyorum. "Bakıyorum da bayağı eğleniyorsun," diyor gülümseyerek. "Artık sen de cemaatin bir parçası sayılırsın."

Bir saat sonra uykuya dalıyorum. Bir gün sonra New York'ta günlük hayatının makul sınırları içindeyim. İki hafta sonra da Morpheus arıyor ve Morrigan'dan aldığı destekle hem kocasını hem Stone City'yi terk ettiğini bildiriyor. Sekiz yılda inşa ettiği tapınağını geride bırakarak, en yakın kasabada yaşayan bir arkadaşına taşınmış ve Kelt tanrıçasının isteği üzerine hayatta kalma teknikleri eğitimi almaya başlamış; Uzakdoğu dövüş sanatları ve savaşçı eğitimi. Morrigan aynı zamanda Morpheus'un kendi adına yeni bir ruhban sınıfı oluşturmasını da istemiş.

Konuşmamızdan birkaç gün sonra Morpheus e-posta aracılığıyla bir fotoğrafını gönderiyor; karnının üzerine cırılçıplak uzanmış, saçlarını ensesinde toplamış. Sırtında, belkemiğinin çıkıntısı boyunca kocaman, kızıl ve siyah renklerden oluşan bir mızrak dövmesi var. Yazdığına göre, Morpheus, Morrigan'a yeminini tazelemek üzere yaş gününde –ilkbahar ekinoksunda– bu ritüel dövmeyi yaptırmış. Sharon ve Thorn davul çalarak ve ilâhiler söyleyerek tanrıçanın ruhunu yardıma çağırmışlar. “Dövme yaptıрма işlemi acıya rağmen kesinlikle mest edici bir tecrübeydi,” diye yazıyor.

Resme, Morpheus'un mızrağın çevresinde kızarmış ve şişmiş olan mükemmel beyaz tenine baktığımda, *insanlar çağrıdan bahsederken aslında bunu kastediyorlar* diye düşünüyorum. Bu cemaatin sayısız geleneği tek bir taneye indirgeniyor. O yol, bedensel acının, tören çılgınlığının ve sadece kendinizin duyabileceği seslerin bileninesi vasıtasıyla daha da daralıyor. Bu süreçte, yavan hayatın biçimsiz hüsrancıları çöküyor ve yaptığınız her şey aniden belli bir ağırlık ve anlam kazanıyor. Ortaya son derece açık bir yol haritası çıkıyor.

Feri Akımı

Şu ana kadar tam iki kez, Feri cadıları tarafından yürütülen büyük ayinlere katıldım ve beklediğimden çok daha derinlere çekildim. Zanaat'ın bu kolu, Morpheus'un çağrısını bulduğu bu gelenek hakkında daha fazla bilgi edinmeye karar veriyorum.

Nasıl ki New Forest Gerald Gardner'ı ve Santa Cruz'un sekoya ağaçları da evlerinin çatısına tünleyen Morpheus'u göreve çağırdıysa, Bend Oregon'un Kuzey Pasifik ormanları da küçük Victor Anderson'ı aile evinden kopardı. Bir gün ormanda gezinirken –1926 yılında, henüz dokuz yaşındayken– ufak tefek, koyu tenli, yaşlı bir kadına rastladı; kadın, içleri bitki dolu pirinç çanaklarla çevrili bir çemberin ortasında cırlıçıplak oturuyordu. Neredeyse tamamen kör olan Victor'ı çemberin içine davet etti ve elbiselerini çıkarmasını söyledikten sonra onu hem cinsel hem de sihirsel anlamda üyeliğe kabul etti. Ayin, kör olmasına rağmen Victor'ın gözünde bir görüntü kıvılcımı çaktı: Tuhaf kadın *Tanrı'nın ta kendisine* dönüştü, ağaçlık alan yoğun ve yeşil bir vahşi orman haline geldi, gökyüzünde kocaman yeşil bir ay oluştu. Victor zayıf, kadınsı bir erkeğin

ağaçların arasından çıplak bir şekilde çıkışına şahit oldu. Adam son derece heybetli, boynuzlu ve cinsel olarak uyarılmış bir haldeydi ve başının çevresinde bir tacı andıran mavi alevler dönüyordu.

Görüntü çok geçmeden kayboldu. Yaşlı kadın, Victor'ın vücuduna yağ, tereyağı ve tuz sürdükten sonra ona çok yakında kendisi gibi insanlarla karşılaşacağını söyledi. Victor olanları anlamıştı: O, yaşlı kadının insanlarından biriydi, Peri ırkından geliyordu ve bir cadıydı. Sonra bu küçük, esmer ve isimsiz kadın tarafından eve gönderildi.

Bu oldukça rahatsız edici bir hikâye, bazı Feri üyeleri için bile. Victor'ın şahit olduğu vahşi orman görüntüsünün çılgınlığı bir kenara, dokuz yaşındaki bir çocuğa cinsel tacizde bulunan bu kadın kimdir? Bunu önde gelen tanınmış bir rahibin spiritüel yolculuğunun parlak bir başlangıcı olarak nasıl kabul edebiliriz? Hangi gerçek cadı böyle bir yöntemle başvurur? Hangi akli başında bir cadı, yoldan geçen bir çocuğu mahrem bir ayine dahil olmaya zorlar? Genellikle böyle bir şey yılların eğitiminden geçmiş yetişkinlere ayrılmıştır. Ama tıpkı pek çok Vikan'ın, Gardner'ın New Forest'taki başlangıç günlerini umursamadığı, neyi devralıp neyi tamamen kafadan uydurduğunu ayırt edemediği gibi, çoğu Feri de hikâyelerinin kaynaklarının detaylarını dert etmiyor. “Sihir işe yaradığı sürece sorun yok” prensibinden yola çıkıyorlar. Günümüzde pek çok pagan, özellikle de Batı Sahili'nde bulunanlar, Victor'ın Zanaat'la ilgili günümüze kadar uzanan uygulamalarını ve sihir yöntemlerini saygıyla karşılıyor. Feriler günümüzde küçük ama etkili bir cemaat –tıpkı PantheaCon'da karşılaştığım Feriler gibi– ve oldukça katı olmalarıyla tanınıyorlar. Victor'ın uyguladığı Hawaii Huna büyücülüğü, Sante-

ria ve yetişkinliğinde Kuzey Batı'da keşfettiği bir cadılar meclisinin teknikleriyle harmanlanmış olan Vudu bir araya geldiğinde, eklektik pagan cemiyetinin sabbatlarda ifa ettiğinden çok daha mest edici ve içgüdüsel bir gelenek ortaya çıkmış.

Victor'ın soyu hem egzotik hem de son derece Amerikan: bu ülkenin gizli nüfuslarından birkaçının birleşimi. Babası bir çiftlik çalışanı, aynı zamanda da bir Farmasondu. Annesinin büyükannesi, Apalaş Dağları'nda yaşayan ve genetik bir mutasyonla ciltlerini parlak maviye dönüştürebilen (bazıları bu özellikleri sayesinde altıncı hisse sahip olduklarına inanıyor) sözümona "mavi insanlar" ırkından geliyordu. Aile, babanın kâhyalık, marangozluk ve meyve çiftçiliği gibi farklı meslekleri yüzünden Batı'nın farklı bölgelerinde yaşamak zorunda kaldı. Victor ise Meksika, Hawaii ve Batı Hint Adaları'ndan gelen gezgin işçilerin çocuklarıyla oynadı. Görünüşü ırk olarak belirsiz olduğundan, karısının daha sonradan yazacağı üzere, "her kültür onu kendinden saydı." Altı çocuğun en küçüğü olan Victor'ı bizzat babası evde –genç çiftçinin New Mexico'da çalışmakta olduğu bir sığır çiftliğinde– doğurttu. Ancak iki yaşındayken, ergen yaştaki ablası kazara bodrum katının zeminine düşürünce kör kaldı. Annesi onu götürdüğü doktordan eve dönerken, en büyük oğlu Robert'ın ambarında çıkan yangında öldüğünü öğrenerek akli dengesini yitirdi ve hayatının sonuna kadar iyileşemedi.

Görüş yeteneğini büyük ölçüde yitiren Victor, hayatını bir şekilde devam ettirdi. Hatta, daha sonra açıkladığı üzere, zayıf gözleri sayesinde "eterik" görüş ya da spiritüel âlemi görme yetisi kazandı. Beş yaşına geldiğinde ilk evhamlarından birini yaşadı: Amerikan bayrağına sarın-

miş tanrıça İsis'le karşı karşıyaydı (Albuquerque'de ortaya çıktığını başka gören olmamıştır). Ailesi her pazar kiliseye giden koyu bir Hristiyanken, o Mısırlı bir büyü tanrıçası tarafından sözümona ziyaret ediliyordu. Birkaç sene sonra, ormanlık alandaki o ilk cinsel tekris tecrübesini yaşadı ve kendini bambaşka bir yolda ilerlerken buldu.

Ailesiyle birlikte Ashland, Oregon'a taşındı, burada Hawaii ve Haiti'den gelen göçmen işçilerden Huna ve Vudu büyücülüğü hakkında ilk derslerini aldı. Diğer çocuklar liseyle ya da sıradan işlerde çalışmakla meşgulken, o bir kahuna ve Vudu rahibi oldu. Özellikle, dünyalar arasında bekçilik görevi yapan Vudu ruhu Papa Legba –bazen yaşlı bir bilge, bazen de genç, boynuzlu ve cinsel arzularla dolu bir varlık– ile yakın bir ilişki içine girdi. Her ayinini onun ruhunu çağırarak başlatıyordu. Ve çok geçmeden Hawaii, Kreole ve Keltik dilleri ile İspanyolca, İtalyanca, Yunancayı çok iyi bildiğini iddia etti; bu dilleri güya geçmiş hayatlarından hatırlıyordu.

On beş yaşına geldiğinde, gizlice ilk meclisine kabul edildi. Harpy Cadılar Meclisi, ülkenin dört bir yanından gelen çeşitli ırklardaki insanlardan –çoğunlukla Güney eyaletlerinden gelen göçmenlerden ve en son alınan Toz Çanağı mültecilerinden– oluşuyordu (gerçi Victor'ın meclise katıldığı yıl ile Toz Çanağı dönemi arasında açıklanamayan bir tutarsızlık bulunmaktadır. Victor, Harpy Cadılar Meclisi'ne katıldığında yıl 1932'ydi ama Toz Çanağı 30'lu yılların ikinci yarısında yaşanmıştır). Victor'a göre, bu cadılar topluluk içinde kendilerine mükemmel bir Hristiyan süsü vermişti, bunu torunları da günümüzde devam ettirmektedir. (Victor daha sonra kendi üyelerine sahip olduğunda, Harpy Cadılar Meclisi üyesi arkadaşları-

nın isimlerinin gizli tutulmasını talep etti. Böylece süpürgeci cadılar olarak gizli kalmaya devam edebileceklerdi.) Harpy sabbatları, Gardner'ın Vika'sının İngiltere'den 50'li ve 60'lı yıllarda getirdiği senaryolu toplu ayinlere pek yer vermiyordu. Onların ayinleri daha çok yerel kilise yemekleri şeklindeydi, grup yemekleri yiyorlar, sonrasında dans ediyorlardı. Büyücülük faaliyetleri uluorta yapılmıyordu, küçük gruplar halinde, üyelerin mutfaklarında icra ediliyordu. Victor sayesinde bu incelikli büyücülük tarzı çok geçmeden oldukça çarpıcı ve mest edici bir Amerikan Zanaat geleneğine dönüştü.

50'li yılların başında Victor ve karısı Cora, San Leandro, Kaliforniya'ya taşındı ve hayatlarının sonuna dek burada yaşadılar. Cora, ev giderlerini ödemek için hastanelerde aşçılık ve hemşirelik yaparken, Victor da öyküler ve şiirler yazdı. Kütüphaneden ödünç aldığı kitapları şevkle okumayı da ihmal etmedi. H.P. Lovecraft tarafından yazılmış –ya da cadılığın tarihiyle ilgili– ne varsa okumaya gayret etti. Bir gün Gardner'ın piyasaya henüz çıkan *Günümüzde Cadılık* adlı kitabını eve getirdi ve Vika'nın ilk hastasıyla kısaca mektuplaştı. O dönemde Vika ya da farklı kolları Amerika'da henüz bir yer edinmemişti. Ancak Victor, Gardner'ı kendine yakın hissederek ona katılmayı aklından geçirdi. Ne ki Gardner'ın Zanaat yaklaşımını ve şöhret açlığını fark ettiğinde bu fikrinden caydı. Zanaat böylesine sığ bir ilgi seviyesine indirgenmemeliydi.

Yine de Vika'nın yükselişi Victor'a, inandığı cadılık anlayışınca kendi öğrencilerini yetiştirme cesareti verdi. Ve ilk Feri müritleri Kuzey Kaliforniya'da bir araya gelmeye başladı.

Vika yayılmaya devam ettikçe bir isimlendirme yapmak da önem kazandı ve Victor, yaymaya çalıştığı geleneğe “Feri” adını verdi (ilk başlarda “*Fairy*” [Peri] ve “*Faery*” [Periler Ülkesi] olarak da telaffuz edilmiştir), Feri’nin ilk kez binlerce yıl önce küçük bedenli, simsiyah tenli Afrika-lılar tarafından uygulandığını iddia etti. Fakat bu ilk Peri folkloru, aynı isme sahip olan doğaüstü kanatlı ruhlarla karıştırılmamalıdır. Victor’a göre, kendileri son derece psişik ve pratik büyü yeteneklerine sahip bir cemiyetti. Yıllar önce ormanda yaşadığı o ilk üyelik tecrübesinden söz açıldığında “Ben herhangi bir inanç değiştirmedim,” der. “Ben zaten Peri ırkından geliyorum!” Ya da Todd Browning’in deyimiyile, *Bizden biri! Bizden biri!*³⁹

Victor’ın 60’lı yıllarda öğrencilerine bizzat aktardığı şey –ve geleceğin Ferileri Morpheus ve Thorn’un da öğreneceği üzere– Hawaii Huna büyücülüğü, Santeria, Vudu ve Harpy Cadılar Meclisi uygulamalarını içeren bir harmanlamaydı; temel büyücülük olarak sunduğu birkaç basit tekniğin çevresinde inşa edilmişti. Eski ama artık dağılmış olan meclisinde, önceden kutsanmış bir ayın alanında durmanıza gerek yoktu, mucizevi olaylar oturma odanızda bile gerçekleşebilirdi. Ayrıca erkek ve dişinin kutuplaşması ve bu iki ayrı kuvvetin bir araya gelmesi sonucu ortaya çıkan güçle tanımlanan Vika’nın tam tersine (Gardner’ın seks büyüsü son derece heteroseksüeldi), Feriler bu kül-

39 Tod Browning’in 1932 tarihli kült korku filmi *Freaks*’in ünlü sahnesine gönderme. Mirasını öğrenince cüce Hans’ı baştan çıkarıp evlenen trapez sanatçısı Cleopatra’nın “normal” bir insan olmasına rağmen “ucubeler” arasına kabul edildiği ziyafette edilen tezahüratta geçer: “Onu kabul ediyoruz. Onu kabul ediyoruz. Bizden biri! Bizden biri! Gooble-gobble. Gooble-gobble.” –ed.11

türde bize öğretilen ikili karşıtlıkların –aydınlık ya da karanlık, iyi ya da kötü, erkek ya da kadın gibi– çok daha akışkan olduğuna inanmaktadır. Kabaca açıklamak gerekirse, evren, girdap gibi dönen bir karmaşadan ibarettir ve her birimiz de aynı şekildeyiz. Ve hayat, bir dengeyi bulma ve görünürde bambaşka olan şeylere anlam verme mücadelesidir.

Zanaat'taki pek çok kişi için –Morpheus'un tecrübesinde, küçük bir kız olduğundan beri– büyücülük, tabiatı gereği cinsellik içermiştir. Küçük Victor'ın tekris hikâyesini bir kenara atsanız bile, Feri için bu bilhassa geçerlidir. Victor'ın karısı Cora sonradan, “Bizler misyonerlerin ‘seks kültü’ olarak adlandırdığı grubuz,” diye yazar; eğer “seks-ten kastınız esasen evrenin aralıksız sürdürdüğü şeyse. Feri, diğer Zanaat gelenekleri gibi, bu enerjiyi sürdürmeyi öğrenmenizi gerektirir, tıpkı Morpheus'un zamanında öğrendiği gibi.

Morpheus, bana anlattığına göre, ilk kez çember etrafında çırlıçıplak dans ettiğinde yirmi yaşındaymış; Feri eğitimi alalı henüz bir yıl olmuş. Cadı hocası Linnea bir gün onu yerel bir Gardnercı olan yaşlı bir arkadaşının evine davet etmiş. Kadının köhne malikânesine vardıklarında, bir merdivenden çıkarak gizli bir kapıya ulaşmışlar. Kapı diğer bir gizli merdivene açılıyor, onun sonunda da ayinlere tahsis edilmiş bir çatı katı odası bulunuyormuş. İçeride ise kırklı, ellili ve altmışlı yaşlarda Gardnercılar ve Feriler oturuyormuş. Ayinin başlama vakti geldiğinde Morpheus bir parça utandığını hissetmiş; bunun sebebi vücudunun şekli değilmiş, o dönemde şimdi olduğu kadar narin, çekici ve kendinden eminmiş, ama gereksiz ilgiden çekinmiş. Bu yaşlı cadılar –eski ya da ilişkileri hâlâ devam eden sev-

gililer- flört etmekteymiş. Yirmi yaşındaki Morpheus bu manzara karşısında şaşkına dönmüş ama bu durum orta yaş ve üstü için son derece doğalmış. Bununla birlikte, kimse onu ayartmaya çalışmamış. Morpheus bana, "Cinsel enerjilerinin yükselerek kabarmasını ve sihri körüklemesini sağladıklarını fark ettim," diye açıkladı. Yönlendirilmiş bu cinsel enerji oldukça etkiliymiş. "Etrafınızla ilkel bir şekilde ilişki kurmanızı sağlıyor," diye devam etti. Söylediğine göre, sizi bilinç durumunuzu değiştirecek seviyede korunmasız bir hale de getiriyormuş ve konu sihir olduğunda bu yeri doldurulamaz bir güçmüş. Morpheus ne zaman güçlü bir cinsel bağlantının olduğu bir ilişki içinde bulunsa, sihirsel anlamda daha aktif olma eğilimindeymiş. "Yaptığım en güçlü büyülerde muhakkak bir parça cinsel uyarı hissedirim."

Hayatının büyük bir bölümü boyunca Victor'ın hem büyücülük hem de hayat hakkında anlayabileceği bir yoldaşı oldu; yirmili yaşların başındayken, yerel bir ordu kampındaki bir dükkânda çalışan Cora'yla tanıştı. Bir gün yürüyüşe çıktıklarında ona evlenme teklif etti ve üç gün sonra evlendiler. Beş dolarlık yüzükler annesinin hediyesiydi. Yeni evli çift yakınlardaki tek odalı bir kulübeye taşındı. Tamamen meteliksiz durumdaki Victor, faturaları ödeyebilmek için işsizlik maaşına başvurdu, ancak çok geçmeden Elks Lodge⁴⁰ dans gösterilerinde ve Kurtuluş Ordusu⁴¹ için akordeon çalarak para kazanmaya başladı.

40 İlk kez 1868'de New York şehrinde bir sosyal kulüp olarak kurulan köklü bir hayır kurumu -ed.n.

41 Salvation Army: Muhtaç kimselerin fiziksel ve ruhsal ihtiyaçlarını karşılamak üzere kurulmuş, dünya üzerinde 1,5 milyonun üzerinde üyesi bulunan, Protestanlığın Evanjelik mezhebine bağlı uluslararası bir yardım kuruluşu -ed.n.

Victor, Cora'ya Harpy Cadılar Meclisi'nden çok bahsetmedi. "Cadılık" kelimesini asla alenen zikretmediler. Ama ablası gezgin bir rahibe olan Cora, Zanaat'a hiç de yabancı sayılmazdı. Bir İrlanda göçmeni olan büyükbabası eskiden bir bitki şifacısı, büyükannesi de bir çingeneydi. O ve Victor fiziksel olarak da –Victor'ı bile şaşırtacak derecede– bağlantılıydılar. Victor akşamları eve döndüğünde, Cora kocasının o gün bulunduğu her yeri tek tek sayabiliyordu. Çok geçmeden, birlikte de büyüler yapmaya başladılar. Victor baş büyücü iken –salonun sert hâkimi– Cora da mutfağın mütevazı ama aynı derecede sevgili büyücüsüydü. Mükemmel bir çifttiler. Victor trans halinde dualar ederek başka bir dünyaya odaklanırken, Cora da ya şifa verici bir çorba hazırlıyor ya da içine sihir katınayı eksik etmediği sıradan bir ev işiyle ilgileniyordu. Çalışmaları hakkında asla açık değildiler. Evin içine inşa ettikleri küçük bir tapınakları vardı ve bir gün Cora'nın annesi "Bunun Şeytan'ın işi olduğunu bilmiyor musunuz?" diye sorguladığında, Cora en sevdiği İncil ayetiyle cevap verdi. "Sınavın ruhları ve bakın bakalım Tanrı'nın işi mi?"

Victor, yıllar sonra Feri öğrencileri almaya başladığında, bir guru imajından çok uzaktı. Kocaman uzun kulakları, gösterişli kalın kaşları ve geçmişin şıklığını yansıtan dörtgen gözlükleriyle yaşlı bir kör adamdı sadece. Soyundan geldiğini iddia ettiği "küçük insanlar" gibi ufak tefekti de. Sade, yüksek belli, kemerli pantolonları ve cebinde tükenmezkalem bulundurduğu gömlekleri tercih ediyordu. Aynı şekilde resmiyetten ve sıkboğaz etmekten uzak eğitim yöntemleri de artık bir efsane haline gelmişti. Eğer olası bir öğrenci onu ararsa –eğer çok ürkek ve aşırı nazik değilse– kendini büyü uygulamalarıyla ilgili uzun bir sohbet içinde bulabilir, hatta Victor'ın evine davet edilebilirdi.

Oraya vardığında Victor'ın sallanan sandalyesinin yanına oturabilir, onun büyü çeşitleri, evrenin dokusu veya insan ruhunun bölümleri hakkında doğaçlama hikâyelerini dinleyebilirdi.

Victor, ses tonunda hoş bir iniş çıkışla konuşurdu, pürüzsüz bir bariton sesi vardı. Dersleri bazen bir şarkının sözleri kadar kısa ve özlüydü. Sokratik metotla eğitim verdiği de söylenebilir. Öğrencilerden derse sorularla gelmeleri beklenirdi. Ama asla doğrudan, hatta yakın bir cevap alamazlardı. İşin büyük bir bölümü, hocalarının yazdığı şiirleri analiz etmekle ilgiliydi. Aldığı tepkiden doğal olarak hoşnutsuz kalan Victor sabırsızlanır, sandalyesindeki oturuş biçimini değiştirir ve “Aslında tam olarak öyle değil!” diyerek herkesi şaşırtırdı. Bir öğrencisinin söylediği gibi “hilebaz” bir hocaydı. Anlattığı şeylerin gerçek olaylar mı yoksa sırf spiritüel alegoriler mi olduğuna dair kimse'nin bir fikri yoktu. Ama *bazı* derslerin bu şekilde anlatılarak özümsetilmesi gerekiyordu. Öğrencinin beynine yavaş salınımlı bir kapsül gibi girmeliydi. Genç bir cadı üyeliğe hazır olduğunda Victor bunu hemen anlardı.

O dönemde Zanaat'ın takipçileri oldukça sınırlı olsa da, Victor ileride kendi Feri kollarını yaratacak olan pek çok cadı yetiştirdi. Morpheus'un çalışmış olduğu Vanthi, bu kolların ilklerindendi. Bu meclislerin her biri kendi rahiplerini yetiştirdi, sonradan onlar da öğretmenliği seçtiler. Ve bu gelenek yıllar boyunca, çoğunlukla gizlilik içinde, dışarıya doğru kıvrılarak büyümeye devam etti.

Rahiplerini ve rahibelerini “dereceler”le adım adım üyeliğe alan Vika'nın tersine, Feri'nin sisteminizi şoka sokan

anlık bir üyelik süreci vardır. Kendinizi bir anda cemiyetin içinde, hatta başkalarına ders verirken, onları üyeliğe alırken buluverirsiniz. Bu sebepten dolayı, törene hafifçe girmeniz mümkün değildir. Morpheus da Linnea'dan aldığı üç yıllık eğitimin ardından Feri'ye katılmaya hazır olduğunu hissetmiş. Bana, "Artık *bekleyecek* bir şey olmadığını hissettim," diye açıkladı. "*İçimden* bir şeyler geçiyordu." Bunun üzerine Linnea onu üyeliğe almayı kabul etmiş.

Herkes ayın için Linnea'nın evinde toplanmış. Shannon, Morpheus'u o dönemde yaşadıkları San Jose'den getirmiş. Eve vardıklarında "örtü çekilmiş" (böyle deniyor). Fakat Shannon'ın bir Vanthi üyesine ait komşu evde beklemesi gerekmiş çünkü her ne kadar Morpheus'un kocası olsa da bir Feri üyesi değilmiş.

Feri geleneğinde, gizli isimlerin ve sihirli "akımlar"ın devredilmesi esastır. Rahipler veya rahibeler adayları üyeliğe alırken onlara Tanrı'nın isimlerini verir ve seks sırasında orgazmlarına "eşlik ederler". Eğer adayın kendi erkek veya kız arkadaşı varsa, isimler verilmeden önce ya da sonra o kişiyle seks yapabilir. Ama eğer bekârsa ve rahiple birlikte olmak *istemiyorsa*, kendisine söz konusu isimler yine de verilir ama biriyle cinsel ilişkiye girinceye dek törenin tamamlanmış sayılmayacağı duyurulur. Morpheus kendi kabul töreninde ayın çemberinden dışarı çıkıp sekoya ağaçlarının altında gecenin içine karışmış ve ağır adımlarla, uğultular içinde patikadan yürüyerek, törenin bitmesini bekleyen Shannon'ın yanına varmış. Artık tanrıların gizli isimlerini biliyormuş, kocasıyla işi biter bitmez onlarla da evlenmiş. Bu bilgi sayesinde artık meclisin tam bir üyesiymiş ve kendisine çemberde giymesi için avuç içi büyüklüğünde, gözyaşı şeklinde ve Vanthi logosuyla -yıl-

dız şeklinde siyah, dışa açık yaprakları olan bir gelincik-süslenmiş bir madalyon miras bırakılmış.

Birkaç hafta sonra Morpheus kendini son derece farklı hissetmiş, dönüşüme uğramış. Duyuları tamamen açılmış, sanki derisi üzerinden çekilmiş, adeta bir “açık sinir” gibiymiş. Öteki dünya en az bu dünya kadar mevcut ve canlıymış. Cadıların geçmişe uzanan soyuna dahil olmuş. Kanında onların DNA'sını *hissediyor*, hatta fısıltılarını duyuyormuş. Ve onları sevgiyle karşılamış. *Evet! Bu şey gerçek! Bu şey nihayet benim de başıma geldi! Bu şey gerçekten de var!*

Victor, altmış ve yetmiş yaşları arasında Feri'nin yeni nesline de eğitimler verdi. Öğrencileri arasında Thorn ve Anaar da vardı; Thorn sonradan oldukça nüfuzlu bir Zanaat hocası haline gelirken, Anaar da hem Anderson ailesine yaşlılıklarında baktı, hem de “büyük ustanın” pelerinini kendi üzerine geçirdi. Anaar'ı PantheaCon kongresindeki “egzorsizm” ayininde izlemeden önce, onu ilk kez Stone City yararına düzenlenen bir gecede göbek dansı yaparken gördüm; kalçalarından yukarıya doğru kıvrılan kocaman tavus kuşu kanadı dövmeleriyle ritüel bir bıçak dansı gösterisi sergiliyordu. Yarı Amerikalı yarı Japon olan Anaar, koyu ateist olan ailesi tarafından Japonya'daki bir Amerikan üssünde yetiştirilmiş. Şimdi, bir nükleer fizikçi olan kocasıyla birlikte Castro Valley'de yaşıyor ve arka bahçesinde kendi incirlerini yetiştirip kendi pidelerini pişiriyor.

Ergenlik döneminde ailesiyle birlikte Hawaii'ye taşınmış ve oradayken yerel ruhlar (*loki*) hakkındaki sohbetlere dahil olup bir kitapta gerçek cadıların resimlerini görmüş.

Ama bu şeylerden hiç etkilenmemiş. Bana, “*Bu insanlar kafayı yemiş olmalı*, diye düşündüm,” dedi. Ama yirmili yaşlara geldiğinde Feri hakkında kitaplar okumaya başlamış ve kendi deyimiyle “beyninde bir şey ısıldamış.” Kocasının Stanford’da başlayacağı yeni işi için Kaliforniya’ya taşındıklarında, o gizemli Batı Sahili cadıları hakkında daha fazla bilgi edinmek istemiş ve birkaç Feri hocasının ardından kaynağa ulaşmaya karar vermiş. Bir şekilde Victor’ın telefon numarasını ele geçirmiş ve nihayet onu arayacak cesareti bulmuş. Onunla bir süre mektuplaşmış –Victor’dan onun düşüncelerini içeren ses kayıtları almış– ve sonunda büyük ustanın evine davet edilmiş.

Onunla 90’lı yılların başında çalışmaya başladığında, Victor bir süredir sağlık sorunları yaşamaktaymış; çoğu zaman acı içinde kıvranıyor, sallanan sandalyesiyle içerde oturmayı tercih ediyormuş. Andersonlar o dönemde yetmişli yaşlardaymış ve son derece hareketsiz ve bitkin bir haldeymişler. Cora sıradan elbiseler içinde kanepede sessizce oturuyor ve sadece yemek hazırlamak için ayağa kalkıyor, Victor da öğrencilerine insan bilinci hakkında dersler vermeye devam ediyormuş. Katılımcılar Victor’ın bir sonraki sözlerinin ne içereceğini veya öğretinin ne gibi bir ağırlığa sahip olduğunu bilemeden notlar almaya çalışıyormuş. (Anaar kendi çocuklarına Victor’ın tıpkı Yoda gibi olduğunu söylemiş, Cora da onu “okültün Einstein’ı” olarak tanımlamış). Anaar onu süpermarkete alışveriş yapmaya da götürüyormuş. Victor, ucu sivri kapüşonlu bir rüzgârlık giyip fermuarını da sonuna kadar çekiyormuş. Bununla birlikte, bu içine kapanık yaşlı çiftten, mest edici yoğunluğu ve cinsel gücüyle tanınan bir ritüel tarzı doğmuş. Anaar bana “Feri’nin imzası enerjidir,” diye açıkladı.

“O elektrik şokunu yemeden önce cildinizde hissettiğiniz karıncalanma gibi; şokun kendisi değil de tam öncesinde içinizde cereyan eden o akımdan bahsediyorum.”

2001 yılının başında, Cora kötü bir inme yaşamış ve Victor karısının giderek kötüleşen sağlık durumu karşısında çileden çıkmış. Saygın bir rahip ve şifacı olarak onu iyileştirebilmesi gerektiğine inanıyormuş. Hayat arkadaşının hastaneye kaldırılmasına, oradan bir bakımevine alınmasına ve bir grup bakıcıyla tekrar eve dönüşüne seyirci kaldığında hüsrânı daha da artmış. Ona en yakın olan insanı bile iyileştiremeyecekse, neredeyse tüm hayatı boyunca sürdürdüğü büyücülüğünün hiçbir anlamı olmadığını düşünmüş.

Anaar bana, “Victor son derece öfkeli bir insan haline geldi, insanlar ondan kaçmaya başladı,” diye açıkladı. “Asıl böyle bir durumda ona destek olmaları gerekirken çok azı sadakat gösterdi.”

Derken, tüm ilgi Cora'nın üzerindeyken Victor anısızın ölüvermiş.

Bir dini lider hiçbir uyarı vermeden öldüğünde –oldukça küçük bir gizem kültürünün lideri olsa da– gelenek o karizmatik merkez olmadan çökme tehdidiyle karşı karşıya kalır. Victor'ın beklenmedik ölümüyle de bir boşluk oluşmuş ve onu doldurmak üzere üyeler hiç vakit kaybetmemişler, “Büyük Usta” unvanını en bariz aday olan Cora'ya devretmişler.

Ne var ki bu karar pek çok sorunu da beraberinde getirmiş. Cora yıllarca Victor'ın sihir ortağı olmuş olsa da artık çok yaşlıymış ve çoğu zaman yataktan bile çıkamıyormuş (bir daha yürümesi asla mümkün olmamış). Ayrıca bazı

Feriler onu ciddiye almamış. Anaar'a göre, bu durumun ardında, bir cadılar topluluğu içinde olmalarına rağmen bir parça cinsiyetçilik yatıyormuş. "O, mutfakta oturan sessiz kadındı," diye açıkladı bana. "Bu kültürde mutfakta oturan kadın ciddiye alınmaz. Ama onu hafife almak hiç de akıllıca değildi. Şuna tüm kalbimle inanıyorum ki, eğer onun onayı olmasaydı, ne ben ne de pek çok diğer kişi şu anda bu cemaatin bir üyesiydik."

Bazı insanlar Victor'ın yokluğunu fırsat bilerek Cora'dan faydalanmaya çalışmış. Nasıl olsa reddetmez diye sahte üyelik başvurularında bulunmuşlar, çok geçmeden, ziyaretçiler gelip gittikçe Cora'nın evindeki bazı eşyalar eksilmeye başlamış. Anaar'ın otoriter bir rol üstlenmek gibi bir derdi yokmuş, ama Cora durumu kontrol altına alabilmek için ondan Büyük Usta olmasını istemiş. "Çok ısrarcı davrandı," dedi bana. "Herkes karşı dikilebilecek genç birine ihtiyacı vardı." Bunun üzerine, bu geçişin bir parçası olarak, küçük bir grup bir araya gelmiş ve bir ayın düzenlemişler. Ve Anaar yeni görevini e-posta aracılığıyla tüm Feri üyelerine duyurmuş. Böylece, aslında sembolik olan bu rolü üstlenerek geleneği devam ettirmiş ve bu inatçı, hırçın derecede bağımsız cadılar arasında arabuluculuk görevi yapmış. Büyülü düzen geri dönmüş.

Anaar pelerini devraldıktan sonra Cora dört yıl daha yaşayabilmiş. Ölmeden önce yatalak bir haldeymiş ve saatlerce yalnız kalacağını bildiği halde evde kalmakta diretiyormuş. Gündüzleri bir bakıcı, akşamları da birkaç arkadaşı ziyaretine geliyormuş. Yatağının yanı başında bir televizyon ve DVD oynatıcısı kuruluymuş ve Cora hiç durmadan Coen Kardeşler'in *Neredesin Be Birader?* filmi ni seyrediyormuş zira filmin müzikleri ona Alabama'daki

çocukluk günlerini hatırlatıyormuş. Ve çok geçmeden, Feri geleneğinin ikinci Büyük Ustası olarak hayata gözlerini yummuş.

Artık Feri akımını ve o “imza enerjisini” –eklektik şoktan önce yaşadığınız o akımı– aktarma görevi Victor ve Cora'nın büyü dünyasındaki torunlarına düşüyor. Günümüzde kaç üyeleri var? Yüz mü? Kaç kol oluşturdular peki? Bir düzine mi?

Geleneğin her üyesi ve öğrencisi çalışmaya ve doğaçlama büyü yapmaya devam ediyor; tıpkı sanatçılar ve özgür insanlar gibi. “Nasıl bir şair veya müzisyen, aldığı ilhamla büyük eserler yaratıyorsa, Eski Din'e ait olan bizler de tanrılarımız için yeni ayinler ve hizmetler yaratıyoruz,” diye yazmış Cora. “Bu din ölü bir fosil değil, yaşayan ve giderek büyüyen bir insan tecrübesi.” Ferilere göre Zanaat sürekli kendine yeniden hayat veriyor.

Çayırların Diana'sı

“İlâhiyi söylerken ellerini rahminin üzerine koymamı istiyorum. Gücünün merkezi *burası!*”

Bu Ruth Barret, bir rahibe. Onu ilk gördüğümdeki düşüncem –alacakaranlıkta, iki yüz kişiden oluşan bir çemberin ortasında, Illinois kırsalındaki bir orman açıklığında– Harika Kadın'ın⁴² annesine ne kadar benzediğiydi.

Elimde değil, ona çok benziyor. Bu imaj çocukluğumdan beri beynime kazılmış durumda. Adı neydi? Tabii ya... Amazonlar'ın kraliçesi Hippolyta. Aslında hepsi Amazonlar'dandı –Wonder Woman ve tüm ırkı– Grek-Roman mitolojisinden Amerikan süper kahramanları statüsüne transfer olmuşlardı. Harika Kadın'ın kendisi de sadece kadınlardan oluşan bir uygarlıkta savaş prensesiydi ve doğum adı Diana'ydı. İşte tam da burada ilk izlenimim anlam kazanıyor: Ruth bir başrahibe, Dianik Vika'nın orijinal kolundan geliyor. Bu, Vika'nın sadece kadınlardan oluşan bir koludur ve yaklaşık kırk yıl önce yeni feminizm akımı hayat bulduğunda ortaya çıkmıştır. Artık ellili yaş-

42 Wonder Woman: Ünlü kadın çizgi roman kahramanı –çn.

ların sonuna gelmiş olan Diana, hiç abartısız, baştan aşağı tipik bir kadim rahibe; oyuncu ajansı tarafından gönderilmiş gibi. Siyahla karışık beyaz saçları lüle lüle. Kuması bir parça yıpranmış uzun ve dökümlü mor bir elbise giymiş. Ayaklarında sandalet, boynunda da vulva şeklinde gümüşten bir kolye var.

Ormanlık bir alanda –Chicago'nun arabayla yaklaşık iki saat uzağında– bir hafta sürecek olan devasa bir toplantıdayım. Dönümlerce mısır tarlası tarafından çevrilmiş bir park alanındayız; başka bir deyişle, neredeyse Ortabatı'nın⁴³ coğrafi merkezindeyiz. Buraya paganların, büyü tarzlarını değiştirmek üzere 70'li yıllardan beri devam ettirdiği bir açık hava festivali geleneğine katılmak için geldim, ama aynı zamanda kendimi kadın hareketinin ürkücü manzarasıyla da karşı karşıya buluyorum.

Yediden yetmişe yüzlerce kadın burada toplanmış bulunuyoruz, çünkü “kutsal kanlarımızı akıtıyoruz, akıtacağız veya akıtmışız!” Bu kalabalık tarafından Diana olarak bilinen tanrıçayı –dünyayı yaratmak için dölyatağındaki kutsal kanı kullanan doğurgan Anne/Amazon/Dişi Yaratıcı/Gösterici/Yapıcı varlığı– onurlandırmaya hazırlanıyoruz.

Diğer daha genç kadınlarla birlikte, “Vücudum Tanrıça'nın vücudu! Vücudum Tanrıça'nın vücudu!” diye giden bir ilâhi söyledim; hep birlikte, rahat ve neşeli bir şekilde, bongo ritimlerine ayak uydurarak kayranın kenarından ayın çemberinin içine kadar ilerledik. Bizler, yani *bakireler* ve *anneler*, iki sıra halindeki *kocakarıların*, cemiyetin bilge kadınlarının arasından yürüdük. Onlar da ilâhiler söylüyor, kimisi tef ve diğer gürültülü müzik aletlerini tın-

43 Midwest: ABD'nin orta batı bölgesi –çn.

gırdatıyordu. Ve nihayet çemberi oluşturmak üzere bize katıldılar.

Ruth bir kraliçe kadar çekici bir kadın. Espri anlayışı sayesinde kalabalığa nasıl oynanacağını biliyor. Tanrıça'yı "bize otla boku ayırt edecek gücü veren" diye anıyor. Ama eski dönemlere has sert bir yanı da var. "Rahim" kelimesini söylediğinizde kendinizi radikal ve güçlü hissettiğiniz dönemdeki aktivizmi sayesinde bilenmiş (bu dönemler çok geride kaldı). 400 adet elimizi 200 adet rahmimizin üzerine koyduruyor ve Minos yılan tanrıçası heykelciğini havaya kaldırıyor. Bunlar sıkılmış minik yumruklar ve her birinin elinde çizgili bir yılan var. Ama düşündüğünüz gibi değil. Bu toplulukta yılan erkeklik organını temsil etmiyor. Ruth bizlere *rahmin* bir yılanı benzediğini söylüyor, deri dökme ve dönüşme bölgesiymiş. Çemberin ortasına, kumun üzerine bir kazan yerleştiriyor. İçinde, almamız ve elden ele dağıtmamız üzere doldurulmuş ahşap yılanlar var; gücümüzü hissetmemize yardım edecekmiş. Çok geçmeden, her yaştan ve boydan kadın –ben de dahil, kaçış yok– ahşap yılanları elimize alıp havada sallamaya başlıyoruz.

Ayin daha yeni başladı ama ben nesilsel bir yabancılık hissetmeye başladım bile. Bu akşam *kandan, rahimlerden, yılanlardan, adaletten* ve *kız kardeşlerden* bahsedilecek. Çünkü bu gece, ikinci dalga feminizm, Illinois'nin merkezindeki ormanlık alanda yaşamaya devam ediyor.

Pagan Ruhu Toplantısı'na (PRT) iki gün öncesinden varıyorum ve daha olağan bir yabancılık hissi bekliyorum; kalabalık ve birkaç günlük bir kamp toplantısına karşı

hissedeceğim kişisel korkum sadece. Ama kaçırılmayacak bir fırsat olduğu için buradayım. DoubleTree otelinde düzenlenen PantheaCon, Batı Sahili pagan kültürünü kolayca gözlemlememi sağladı. PRT biraz daha küçük⁴⁴ ve o da Ortabatı delegasyonuna göz atmamı sağlayacak. Toplantı Wisconsin Çember Mabedi (Stone City'nin daha eski, daha sert Ortabatı muadili) tarafından bir araya getirilmiş. Burada karşılaştığım tüm cadılar ya Michigan ya da Minnesota eyaletinin yerlileri; bölgenin ruhsal uyumsuzlarının önemli bir kesiti.

Sıcak güneşin altında, boğucu bir çadır köyde bir hafta boyunca kamp yapacağım. Bir göletin kıyısında, çim araziler boyunca ve böcek dolu bir orman içinde kamp alanları künelenmiş. Neyse ki benim kabilem –onlarla ortak bir pagan arkadaşım sayesinde bir araya geldim– doğaya dönelim derdinde değil. “Kamp sefası başlasın.” Cara duyuruyu yaparken ben de etrafa göz gezdiriyorum: Brandadan tentelerle gölgelendirilmiş ve ağızlarına kadar dolu soğutucularla çevrelenmiş geniş bir yemek alanının etrafında itinayla dizilmiş bir grup çadır var.

Cara, incecik bedeni ve küt kesilmiş kahverengi saçlarıyla pragmatik bir Minnesota'lı. Uzun yıllardır evli ve Batı Sahili'nde tanıştığım çoğu paganın tersine tekeşliliğe inanıyor. Ayrıca bir Helenik Yeniden İnşacı; tarihi kanıtlara dayanarak antik Yunan dini ibadetlerini tekrar yaratmaya çalışıyor. Geniş bir tentenin altında oturmakta olan diğerlerine katılmam için beni davet ediyor ve soğutulmuş bir kokteyl karıştırma kabından bana bir miktar votkalı üzüm suyu dolduruyor.

44 Bu yıl sayısı 1.100'ü bulan katılımcılar her yıl bölge nüfusunu %60 oranında yükseltmektedir. Yerel nüfusun çoğu ya Caterpillar firmasında ya da yakındaki Sheridan kasabasında bulunan yarı açık cezaevinde çalışıyor.

Kendimi ekibe tanıtıyorum. Heather bir putperest, Cara gibi o da Minnesota'lı, bir üniversitenin teknik hizmetler bölümünde çalışıyor. Eklektik paganlar olan Laura ve Matt, Asheville, North Carolina'da, 10 metre karelik bir evde yaşıyorlar ("küçük ev" hareketine katılmışlar). David bir eşcinsel hakları aktivisti ve aynı zamanda eski bir PETA (Hayvanlara Etik Muamele İçin Mücadele) organizatörü. Üç yılını gezgin bir sirk in uyguladığı şiddeti sergileyen gerilla videoları yaparak geçirmiş (bir keresinde, bir Bengal kaplanının, terbiyecisi tarafından yumruklandığına şahit olmuştum). Gölgede keyifle içkilerimizi yudumlarken ziyaretçiler uğruyor; bir atölyeye ya da ağaçların altındaki bir ayine hazırlığa gidiyorlarmış. Yağmur yağacağı söyleniyor ama program bizi "Hava Grubu"na danışmadan "havayı değiştiren" ayinler yapmamamız konusunda uyardı. Akşamüstü güneşi şimdilik güçlü.

Sonunda, hafiften çakırkeyif bir şekilde, gruptan müsaade isteyerek yürüyüşe çıkıyorum.

Açıklığın diğer tarafına geçiyorum ve dolambaçlı bir şekilde ilerlediğini bildiğim yola yöneliyorum. Bu dar ve tozlu yolda, üç bebekle dolu bir el arabası çeken genç bir anneyle rastlıyorum. Bebeklerin en küçüğü, üzerinde çocuk bezinden başka bir şey olmayan sarışın bir melek ve mışıl mışıl uyuyor. Birlikte, mutlu ve utançtan uzak bir komün yaşantısını sergileyen mükemmel bir reklam gibiler. Sol tarafımda daha fazla çocuk ve ebeveynlerle dolu olan gölet var. Çocuklardan bazıları otuz beş derece sıcakta şambreller üzerinde yüzüyor.

Bir çatala geldiğimde, sağ tarafa, satıcıların çadırlarıyla çevrili ormanlık alana dönüyorum. Tezgâhlarda el yapımı ürünler teşhir ediliyor: tüylü geyik boynuzları, pentagram-

lar, her boy ve malzemede asalar. Erkeklerin ve kadınların üstünde aynı türden Crocs marka terlik ve malaya peş-tamalları var. Kafamı her çevirdiğimde yaşlı bir adamın çıplak poposuyla yüzleşiyorum. Organizatörler bizi uyar-mıştı, festivalde giyinik olmak zorunda değilsiniz. “Yalnız unutmayın, pagan kültüründe, çıplaklık bir sekse davet değildir ve bu şekilde görülmemelidir.” Ve bir anne tav-siyesi: “Eğer çıplaklık kalacaksanız, cildinizi güneşten koruyacak krem kullanın.”⁴⁵

Bazı kampçılar akşam yemeklerini erkenden pişirmeye başlamış bile: Ya tavalarda bir şeyler soteliyor ya da ız-garaların üzerine süpermarketten aldıkları etleri atıyorlar. Buraya gelebilmek için çoğu para biriktirmiş, işyerlerin-den beş günlük izin almış ve çoluk çocuk uzun yolculuk-lar yapmışlar. Paganlar arasında pagan olabilmek için yıl-da sadece bir kez böyle bir fırsata sahipler; aynı kafada insanlarla küçük bir köy yaratmak, tanrıları ve tanrıçaları için bu mütevazı çayırda geçici bir ev kurmak için de. Yıl-ın geri kalan 51 haftasında ne tarz bir hayat yaşadıklarını kim bilebilir?

Ormanlık alanın derinliklerine girdiğimde sesler du-yuyorum. Devasa bir açıklığa geliyorum –burası ana ayın çemberi olmalı– ve yaklaşık yüz kadar insanın bir araya gelmiş olduğunu görüyorum. Yaklaşık dört beş kat apart-man yüksekliğindeki ağaçlarla çevrilmişler. Daha yakın-

45 Ailevi Ortabatı edasında diğer program tüyoları: “Lütfen dansçıları serbest hareketlerden alıkoymayın”. “Eğer bir başkasının davulunu çalmak isterse-niz, lütfen önce izin isteyin”. En hassas olanı da: “Bazen katılımcılar pagan toplantılarının özgürlükleri ve olanakları karşısında heyecanlanarak –hem kendi üzerlerinde hem de devam etmekte olan ilişkileri üzerinde oluşacak olumsuzluğu hesaba katmadan– festival sonrasında pişman olabilecekleri cinsel faaliyetlere girişebilirler, dolayısıyla önce uzun uzun düşünün...”

dan görebilmek için, gökkuşağı rengindeki paçavralarla oluşturulmuş bir kemerin altından geçiyorum ve kalabalığın dış çemberine katılıyorum; çoğu insan naylon şezlonglara oturmuş. Çemberin merkezinde bir *el bağlama* işlemi gerçekleşiyor. Bu kadim bir Kelt töreni. Bir pagan çifti birleştirmek üzere buradalar; yasal değil ama cemaat tarafından ciddiye alınmak için yapmak zorundalar. Damat pek kıllı ama yakışıklı, üzerinde sadece bir İskoç eteği var, kaslı çıplak göğsü dövmelerle kaplı. Gelinin üzerinde güz renklerini taşıyan korsajlı bir elbise var ve uzun siyah saçlarına kuş tüyleri örülmüş.

Tören transparan bir kıyafet içindeki Selena Fox tarafından yönetiliyor. Sarkık göğüsleriyle bereket tanrıçası Willendorf Venüsü'ne benziyor olabilir mi? Beyaz saçlarına gümüş bir diadem takmış. Güleç ve neşeli biri. Hem büyük bir duayen hem yetmişlik bir anne, hem feminist bir serseri hem de Çember Mabedi'nin başrahibesi. Bu toplantıyı son otuz yıldır düzenli olarak organize ediyor. Amerikan Vika'sının en eski yüzlerinden biri ve karakteri her zaman İyi Cadı Glenda'ya benzetilmiş. Ama bu sizi yanıltmasın; uzun yıllar insan hakları, çevre ve kadın hakları konusunda ateşli bir savunucu olmuş ve bu çift onun tarafından bağlanacağı için aslında büyük bir şerefe nail. *Sahiden* bağlanacaklar: Ellerini birbirlerine kenetliyorlar ve Selena onları örgülü bir ip yardımıyla bağlıyor. Onlara bir dizi soru sorarken çift de sevimli Güney şiveleriyle cevap veriyor:

Rahibe: Ona acı verecek misin?

Damat: Olabilir.

Rahibe: *Niyetin* bu mu?

Damat: Hayır, değil.

Rahibe: *Ona* acı verecek misin?

Gelin: Olabilir.

Rahibe: *Niyetin* bu mu?

Gelin: Hayır, değil.

Ve bu şekilde devam ederek evlilik yemini ediyorlar, ama tamamen dürüstler ve “ebediyen” veya “ölüm bizi ayırana kadar” gibi sözlerden uzak duruyorlar. Bu iki gencin, geçici köylerinin yerlileri önünde ve yeni dinlerinin esnek şartları altında gerçekçi sözler verdiğine şahit oluyoruz.

Amerikan hareketinin ilk günlerinde –50’li ve 60’lı yıllarda– cadılığa ilgi duyan biri, kendi kafasında birilerini bulabilmek için çeşitli bültenlere veya yerel okült dükânlarına başvurmak zorundaydı. Ama festivallerin –ve sonunda internetin– devreye girmesiyle birlikte her şey değişti. 70’li yılların ortalarına gelindiğinde, büyük toplantılar otel gibi kapalı alanlarda (günümüzdeki Panthea-Con gibi) yapılmaya başlandı. Bazı dış mekân toplantıları da yok değildi, örneğin bazen Los Angeles’ın dışındaki bir çölde, bazen de San Francisco bölgesinde düzenlenen Coeden Brith. Yüzlerce insan, sabbatlarını kutlamak, hatta Antik Yunan Eleusis Gizemleri’ni yeniden yaratmak için bu toplantılara akın etti, ama genellikle bir tek gelenekle sınırlı kaldılar. Chicago bölgesinde bulunan gruplar Ortabatı’da topluluk genelinde bir festival kültürü başlattılar. Çoğunlukla Vika’nın İngiliz geleneğine göre üyeliğe alınmış cadılardı ve hep birlikte 70’li yılların ortalarında Ortabatı Pagan Konseyi’ni oluşturdular. Yeraltı yayınları aracılığıyla gönderdikleri davetlerle konseyin ilk büyük ve gelişigüzel kitle kampını gerçekleştirdiler. Birkaç yıl için-

de Pan-Pagan Festivali yaklaşık 600 katılımcıya ulaştı. O zamana kadar Selena, Çember Mabedi'ni kurmuştu bile: 70'li yılların sonunda bir pagan çiftlik komünü olarak başlayan şey sonuçta resmi bir pagan kilisesine dönüşmüştü. Selena, PRT'yi yaratmak için, Pan-Pagan'ın tertip edilmesine yardım ederken öğrendiği şeylerden esinlendi; mektuplaşmalar, hatta *Rolling Stone* dergisinin arka sayfalarında verdiği reklamlar sayesinde ilgi çekmeyi başardı.

Dediğine göre, ilk günler bir “caz seansı” gibiymiş, pek çok şey doğaçlama yapılmış: 1980'deki açılış toplantısı, güneybatı Wisconsin'de bulunan özel bir arazide gerçekleşmiş, ne elektrik ne su varmış, tuvalet olarak da yerde bulunan birkaç kuburla idare edilmiş. Çok geçmeden kendi arazilerini satın almışlar; Madison'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta bulunan 200 dönümlük özel bir doğal alanmış. Şehirli paganlar ürkmesin diye, doğaya geri dönme isteği ile şehirde alışkın oldukları konfor düzeyi arasında belli bir denge kurmuşlar.⁴⁶ PRT organizasyonu zamanla, içinde her şeyi barındıran bir köye dönüşmüş; sabah toplantıları, atölyeler, güvenlik görevlileri, ilkyardım ekipleri, (beklenmedik bir görüntünün psikolojinizi bozması ihtimaline karşı) ruhsal danışmanlar ve bir de pagan On İki Adım grubu.

90'lı yıllara gelindiğinde ülkede yaklaşık 350 pagan festivali oluşmuş; bu geçici ütopyaların her biri binden faz-

46 Bugün toplantı, eskiden tipik bir Amerikan çiftliği olan Stonehouse Park'ta düzenleniyor. Araziyi 1840'lı yıllarda imar eden mimar, mülkünü Illinois Yüce Divanı'nda savunmak üzere, o zamanlar Springfield'lı genç bir avukat olan Abraham Lincoln'ü işe almış. Arazi günümüzde “yaşayan tarih” gösterileri, Rönesans fuarları, Tolkien'den esinlenen karakter canlandırmaları ile askeri ve emniyet birlikleri tarafından yeniden sahnelenen günümüz taktik savaşları için kullanılıyor.

la cadı çekmiş. Maliyetlerinden dolayı Amerikan paganlarının sadece bir kısmı bu festivallere katılabilirken, bu etkinlikler devasa bir etki yaratmaya devam etmiş; farklı meclisler ve gelenekler arasında farklı ayin ve kıyafet çeşitleri yayılmış. Özellikle PRT günümüzde birden fazla nesle hitap etmektedir; her yıl yüzlerce çocuk, çocukluktan beri bu organizasyona katılmakta olan ebeveynleriyle gelmektedir.

60'lı yılların sonunda, festival organizasyonları gerçek anlamda oluşmadan önce, yeni bir fikir yayılmaya başladı; belki de evrenin merkezinde bir *tanrıça* vardı, bir erkek Yaratıcı'dan ziyade dişi bir Yaratıcı. Bu inanç kısmen yavaş yavaş baş gösteren ikinci dalga feminizmden, kısmen çevre hareketinden, kısmen de Amerikan pagan cemaatinin erkek merkezli Büyük Din kavramını reddinden beslendi. Ama temel bir fark vardı. Pagan hareketinin çekirdeği olan Vika –en azından İngiliz formu– gerek tanrıları gerekse ruhban sınıfı bakımından eril ve dişi enerjinin dengeli bir şekilde işlemesine dayanır. Gelgelelim feminist ya da “Dianik” Vika tümüyle dişi esastır. Hatta bazı Dianikler, inançlarında erkeğin neden gerekli olduğunu pek çok kez sorgulamıştır.

Feminist cadılık –o zamanlar “kadın spiritüalizmi” veya “Tanrıça ibadeti” olarak da biliniyordu– 1973 yılında sonuçlanan *Roe, Wade'e Karşı* davasına (ya da ben doğmadan beş yıl öncesine) kadar ortaya çıkmayacaktı. Yani bu çok uzun yıllar önceydi. O dönemde Amerikan kadınları daha az fırsata, ama değişime zorlama ihtiyacı konusunda daha büyük bir farkındalığa sahipti. Çoğu kadın, eşlerinden ya da patronlarından kötü muamele görmekten, yasal veya sosyal destek bulamamaktan bezmişti. Bunlar

şartlarını değiştirmek için yırtınan kadınlardı ve feminist cadılık onları bu durumdan kurtaracak büyük bir spiritüel şanstı. Sihirli güçlerini âdet görme ve doğurma becerisi (kadın doğurur doğurmaz ona kalmış) gibi kadın gizemlerinden aldılar.⁴⁷

Dianik Vika, Macar bir göçmen ve ikinci nesil bir medyum olan Zsuzsanna “Z” Budapeşt’in küçük Hollywood apartman dairesinde doğdu; nihayetinde, Ruth (benim Hippolyta’m) pelerini ondan devralacaktı. 1940 yılında doğmuş olan Zsuzsanna, Budapeşte’den bu ülkeye 50’li yıllarda –ailesi ve pek çok arkadaşı savaşta katledildikten sonra– geldi. Yirmili yaşlara geldiğinde, hem profesyonel medyumluk alanında hem de gösteri dünyasında bir kariyer aradı: Chicago’daki Second City komedi kulübünde eğitim alıp Los Angeles’daki *Ed Sullivan Show*’da kısa bir süre çalıştı. Bu şehirde, otuz yaşına geldiğinde, kadın hareketine bir sıçrayış yaparak 1971 yılında ilk feminist cadılar meclisini bir Yule ayini ile kendi evinde kurdu: Susan B. Anthony Meclisi, No:1.⁴⁸ Ve nihayetinde, yaklaşık 40 kadar aktif üye ile 300 kadar genel katılımcı topladı. Kendisinin ve yoldaş cadı arkadaşlarının bir lokanta peçetesine not aldığı fikirlere dayalı olarak bir bildirge hazırladı. Duyuru-ya göre, “patriklerin nicedir korkup önceden haber verdiği evrensel bilinç değişimi” için katkıda bulunacaklar, hem kendilerinin hem de kadın kardeşlerinin haklarını savunma sorumluluğunu üstleneceklerdi. “Cinsiyetlerin eşitliği

47 Eğer bir kadın hiç doğum yapmasa veya bir histerektomi ameliyatı geçirmiş olsa bile bu güce sahiptir çünkü sonuçta bir rahimle dünyaya gelmiştir.

48 Zsuzsanna meclise Anthony adını verdi ve bunun nedenini şu şekilde açıkladı: “Öldüğümde, ne cennete ne de cehenneme gideceğim, tam burada kalıp Kadın Devrimi’nin tamamlanmasını sağlayacağım.” Zsuzsanna kendisini hem bir koruyucu hem de bir işbirlikçi olarak görüyordu.

bir gerçeklik halini alıncaya dek” büyüler uygulayacak ve bunları tüm erkeklerden kesinlikle gizli tutacaklardı.

Susan B. Anthony Meclisi çok geçmeden beş farklı eyalette meclisler oluşturulmasına ilham verdi ve bazılarının isimleri Kadınlar Tarihi'nin ünlü isimleriyle aynıdır: Amelia Earhart Meclisi, New York; Elizabeth Cady Stanton Meclisi, Orange County; ve Jane Addams Meclisi, Chicago gibi.

Ruth, Los Angeles'da Yahudi bir Yeniden İnşacı ailenin –kadınların tüm törenlere (haham olarak bile) katılabileceğine inanırlar– kızı olarak dünyaya geldi ve on yedi yaşına geldiğinde Tanrıça fikrine ilgi duyan insanlarla tanışmaya başlayıp Güney Kaliforniya'da düzenlenen özgün Rönesans Fuarı organizasyonlarında folk müziği çaldı. Evrenin bir dişi yaratıcısı olduğu fikrine ilk duyduğu andan itibaren kapılmıştı. 1975 yılında, Santa Cruz Üniversitesi'nde öğrenci olduğu dönemde düzenlenen bir festivalde ilk hocasıyla tanıştı ve bir Tanrıça grubuna katıldı. Birkaç yıllık eğitimin ardından Los Angeles'a döndü ve Zsuzsanna ile tanışarak onun meclisinin Samhain ayinine davet edildi. Bu ayın o güne kadar karşılaştığı her şeyden çok farklıydı. Kadınlar elden ele bir nar gezdiriyor ve onu *athameleriyle* bıçaklıyorlardı. Nar ölümü ve Ölüm Sezonu'nu simgeliyordu ve katılımcılar onun kan rengindeki suyunu akıtarak bir tür duygusal boşalma sağlıyordu. Özellikle bir kadın Ruth'u şoke etti; öfkeden o kadar kızarmıştı ki kendi yüzü de nar rengine bürünmüştü. *Athamesini* kaldırdı ve “Bu benim ırzıma geçen ağabeyim için,” diyerek ritüel bıçağını narın içine geçirdi.

Ruth etkilenmişti. Kadınlardan mış gibi yapmalarını, rol kesmelerini istemeyen bir ayindi bu. Ne kadar çirkin olursa olsun sorunlarını rahatça dışa vurabiliyorlardı. Er-

kekler tarafından yönetilen karmaşık senaryolar yerine, kadınların kendi tecrübelerinden yola çıkılan bir uygulama tercih edilmişti. Hayatları hakkında diledikleri kadar açık olabilme özgürlüğüne sahiptiler. Acılarını ve mutsuzluklarını ayin yaparak kovabilirlerdi. Tüm olumsuzluklarını sihre dönüştürebilecekleri kutsal bir yerleri vardı.

Ruth rütbe atladı ve 1980 yılında, 25 yaşına geldiğinde, Zsuzsanna tarafından Los Angeles vaizliğini üstüne aldı. Nihayetinde bir düzine Dianik üyeyi cemiyete kabul edip iki meclis daha açtı. Aşağı yukarı bir on yıl içinde birkaç adet Dianik Vika grubu ortaya çıktı. Aralarında, Zsuzsanna'nınkinden farklı kollar da vardı. PRT gibi festivallerde hem kadınların hem de erkeklerin kendi gizemli ritüellerini uygulamalarına izin verildi.⁴⁹

Bu beni buraya, Illinois'nin ormanlık alanındaki çemberimize geri getiriyor. Ruth bizleri vücutlarımızın geldiği evrelere göre gruplara ayırıyor: Hangimiz *kocakarıyız*?

Kan kırmızısına yakın renklerde kıyafet giymiş otuz beş kadar kadın ellerini havaya kaldırıyor; çoğu Amerikan Vika'sının ilk günlerinden. Ruth sonra grubun çoğunluğunu oluşturan *anneleri* çağırıyor; doğum yapmış veya “yaratıcı hayal gücünün bir ürünü” dünyaya getirmiş olanlar (ikincisine ben de dahilim sanırım). Son olarak *bakireler* geliyor. Ruth, “Kanaması daha yeni başlamış olanlar!” diye bağıyor, böyle bir duyuru dışarıda bir kızı utancından yerin dibine batırır ama buradaki kızlar elleri havada ve göğüsleri dik bir şekilde öne fırlıyor. Çoğunun saç kesimi kısa ve modern. Üzerlerinde ergenlere yaraşır renkli ve as-

49 Bu durum, cinslerarası uygulamalara kesinlikle karşı olan Dianik pagan cemiyetinde büyük bir tartışma yarattı tabii.

kılı tişörtler var. Kendilerini ne kadar da rahat taşıyorlar, hayret! Hatta aramızda onursal bir peri kızı da var. Dimdik duruşu, kıvrırcık sarı saçları ve parlak renkli etekliğiyle beş yaşında minicik bir kız.

Tüm bu süreç içinde, yirmili yaşlardaki birkaç genç kız (“anneler”), çemberin veya açıklığın kenarlarında bekleyip izlemeyi tercih ediyor. Hele bir tanesi var ki Dianik kadın avcı timsali tam bir erkek fatma. Uzun, dümdüz saçları ve ölümcül bir yüz ifadesi var. Kocaman deri bileklikler takıp, bağcıkları sıkıca bağlı siyah bir deri yelek giymiş, yayını ve ok dolu sadağını da göğsüne asmış. Bir okçu tabii ki. Diana ve Romalı bir asker olan Aktaeon arasında geçen şu ünlü hikâyeyi hiç unutmam. Altın yayıyla tanınan Tanrıça Diana, kadınlardan oluşan üst düzey bir avcılar ekibine komuta ediyormuş, ona veya muhafızlarına kafa tutmak ölüm fermanınızı imzalamak demekmiş. Hele ona cinsel bir obje olarak *bakın* –ki bu durum Aktaeon’un başına gelmiş, ormandaki bir ırmakta yıkanan Diana’yı gördüğünde tanrıçanın çıplak bedenine vurulmuş– derhal vahşi köpeklere yem olarak atılırmışsınız.

Dianik Vika’nın erkeklerle olan ilişkisi biraz karmaşık. Bazıları bunu “lezbiyen dini” olarak tanımlasa da Dianiklerin arasında normal, lezbiyen ve biseksüel katılımcılar da var. (Kendisi kocasını boşayıp dişi bir Dianik’le uzun soluklu bir ilişkiye girmiş olsa da, Ruth çoğu Dianik’in eşcinsel olmadığını söylüyor.) Ayinleri ayrılıkçı olabilir ama hareket kesinlikle erkek karşıtı değil, en azından kesinlikle *erkekler* hakkında değil.⁵⁰ Dolayısıyla, bu tamamen doğada yaşamaya yönelik pagan toplantısının ortasında

50 Gerçi Zsuzsanna “Z” Budapest, kadınlar tarafından yönetilen yeni bir sosyalist toplum düşler.

bile, Dianikler kendi alanlarını ayrı tutma ihtiyacını hissediyorlar. Ama bunun nedeni fiziksel çevreden korkmaları değil, onlara ait bir bölgenin ellerinden alınmasından çekinmeleri; ayrı olarak bir araya gelme, özgürce ve özel olarak konuşma, daha güçlü olmanın yöntemlerini bulmak ve diğer cinsten bağımsız olabilme haklarını yitirmemek istememeleri. Kadınların 70'li yıllarda uğruna savaştığı şeyler bunlar değil miydi?

2000 yılına gelindiğinde Ruth da Selena gibi Wisconsin'a nakloldu ve Ortabatı'da bulunan tek Dianik grubu, Diana Tapınağı'nı kurdu. Ama kendini oldukça farklı bir diyarda bulmuştu; burada kadınlar çember ayinlerine eşofmanla geliyor ve bir kilise ayininde olduğu gibi oturmayı tercih ediyorlardı. Ruth yerel bir alışveriş mağazasına giderek müritleri için uygun kıyafetler seçti ve onlara Tanrıça'nın huzurunda ayakta durmayı öğretti. Ama daha büyük bir şey iş başındaydı, bir kültürel kayma: Kadın hareketi irtifa kaybetmişti, sebebi de (ben de dahil) neslimin bu konudaki umursamazlığıydı. Ruth bunu kendi çevresinde hissetmişti. 90'lı yıllara gelindiğinde, ayinlerine katılan kadınların çoğu daha nazik bir tutum içindeydi, seslerini duyurmak üzere tişörtlerini çıkarıp şenlik ateşinin üzerinden atlamak gibi taşkınca gösteriler sergilemekten kaçınıyorlardı.

Birbirimizi hiç tanımadığımız halde –tek ortak yanımız hepimizin kadın olması– hep birlikte çalışıyor olma fikri biraz tuhaf; bakirelik günlerimize, sonsuza dek yasını tutmamız öğretilen bir döneme, tuhaf ve çaresizce tutunmak yerine içinde bulunduğumuz yaşı sahiplenmek fikri de öyle. Ama çocuk yapmayı seçsem de seçmesem de artık yirmili yaşlarımda değilim. Zaman hızla akıyor, hepimiz

değişiyoruz. Hayatımızın hangi döneminin daha iyi veya daha kötü olduğuna kim karar verebilir?

Ve şimdi sırada o kelime var, çok yakında değil ama bir gün kesinlikle gelecek: *kocakarı*. Bu dört heceli kelimeyi, ifade ettiği anlam açısından bir parça ürkütücü buluyorum: son aşama, bu kültürün gözünde cinsellik sonrası hayat, fırsatların tükendiği dönem. Ama bu yerde oldukça saygın bir anlama sahip: “Karşında senden daha uzun yaşamış, muhtemelen daha güngörmüş bir hanımefendi var, o konuşurken kapa çeneni!” zılgıtının kısaltması. Kocakarılar paganlar arasında “yaşlılar” olarak saygı görüyor ve burada PRT’de son on yıldır onlar için, bir kısmını Selena’nın tasarladığı özel bir tören düzenleniyor.

Bu törenlerden bir tanesine katıldım. Gizli bir koruluğun içindeydi ve on üç “kocakarı” adayının, birkaç nesle uzanan bir grup kadın tarafından onore edilmesine şahit oldum. Adayların başlarında taç, ellerinde de asalar vardı. Çoğunun saçları uzundu ve gösterişli pagan kıyafetleri içinde omuzları dik bir şekilde yürüdüler. Birer birer, adlarını duyurdular –Şafak Yürüyücüsü ve Işıltılı Ruh gibi “sihirli” isimleri vardı– ve biz de bu isimleri onlara daha yüksek sesli bir şekilde tekrarladık. Yere konmuş bir süpürgeğin üzerinden bir sonraki aşamaya atladıklarında ise, onları alkışladık. Bizlere yılların yaşanmışlığına dayanan tavsiyelerde bulundular; birer kızken ne olduğumuzu unutmamamızı, daha fazla dans edip daha fazla gülmemizi ve özgürce sevmeyi ama erkekleri ciddiye almamamızı önerdiler. Ve nihayet, Deniz Kabuğu adındaki bir kocakarı –bu ritüeli yıllarca ertelemiş çünkü kendini hazır hissedememiş– şu duyuruda bulundu: “Bu haftanın ardından, bu kadınlarla, yaşlılığın hiç de acı verici olmadığını söyleyebili-

rim.” Tören biter bitmez, otuzlu yaşlardaki diğer bir kadın bana döndü ve “Zamanı geldiğinde bunu ben de yapmak istiyorum,” dedi. Ben de ona, “Keşke birileri bunu annem için yapmış olsaydı,” diye cevap verdim.

Bu akşam, Ruth’un liderliğinde, bir kamp ateşinin etrafında çember çizerek dans ediyorlar ve enerjilerini alevlere gönderiyorlar. Çok geçmeden anneler de katılıyor. Genç kızlar bize ateşe atmamız için kâseler dolusu misk otu uzatıyor. Sonra alevlerin üzerinden athıyoruz. Derken diğer ergen kızlar bizi karşılıyor, alınlarımıza tapınağın birinde kutsanmış sudan sürüyorlar. Bu işte hep birlikteyiz, birçok nesil bir aradayız, hep bir ağızdan hiç durmadan hararetle bir şekilde ilâhimizi söylüyoruz: “Kız kardeşlerimiz için adalet! Kız kardeşlerimiz için adalet!”

Eve döndükten sonra bu lisanı bir daha asla kullanmayacağım.

Bu komünyonu istiyorum ama ona yakınlık kuramıyorum. Utanıyorum, bu tam da tüm arkadaşlarımdan burun kıvracağı demode, aşırı feminist bir toplantı ve ona nasıl kucak açacağımı bilemiyorum. Tanrıça hareketi başlayalı kırk yıldan fazla oldu, eğer bu ülkede *Tanrıça* kelimesini anarsanız, muhtemelen bir New Age budalası ya da 60’lardan kalma bir hippie olarak hor görülürsünüz. Bu kültürde dişi tanrı fikrine pek yer yok ve bence neden böyle olduğunu sormaya değer. Belli ki bu mesajı çoktan özümsemişim.

Ama Ruth’un dünyasını reddedişimde daha fazlası var. Bu aşamada, son birkaç yıl içinde katıldığım –türlü türlü becerileri ve kişisel karizması olan rahibelerce yönetilmiş, katılımcıların dönüşümlü olarak iştirak ettiği– ayinlerin ardından şunu söyleyebilirim ki, bu coğrafya hakkında,

neyi aradığımı ve hayranlığımın neye dayandığını sınırlandıracak kadar fikir sahibiyim. Ben daha yüce bir şey arıyorum; sadece gizlilik ve inanç içeren bilinçli ve özel bir çalışma sayesinde elde edebileceğiniz türden bir şey. Ve böyle bir şeye, sadece geçici bağlılık talep eden cemaat içi bir törende rastlamanız pek olası değil. Ruth'un tecrübeli bir rahibe olarak sahip olduğu sihirli güç her neyse onu bu akşam bulamayacağım. O bu akşam, bu ormanlık alanda, herkesin –rahim büyüüne ve kadın gizemlerine yeni olan acemilerin bile– takip edebileceği bir tören sunuyor. Çoğumuz kendimizi Diana'ya gerçek anlamda adamanın, onunla yıllarca çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyoruz. Bu akşam tişörtlerimizi çıkarıp çıplak göğüslerle Ay'a ulumak gibi bir niyetimiz yok, daha önce birlikte çember ayini bile yapmadık. Pagan topluluğunun bu eklektik yapısı içinde sihirlerin matahı bir yanı yok. Woodstock müzik festivalinin pagan versiyonundan başka bir şey değil; neşeli bir şekilde doğaya kucak açan hippie hareketinin bir devamı sadece.

Bense sadece zaman, eğitim ve güvenle kazanabileceğiniz bir cadılık seviyesine ulaşmak istiyorum.

Belki de benim problemim –psişemdeki tahribatın kanıtı– daha derin, daha karanlık, daha katmanlı ve birlikte yaşanması daha zor bir şeyin peşinde olmam. Belki de bir Katolik olarak yetiştirilmiş olmam –her ne kadar liberal ve doğaçlama bir şekilde olsa da– beni uğruna ter dökmeniz gereken ilhamlara karşı sarsılmaz bir istekle donattı. Artık merakım her ne ise, şu kadarı son derece açık: Daha yoğun şeyleri keşfetmeliyim, bir insan onları bulmak için nereye gidiyorsa oraya gitmeliyim!

Toplu Ayin

Umut verici bir tesadüf olarak, geçenlerde çok daha güneyde bulunan bir şehirde –karanlık bir dip akıntısı olan çok daha ağır bir yerde– vakit geçirmeye karar verdim. Illinois’nin ormanlık alanında tekrar hayata geçirilen Aşk Yazı’ndan çok daha farklı bir tecrübe yaşayacağım. New Orleans’tayım ve burada daha yoğun, daha karamsar ve daha kesin bir ayinin içine dalma fırsatını yakalayacağım. Umarım, aradığım şeye daha yakındır.

Akşam karanlığında, kırmızı ve külüstür bir bisikletin üzerinde, Dauphine Caddesi boyunca ilerleyerek Alombra-dos Oasis’e gidiyorum. Burası oldukça kafa karıştırıcı, kaotik ve tropikal bir şehir. New York’tan daha tehlikeli ama görünüşü daha çekici. Şehir merkezinde vakit geçirdiğim mahalleler İspanyol kolonyal karışımı Güney mimarisiyle donatılmış: kepenkli yüksek kapılar, ferforje balkonlar ve Havana’yı hatırlatan bir renk cümbüşü... Esplanade Bulvarı boyunca uzanan görkemli binaların arkasında köle kulüpleri var ki çoktan apartmana dönüştürülmüşler. Kafamı çevirdiğim her yerde, doğa onun sömürgecilerine karşı isyan ediyor. Tropikal yaban hayatı her çatlağın ve

her bozuk kaldırımın arasından dışarı taşmaya çalışıyor. Masif muz ağaçları yabani otlar gibi büyüyor. Fauna şehir içlerine bile sık şekilde yayılmış: sabah güvercinleri, ince kırmızı ispinozlar, küçük kertenkeleler, pembe çekirgeler, sayısız tropikal hamamböceği ve tırtıl. Akşam vakti onlara kurbağa korusu da eşlik ediyor.

Gecelerin ne kadar ürkütücü olduğunu öğrenmekte geç kalmıyorum. Işıltılı caddeleri, gürültülü müziği ve tantanalı içki âlemiyle bilinen şehrin büyük bölümü neredeyse hiç aydınlatılmamış ve tamamen boş. Şehrin tüm mahallelerini bisikletle dolaşsam bile, gölgelerin içinden yürüyen birkaç kişiden daha fazlasına rastlamam mümkün değil. New Orleans gizli odaları olan bir şehir. İstedığınız kişiyi veya şeyi saklayabilirsiniz ki birçok insan tam da bunu yapıyor.

New Orleans spiritüel bakımdan oldukça egzotik bir karma; çoğunlukla Katolik bir şehir olsa da iyi bir Katolik kızın bir Vudu rahibesine danışabileceği bir yer. Bir kadının bana “Hoodoo yeni zenci büyüsdür!”⁵¹ diye açıklama yaptığı bir yer. Okült yeraltı da eksik değil: Bywater mahallesinde bulunan Alombrados Oasis, Aleister Crowley tarafından yönetilen sihir cemiyeti Ordo Templi Orientis'in (OTO) bir yerel karakolu.

Elysian Fields bulvarında ilerleyerek demiryolu raylarının üzerinden geçiyorum, sağ tarafımda uzun bir kargo vagonu sırası var. Saint Claude Bulvarı Köprüsü'nü aşıyorum. Bir süre sonra genç bir bisikletliyle aynı hizaya ge-

51 Basitçe açıklamak gerekirse, Batı Afrika Vudusu bir din olarak Gana, Togo ve Benin'de takip edilir. Ama daha sonra Haiti Vudusu ve Louisiana Vudusu olmak üzere ülke dışına yayılmıştır. Hoodoo ise Güney Amerika'da evrimleşmiş bir Afrika-Amerika halk büyüsdür.

liyorum ve yan yana gitmeye başlıyoruz. Birlikte seyahat etmeyi planlamadığım birinden nasıl kaçılır bilemiyorum. Piety Caddesi'ne az bir mesafe kala Alombrados'a yaklaşıyorum ve genç bisikletliyle hâlâ yan yanayım. Daha dikkatlice baktığımda, yeni ortağımın siyah pantolon ve siyah tişört giymiş olduğunu fark ediyorum; uzun saçları ve keçisakalı da simsiyah, bu tipik bir okültist görünümü.

İkimiz de aynı noktada, iki katlı hardal sarısı bir evin önünde duruyoruz, tuğla kırmızısı panjurları ve kemerli pencereleri var. Civardaki en heybetli yapı.

Genç adama, “Sanırım aynı yere gidiyoruz,” diyorum ve herhangi bir cevap alamıyorum. Ama “Ayin burada mı?” diye sorduğumda hafifçe gülümsüyor, siyah bahçe kapısını çekip açıyor, uzun ve dar bir geçitten ilerliyor, ben de bisikletimi ittirerek onu takip ediyorum.

Ayin on dakika sonra başlayacak.

Gerald Gardner'ın Crowley'nin yazılarından istifade ettiğini ve günümüz büyücülüğünün büyük bir bölümünün tören büyücülüğüyle ortak ritüel tarzlara sahip olduğunu biliyorum ve daha fazlasını öğrenmek için buradayım. Sembol sistemlerini, karmaşık renk kodlarını ve sonsuz gibi görünen gizli kelimelerini –İbranice terimleri, meleklerin isimlerini ve sinematik okültü uyandıran pek çok sesi– daha yakından incelemek istiyorum. Eklektik Vika'nın gevşekliğini geride bırakıp, çağların içinden yankılanan Yahudi mistisizmi kadar spesifik ve affetmez bir geleneği tecrübe etmeyi arzuluyorum. Bu istek beni doğal olarak OTO ağına çekiyor.

Bu ağa girebilmemde bana Morpheus yardımcı oldu. Yeni merakımın ve New Orleans'a yapacağım seyahatin haberini aldığıında, beni Anaar'ın bu şehirde yaşayan ve OTO'da büyücülük eğitimi almaya henüz başlamış olan Feri üyelerinden biriyle temasa geçirdi.

Bir hafta önce şehir merkezinde, hem bir denizci barı hem de bir hamburgerci olarak işletilen bir mekânda Mark'la tanıştım. Ellili yaşlarda, buluşmamıza son derece şık ve Güney tarzı bir yaz kıyafetiyle geldi; düğmeleri açık olan gömleğini uzun şortunun içine sokmuş, özenle kesilmiş beyaz saçlarını da beyaz bir denizci şapkasıyla örtmüştü. Şu anda evli ama karısı kendini tüm bu cadılık ve okült işlerinden uzun bir süre önce kurtarmış. Bu durum tabii ki Mark'ı kendisi gibi kişilerle görüşmeye daha da heveslendirmiş.

Mark'ın ses tonu gayet kibar ve düşünceliydi; ağır akıl hastalarıyla çalışmış biri için oldukça uygun bir tarz (şimdi bir terapist olarak kendi kliniğini açacak ve hastalarına "sihirli" gereçler vasıtasıyla yardımcı olacaktı). Kocaman bir bardaktan kolasını içerken bana çocukluğundan bahsetti; Gulfport, Mississippi'de işçi sınıfı bir aileden geliyormuş ve büyücülüğe olan ilgisi ilk kez bir kilise kampında büyücülüğün tehlikelerine karşı verilen bir vaaz sırasında ateşlenmiş. Bu durum onu daha da heyecanlandırmış ve kamp biter bitmez soluğu şehir kütüphanesinde almış. Burada İngiliz Vikan çifti Janet ve Stewart Farrar tarafından yazılmış *Cadılar Yolu* adlı kitabı okumuş.⁵² Çırlıçıplak yapılan ayinlerin resimlerini gördüğünde çok heyecanlanmış. O dönemde on altı yaşındaymış.

52 Zanaat'la ilgili böylesine ciddi bir kitap küçük bir kasaba kütüphanesine nasıl ulaştı bilinmez, mamafih buna benzer başka hikâyeler de duymadım değil.

Gerçi bu çıplak tören resimleri Mark'ın bir Hıristiyan olarak yola devam etmesine engel olmamış. Kutsal ruhun sesiyle konuşan, yerlerde yuvarlanan ve buna benzer çılgınlıklar sergileyen bir Hıristiyan cemaatine katılmış ama sonuç başarısız olmuş. “İsa ile ilişkim yürümedi, biz de boşandık,” diye açıkladı bana. Ve çok geçmeden, Selena'nın *Rolling Stone* dergisindeki Çember Mabedi'yle ilgili ilanını görmüş.⁵³ İnternet öncesi dönemde, küçük bir Mississippi kasabasında, pagan cemiyetiyle ilişki kurabileceği tek bağlantı buymuş. Ayrıca, insanoğlunun her türlü hatasını kafaya takan acımasız bir Tanrı fikri yerine son derece cömert bir Tanrıça fikrini daha çok beğenmiş.

New Orleans'a taşındığında diğer çılgın insanlarla tanışma fırsatını nihayet yakalamış. Kendisine bir Vika çemberi bulmuş ve Feri hakkında pek çok şey öğrenmiş. Anaar'la temasa geçmiş ve onun uzaktan öğrencisi olmuş. O ve karısı Katrina kasırgasında evlerini boşaltıp Jasper, Texas'ta bir motele taşındıklarında, akli dengesini, her gün uyguladığı Feri teknikleri sayesinde korumuş. 2009 yılında sonunda Anaar tarafından bir New Orleans otelindeki ayinle üyeliğe alındığında “başka bir dünyanın vatandaşı” haline gelmiş.

Yaklaşık bir yıl önce Mark özgeçmişine farklı bir sihir markası eklemiş –OTO'ya ait– ve birkaç gün içinde Alombados'ta ilk ayinini gerçekleştirecekmiş. Ben de bu yüzden buradayım.

53 *Rolling Stone* dergisi, Feri'yle ilgili yazılarını duyurmak isteyen Victor Anderson'ın ilanlarına da yer verdi. Dolayısıyla derginin patronu Jann Wenner bilmeyerek de olsa büyücülüğün Amerika'da yayılmasına katkıda bulundu.

Ordo Templi Orientis, ilk kez 1906 yılında Alman Masonları tarafından, Farmasonluğun sembolizmini iyice öğrenmeye karar vermiş özel bir grup olarak kuruldu. Bir büyücülük okulu olarak temellerini bir Masonik ayinler üçlüsüne dayandırdılar ve Gül Haç, erken Hıristiyan Gnostikler, Altın Şafak, Hermetik (ya da okült) Kabala ve diğer pek çok okült geleneğin bilgilerini de içlerine kattılar. 1912 yılında Aleister Crowley OTO'nun İngiliz kanadının başkanı oldu. On yıl sonra –ve hayatının geri kalan bölümü boyunca– tüm tarikatın liderliğini devraldı ve geleneğin yerini Batı tarihinin en önemli sihir cemiyetlerinden biri olarak garantiledi.

1875 yılında (Gardner'dan sekiz yıl önce) Londra'nın hemen kuzeyindeki bir kaplıca kasabasında doğan Alexander Crowley son derece katı bir Hıristiyan aile tarafından yetiştirildi. On bir yaşındayken babasını kaybettiğinde uyumsuzluk çekmeye başladı ve yatılı bir Hıristiyan okulundaki öğretmenlerinden şefkat göreceği yerde disiplin cezası olarak açlığa maruz bırakıldı. Sonunda sağlığını yitirerek ev eğitimine alındı ve hayatına serbestiyet geldi; şaşırtıcı derecede ilerici olan akıl hocası ona içki, sigara ve kızlar konusunda dersler verdi (genç Gerald Gardner'ın dadısıyla yurtdışında sürdürdüğü hayattan aşağı kalır yanı yoktu bunun). Çok geçmeden günahın bir yalan olduğuna karar vererek hayatın tadını çıkarmaya başladı.

Tüm bunlar, üniversiteye gidecek yaşa geldiğinde aldığı mirasla mümkün oldu: Cambridge Üniversitesi'ne geldiğinde yakışıklı, hür ve cebinde iki milyon sterlini olan bir gençti. Ama derslere katılmak yerine kendi edebiyat ve sanat müfredatı üzerinde yoğunlaştı. İsmi daha lirik olan Galce şeklini kullanmaya başladı (*Alexander* oldu *Aleister*)

ve kendi şiirlerini yayımlamaya girişti (ileride son derece üretken bir yazar olacak ve yaşamı boyunca dini ve erotik konulu metinlerden esinlenen yüzden fazla eser yazacaktı). Aleister çok geçmeden biseksüel olduğuna karar verdi ve (mottosu “Sanat için sanat” olan) Dekadan hareketin ressamlarından Aubrey Beardsley’in bir erkek oyuncu arkadaşıyla altı aylık bir ilişki –o dönemlerde yasal değildi– yaşadı.

Ama Hıristiyan geçmişini reddetmiş olsa da –daha sonraları kendisinden “Canavar 666” olarak bahsedecakti– inanç eksikliğinden dolayı kahrolmuştu. Daha yüksek seviyelerde eğitim almanın arayışı içinde okulunu yarım bıraktı, Gardner gibi dünyayı dolaşarak, onu gizli bir bilgi sistemine dahil edecek mistik bir hocanın peşine düştü. Alpler’den Himalayalar’a uzanan bir dağcılık döneminin ardından nihayet Londra’nın o dönemde yeni yetişmekte olan gizli cemiyetleriyle karşı karşıya geldi; dağcı bir arkadaşısı sayesinde, o zamanlar henüz on yaşında olan Altık Şafak’la tanıştı, tören büyücülüğü üzerine eğitim aldı, üyeliğe kabul edildi ve kısa sürede yüksek rütbelere ulaştı. Ama kaderinde *hiçbir* grupta adamakıllı kaynaşmak yok gibiydi; cemiyetin en saygın üyelerinden biri olan şair W.B. Yates ile sürekli tartışıyordu ve çok geçmeden tekrar yalnız kâşif rolünü üstlendi.

Bununla birlikte, tarih her zaman göstermiştir ki, evhamlar takıntılı yalnızlara daha çabuk gelir. Böylece Televa’nın –Aleister Crowley’nin nihayet OTO aracılığıyla tüm dünyaya yayacağı sihir sisteminin– doğuş hikâyesine dönüyoruz.

1903 yılında, Crowley bir arkadaşının kız kardeşi olan Rose Kelly ile evlendi ve balayları esnasında Kahire Mı-

sır Müzesi yakınında bulunan bir ev kiralayıp odalarından birini de bir tapınağa dönüştürdü; amacı İslam mistisizmi çalışmak ve Mısırlı tanrıların ruhlarını çağırmaktı. Bu durum Rose'u oldukça etkilemiş gibiydi. Crowley'nin yazdığı üzere, genç kadın bu ruh çağırma seansları esnasında öteki taraftan mesajlar aktarmaya başladı. Hiç durmadan, "Seni bekliyorlar," diye tekrarladı ve sonunda da "Seni bekleyen Horus'tur," mesajını verdi. Mısırlı tanrılar hakkında hiçbir şey bilmemesine rağmen bir anda Horus hakkındaki her şeyi anlattı; onun Osiris'in ölü bedeninden hamile kalan İsis'in çocuğu olduğunu, kafasının bir şahin kafası, gözlerinin de Güneş ve Ay olduğunu açıkladı.

Karısının mesajını ne kadar ciddiye alması gerektiğine karar veremeyen Crowley, onu Horus'u tespit etmesi için müzeye götürdü. Rose, söz konusu tanrının birkaç resminin önünden tek kelime etmeden geçtikten sonra, galerinin diğer tarafına işaret etti. "İşte, orada!" dedi. Camdan bir teşhir ünitesi içinde, dişi firavun Hatshepsut'un cenaze tapınağında keşfedilmiş olan boyalı ve ahşap bir yazıt vardı, üzerine de Eski Mısır'ın *Ölülerin Kitabı*'ndan alınma bazı metinler işlenmişti.

Firavunun rahibi için yapılmıştı ve rölyeflerinde şahin kafalı bir tanrıya yapılan bir adak sergileniyordu. Tanrı, ölümler diyarının sembolü önündeki tahtta oturuyordu. Manzaranın üzerine gökyüzü tanrıçası Nuit yayılmıştı – Crowley onu sonradan Telema'nın önemli tanrılarından biri haline getirecekti– ve kemerli siyah gövdesinin altında kanatlı güneş diski –tanrısallığın işareti– bulunuyordu. Hemen aşağısında bir rahip, öteki tarafa intikal ettiğinde kendi lehine yargılanmayı diliyordu. Crowley tasvire daha yakından baktığında, karısının gerçek bir şeye aracılık et-

tiğinden emin oldu: Yazıtın katalog numarası “666” idi, Canavar gördü.⁵⁴

Artık karısına sihirsel açıdan güven duymaya başlamıştı ve iki hafta sonra, trans halindeyken, onun verdiği talimatları dikkatlice dinledi: Üç gün boyunca ev tapınağında öğlen on ikiden bire kadar oturması ve aldığı her türlü kutsal ilhamı yazması gerekiyordu. Ertesi gün, öğle saati geldiğinde, kâğıt kalemi alarak kendini hazırladı ve çok geçmeden sol omzunun üzerinden gelen bir ses duydu. Anladığı kadarıyla, doğaüstü bir varlık olan Aiwass’ı işitmişti ve şimdi onu salonun uzak köşesinde ayakta dururken görüyordu. Kendi tabiriyle “tülbent ya da tütü dumanı kadar şeffaf” bir görünüme sahipti. Sesi için de “derinden gelen bir tınısı var, müziksel ve etkileyici,” diye yazdı. “Heyecansız ve şivesiz bir ses. Kalbimin içinde yankılanır gibiydi.” Peş peşe geçen üç gün içinde Aiwass’ın söylediği her şeyi yazdı ve ortaya *Kanun Kitabı* çıktı. Hristiyanlar için Kitab-ı Mukaddes ne kadar değerliyse, pek çok tören büyücüsü için de bu kitap aynı derecede değerlidir.

Kanun Kitabı (Liber Legis) tüm insanlık için “yeni bir ebediyetin” seher vaktini duyurdu ve Crowley’nin kendisi tarafından kaleme alınmış olduğu için onu da peygamber ilan etti. Bu kitap aracılığıyla yeni bir mistik sistemin – Yunancada irade anlamına gelen *Telema*’nın– temel ilkeleri şekillendi. *Telema*’da günah bir yalandır, seks güçlü bir büyü için kullanılabilecek mistik bir birlikteliktir. *Telema*’nın en önemli kanunu nedir? *İstedliğini yapmak ol-*

54 666 sayısı günümüzde bile yazıtın farklı OTO localarında bulunan kopyaları üzerinde yer almaktadır. Yazıtı kataloga alan müze görevlisi, olaylar zincirindeki rolünü muhtemelen hiç öğrenemedi.

malıdır kanunun tümü. Her birey kendi kaderini, gerçek istencini ve maksadını belirlemek ve gerçekleştirmekle yükümlüdür.

Crowley, Aiwass tarafından bir aracı olarak atanmıştı; görevi, bu insanüstü varlığın yenilikçi mesajını tüm dünyayla paylaşmaktı. Ancak genelde kendinden son derece emin olmasına karşın bu sefer sarsılmıştı, ne yapması gerektiğini bilemedi. Sorunlu geçen çocukluğundaki Hristiyanlar gibi başkalarını kendi dinine çekmeye çalışan biri olmak niyetinde değildi ve vahiyleri kendine sakladı.

Ama çocuğu tifodan aniden öldüğünde ve karısı kendini alkole vererek boşanmak istediğinde, çağrısını umursamadığı için cezalandırılmakta olduğunu düşündü –çocukluğundan beri taşıdığı suçluluk duygusuyla dürtülmüştü– ve kendini tekrar Aiwass'a adadı. Onunla tekrar görüşüğünü iddia etti ve artık hükmünü yitirmiş olan Altın Şafak'ın mirasçısı olarak A.:A.: adında bir Telema tarikatı kurdu. *Kanun Kitabı'nı* halka duyurdu. Sekiz yıla varan doğuş süreciyle OTO'yu kapısına kadar getirdi. Tarikatın liderini etkilemişti, İngiliz üyeleriyle tanışmak üzere merkeze davet edildi. Telema'sını OTO'nun sistemi içinde –kendi nüfuzu altında– yürüttü ve 20'li yılların başında tüm operasyonu devraldı.

Ne var ki, 1920'li yıllarda, hayat tarzı yüzünden itibarını da yitirdi ve bulvar gazetelerinin diline düştü. Parasının büyük bir bölümünü sağa sola saçtıktan sonra Sicilya'ya taşındı ve burada ne su ne elektrik tesisatı olan tek katlı bir evi “Telema Manastırı” haline getirdi; aynı ölçüde hem bir ütopya topluluğu hem bir büyücülük okulu hem de sefahate açık bir saklanma yeri idi. Buradaki sihir deneyimleri daha odaklı ve daha uçlarda bir hal aldı ve bununla birlikte

kötü namı da iyice yayıldı. Farklı (kimisi evli kimisi hamile) kadınlarla cinsel ilişkilere giriyor, eroin kullanıyor (bu alışkanlığıyla birkaç yıl mücadele etti), hayvan kurban ediyor (bir kedi haricinde doğrulanamadı) ve cinayet işliyordu (bir ziyaretçisi öldü ama güvenli olmayan bir kaynaktan su içtiği için). İngiliz basını tarafından “Dünyanın En Aşağılık Adamı” ilan edildi, haber tüm dünyaya yayıldığında, Mussolini’nin emri üzerine İtalya’dan ihraç edildi. Şartlar OTO için de hiç iç açıcı değildi. İkinci Dünya Savaşı başladığında tarikatın insicamı bozuldu, üyeler Avrupa’nın dört bir yanına kaçarak saklanmak zorunda kaldı.

Bununla birlikte, Amerika’ya medya skandalından daha fazlası sıçramıştı. OTO localarından sonuncusu, Pasadena, Kaliforniya’da hâlâ aktif bir haldeydi ve üyelerinden Grady McMurtry, askeri görevlerinden dolayı Avrupa’da bulunduğu Crowley ile görüşüyordu.⁵⁵ Savaştan sonra Crowley’nin ABD temsilciliğini üstlendi. Crowley 72 yaşında kronik bronşitten öldü ama kader onu tuhaf bir ikinci gösteri için hazırlamıştı; yaklaşık yirmi yıl sonra popüler kültürde hortlayacaktı. Yüzü The Beatles grubunun *Sgt. Pepper’s Lonely Hearts Club Band* adlı albümünün kapağında yer aldı. Adı David Bowie, Led Zeppelin ve Ozzy Osbourne tarafından seslendirilen şarkılarda anıldı.⁵⁶ Buckland kendi döneminde Gardner için ne yaptıysa –Vika’nın Birleşik Devletler resmi temsilciliği– McMurtry de öne adım atarak OTO’nun tekrar hayat bulmasını ve yayılmasını Amerika’dan sağladı ve bu sihir cemiyetinin karargâhı o günden beri bu ülkededir. Günümüzde altı kı-

55 Tıpkı ilk nesil Vika’nın ABD’de yayılmasına yardımcı olan Hava Kuvvetleri personeli gibi.

56 Jimmy Page, Crowley’nin Loch Ness yakınlarında bulunan eski evini satın almıştır.

tayı kapsayan yirmi dört ülkede yerel örgütleri vardır ve sayıları sadece bu ülkede bile –iki düzine eyalette– 50'den fazladır.

Kendimi New Orleans'ta, o OTO karakollarından birinin önünde dururken buluyorum.

Bisikletçi arkadaşımı bu Bywater mahallesinde, evin yanındaki dar geçit boyunca takip ediyorum ve çimleri uzun süredir kesilmemiş olan bir arka bahçeye ulaşıyorum. Etrafta birkaç tane sönük meşale ve bir de üstü kapalı bir jakuzi var. Bisikletlerimizi park edip sürgülü kapıdan Alombrados'a –üniversiteli yaşantısına özgü kocaman bir mutfağa desem daha doğru olur– adım atıyoruz. Neredeyse her şey bej renginde; muşamba bir zemin, formika dolaplar ve tüm tezgâh boyunca yayılmış yarı kirli bardak ve tabaklardan oluşan bir ürün yelpazesi. Sağ tarafa bir ton ayakkabı yığılmış (burada herkes ayakkabısını çıkarmak zorunda), sol tarafta ise üzerinde Janus kafalı bir yardım çömleği bulunan bir masa var. İçeriye bir de karatahta konmuş; insanlara ayindeki rolleri hatırlatılıyor:

Rahip: Josh

Rahibe: Sophia

Diyakoz: Jay

Çocuk: Mark, Rob

Sandaletlerimi çıkarıp içeri adım atıyorum.

Mutfağın hemen ötesinde, bir iki adımlık mesafenin sonunda, diğer bir açık alana ulaşıyorum: resmi bir okuma ve toplanma odası; raflarla, bir çift derme çatma sunakla

ve bir yilana ev sahipliği yapan bir teraryumla çevrili. Vakit henüz erken ama bir avuç dolusu Telama müridi çoktan gelmiş bile. Mark'a merhaba diyorum. Biraz heyecanlı; tören cübbesini sadece birkaç gün önce, Orta Doğu ürünleri satan bir mağazadan satın almış.

Mark'ın haricinde buradaki herkes yirmili yaşlarda. Mutfağı toplamakta olan kişi Andrew; uzun boyu ve atletik görünümüyle bir Slav yakışıklısı. Az önce şehir dışında yaban mersini toplamaktan gelmiş ve bana da biraz ikram ediyor, çok lezzetliler. Daha çok erkeklerden oluşan topluluk içinde, insanları hoş karşılama konusunda en rahat kişinin o olduğuna karar veriyorum; gerçi okült meraklısı ziyaretçilere hiç de yabancı sayılmazlar. Bazı ayinler tamamen özelken –anlaşma sağlamanız kesinlikle mümkün değildir– Gnostik Ayin halka tamamen açık, merak eden herkes davetli.

Masada kot pantolonu ve kırıxık gömleğiyle sessiz ve odaklanmış bir halde oturan kişi Jay. Andrew ile aynı yaşlarda ama altın sarısı asker tıraşına rağmen çok daha yaşlı görünüyor, cildi güneşten iyice kırıxmış, yıllarca çalıştığı inşaat ve marangozluk işlerinden dolayı olmalı. O da hayatın zorlu çarklarından geçmiş. Kocaman ve mütevazı bir aileden geliyor, karısından boşandığı için kızını yeterince görememenin derdinde. Beyaz ince mumlar yontuyor, onları eritiyor ve duvar şamdanlıklarına yerleştiriyor; ayin sırasında tapınakta kullanılacaklarmış. “Her zaman yaptığım bir iştir,” diyor. Mississippi’de koyu bir Mormon olarak yetişmiş, ama birkaç sene önce inancı değiştiğinde ateşli ve kararlı bir Crowley destekçisine dönüşmüş. Mark bana sonradan, “Jay bu işi fazla ciddiye alıyor, gerçekten de *dinini buldu* adam, ne demek istediğimi anlıyorsun,”

diye açıklayacak. Gençliğinin Hristiyanlık coşkusunu geri bırakmış olan Mark, sanırım bu durumu biraz rahatsız edici buluyor.

Birlikte geldiğim bisikletlinin –David– aslında “örgüt başı” olduğunu öğreniyorum, yani bu vahayı o yönetiyor ve onu tam teşekküllü bir loca haline getirmenin gayreti içinde (kamp, vaha ve loca; bu farklı kategoriler, burada hangi seviyelerde üyelik kabulü gerçekleştirilebileceğini tayin ediyor). Dünya genelinde her yerel örgüt, ABD Büyük Loca İdari Kurulu'na cevap verirken, bu kurul da Uluslararası Üst Kurul'a cevap veriyor. David'in dediğine göre, Alombrados'un yaklaşık on dört üyesi ve düzenli ziyaret eden sempatizanları var; önümüzdeki haftalarda daha kalabalık bir grupla karşılaşabilirim.

Daha fazla insan içeriye giriyor, birer sandalye çekiyor ve birbirleriyle sohbet ediyorlar. Kelime oyunları yapıyorlar, bilimkurgu ve korku filmlerinden bahsediyorlar. Tam bir inek öğrenciler manzarasıyla karşı karşıyayım ama bana çok da yabancı sayılmaz. Andrew bir vampir kıyameti hakkında senaryo yazdığından bahsediyor, bu sefer *vampirler* kazanıyormuş. “Her şeyi ele geçiriyorlar ve kendi pislikleriyle dolu ağıllarda yaşayan insanlar onlara yem olarak sunuluyor,” diyor (bunu kulağa son derece hoş gelen bir şekilde söylemeyi nasıl başardığını bilemiyorum). Josh ve Sophia –bu gecenin ve pek çok diğer etkinliğin rahihip ve rahibesi– hâlâ ortada yok, muhtemelen üst kattaki özel bölmelerinde saklanıyorlar (Mark'ın dediğine göre bu operasyonun kalbi onlar).

İnsanlar gelmeye başladıkça, tören büyücüsü açısından oldukça genç bir grupla karşı karşıya olduğumu görüyorum ve şaşıyorum. Pagan ve okült dünyasında, çoğunluğu

benden daha genç olan bir gruba hiç rastlamamıştım. Katılımcılar arasında her türden tiplere var: şehre Seattle'dan yeni gelmiş atkuyruklu sıska bir genç; yakındaki bir lokantada çalışan Texas'lı bir punkçu; davetkâr ve asimetrik saç kesimi, kısa ve kolsuz beyaz geceliği, mavinin her tonunda boyanmış ayak tırnakları ve uzuvlarının her köşesinde rahatsız edici sesler çıkaran tonla takısıyla yirmili yaşlarda bir kız.

Ama günün en çarpıcı konuğu Dan –örgütün sağlam, yaşlı devlet adamı– ellili yaşlarda olmalı. Usturaya vurulmuş saçları ve bembeyaz sakalıyla heybetli bir görünümü var. Bir çift kanediyen değneğinin yardımıyla hantalca yürüyerek eve giriyor ve masanın yanına geldiğinde süet safari tarzı şapkasını çıkarıyor; parlak saç derisinin çevresinde pembe bir iz kalıyor. Beyaz gömleğini kot pantolonunun içine sokmuş. Yakasının altında, boynunun yanında sinsice dolaşan bir kurt dövmesi var. Altıncı seviyede olan Dan –bu dereceye sadece yılların eğitimi ve açık bir davetle ulaşabilirsiniz– eski kafalı erkeklerden, onun için *sert çocuk* diyorlar. Genç “kardeşleri” ile merhabalaşıyor, koyu bir Louisiana şivesi var (Baton Rouge’da doğmuş).

“93!”

“93, kardeşim!”⁵⁷

Değneklere gelince, yaklaşık altı ay önce binanın merdivenlerinden aşağı düşüp beş hafta hastanede yatmış,

57 Burada en kısa selamlaşmalar bile karmaşık kodlar ve sistemler içeriyor. “93” rakamı Gematria’da (Kabala’da kehanette bulunmaya yarayan sayılar elde etmek için harflerin yerine onlara denk düşen sayılar koyma) Telema kardeşlik selamını temsil ediyor: “İstedğini yapmak olmalıdır kanunun tümü.” Aynı değer, 93, “Sevgi kanundur, sevgi iradeden güçlüdür” cevabı için de geçerli.

kendisine bir daha asla yürüyemeyeceği söylenmiş. Ama David'in söylediğine göre, yatalak kalan ve hiç kıpırdamayan Dan, Kabala sistemine dayalı düzenli meditasyonlar uygulayarak, pek çok hastanın yıllarca başaramadığı gelişmeyi sadece birkaç ay içinde elde etmiş.

Dan bana Telema hakkında ne düşündüğümü soruyor ve henüz öğrenme aşamasında olduğumu söylediğimde, bundan fazla etkilenmeyerek, "Biraz zaman tanıman lazım," diyor.

Bana ciddi bir şekilde bakıyor, gözlerindeki gelişmiş yalancı detektörü tam kapasitede çalışıyor. "Çok şey yaşadım ve gördüm ama gerçek sihir burada," diye devam ediyor. "Pek çok yerde üstünkörü işler yapılıyor ve hiçbir şey gerçekleştirilmiyor. Ama burada gerçekten de bir şey var."

"İnsanlardan dolayı mı? Sence nedir?"

Dan hiç tereddüt etmeden cevap veriyor: "Bu şehirde olan bir şey. *Burada bir şey var*, bu binada."

Son derece sessiz bir şekilde, tek sıra halinde yalınayak ilerliyoruz ve bir köşeyi dönerek tapınağın kendisine ulaşıyoruz. Etkileyici ve kasvetli tapınağın döşeme tahtalarından tarih kokusu yükseliyor. Eskiden bir Hristiyan kilisesi olarak kullanılırken şimdi her yanına okült siyah ve kırmızı tonları hâkim. Hafif bir Ortadoğu ağıtı çalıyor. Yüksek tavanlı mekân loş bir şekilde ışıklandırılmış ve tamamen gönüllüler tarafından dekore edilmiş olmasına rağmen son derece görkemli. Sunağın üzerinde bir düzine mum var; mekânın tek ışık kaynağı. Diğer uçta ise -çoğunlukla karanlık- Mısır tarzı bir kemerli giriş var, oldukça yüksek ve

bir perdeyle örtölmüş. Her iki yanda bulunan kahverengi ahşap sıralara oturarak yerlerimizi alıyoruz. Bu akşamki cemaatte yaklaşık on altı kişiyiz.

Sıralar mekânın merkezine bakıyor, karşımızda dümdüz iki kaide var; birinin üzerinde etrafa tütsü dumanı yayan bir kupa, diğerrinin üzerinde de su ve tuz dolu kâseler var. Ama benim gözlerim salonun en önünde yükselen ana sunağa dikilmiş halde. Siyah beyaz damalı üç basamak sizi sahneye ulaştırıyor; sahne ise üç tarafından koyu kırmızı ve siyah perdelerle kuşatılmış ama açık oldukları için arkalarındaki ayin gereçlerini görmemiz mümkün. Biri siyah diğeri beyaz iki sütunun arasında bulunan sunak masası altın brokar desenli kırmızı satenle kaplı. Üzerinde de bir dizi pirinç tabak ve bir kadeh dolusu şarap. Kadehin ağzı, altın iplikle süslenmiş kırmızı kadife kaplı bir küple kapatılmış. Her detay, her şekil ve her nesnenin bir diğerrine olan açısı elbette belli bir önem taşıyor: Burada törenli sihir dünyasındayız, hiçbir estetik unsur boşuna kurulmamış, her şey belli bir anlam ve ahenk içinde.

Yukarıdaki duvara yanan mumlar asılmış. Son olarak, altın yaldızlı bir raf üzerinde, mekânın gururu olarak, eski çağlardan kalma görünen bir yazıt var; Mısır tanrılarının hiyeroglifleri ve resimleriyle süslenmiş ve Crowley'nin karısının Kahire'deki müzede işaret ettiğı yazıtın birebir kopyası; üzerinde "666" rakamı da var. Crowley bu yazıtın adını *Vahiy Yazıtı* olarak değıştirdi ve onu ayininin merkezine yerleştirdi. Crowley'nin "Gnostik Ayin" olarak bilenen ayini Telema'nın kanunlarını sergiler. OTO'nun seks büyücölüğüne dair imalarla doludur. Kılıçlarla, kadehlerle ve rahip ile rahibe arasındaki karşılıklı etkileşimle gerçekleştirilir. Bu bir kendine ve insan iradesinin gücüne inanç ifadesidir, bir ibadet veya tövbe süreci değildir.

Kapı kapatıldı. Katılımcılar hayli sessiz. Salonun içi yaz ayının ve mum ışığının renklerinin sıcaklığıyla dolmuş. Müzik sesinin arasına uzak bir iskeledeki vapurun sesi karışıyor.

Şimdi Jay –bu akşamın diyakozu– salona girip bizleri karşıyor. Döşemenin ortasına doğru ilerliyor ve elinde Crowley'nin *Kanun Kitabı*'nı tutuyor. Onu üç kere öpüyor ve sonra dikkatlice sunağın üzerine koyuyor. Tam bir dönüşüm geçirmiş; okuma odasında bir araya geldiğim gergin, cılız inşaat işçisi şimdi bir ruhbanın asaletine sahip.

“İstedliğini yapmak olmalıdır kanunun tümü,” diye sesleniyor bizlere. Biz de “Sevgi kanundur, sevgi iradeden güçlüdür” sözıyla karşılık veriyoruz. Tütsünün misk kokusu yavaşça tüm tapınağı dolduruyor, çocukluk yıllarının Yunan kiliselerini hatırlıyorum.

“Işğın, Yaşamın, Aşkın ve Özgürlüğün Kanununu *IAO-oooooo* adına ilan ediyorum!” Bu son ismi oldukça uzun ve titreşimli bir şekilde telaffuz ediyoruz, böylece onu havada daha uzun bir süre tutmuş ve harflerin içine sihir üflemiş oluyoruz. Bu kelime Yahveh'nin, Zeus'un ve Kabalatik Hayat Ağacı'nın katmanlarından birinin adını aynı anda çağırmanızı sağlıyor.

Bununla birlikte bir tür âşık atışması başlatıyoruz, tıpkı Katolik ayinlerinde olduğu gibi. Böyle bir anda, bir Katolik şöyle derdi: *Tek bir Tanrı'ya inanıyorum, Yüce Tanrı'ya, cennetin ve dünyanın yaratıcısına, gözle görülen ve görülmeyen tüm şeylerin var edicisine!* Ama Telama bağlılık yemini şu şekilde: *Ateşlerinden yaratıldığımız yıldızlar içindeki o tek yıldıza... Onun adı Kaaaaoos!* Burada kaos, evrenin doğuşundan önceki şekilsiz boşluğu kastetmektedir.

Bir Hristiyan, *Ben Yüce İsa Mesih'e, Tanrı'nın biricik oğluna inanıyorum, sadece onun sayesinde her şey mümkündür*, derken. Telema cevabı şu şekilde: *Ben hepimizin annesi olan tek bir dünyaya inanıyorum, sadece tek bir rahimde tüm insanlık hayat buldu... Onun adı Baaabaaaloo-on!* Bu düşünceye göre, kendi kutsallığı içinde bizden ayrı bir şekilde duran bir Tanrı tarafından yaratılmadık, bunun yerine kaostan geldik, evrenin kendisi gibi aynı ateşten doğduk. Ve tabii ki, Babalon'dan –Harika Anne, Kızıl Kadın, Kaos'un Gelini, Sınırların Muhribi, Yaşamın Coşkususu– geldik. O, toplumun kısıtlamalarından özgür kalmak isteyen her kadının cinsel iştahıdır. Hiç korkmadan, bir canavara binerek gelir; bir elinde dizginler, diğer elinde de aşk ve ölüm dolu bir kadeh kaldırır!

Hristiyanlar Tanrı'nın (One God) bir insan formuna büründüğüne, bakire bir anneden doğduğuna ve insanlık adına yaşayıp, çile çekip, ölüp ve sonuçta dirildiğine inanır. Ama Telama müritleri bu hikâyeye pek aldırış etmezler. Ayine şu sözlerle devam ediyoruz: “Ben Yılan ve Aslan'a inanıyorum, onun adı *Baaaafoooooomeeeet*. Bafo-met! İnsan bedenine sahip keçi kafalı tanrı, yarı erkek yarı dişi! Evrenin ahengini, dengesini ve zıt cinslerin birliğini barındıran figür. Erkeklerle kadınlar arasındaki fark, “erkekler aşk adına, kadınlar da birleşme şansı adına hareket ederler!”

Bir Katolik ayinine aynadan bakar gibiyiz. Hristiyanlar İsa Mesih'in dönmesini, bizi günahlarımızdan dolayı yargılamasını, gerekli cezaları bölüştürmesini ve kimin cennete giderek *sonsuz hayata* kavuşacağına karar vermesini beklerken, Telema inancında *Teeeleema* tarafından yönetilen *Işığa, Hayata, Aşka* ve *Özgürlüğe* inanç var. Telema adı “irade” anlamına gelir ve *İstedğini yap!* diye emreder.

Amin. Auuugmmm.

Şimdi de rahibe –Sophia– salona giriyor ve varlığı hemen hissediliyor. Bir Rus veya Doğu Avrupa kadınının güzelliğine sahip. Tüm kadınlara örnek olabilecek kadar kadınsı. Muhtemelen yirmili yaşlarda. Soluk bir benzi ve göğüs hizasına kadar uzanan kıvrırcık kızıl saçları var; Morpheus'un Telema versiyonu da diyebiliriz. Üzerinde şıkırtılı takılarla donatılmış bir dansöz elbisesi var; göğüs kısmı ince madeni paralarla kaplı. Belindeki kuşağa da bir kılıç geçirmiş. Her iki yanındaki yetişkin erkek tapınak çocuklarıyla salonda bir çember çiziyor (Mark onun huzurunda hem gururlu hem de süklüm püklüm bir halde). Cüretkâr ve yavaş hareketlerle dans ederek salonun içinde bir usta gibi kıvrılıyor, erkekler de cüppeleri içinde onu takip ediyor.

“Cennet ve dünyanın selamı üzerinize olsun!” diye duyuruyor, Crowley tarzı bir İngilizceyle. Buna karşılık olarak, herkes ellerini egzotik bir bayrağa bağlılık yemini ediyormuşçasına havaya kaldırıyor; adı Büyücünün Övgü İşareti. Sophia'yı Morpheus'u izlediğim şekilde izliyorum; bir rahibe olarak, onun konumunda olmanın nasıl bir his olduğunu bana merak ettirecek kadar dikkat çekici.

Bu noktada, perdeyle örtülmüş kemerli girişin içinden rahip –Josh olmalı– çıkıyor. O da beyazlar içinde. Genç, soluk ve açlıktan ölmüş gibi görünüyor. İnce bir bıyığı ve kahverengi gözleri var; ressam elinden çıkmış bir “mistik” portresi çiziyor. Elinde gümüş uçlu bir mızrak tutuyor ve cübbesinin V yakasının içinden detaylı bir göğüs dövmesi görünüyor; bir haç bu, ortasında kocaman bir gül var. Rahibe rahibi kapüşonlu bir pelerinle sarıyor ve kafasına bir taç yerleştiriyor.

Şimdi önünde diz çöküyor; aralarındaki gerginlik yakından hissedilir derecede. Şimdi ellerini kılıcın üzerinde gezdiriyor, rahip de başını arkaya yatırıp nihayet nefes veriyor. Cüppe, göğüslük ve sahte taç giymiş iki insan arasında gerçek bir erotik an mümkün olsaydı, o an bu an olurdu; tapınak sıralarında oturan herkes bunu hissedebiliyor.

“Öyle olmalı!” diye aynı anda bağıırıyoruz.⁵⁸

Rahip rahibeyi ana sunağın basamakları boyunca yönlendiriyor ve “Seni dünyanın zirvesine yerleştiriyorum,” diyor. Onu oturtuyor, kutsuyor ve büyük bir aşkla önünde diz çöküyor. Sonra kırmızı perdeyi çekerek gözden kaybolmasını sağlıyor.

Tören aynı hassasiyetle devam ediyor. Kollarımızı havaya kaldırıp avuç içlerimizi birbirine dokundurarak diz çöküyoruz. Eski bir Hollywood filmindeki “Eski Mısırlılar” gibiyiz. İnsanlar sırayla Crowley’nin çarpıcı nesrini telaffuz ediyorlar. Sonunda perde tekrar açılıyor, ortaya yeni bir sahne çıkıyor.

Rahibe tamamen çıplak ve sunağın üzerine oturmuş. Elinde komünyonun iki yarısı var: bronz bir tabak ve kırmızı şarap dolu cam bir kadeh. Bacaklarını agresif bir şekilde her iki yana, oldukça geniş bir şekilde açmış: Babalon, Kızıl Kadın⁵⁹, kadınların her türlü çelişkisini içinde barındıran Telema’nın kutsal fahişesi.

Bu *muhteşem* bir gösteri.

58 Bu cümle (“So mote it be!”) Zanaat’ta da sıkça kullanılmaktadır ve Farma-sonların ayinlerinden alınmıştır.

59 Scarlet Woman: Çok sayıda kişiyle ilişkiye giren kadın anlamında kullanılır –ed.n.

Rahip, kızın önüne oturarak bir ilâhi söylüyor:

IO IO IO LAO SABAO

KURIE ABRASAX KURIE MEITHRAS KURIE PHALLE

*IO PAN, IO PAN PAN, IO ISKHUROS, IO ATHANATOS IO
ABROTOS IO LAO.*

*KHAIRE PHALLE KHAIRE PAMPHAGE KHAIRE PANGENE-
TOR.*

HAGIOS, HAGIOS, HAGIOS LAO!

Ne dinlediğimi bilmiyorum ama *tınısı* sihir dilini andırıyor. Çok kesin ama deşifre edilemez olduğu için mi acaba? Karanlık merdiven boşluğundaki o kapüşonlu adam tarafından söylenmiş olması muhtemel sözler karanlık bir rüyanın ritmine sahip, ondan mı?

Şimdi sırada komünyon var.

Katolikler töz değiştirme⁶⁰ mucizesine inanırken, sihirlerine bir parça bilim katmayı seven Telema müritleri *Aşai Rabbani Mucizesi*'ne ancak *et ve içki içimizde her gün ruhani bir töze dönüştüğü için*, başka bir deyişle, ancak her insanın sindirim sistemi mucizevi olduğu ölçüde inanır. Burada “kutsanan” (bir yudum şarap ve “ışık keki” denilen harika bir çörek) İsa'nın kanı ve eti değildir; evrendir kutladığımız, maddesinden yapıldığımız, bütünleşmeye hakkımız olan evren. Bu akşam, zamanın kendisinden bile eski olan Kaos'u tüketiyoruz.

İşe önce Rahip başlıyor: Ev sahibini geçip sunaktaki şarabı ve keki tüketiyor. Sonra cemaate dönüyor ve “Bedenimde tanrılara ait olmayan tek bir parça bile yoktur!” diyor.

60 Transubstantiation: Katolik inancına göre, Komünyon ayininde sunulan ekmeğin ve şarabın, “idraki aşan bir şekilde İsa Mesih'in Eti ve Kanına dönüşür” –ed.n.

Şimdi de çocuklar öne adım atarak sunağın her iki tarafındaki yerlerini alıyorlar, ellerinde birer tepsi var. Biz de teker teker sıralarımızdan kalkıp onlara yaklaşıyoruz. Sırasını alan Dan'i izliyorum, o bu ayin işinde oldukça tecrübeli. Sakat olmasına rağmen değneklerini kavrayarak hiç tereddüt etmeden ayağa kalkıyor ve arkasında karısıyla birlikte sunağa doğru yürüyor; tüm gücünü sadece ayakta kalmaya harcar gibi. Sonra karısının tepside alarak uzattığı kekten yiyor. Keki rahibenin gözlerinin içine bakarak çiğniyor ve şarabı tek seferde yudumlarken beyaz gömleğine tek bir damla bile dökülmüyor. Sonra herkesi şaşırtarak değneklerini gürültülü bir şekilde yere atıyor ve son derece güçlü bir ses tonuyla tekrarlıyor: "BEDENİMDE TANRILARA AİT OLMAYAN TEK BİR PARÇA BİLE YOKTUR!"

Tören beni çok heyecanlandırdı. Baş döndürücü ve kılı kırk yaran detaylara rağmen birden çok basit görünüyor: Bu insanlar sıradanlıktan çıkıp Yüce'yle bütünleşmeye çalışıyor. Bunu da kendi kendilerini bir biçimde hipnotize ederek yapıyorlar: karşınızda okült tiyatrosu. Peş peşe sıralanan kelimelerin ve zikredilen isimlerin nereden geldiğinin ne önemi var? İnsan zihnini büküp gersin, bir an bağlandığını hissettirsin de nereden gelirse gelsin.

Müzik sesi diner dinmez, sunağa yaklaşma sırası bana geliyor. Yavaşça ve yalınayak bir halde diyakozun yanından geçip Mark'a ulaşıyorum (sert ve odaklanmış bir yüz ifadesi içinde) ve elindeki tepside bulunan keklerden bir tanesini elime alıyorum. Hazır hissediyorum. Burada olmak istiyorum. Keki ağzıma yerleştirip çiğnemeye başlıyorum. Ancak şimdi rahibenin yüzüne bakacak cesareti buluyorum; soluk ve yuvarlak, gözlerine de siyah sürme çekilmiş. Bu paralel evren ayininin tam ortasında, bir par-

çam beni çocukluk günlerime götürüyor. O zamanlar bir Katolik rahibin önündeyken şimdi gözlerini uzaktaki bir noktaya sabitlemiş çıplak bir kadının huzurundayım. Bu kek parçası sakızımsı ve toprak kadar kuru. Ama ben de bu insanlara katılmak *istiyorum*. Kendi kendime düşünüyorum: “Kaderimde bunu çiğnemek var, ta ki onu yutmaya hazır oluncaya kadar. Kaderimde bunu yemek ve içimde çözülmesine izin vermek var.” Sonra cam kadehteki şarabı içip güçlükle yutkunuyorum.

Arkama dönüp loş tapınağa bakıyorum. Cemaatle yüz yüze gelirken kekeliyorum, kollarımı kavuşturmayı unutuyorum, ama kelimeleri yüksek sesle ve net bir şekilde telaffuz etmeyi başarıyorum. Burada bulunan herkese her parçamın tanrısal olduğunu söylüyorum.

Buna gerçekten inanmam için ne yapmam lazım?

Ayinin ardından herkes sırasıyla mutfak lavabosunda kadehini yıkıyor. Herkes çok sessiz; bir süre hiç konuşmak istemiyor gibiler. Kendimi bir parça sarhoş hissediyorum ama şaraptan değil yaşadıklarımın. Tütsü yüzünden kafam dumanlı.

Jay kütüphanedeki masanın üstüne kıvrık bir örtü sererek ortama daha klas bir hava katıyor. Diğer erkekler de birkaç tane içki şişesi getiriyorlar: ucuz şampanya, kırmızı ve beyaz şarap ve New Orleans üretimi beyaz rom. Coors marka biralar da mutfak dolabından tanesi iki dolara satılıyor.

Artık beyaz bir tişört giymiş olan Jay, arka bahçedeki jakuziyi açmak istiyor; çektiği sırt ağrılarına iyi geliyormuş. Söylediğine göre, şantiyede kendisini neredeyse her

gün yaralıyormuş. Bana iç kısmında V şeklinde derin bir yara olan başparmağını gösteriyor. Sadece birkaç gün önce kocaman bir parçası kopmuş ama onu tekrar yerine yerleştirip sıkıca bandajlamış. Kocaman bir gülümsemeyle, “Bakalım yapışacak mı?” diyor.

Genç bir üye çıkageliyor ve Andrew ile ezoterik bir konuşma yapmak üzere üst kata çıkıyor; birinin söylediğine göre, neredeyse bir Hristiyan grubuna katılıyormuş. Örgülü siyah saçları ve tamamı dantelli siyah bir kıyafeti olan genç bir kadın daha geliyor ve üzerinde çalıştığı bir “iş” için belli bir Vudu kitabına ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Jay arka bahçeden dönüyor; jakuzide elektrik şoku yemiş biraz ama durumu iyi, bağlantılarda hata varmış, orasını burasını tutuyor hâlâ. Ne yalan söyleyeyim, bu gruptan hoşlandım. İnanılmaz derecede “inekler” ama kafa dengim olacak yaşlar. Bu karışımda birkaç tane yakışıklı olması hiç de fena olmadı.

Örgütün merkezi, Rahip ve Rahibe de teşrif ediyorlar ve grupla sosyalleşmeye başlıyorlar. En önce Josh onlarla konuşmaya başlıyor. Ona yakından baktığımda –yüzü ve boynu ter içinde– yakışıklı bir yüzü olduğunu fark ediyorum. Ama hatları bir parça yıpranmış: içlerine çökmüş gözler, tamamen soluk bir ten ve neredeyse sıksa sayılacak yağsız bir kaslılık. Geçen yüzyıldaki uyuşturucu müptelası okültistlerin görüntüsüne sahip. Cüppesinin önü açık olduğu için, göğsündeki dövme şimdi daha açık bir şekilde görünüyor. Kolları eşit boyutta kocaman demir bir haç, tam ortasında da kırmızı bir gül goncası, üzerinden her yöne siyah ve zarif ışınlar yayılıyor. Bunun Gül Haç olduğunu öğreniyorum. Büyük Çalışma’nın bir sembolü, ileri bir beşinci derece işareti. Sadece davet üzerine alına-

biliyormuş. Josh'ın yarı çökük göğsüne –kalbinden sadece birkaç santim uzağa– hiç durmadan batan iğnenin sızısını ve bıraktığı acıyı hissedebiliyorum.

Büyüleyici gösterisindeki görkemine kıyasla, Josh süper-zeki uyumsuz bir ergenin uçarılığına sahip. Evi sunaklarıyla sömürgeleştirmiş olan tanrı heykellerinin yüzlerine sigara dumanı üflüyor, bir viski bardağına bolca doldurduğu romları sadece bir iki dikişte bitiriyor. Etraftaki tüm tanrıları sigara dumanına boğuyor: şampanya bardaklarının yanında duran –altmış santimetre uzunluğunda, kadın göğüslü ve kocaman keçi başlı– Bafomet, kitaplığın üzerindeki Ganesh ve mutfaktaki Legua. Tapınakta tanık olduğum o yüce rahipten eser yok. Adam tamamen kafayı bulmuş bir halde. Belli ki, sürekli zihninde yaşayan, hiç durmadan kendi kendine düşünen, bir türlü uyuyamayan, sabahlara kadar oturup düşüncelerini kaleme alan biri.

Sophia ise tam tersine son derece istikrarlı bir eda içinde. Josh'ın uzun dönem kız arkadaşı olarak (aradaki kimyasal iletişimi açıklıyor) ayinden sonra hâlâ ışık saçıyor. Şimdi üzerine pamuktan beyaz bir elbise geçirmiş ve tapınağın sunağından aldığı bir demet kırmızı gülü sadece kadınlara dağıtıyor, âdet böyleymiş. Ona ilk kez teşekkür ettiğimde, tepkimin yoğunluğunu önemsemeyen bir tavır sergiliyor, ama en azından omuz silkerek beni utançtan kurtarıyor. Ayinden sonra gardını hâlâ yüksek tuttuğunu fark ediyorum; hangi okült meraklısının onu az önce sunağın üzerinde çırlıçıplak gördüğünü bilemiyor tabii. Onu daha sonra bu konu hakkında sorgulayacak cesareti bulduğumda, kendini korumak için bir yöntem geliştirdiğini açıklıyor. Ayinden önce kimseyle sosyalleşmezmiş, hatta ayin sırasında kimseye bakmazmış, çünkü kimin orada

olduğunu bilmek istemiyormuş. Sadece kek ve şarap için sunağa yaklaştıklarında, tapınaktaki kişilerin kim olduğunun farkına varıyormuş.

Bana başka bir OTO örgütünden bahsediyor. Bir ayinleri sırasında, bir ziyaretçi sunak basamaklarını çıkıp çıplak rahibenin dibine kadar gelmiş. “İnanabiliyor musun?” diyor. “Kardeşlerime güvenmem ve onlar tarafından korunduğumu hissetmem lazım. Eğer kötü bir şey olursa, onlar tarafından korunacağımı bilmem gerekir.” Bir keresinde, Mısır’da tanıştığı iki Müslüman arkadaşı ziyarete gelmiş. “Birinin hayatında hiç kız arkadaşı olmamış,” diye devam ediyor. “Beni sunağın üzerinde cırılçıplak gördüler ama sonrasında hiçbir sorun yaşanmadı.”

Kendi açısından, Mark artık örgütün bir “çocuğu” olmaktan son derece mutlu ve Sophia’ya –Yüce Anne’ye– olan hayranlığını abartılı bir şekilde anlatıyor. “Hangi geleneği seçerse seçsin, mükemmel bir rahibe olurdu,” diyor. Gnostik Ayin’in içine bir tür Rahibe Kültü inşa edilmiş gibi. Kadınlar o olmak istiyorlar, en azından ben... Erkekler tüm dikkatlerini ona veriyorlar, onun varlığının yüksek bir farkındalığı içindeler. Jay masanın üzerinde, Sophia’nın göğüslüğünden düşmüş olan bir madeni parayla oynuyor. Söylediğine göre, bir keresinde tapınağın zemininde bir tane bulmuş ve onu kendi özel mabedi için saklamış. Ama sonra suçluluk hissederek onu iade etmeye gittiğinde Sophia gülmüş ve onu geri almayı reddetmiş.

Jay’in hikâyesinden sadece birkaç dakika sonra, Mark, Jay’in masaya bırakmış olduğu madeni parayı görüyor ve havaya kaldırarak “Bu bende kalabilir mi?” diye soruyor. Sonra onu dikkatlice cebine koyuyor. “Onu sunağımın üzerine yerleştireceğim,” diyor.

yor. İçerisi duvarların tepesine asılmış meşalelerle aydınlatılıyor...

Suratlarını göremediğim bir grup kapüşonlu insan merdivenden aşağı seri adımlarla iniyor. “Aman Tanrım, bunlar *Druidler*!⁶¹” diyorum içimden. Tam bu anda beni fark ediyorlar! Ama beni gördüklerine şaşırmıyorlar, sanki orada olmamı bekliyormuş gibiler.

Beni aşağıya götürüyorlar ve nedense içimde beni çıplak soyacaklarına dair bir endişe var. (Ritüel çıplaklık mı yoksa!) Ama bunun yerine, kısa bir tartışmanın ardından iki kapüşonlu adam öne adım atıyor ve beni bir odanın içine sokuyorlar; bir yük gemisinin makine dairesinde ya da şiddet içerikli filmlerde insanların sorgulanmak veya pataklanmak üzere alındığı yeraltı odalarından birinde gibiyim, metal duvarlar mavi ve yeşilin tiksindirici tonlarına boyanmış. Şimdi herkes kapüşonunu çıkarıyor, bir karar aldıklarını öğreniyorum: Benimle fuhuş yapacaklar! Aniden odada bir kadın daha olduğunu fark ediyorum. Yaşlı bir kadın, bir *cadı*. Beni “terbiye etmeden” önce kapının kapatılmasını teklif ediyor. Utanç içindeyim, küçük düşürülmüşüm zaten yeterince. Cüppelerini çıkaran erkekleri oyalamaya çalışıyorum.

Dehşete kapılmış bir şekilde uyanıyorum, başta utanmam da sonradan gülüp geçiyorum.

Ertesi sabah, ne yapmam gerektiğini anlıyorum. Yaratıldığı gülünç korkulara rağmen Zanaat’a olan merakım bir türlü silinmiyor. Zihnimdeki soruları cevaplamam lazım, kendime bu iyiliği yapmalıyım. Bilgisayarımın başına geçip Morpheus’a bir e-posta göndermeye hazırlanıyorum, konu satırına da “Beklenen E-posta” yazıyorum.

61 Druid: Antik Kelt topluluklarında rahip sınıfına verilen isim.

Ona Feri eğitimi almak istediğimi söylüyorum ve cevabını bekliyorum.

Aradan iki hafta geçiyor, Morpheus'dan tek bir satır bile gelmiyor. Zaten “gönder” simgesini tıklar tıklamaz içim sıkılmıştı. Bu süreç öyle Hristiyanlarda olduğu kadar kolay değil. Paganlar din propagandası yapmayı veya başkalarını kendi dinine çekmeyi sevmezler. Gizemli bir kültün rahibesi sizi öylece apar topar üyeliğe almaz. Komedyen Groucho Marx, “Kulüplerine ille de üye almanın derdinde değiller,” lafıyla cadıları benden çok daha iyi anlamış.

Nihayet cevap geliyor, “heyecanlanmış” tabii Morpheus. Bana tahmin ettiğim şeyi söylüyor, bir hocayla bağlantıya geçmem gerektiğini. “Geleneğin gerçek gücü, kalbi, hocalar ile öğrenciler arasındaki ilişkide yatar,” diye yazmış. “Asıl mesele, doğru kişiyi bulmak.”

Zihnimin derinliklerinde bir yerde, birlikte çalışırız diye varsaymıştım, ama kişisel hayatının çalkantıları içinde hocalığa ara vermiş olduğunun da farkındayım. Benim için Karina'yı öneriyor; New England'da yaşayan bir Feri rahibesi ve Kara Kalp Feri adını verdiği kendi geleneğini geliştirmiş. Morpheus onu “Tam bir enerji topu, son derece tatlı biri, ama talepkâr bir hocadır,” diye tanımlamış. Beni bir hocayla çalışırken hayal ettiğinde, içgüdüsel olarak aklına ilk Karina gelmiş (bu cemiyette içgüdülere ve zihinsel görüntülere büyük önem verilir).

Kendimi çok fazla açık etme korkusunu bir kenara bırakarak, Morpheus'a “çağırılma” fikriyle ilgili düşüncelerini de sormuştum. Beni bu işe teşvik eden şeyin tam olarak ne

olduğunu bulmaya çalışıyorum çünkü *vahiye* bir adım bile yaklaşmadığım kesin. Bilakis eğitim alma isteğimden çok utanıyorum. Çünkü bir noktada bu yeni dürtünün, benim gibi bir inançsızın bir sabah uyanıp artık İsa'ya inandığını söylemesinden farkı yok. Morpheus'a şöyle yazmıştım:

Seni ve Morrigan'la olan ilişkini düşünüyorum ve bu benim şu anda hissettiğim şeyden çok farklı. Bana doğrudan uzanan belli bir varlık yok; ben daha çok bir tür ÇEKİLME hissiyatı içindeyim. Zihnimi sürekli işgal eden görüntü şu şekilde: Sandığımın içinde henüz keşfettiğim süslü, kocaman, gümüş bir kutu var. İlk başta açılmaz gibi görünse de aniden farklı bölme-lerden oluştuğunu görüyorum. Eğer her birine, doğru şekilde, hafifçe tıklarsam benim için açılıyorlar. Ama eğer hiçbir şey yapmazsam, kutu sadece bir kutu olarak kalıyor.

Keşke bu görüntünün içinde daha fazla bilgi olsaydı, ama şimdilik bu kadarı var. Ve çok iyi biliyorum ki beyaz, dökümlü cüppe içindeki bir kadın tarafından göreve çağrılmayacağım. Benim Tanrı anlayışım bu değil. Ne olduğundan da emin değilim aslında.

Morpheus konuyla ilgili olarak sadece Feri değil, tüm cadılık gelenekleri için söylenebilecek bir cevap yazmış:

Bazıları eğer Feri için yaratıldıysan, bir gün ona “çağrıldığını” hissedeceğini söylüyor. Bunu nedeni, bu geleneğin çok güçlü bir kabilesel özel-

lişe sahip olması, ya da diğeri bir inanca göre, bazı insanlar bir şekilde bunun için doğarlar ve özlerine dönmenin bir yolunu bulmalıdırlar, ya da bu geleneğe getirilirler çünkü tanrılar onları bunun için seçmiştir. Gerçi herkes buna inanmıyor. Bazı insanlar Feri'ye sadece geleneğin uygulamalarına ve enerjisine yakınlık duydukları için geliyorlar ve "çağrılmaktan" bahsederken genellikle bunu kastediyorlar. Feri hocaları, potansiyel bir öğrenci için vakit ayırmaya karar vermeden önce, onun gelenek için uygun olup olmadığına bakar; öğrenci bu işe gerçekten de gönül vermek istiyor olmalıdır. Ayrıca bazı hocalar, öğrencinin eğitim talebini kabul etmeden önce onu birkaç kez reddeder, çünkü ne kadar istekli ve ısrarcı olduğunu görmek isterler.

Herkesin tecrübesinin aynı olduğunu veya olması gerektiğini düşünmüyorum. Bir Tanrıça tarafından seçilmek gibi dramatik bir an yaşamamış olman, tanrıların seni istemediği anlamına gelmez. Dediğimi anladın umarım.

Ayrıca, Morrigan'la olan ilişkimden bahsetmişsin, ama bu ilişki bir gecede oluşmadı, zaman içinde derinleşerek şimdiki halini aldı. Dolayısıyla dramatik bir "çağrı" veya seçilmiş olduğunu belirten bir olay aramak her zaman işe yaramayabilir. Eğer geleneğimiz sana bir şekilde anlamlı geliyorsa bu da iyi bir başlangıç sayılır.

Bu bağlamda, bana bir referans öneriyor –bazı Feri hocaları bunu istemiş– ve beni yoluma gönderiyor (Feri geleneğinde fazla bir New Age dayanışması yok).

Yine de Karina'yı aramakta tereddütlüyüm. Eğitim alma olasılığını zihnimde tekrar gözden geçiriyorum, maksadımın doğru olup olmadığından emin olmalıyım. İçimdeki cani, keşfedeceğim *sırlar* için eğitim almamı istiyor –bir yazar olayım olmayayım– ve işin cazip yanı da bu zaten. Ama cadılığın bu harika ve gizemli kültürüne bu maksatla yaklaşmamalıyım. Hem kötü bir karma dalgasına yakalanmak istemiyorum, hem de eğer bu işi ciddiye almazsam önemli bir fırsatı kaçırmış olacağımı hissediyorum. Eğer Zanaat'ın gerçekten de işe yarayan gereçleri varsa –ihtimal uzak bile olsa– oyuna hile katmamalıyım, dürüstçe oynamalıyım.

Kadim bir efsanenin veya onu anlatan bir sinema filminin tipik başlangıç noktasında gibiyim: Hevesli çırak, eğitim vermesi için ustaya yalvarır, kabul edilince de erginleşme ve yeni kimliğine doğru uzanan yolda ilerlemeye başlar. Peki, bu ustaya nasıl yaklaşılr? Bırakalım Kung fu mung fu hocalarını da, bir *cadıya* nasıl yaklaşılr ki sizi yetiştiresin? Kutsal bir yolculuğa çıkıp, beni içeri alana kadar kapısında mı yatmalıyım? Arami metinler ezberleyip, cam üzerinde yürürken onları tersten okuyarak gözüne mi girmeliyim? Saçlarımı kazıtarak bir hasır üzerinde on gün oruç tutup ona Batman Sinyali ile Mors alfabesinde bir mesaj mı yollamalıyım?

Oysa cevap çok basit: Ona e-posta yollamalıyım.

Açıklayayım: Karina hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. İnternette bulduğum bulanık bir fotoğrafındaki görünümü –dalgalı kahverengi saçlar ve şiş yanakları– haricinde neye benzediği konusunda hiçbir fikrim yok. Kaç

yaşında olduğunu, ses tonunu, hatta hangi eyalette yaşadığını bile bilmiyorum. Ama şimdilik bunların hiçbir önemi yok. Bir Feri hocasını harika yapan özellikler nedir bilmiyorum; önemli olan, Morpheus'un ona güveniyor olması.

Neyse ki gizemli, suratsız ve sessiz Karina beni çok bekletmiyor, ertesi gün cevap yazıyor. Pragmatik biri. "Eğitim talebiniz gururumu hem okşadı hem kırdı," diye yazmış. Şimdi bana bir "ilk mülakat" formu gönderiyor. Kapsamlı ve derine inen soru formunu doldurmadan telefonda merhabalaşmak veya birbirimiz hakkında kısaca konuşmak yok.

Ve böylece sicil yoklama süreci başlıyor.

Karina'nın soru formu bir parça "birbirimizi tanıyalım", bir parça da psikolojik bir profil analizi. Sorularına tüm samimiyetimle cevap veriyorum. Kendim hakkımda en kişisel bilgileri paylaşıyorum, çünkü hem o bunu istiyor hem de -tecrübelerimden biliyorum ki- bu tür bir bağ oluşturmak için gerekli olan samimiyet seviyesini taklit etmeniz mümkün değil. İçgüdüleri güçlü biri (cadıların en güçlü yanları içgüdüleridir) hilekârlığı kötü bir koku kadar kolayca algılayabilir. Ona incelikle cevap veriyorum, kelimelerimi hassasiyetle ve itaatkâr olacak şekilde seçiyorum. Tecrübelerimi kaleme aldığımı da açıklıyorum. Bu arada, "Fobileriniz nedir?" ve ultra patavatsız "Hakkınızda herhangi bir psikiyatrik teşhis var mı?" gibi soruları yanıtlarken içimdeki kinik, bu formun tam arka cepte saklanacak bir belge olduğunu fark ediyor, olur ha bozuşur da yollarımız ayrılırsa tepe tepe kullanır. (Zanaat'ta rahibe-öğrenci ilişkisinin kendi ahlaki kuralları vardır ama bir doktor-hasta ilişkisindeki mahremiyetin yasal dayanaklarını ya da Katolik Kilisesi'nde günah çıkarılırken ses çıkarmama zorunluluğunu Feri'de bulmak mümkün değildir.)

Böylece bir yandan cevaplarımı mümkün olduğunca içtenlikle cevaplamaya çalışırken, bir yandan da, açıkladığım için sonradan pişman olacağım yorumlar var mı diye tekrar tekrar kontrol ediyorum. Sonuçta Karina resmen tüm sicilime sahip olacak.

Bu sorgulamanın, bu uzaktan mektuplaşarak yakınlık kurma çabasının güzel bir yanı da var; uzun yıllar önce ilişkiler bu yolla kurulurdu. O dönemlerde yaşıyor olsaydık, Karina uzaklardaki bir dağın tepesinde yaşayan bir guru olurdu, ben de mesajımı ona bir mektup ve onu katırıyla taşıyacak bir ulakla ulaştırmak zorunda kalırdım; tonla soru içeren e-mektuplaşma yöntemimiz çok daha kullanışlı olsa da olaya fantastik bir hava katmadan edemiyorum.

Karina'ya en büyük korkularımı açıklıyorum: “Yalnızlık ve başarısızlık, ancak bunları sadece belli anlarda hissediyorum. Şimdi yeni bir korku daha kazandım: yaşlanmak ve buna henüz hazır olmamak.” En zayıf yönlerimi söylüyorum: “Kendinden şüphe; ara sıra yaşanan ve tarif etmesi veya önceden kestirmesi zor bir sosyal utangaçlık; nasıl para kazanılacağını unutarak fakirleşme.” Ona neden Feri'ye ilgi duyduğumu açıklıyorum: “Özünde bir karanlık olarak algıladığım şeye, açıklanamayacak bir sebeple çekildim. Katolik Kilisesi'nde küçük bir kızken tecrübe ettiğim gizemlerle bağlantısı olan bir karanlık bu.” Bu eğitimden ne almayı beklediğimi yazıyorum: “Özgürlük ve içeride tutsak kaldığını hissettiğim parçamla iletişime geçme becerisi.”

Nihayet o zor soru geliyor: “Cadılığın dört katmanlı yolunu sürdürmeye hazır mısınız? Bilmek, Cesaret Etmek, Azınetmek ve Sessiz Kalmak?” Cadılığın yollarını kabul

etmeye gönüllü olup olmadığım sorusu ilk kez bu kadar doğrudan soruluyor bana. Ve cevabım evet.

Böylece, yaklaşık bir aylık mektuplaşmanın ardından Karina bana şöyle yazıyor: “Sözlerin ve eylemlerin bana şu ana kadar çok şey anlattı. Morpheus’un tavsiye ettiği kadar varmışsın. Seni benimle bağlantıya geçmeye sevk ettiği için çok memnunum. Seninle telefonda canlı bir sohbet yapmak istiyorum. Ses tonu çok şey anlatır ve e-posta aracılığıyla yeterli bir şekilde aktarılamaz.”

Dürüst olmak gerekirse, ilk canlı görüşmemizin akşamında hâlâ tereddütlerim var.

Her şeyden önce para konusu var. Karina’nın aylık ücret aldığıını öğrendiğimde bir parça şaşıyorum, ortalama bir cep telefonu faturası kadar para alıyor. Bir başrahibeden eğitim almayı hayal ederken PayPal üzerinden ödeme yapacağım aklıma gelmemiştir.

Bu konudan Morpheus’a bahsettiğimde, “Evet, para isteme konusu karmaşık bir sorun,” cevabını alıyorum. “İnsanların, nasıl desem, bu konunun her iki tarafında da güçlü hisleri var... Ben şahsen eğitim karşılığında para ödenmesine karşı değilim, yeter ki ücretler fahiş olmasın ve eğitim belli bir incelikte yapılsın. Ama yine de kendi içgüdülerini ve hislerini takip etmelisin.”

Para hayatın her alanında bir tartışma ve ihtilaf nede-ni, pagan cemaati de bir istisna değil. Hocalık yaptığı zamanlarda Morpheus da ücret almış. Thorn’un son derece disiplinli bir ücretlendirme anlayışı var. Victor Anderson asla bir ücret talep etmemişti ama tabii başka bir dönemde hocalığa başlamış ve Cora’yla birlikte tüm hayatını yoksulluk sınırları içinde yaşamıştı.

Bu konuyu Karina'yla olan bir sonraki mektuplaşmamda dile getiriyorum, bunu bence gayet ölçülü ve hatta biraz mahcup bir şekilde yapıyorum. Ücret talep etme fikrinin ardındaki mantığın ne olduğunu soruyorum ve maliyetleri bir takas anlaşmasıyla karşılayıp karşılayamayacağımı soruyorum. “Yazarlar fakir kalmaya yemin etmiştir,” gibi kendimi aşağılayıcı bir şaka yapıyorum. “Bunu yaptığın işe büyük saygı duyarak istiyorum,” diye de bitiriyorum.

Cevabı gayet uzun ve sert. Mektubu beni utandırıyor ve bir an için birlikte çalışıp çalışamayacağımızı sorguluyorum:

Spiritüel eğitim vermek için ücret alıyorum, çünkü bu benim işim. Bunu yarı zamanlı bir iş, bir hobi veya diğer sabit bir işe ek olarak yapmıyorum. Bu benim gerçek işim. Eğer başka bir dinin rahibesi olsaydım, barınma, yiyecek, giyim, tuvalet malzemeleri, tapınak ve çeşitli malzemelerle ilgili giderlerim bir maaşla birlikte karşılanırdı. Bu para bana bir cemaat veya daha büyük bir organizasyon tarafından sağlanırdı. Ben 20 yılı aşkın bir süredir Paganizm, Cadılık ve Feri Gelenegi hocalığı yapıyorum.

Bu süre içinde ücretsiz, takas anlaşmalı, bağış karşılığı, değişken veya sabit ölçek üzerinden eğitimler vermedim değil, ama sonunda sabit ücrette karar kıldım çünkü böylesi çok daha uygun. İnsanlar aylık ücret fikrini daha iyi anlıyorlar. Buna dikkat ediyor ve zamanında ödüyorlar. Çocuklarımla ben henüz aç kalmadık.

Benim anlayışıma göre para bir enerji formudur. Ev sahibim, elektrik, su ve doğalgaz şirketleri ve ailemin ihtiyaçlarını satın aldığım marketler paradan başka bir değiş tokuş şekli kabul etmiyorlar. Para kirli veya lekeli bir olgu değildir. Üzerinde önceden anlaşılmış bir enerji takasıdır.

Para ve spiritüalizm aynı yerde temiz bir şekilde barınamaz fikri nereden geldi bilmiyorum. Bu durum, ruhban sınıfına karşı güvensizliğe dayalı olgunlaşmamış bir duruştan ve fakirliğin asilliğine dair birtakım eski fikirlerden kaynaklanıyor olmalı. Dilenci kâsesi için lüks yaşamlarından ve ailelerinden vazgeçenler, dilenci kâsesiyle doğanlarla asla aynı kategoride olmamıştır. Fakir hayatı tercih edenler genellikle zengin ve asil ailelerde dünyaya gelmiş ve yoksul bir yaşantıya sadece “dünyevi” sorumluluklarını hallettikten sonra geçmişlerdir. Ve her zaman dönebilecekleri bir evleri (ve zenginlikleri) olmuştur. Son olarak, artık, manastır hayatının mümkün olduğu bir çağda yaşamıyoruz ve bu bizden istenmiyor da. Sadece dua ve meditasyonla karın doymuyor ve tanrılarımız da bunu bizden istemiyor zaten. Bu dünyadaki herkes yaptığı işin karşılığını alırken, spiritüel eğitim veren hocalar neden almasın? Onların farkı ne?

Karina'nın mektubu daha da kişisel ve sert bir hal alıyor.

Şunu bilmen çok önemli: Ben iki çocuğumu tek başına yetiştiren bir anneyim. Ne babalarından

ne de bir başkasından herhangi bir fiziksel veya finansal destek var. Yoksulluk sınırının altında yaşadığımız için hükümetten ücretsiz gıda ve sağlık yardımı almak zorundayız. Kimse 20 kişiye ayda 90 dolar üzerinden cadılık eğitimi vererek zenginleşemez. Hem mali açıdan rahat bir hayat yaşasak bile bu benim insanlara sunduğum şeyi neden alçaltsın ki? Neden? Rahiplerimiz ve rahibelerimiz aç mı kalmak zorunda? Bunlar son derece önemli sorular.

Parayla ilgili fikirlerime ilgi duymana ilgi duydum. Peki, senin fikirlerin nedir? Aynı soruları bir üniversite profesörüne sorar mıydın? Ya da bir müzisyene veya doktora? Spiritüalizmde ne var da bu soruların yükseltilmesine neden oluyor?

Bu son paragraf beni utandırıyor. Karina'nın orta gelirli bir kadın olduğunu varsaymıştım; hayatını idame ettirebilmek için hükümet desteğine ihtiyaç duyan iki çocuklu boşanmış bir anne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu varsaydım çünkü düşünmüyordum. İşlerin bir anda bu kadar kişisel bir şekle dönüşmesine şaşırdım ama yorumlarını tekrar düşündüğümde Karina'nın haklı olduğunu görüyorum. Eğer başka bir dönemde veya kültürde yaşıyor olsaydık, talep ettiği aylık ücret farklı bir şekilde karşılanırdı. Nasıl mı? O bir usta olurdu ve eğitim salonunun zemini öğrencileri tarafından ovalanırdı. Kimisi ayakkabılarını tamir eder, kimisi mutfağa geçerek "kız kardeşlerinin" öğle yemeği için sepetler dolusu havuç dilimlerdi. Manastırına bağışlar yapılırdı. Eski geleneklerde ruhani eğitimin hep

bir karşılığı olmuştur. Ne var ki paganların bunu mümkün kılacak geniş ve zengin bir sosyal altyapısı yok.

Diğer daha az yoğun konu ise –gerçi bu da beklenmedik bir durumdu– “uzun mesafe eğitimi”. İlk derslerimin çoğunluğu bu şekilde olacak. Cadılıkla ilgili bir eğitimin neler içerdiğine dair fikirlerim yok değil; çoğu kişi gibi –eminim öyledir– ben de çocukluğumda okuduğum kitaplarda ve izlediğim fantastik filmlerde gördüm: kan içeren bir yemin seansı, karanlık ortamlarda verilen dersler, gizli sırlar, sırlar ve daha sırlar; nasıl kullanıldıklarını sadece karanlık bir odada, el ele tutuşarak öğrenebileceğiniz gerçekler ve hileler. Dolayısıyla uzun mesafeli bir usta-çırak ilişkisine çekilmiş olmak beni az şaşırtmadı. Karina bana talepleriyle ilgili bir belge yollamış. Onları okuduğumda bu ilişkinin farklılığını daha da çok idrak ediyorum. Ona her hafta perşembe akşamı e-posta yollamak ve arada bir telefon etmek zorundayım. Derslerimi şifreli çevrimiçi videolarla alacağım. Nihayet, birkaç ay sonra, onu kendi evinde ziyaret edeceğim ve yüz yüze görüşeceğiz. Tüm masraflar da bana ait tabii.

Bu eğitim şekli Morpheus'un tarzı olmasa da, pagan cemaati ülke çapına yayıldıkça oldukça yaygınlaşmış. Örneğin, Thorn, derslerinin çoğunu Skype aracılığıyla veriyor. Ayrıca, Feri gibi küçük bir mezhebin üyesi olmak istiyorsanız, coğrafyanın kurbanı olabilirsiniz; eşe dosta sorarak yakınlarda yaşayan bir hoca bulma şansınız hemen hemen yok gibidir; mamafih şu ana kadar bu yaklaşım benim işime yaradı. Bu nedenle Karina'nın yaklaşımı neyse ona teslim olmaya karar veriyorum. Kafamda bazı şüpheler var ama bunlar Karina'nın bir sonraki açık ve dürüst kişisel ricalar e-postasıyla bir kenara süpürülüyor.

Eğitiminin en başından itibaren çok iyi anlamalısın ki ben de bir insanım ve henüz mükemmelleştirilmiş bir seviyeye ulaşmadım. Ben de hatalar yapabilirim ve benim de kendime göre mücadelelerim var. İyi hissetmediğim zamanlarda iyiymiş numarası yapmak bir öğretmen olarak tarzım değil. Ben şeffaflık ve samimiyetten yanayım. Dolayısıyla, eğer hatalarıma veya kendi gelişimimle ilgili mücadelelerime tanık olursan lütfen beni yargılama. Bunun yerine, tüm yaşananlar içinde nasıl ileriye gitmeye çalıştığımı gözlemle. Fazla övgüye de tahammülüm yok. Eğer yere göğe sığdıramayacağın bir hoca arıyorsan ya bundan vazgeçeceksin (çünkü ben öyle bir hoca değilim) ya da yollarımızı ayırmak zorunda kalacağız.

Anlaman gereken diğer önemli bir konu da, eğitiminin işe yaraması için bana tamamen güvenmek ve açılmak zorundasın. Hayatında ilişkilerinde, ev yaşamında, işyerinde, sosyal hayatında– ne dönüyorsa bana anlatacaksın. Sağlığından, diyetinden, rüyalarından ve arzularından bahsedeceksin. Eğitimin bunların tümüne etki eder. Hayatında neler yaşandığını bilmeden sana hiçbir şey öğretemem. Ben sade ve açık konuşurum. Bazen söylediklerimi beğenmeyebilirsin. Sorun değil. Ruhunu buna göre dengele ve kendini bana en iyi şekilde nasıl yansıtabileceğini bulmaya çalış.

Öğrenci-öğretmen ilişkisi çok özel bir ilişkidir. Birbirimize güvenmemiz ve saygı göstermemiz

gerekir. Birbirimize dürüst ve etik davranmamız gerekir. Eğitim için harcanan zaman çok özel bir zamandır. Bu işe kalkışacak cesareti gösterdiğin için kendine saygı duy. Ve keyfini çıkar.

Öyle olsun!

Karina'nın sesini ilk kez duyduğumda, cep telefonumu lise günlerimdeki gibi yanağıma yapıştırıyorum. Konuşmamız biraz gergin bir şekilde başlıyor, istediğimden çok daha resmi bir havada, ne zaman şaka yapmaya izinleri olduğunu bilmeyen iki insanın ses tonuyla konuşuyoruz. Ama önce birbirimizi hissetmeye çalışmalıyız, sonuçta bu bir “seçme” sayılır.

Karina'ya eğitimin ilk “döngüsünün” ne içerdiğini soruyorum. Uzun vadeli bir cadılık uygulaması için önce masayı toplayıp, temizleyip tekrar kuracakmışız (bu ilk yaklaşım diğer Zanaat geleneklerinin başlangıcında da uygulanabilir). Victor ve Cora'nın öğrencilerine kişisel ihtiyaçlarına göre farklı dersler ve gereçler sunduklarını hatırlatıyor. “Kurabiye kalıbından çıkma bir gelenek değil,” diyor. “Eğitimin amacı, öğrencinin kendisini bulmasını sağlamak.” Kişisel avantajlarının ve engellerimin –hepsi psikolojik tabii ki– ne olduğunu ve içimdeki sihri nasıl engellediğini açık bir şekilde görmem mümkün olacakmış. “Feri bize sürekli aynı şeyi sorar,” diye devam ediyor. ““Sen kimsin, sen kimsin, sen kimsin?” Hafızanı tutan ve davranışlarını belirleyen iç engelleri inceliyoruz. İşe enerjimizi tüketen şeyleri temizlemekle başlıyoruz, böylece içimize

çocukken bizden daha güçlü insanlar tarafından işlenmiş olmayan seçimler yapabiliyoruz. Dolayısıyla Birinci Dön-
gü'nün hedefi öz-farkındalığımıza ulaşmak." Bu hedefe
ulaşmak için bazı insanlar haftada dört seansla yıllarını
harcıyormuş. Büyücülük terapisine de yazılabilirmişim
hani.

Karina'ya içimdeki zihinsel engellerden birinin zaten
farkında olduğumu açıklıyorum. Büyücülük işlerinin ri-
tüel gizemine aşırı ilgi duyduğumu söylüyorum. Ama Za-
naat'ın dini yönünü henüz yeni kavramaya başladım. Bu
Tanrıça bana ne anlam ifade ediyor? Onunla sıkı bir ilişki
içinde mi olmalıyım? Şunun veya bunun tanrısından olu-
şan bu karmaşık sistem içindeki diğer ilâhi varlıklardan
bahsetmiyorum bile. Herhangi bir ilâhi varlığa sarsılmaz
bir güvenle bağlanmak zorunda mıyım? Gündelik önem-
siz işlerimizden çok daha yüce bir şeyler olduğunu biliyo-
rum. Ama Morpheus'a da yazdığım gibi, bence bu yüce şey
dökümlü beyaz cüppe giymiş bir kadının bedeninde yer
alamaz. Bence bu imaj daha çok pagan cemiyetinin 70'li
yıllardaki hippilerine ait. Illinois'de keşfettiğim üzere, şu
anda o kadına, o fikre yaklaştığımı hayal bile edemiyorum.
Ama eğer bu Tanrıça yeniden doğar da karşıma çıkarsa,
işte o zaman ona karşı yakınlık kurabilirim.

Karina gülüyor. "Bizim burada yapmaya çalıştığımız
şey kendi ilâhi tabiatımızı keşfetmek," diyor ve Victor An-
derson'ın şu sözleriyle devam ediyor. "'Tanrı kendimizdir ve
kendimiz de Tanrı ve Tanrı tıpkı benim gibi bir şahıstır.'
Yani, tanrılarla birleştığımızde, onlarla akranlarımızmış
gibi birleşiriz." Ona bu sözlerle küçük bir kızken Yunan
ve Roma efsaneleri okuduğum günleri hatırladığımı söylü-
yorum; insan suretindeki tanrıların ufak tefek kıskançlık-

ları, taşkınlıkları ve öfkelerinden bahsediyorum. “Onlara hatasız varlıklarmış gibi saygı duymak zorunda değiliz,” cevabıyla karşılık veriyor Karina. “Onların bizden hiçbir şekilde farklı olmadıklarını görmemiz gerekir. Onlar uğruna kendimizi feda etmeyiz.”

Benim bir acelem yok zaten: Birinci Döngü’de ilk iş olarak temizlenme ve öz-farkındalık çalışmaları yapacağız, sonra ilâhi varlıklarla “çalışma” başlayacak. Çünkü tanrılarla olan bu kolay ilişki (varlıklarına inandığınızı varsayarak konuşuyorum) çok ter dökmenizi gerektiriyor. Önce kendi sorunlarınızı halletmelisiniz ki, içinde yetişmiş olduğunuz dini sistemden aldığınız yükleri ve varsayımları Zanaat’ın uygulamalarına taşımayasınız. Tanrılarla sağlıklı, “karşılıklı bağımlı” bir ilişki yaşamak istemiyorsanız, “sahte inançlarınızı” aşmak zorundasınız.

Öğretimen-öğrenci dinamiğimizin nasıl olacağını çözmeye çalışıyorum. Karina bana kaç yaşında olduğumu soruyor ve otuz beş olduğumu söylediğimde “Harika!” diyor. “Böyle bir iş için uygun bir yaştasın. Bizim kültürümüzde otuz yaşına kadar bir yetişkin bile sayılmazsın. Benimle, annesiyle tartışmayı seven yirmilikler gibi tartışmayacak kadar uzun yaşamışsın. Çözümüne ulaşmamış anne dertleriyle uğraşmaktan nefret ederim. İki çocuğum var, bana ne kadar para ödesen azdır!” Buna kahkaha atarak gülüyor.

Yaklaşık bir kırk dakika boyunca konuşuyor, her ikimiz de gardımızı indiriyoruz. Arada bir –dayanamadığında– küfürlü de konuşuyor ki bu beni daha da rahatlatıyor. Dobra kadın. Cadılığın bazı abartılı özelliklerini o da komik buluyor. Ruhani konuşmaları ulvi kabul edip onlara gülemeyen bir insanla yakınlık kuramayacağımı ve ona güvenemeyeceğimi fark ediyorum. Ayrıca sesindeki edayı

sevdim. Sert bir kadın olduğunu görebiliyorum ve bir hoca-cada aradığım en önemli özellik budur.

Kararımı veriyorum ve Karina'ya derslere bir sonraki hafta başlayabileceğimi söylüyorum. Cadılık dünyasında kendime bir hoca buldum artık.

Bu ilk konuşmamızda, Feri üyelik ayiniyle ilgili fantezi-mi mahsus dile getirmedi, bu çok erken olurdu. Şu anda sadece Morpheus'un anlattıkları kadarını biliyorum. Çok erken olsa da Karina'nın ne bildiğini öğrenmek istiyorum. Doruk noktasına ulaşıldığında kulağınıza Tanrıça'nın gerçek ve telaffuz edilemeyen adını fısıldıyorlardı (Fısıldıyor-lar mıydı? Ben öyle gördüm). İlk başta bu çok önemli bir şey gibi görünmedi, sadece bir kelime işte. Ama konuya daha fazla kafa yorduğumda, o kesin ânı gözümün önüne getirdiğimde, bu gezegende sadece bir avuç, seçilmiş insanın bileceği bir ismi duymanın ehemmiyetini görüyorum; hayatınızın sonuna kadar içinde tutmanız, kafanızın içinde fısıldamanız ve sadece en yakın çevrenizin –büyük olasılıkla ailenizi ve arkadaşlarınızı dahil etmiyor– yanında telaffuz etmeye kalkmanız gereken tek bir kelime. Bu gizemli gelenek, lisanı bu şekilde ele alıyor, onu tecrübe edilmesi gereken bir sır olarak görüyor, bir kullanım kılavuzunda veya Vikipedi'de olduğu gibi insanlara sürekli tekrarlanan bilgiler olarak değil. Daha önemlisi, her ne kadar kutsal sayılsa da, dikkat edilen şey ismin hokus pokus özelliği değil, onu ilk kez duymanın şoku. Bir cadı, maksimum etkiyi sağlayabilmek için lisanı ne zaman tutması, ne zaman serbest bırakması gerektiğini çok iyi bilmelidir.

Morpheus'un bildiği ama benim bilmediğim uzun bir sırlar listesi var. Hepsini öğrenmek istiyorum çünkü gizlilik çok baş döndürücü bir şey. Ayrıca, Morpheus'un tec-

rübesinin gerçek mi ya da bir kendi kendini kandırma mı olduğunu anlamanın tek yolu bu. Onun o otel salonundaki halini hâlâ açık ve net bir şekilde görebiliyorum; yalınayak bir halde halıyı arşınıyor, akbaba kanatlarını tutuyor, oradaki yüzlerce insana sesleniyor ve tamamen bambaşka bir ses tonuyla konuşuyor. O akşam neler yaşandığını ve yaşanmadığını her türlü olasılıklarıyla anlamak istiyorum.

Cadılığa kabul edilirse, o noktaya gelebilirse, kendimle ilgili hikâyem ne şekilde değişir? Şu anda otuzların tam ortasında ve hikâyemi bir araya getirebilmek için giderek daha fazla çaba harcıyorum. Eski davranışlarımı kendime, yani hikâyenin kahramanına açıklıyorum. Eğer bu kahraman işin sonunda bir “cadı” çıkarsa ne olacak? Hep toplum içinde ama aynı zamanda dışında yaşadım: Manhattan'ın lüks bir apartmanında ama sonradan görme denilen göçmen bir ailenin çocuğu olarak büyüdüm. Özel okullarda eğitim aldım ama haftasonlarını midillilerine binerek geçiren o etnik sarışınlardan biri olmadım. Ivy League⁶² üniversitelerinden birinde okudum ama kendimi okulun iş-hükümet bağlantılarından faydalanmamaya kararlı bir “yaratıcı tip” olarak yetiştirdim. Çekici bir kadıyım ama “yaratıcı” erkekler konusundaki zevkim mükemmeliyetçi olduğu için hâlâ bekârim. Bu iş kendi içinde çok zor. Ama en büyük zorluk, *kendi* tabiatımı yaşamaya olan gönülsüzlüğümünden kaynaklanıyor. Beni cezbeden özgür hayat ile daha istikrarlı ve konforlu hayat arasında yarım yamalak bir yaşam sürmeye çalışıyorum.

Kendimi suçlamıyorum, sadece sanatı, seyahatleri ve arkadaşları için yaşayan çekimser ve çocuksuz bir kadın

62 Amerika'nın kuzeydoğusunda Harvard, Yale, Princeton gibi seçkin vakıf üniversitelerinin oluşturduğu birlik -ed.n.

Sicil Yoklama Süreci

-pek çok temel açıdan bir yabancı- kimliğinin düşüncesi beni korkutuyor. Eğer bu benim gerçek hikâyem ve tabiatımsa, o zaman şu anda, büyücülük eğitimi almaya gönül vermekle, en başından beri işgal etmem gereken alana doğru yaklaşıyorum.

Cadı dediğin bu değil midir hem? Şehrin kıyısında tek başına yaşayan gizemli kadın. Kimsenin ne düşündüğü umurunda bile değildir. Kendi büyüleyici planları içinde kaybolup gitmiştir. Çoğu sanatçı gibi, bir yanı muamma, bir yanı sürgün. İnsanlar ondan haz alır ama nasıl baş edeceklerini bilmezler. Çünkü o aynı zamanda tiksindirici biridir. Eski kanunlara göre şehir halkının taşlayarak öldürdüğü kadındır. Ama şu anda bu kadarını kavrayacak durumda değilim.

Birinci Döngü

Karina'dan ilk dersimi “Döngü Bir, Ders Bir” başlıklı bir e-posta aracılığıyla alıyorum. Yeni hocam, “Karina sizi aşağıdaki linkte bulunan dosyanın içeriğini incelemeye davet ediyor,” diye yazmış; içerik derken, belli bir yeminle başlayan cadılık derslerini kastediyor. Her videoyu sırasıyla, hiçbir tekrar veya mola olmadan tam altı saatlik bir ders süresi boyunca izlemem gerekiyor.

Bir cadının ne yaptığıyla ilgili ben de *çoğumuz* gibi şunları biliyorum: Mum yakar, ilâhiler söyler, nesnelere sihir yükler, ayin kadehlerinin içine birtakım sıvılar doldurup boşaltır, havada hançerler sallar, bitkileri ve baharatları karıştırır, tanrılar ve tanrıçalarla konuşur. Bugüne kadar bunların çoğunu ben de kendi kendime denedim. Belli geleneklerde tekrar edilen ritimler, dramatik el-kol hareketleri, komünyonlar ve dualara az da olsa aşınayım; her ne kadar dışarıdan biri olarak gözlemlemiş olsam da. Ama şimdi Zanaat'ın bu en gizemli ve mest edici kabilelerinden birinin daha da içine girmek için ne yapılması gerektiğini bilmek –Morpheus'un bildiklerinin bir parçasını öğrenmek– istiyorum.

Kendimi tekrar egzotik ve sıradan mı sıradan dünya arasında bir denge kurmaya çalışırken buluyorum; dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine koyuyorum, sırtıma birkaç yastık sıkıştırıp, dikkatim dağılmasın diye dik bir şekilde oturuyorum. Videoları açıyorum ve talep edildiği üzere hiç ara vermeden tek seferde izliyorum. Görüntü ve ses kalitesi tahmin ettiğim gibi sıradan. İçerik yaklaşık beş yıl önce Karina'nın eski evinde bir öğrencisi tarafından çekilmiş.

Karina bir koltukta oturuyor –tüm çekim hareketsiz bir şekilde yapılmış– ve etrafında küçük bir öğrenci grubu var; sadece seslerini duyuyor, bazen de görüntüye giren kollarıyla bacaklarını fark ediyorum, ama kim olduklarını göremiyorum. Sonradan öğreneceğim ki, yaklaşık otuz kişiden oluşan öğrenci grubu, Massachusetts, New Hampshire, Wisconsin, Missouri, Texas, Colorado, Oregon ve Kaliforniya gibi eyaletlerde, hatta Almanya'da (Karina orada da bir Feri atölyesi yürütüyor) yaşıyormuş.

Karina dalgalı kahverengi saçlarını kısa kestirmiş ve ev işlerinde giymeyi tercih edeceğiniz türden kıyafetler giymiş. Şefkatli ve yuvarlık burunlu yüz ifadesiyle sakinlik saçıyor ve Victor Anderson ve Feri'nin son dönem liderleriyle ilgili kısa hikâyeler paylaşıyor. Ve arada bir de kucağına atlayan siyah kedisinin başını okşuyor.

Daha önce de açıkladığı gibi, eğitimimin ilk aşamaları etrafımı ve kendimi temizleme üzerine odaklı olacak. Önüme koyduğum psikolojik ve ruhsal engelleri kaldıracam. Cadılığa yer açabilmek için yolu temizleyeceğim. Ashında bunu bir parça sıkıcı buluyorum; meditasyon, sessizce söylenen ilâhiler ve dualar, hayal ettiğim o gösterişli uygulamalardan çok uzak. Katılmaya değer her eğitim sü-

recinde olduğu gibi, bu ilk çalışmalarım sabrımı test edecek gibi görünüyor.

Karina, geleneğin kendi uyguladığı koluna Kara Kalp Ferisi adını vermiş ve bu adı Feri'nin çekirdek fikirlerinden birinden almış, adına *masumiyetin kara kalbi* deniyor, ne gösterişli ama. Victor'ın iddiasına göre bir Afrika deyiş i olan, “Çocukların ve vahş i hayvanların kalplerindeki kara, şehvetli saflık ne kadar güzel” cümlesine atıf yapıyor. Kara kalp vahş i ve hayvani yönümüzü temsil ediyor ve bu parçayı çoğumuz çocukluğumuzun bir döneminde kaybediyoruz. Güzellik karşısında aptal ve ş aşkına dönme kapasitemizi, fiziksel zevk alma tecrübemizi ve derin nefes alma alışkanlığımızı yitiriyoruz. Karina tekrar “kara kalpli” olmaktan, hem çocuksu hem de cinsel yönümüzle iletişime geçmekten bahsediyor; bu son derece mantığa aykırı, hatta tabu bir birleşim. Karina'nın dediğine göre, Feriler “bıçak sırtında”, zahiren zıtların –iyi ile kötünün, aydınlık ile karanlığın– buluştuğ u o tehlikeli alanda yürümeyi tercih ediyor; böylece evreni iki kutup haline indirgemeyerek onu tüm spektrumuyla kucaklıyorlar. (Feri geleneğinde, “kara” ve “karanlık” kelimeleri, beyaz Amerika veya Avrupa tarihindeki kullanımlarının tam zıddını ifade ediyor. “Beyaz” veya “aydınlık” olan bir şey ille de “iyi” olmak zorunda değı l, keza karanlık da mutlaka bir kötölük kaynağı değı l.) Karina'nın kendi hocası Mark ona, “Bırak, evren seni bir keman gibi tüm notalarınla çalsın,” demiş. Bir tecrübenin her aşamasını kendimizi sansürlemeden ve utanç duymadan yaşamalıymış ız. Ben henüz buna hazır değı lim.

İ lk birkaç hafta boyunca, okuma listemdeki kitaplardan başlıyorum; Karina Feri ve ilgili diğ er büyücölük kaynak-

larından bir lisansüstü öğrencisine yaraşır ders yükü çıkarmış. Talimatlarını aldığım günlük egzersizler ve haftalık e-posta soru-cevap seansları ile büyücülük kariyerim filizlenmeye başlıyor. Geleneğin içinde pek çok farklı kol olsa da tüm Ferilerin takip ettiği çekirdek kavramları ve uygulamaları öğreniyorum.

Her şeyden önce, en temel inançlarından birine göre, hepimiz bir değil tam üç ruha sahibiz. Kişisel gücümüz, sağlığımız, denliğimiz ve ilâhi güçle olan bağlantımız bu üç ruhun dengeli bir bağlantı içinde olmasına bağlı. Pek çok isimleri var, ancak genellikle *Getir*, *Konuşan* ve *Tanrıben* (ya da *Tanrıruh*) olarak biliniyorlar. *Getir*, sizin hayvani yani en ilkel ve içgüdüsel tarafınız. Paganlar arasındaki bir halk inancına göre, cadılar bir parçalarını gecenin içine göndererek kendilerine istedikleri şeyi getirebilirler. *Konuşan*, Freud'un *ego*'suna çok benzer, sizi diğerlerine bağlayan zekâ ve iletişimcidir. *Tanrıben* ise sizin kişisel bir tanrınız ve evrenin zihniyle doğrudan iletişim kurmanızı sağlıyor. Bu, her insanın tanrılarla aynı düzeyde olan parçası ve Ferilerin dediğine göre, başımızın üzerinde bir hale gibi duran mavi bir küre. İnançlarına göre, bir ayinin çok güçlü bir uygulama olmasının sebebi, *Getir*'in –görseller, müzik, derin nefes alıp veriş ve bu törenlerle gelen esrik danslarla ortaya çıkmaktadır– o yüksek coşkuyu doğruca *Tanrıbeninize* göndermesi. Her Feri uygulaması, sizi bir arada tutan bu üç ruhun dengede olmasından güç alır. Bu ruhlarınızı dengelemeden dolaşmanız, kendinizi dış etkilere karşı daha zayıf, istikrarsız ve korunmasız bırakmanız anlamına gelir.

Tören büyücülüğü esasen beyinle ilgili olsa da Zanaat'ın pek çok temel prensibi içgüdüsel yönümüze dayalı.

Doğal dünya ve yaşam döngüsü –mevsimlerin ritmi ve cinselliğin gücü– ile olan bağlarımızı tanımamız ve kullanmamız gerekiyor. Karina'nın öğretisine göre denge, “hayat gücü” ya da *mana* adı verilen gücün bir araya getirilmesi ve sonra tekrar dağıtılmasıyla mümkün olabiliyor. *Mana*'yı hepimiz –adını duymamış olsak bile– basit bir nefes alıp veriş sayesinde elde ediyoruz. Büyücülüğün bu şekli için oldukça önemli bir kısım ve ayın kadehleri, *athameler* veya gotik kıyafetler giymenizi gerektirmiyor, sadece kendi nefesinizi kullanıyorsunuz.

Feriler sihirli işler yapabilmek için, kurallarla belirlenmiş bir şekilde dört set halinde nefes alıp veriyorlar; verme esnasında *mana*'yı serbest bırakıyorlar. Bunu Ha Duası ile gerçekleştiriyorlar. *Ha*, Hawaii dilinde “dört” anlamına geliyor. Bunu her sabah Karina'nın talimatlarına uygun olacak şekilde yapıyorum. Yasaklanmış nefeslerin ardından, *mana*'yı bedeninin belli bölgelerinden geçirmeye odaklanıyorum. Bunu içimde fazla oksijenden bir karıncalanma oluşuncaya, başım dönüp sersemleyinceye kadar yapıyorum. Yüksek sesle, “İçimdeki üç ruh dengelensin!” diyorum. Sonra diğer üç derin nefesi alıp veriyorum, sonuncusunu çok güçlü bir şekilde *Tanrıbenime* üflüyorum. *Ha!* Karıncalanma duygusunu özümserken Victor'dan birkaç satır telaffuz ediyorum: “Üzerimdeki bu çiçek kim? Ve bu tanrının görevi nedir? Kendimi tüm parçalarımınla birlikte tanıyorum.” Başka bir deyişle, kendime, bana, “bu tanrıya” soruyorum: *Görevim nedir? Ben kimim?*

Bunu her sabah yapıyorum.

Ve başka ne mi yapıyorum? Arınıyorum. Hem dairemi hem de kendimi arındırıyorum. Hem dairemi hem de kendimi koruyorum; bunu yüz yıllık halk büyüleriyle yapı-

yorum, tam olarak Feri sayılmazlar ama yine de amacım açısından iş görüyorlar. Talimatlar çerçevesinde her yeri delicesine temizliyorum. “Ejder Kanı” adı verilen bir tütsü yakıyorum, çocukluğumda Yunan Ortodoks ayinlerinde kullanılan zengin misk kokusuna çok benziyor. Geceleri bira ve tuz içinde banyo yapıyorum. Çoğu sabah, enseme ve sırtımı bir yumurtayla ovup, yumurtayı olduğu gibi tuvalete atıyorum. Her nasılsa bu işlemle vücudum, evim, hatta burada New Orleans’taki geçici evim için bile “temiz bir sayfa” açılacaktı.

Karina, “Artık işe yarayan ne varsa,” diye yazmış bu tür şeyler için. “Benim neslimde çok güçlü bir prensiptir, Victor ve Cora için de öyleydi. *İşe yarayan ne varsa kullan.* Giderek daha da farkına varıyorum ki, Feri’ye veya cadılığın diğer ciddi formlarına üye olabilmek için bayağı çalışmam gerekiyor. Sabah kalkıp vahiyler alıp vaftiz olmakla olmuyor bu işler.

Emirleri yerine getirip Karina’ya her hafta yazmaya devam ediyorum. Tayin edilen güne ve saate uyarak tüm çekimserliğimi, utanç hislerimi bir kenara atıyorum ve Karina’dan gelen gerekli düzeltileri ve düşünceleri alıyorum. Bazen çok uzun cevaplar veriyor. Bazı kelimeleri –*Ruhlar, İhtiras, Akıllı, Önemli, Çalışmak, Büyük Erk, Gizemler* gibi– Alman epik tarzında ilk harfleri büyük olarak yazmış. Bana, *Açıkça belirteyim, bunlar çok önemli!* der gibi. Bazı cevapları da “Sürece güven!” veya “Aynen!” şeklinde.

Güvenmem gereken bu süreç, New Age, “kendini tanı” alarm zillerimin çalmasına neden olan kelimeler, terimler ve kişisel deneylerle dolu, ama Karina’nın dolaysız espi anlayışı beni olaya tamamen yabancı kalmaktan kurtarıyor. Bir video klibinde öğrencilerine, “Rahibelik yaparken

araba sigortamızı da ödemek zorundayız, çünkü polis kara kalpli harikâlığını umursamaz,” diyor. Aynı zamanda çoklu kişiliği –sakin bir rahibeden sert bir hocaya, oradan da sinirleri tepesinde bekâr bir anneye geçişi– beni geriyor. Gerektiğinde, bazen uyarıcı bazen de test edici e-postalar göndermeyi ihmal etmiyor.

Ağaçlara sarılan bağışlayıcı cadılık yaklaşımlarıyla tanınan bir grup seçmemeye özellikle dikkat ettim; saygı, ciddiyet ve tam bir odaklanma talep eden bir cemiyetin içinde olmak istedim, her ne kadar eğitim uzaktan yapılsa da. Paganlar ne zaman Ferilerden bahsetseler akla ilk “çetin” kelimesi gelir. Feriler kendilerinden bahsettiklerinde çoğunlukla zor, inatçı, aşırı seksüel, neredeyse hiç toplumsallaşmamış olduklarını vurgularlar. Karina, Ders Bir’de konuyu şu şekilde açıklamış: “Feriler kabileye hem aittirler hem de değildirler, cemiyetin hem bir parçasıdır lar hem de değildirler. Victor’ın bir zamanlar anlattığı üzere, ilk insanlar ısınmak ve hikâyeler anlatmak için ateşin çevresinde toplandıklarında cadılar onlardan uzaklaşır, karanlığın içinde kaybolurdu, amaçları gizemleri anlamak ve onları kabilelerine getirmektir. Bizler de bu kültürün sınırlarında duruyoruz.”

Toplum dışı statüsü her ne kadar romantik bir şekle sokulmuş olsa da, kültürden ayrı durma gerçekliği, şehrin kıyısındaki o kadın olmanın müphemliği çok ürkütücü.

Karina’ya eklektik Vika’yla –daha kapsamlı gelenekle– hiçbir bağlantım olmadığını bildiğimi, çünkü beni gayet rahat hissettirdiğini söyledim. Ne istediğimi tanımlamaya en yakın cümle buydu. Ben rahat *hissetmemek*, sarsıntılı bir şekilde inanmaya sevk edilmek istiyordum. Ama bu kendimi en kenara sürgün etmek anlamına mı geliyordu?

Belki de bunun cevabını henüz bilmemem gerekiyordu. Karina, “Sen belli bir sebep için buradasın,” diye yazıyor. “Bu, *düşündüğün* sebep olmayabilir.”

O hissin –o bir tür kişisel rahatsızlığın– tadını Alombrados’ta, Gnostik Ayın’da bir parça da olsa aldım aslında. O günden beri başımın etini yiyor. Mark (ya da Mutlu Köpek) sayesinde, bu işe yeni başlayanların Minerval seviyesine nasıl geçtiklerini öğrendim zaten; başlangıçta üyeliğe alınırken, bu düzene hayat boyu bağlı kalmaya hazır olup olmadığınıza karar veriyorsunuz. Evet, ben Karina’yla çalışıyorum, ama başka ne olabilir ki? Bildiğim kadarıyla, Alombrados bu hafta sonunda “sosyal” bir etkinlik düzenliyor. Kavurucu yaz sıcaklığında mangal yakacaklar. Sorularıma cevap bulma ümidiyle gitmeye karar veriyorum.

Arka bahçeye geldiğimde, bisikletimi ittirerek doğruca Dan’ın yanına gidiyorum; beyaz brandadan bir tentenin altında güneşten saklanıyor.

“Hey, n’aber, güzel bayan!”

Koltuk değneklerini hemen yanındaki taş zeminin üzerine atmış ve bir şezlongun üzerine upuzun yayılmış; boynundaki kurt dövmesi de çok daha belirgin bir halde. Hemen yanında çıplak ayakları ve dar, mor elbisesiyle Sophia var, bana başıyla selam veriyor.

David’i –örgüt başını– bulmak üzere evin içine giriyorum. İnsanlar klima serinliğinin keyfi içinde tabaklar dolusu somon balığı ve kinoa salatası yiyor, mangaldan çıkacak sosisleri bekliyorlar.

Bugün üyelerden, arkadaşlardan ve okült meraklısı ziyaretçilerden oluşan karma bir grup var. Uznea, platin sarısı saçlarıyla çarpıcı bir kadın ve kollarına işlenmiş sihirli dövme sembolleriyle bir okült-motorcu kızı gibi görünüyor. Mücevherat imalatıyla uğraştığını söylüyor. Boynundaki pek çok kolyeden birinin ucunda bir ayının pençe kemikleri asılı. Chris ciddi bir Telema müridi ve üniversitedeki felsefe eğitiminin masraflarını karşılayabilmek için taksicilik yapıyor. Bana bir kadeh şarap uzatıyor ve herkesin sıhhatine içmek üzere kendi kadehini kaldırıyor: “*Nuit!*”

Kekeleyerek ben de aynı şeyi söylüyorum: “*Nuit!*” Acaba bir gün bu sihirli kelimeleri doğal bir biçimde söyleyebilecek miyim?

New Orleans'ta büyümüş olan Lucas'la sohbet etmeye başlıyoruz. Kalın bir sakalı ve iki ön dişinin ortasında “V” şeklinde bir boşluk var. Siyah bir beysbol şapkasını ters bir şekilde giymiş ve tişörtünün üzerine sahte gümüşten örgülü bir kolye geçirmiş. Babası bir kilise rahibiymiş ve büyükbabası ve onun babası da öyleymiş. Neredeyse her sabah kiliseye giderek büyümüş ve şimdi İncil'in tek bir sayfasını bile görmeye tahammül edemiyormuş. Bir zenci gibi görünse de aynı zamanda bir Kızılderili ve Kreole. “Siyah” kelimesinin anlamsızlığı hakkında derin bir tartışmaya giriyor. Tam da genç bir felsefe öğrencisinin aşırı heyecanlı edasıyla konuşuyor. Zeki, samimi ama sadece yirmi iki yaşında.

“Telema'nın spiritüel iddialarına inanmıyorum,” diyor. “Kullanışlı birer araçlar sadece. Bir filozof olarak,” kendine bu unvanı çoktan yakıştırmış, “tarafsız bölgede kalmalıyım.”

Sophia içeri giriyor ve mutfağı geçerek yanıma geliyor. Bir zamanlar bir Ozzy Osbourne turnesine katılarak konser tişörtü satmış, ama heavy-metal geçmişinin gerektirdiğinden çok daha zarif bir kız. Alombrados'taki ilk günlerinden bahsediyor. OTO'ya Josh'la çıkmaya başladığı zaman ilgi duymuş. Bunu gülerek söylüyor, önemli bir hayat kararı için erkek arkadaşı takip etme klişesinin farkında. "Arkadaşlarım bir kült üyesiyle çıkınam konusunda endişelenmişti," diyor. Ama Josh bu konuda çok disiplinliymiş ve Sophia'ya eksiksiz bir sunum sergilemiş. Sophia da kendi araştırmalarını yapmış. "İşin en başından beri inandığım şeyi nihayet *kelimelere dökülmüş* bir halde gördüm," diyor.

Sophia da benim gibi katı bir göçmen ailede büyümüş. Büyükannesi onu Berkeley'de bulunan Meryem Ana odaklı bir Ukrayna kilisesine götürüyormuş, altarın üzerinde Meryem Ana'nın yılan tutan bir resmi varmış. "Orada tek başına, en önde ve merkezde, yanında Hz. İsa olmadan duruyordu," diyor. "Ukrayna'nın uzun bir anaerkillik geleneği vardır, ben buna alışığım."

Bu aşamada o hâlâ acemi bir rahibeymiş, tam atamaya hazırlanma sürecinden geçiyormuş. Bu beni çok şaşırtıyor çünkü bu örgütteki herkesten –Josh hariç– çok daha fazla mevcudiyete ve otoriteye sahip. Onu böylesine hükmedici bir rahibe yapan şeyin ne olduğunu merak ederek ona hiç tiyatroyla ilgilenip ilgilenmediğini soruyorum. Okuldaki tiyatro kolunun yanından bile geçmemiş. Ev yapımı enstrümanlarla gürültü çıkaran bir New Orleans bando takımının geçit gösterilerine katılıyormuş, gösteri dünyasındaki tek faaliyeti buymuş. Dedğine göre, ayindeki mevcudiyetini yılların çalışmalarına borçluymuş.

Komünyonun aşamalarını, el-kol hareketlerini ve gerekli olan gereçlerin kullanımını anlamak için çok çalışmış. En azından bu şekilde –karakterinin dürtüsünü ve arka plan-daki hikâyesini bir aktör gibi çalışarak– rolünü inançla ve ikna edici bir şekilde sunmayı başarmış. Diğer örgütlerden gelen rahibeler olduğunda, onlara ne düşündüklerini sorup gerekli notları almış. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde öğrenmek zorundaymış çünkü Josh'la ilk tanıştığında Gnostik Ayin törenini rahibe eksikliğinden dolayı yapamıyorlarmış. Daha Minerval seviyesine bile gelmeden rahibeliğe başlamak zorunda kalmış. Başka bir deyişle, benden sadece biraz daha öndeymiş, o kadar.

Yine de Alombrados'un birden fazla rahibeye ihtiyacı var, bu iş sadece bir Sophia Şov'dan ibaret olmamalı. Neredeyse her hafta tekrarlanan ayin, tek bir kadının kaldıramayacağı kadar yorucu. Ama bu işe gönül vermek isteyenlerin iki engeli aşması gerekiyor: yılların çalışması ve sürekli değişen bir cemaatin karşısında çırlıçıplak soyunma cesareti. Sophia, "Josh tüm dişi üyelerin bu ayini yapabilecek rahatlığa sahip olması gerektiğini söylüyor, ama ben onunla aynı fikirde değilim. Pek çok cinsel taciz olayı yaşanıyor ve bunu yapanlar örgüt dahilindeki kişiler. Bu işi yapacaksan kendini güvende ve korunmuş hissetmelisin ve bu o kadar kolay olmuyor."

Gruptaki iki kadın bu işe gönül vermeye karar vermiş, şu anda eğitim aşamasındalar. Örgütte önceden hiç kadın üye yokmuş, Sophia erkeklerle bir araya gelerek konuyu masaya yatırmış. "Ne yapacaklarını bilemiyorlardı ve grupta dişi üye olmadığı için bir parça depresyondaydılar," diyor. Her ayinden sonra heavy metal çalınması veya tartışmaların *bağırarak* yapılması da kadınları çekmek için

pek yardımcı olmuyormuş. Ayrıca, gruba ne zaman çekici bir kadın gelse herkes üzerine çullanıyormuş. Şu anda yirmili ve otuzlu yaşlarda olmak üzere beş kadın üyeleri var.

İkinci vakti yaklaşırken, David'i bir köşeye çekip onunla konuşmak istiyorum.

Diğer üyelere kısa süreli bir iş aradığından bahsediyor. Üyelerden bazıları inşaat işçiliği, marangozluk veya garsonluk gibi işler yaparak geçimlerini sağlıyorlar. David ise bir firmada elektrik teknisyeni olarak çalışıyor. Ne söylemem veya ne kadar resmi olmam gerektiğinden emin değilim, ona özel olarak konuşmak istediğimi söylüyorum ve kütüphanenin basamaklarında yan yana oturuyoruz. Her tecrübeli rahip gibi, onu neden köşeye çektiğimi çok iyi biliyor. Söylemeye gerek yok ki hayatımda ilk kez gizli bir cemaate kabul talebinde bulundum.

David gayet sakin ve anlayışlı bir Nashville'li. Bana Minerval'in sadece bir "misafir derecesi" olduğunu hatırlatıyor. Yani, kabul süreci ciddi olsa da derecenin amacı, Telema'yı keşfetmek isteyen meraklılara zaman tanımak, bir sonraki adıma geçmek isteyip istemediklerinden emin olmalarını sağlamaktır. "Minerval derecesinde örgütten istediğin zaman ayrılabilir, OTO ile olan tüm ilişkilerini kesebilirsin," diyor. "Ama birinci dereceye geçersen bize büyü yoluyla bağlanmış olursun ve bu bağ asla koparılmaz. Bu yüzden, neye bulaştığını önceden görmenin faydası var." Bazıları hayatlarının sonuna kadar Minerval seviyesinde kalmayı tercih ediyormuş, bunda utanılacak bir şey yok.

Bir sonraki tekris sınamaları temmuz sonunda, tüm bir haftasonu boyunca gerçekleşecekmiş. "İnsanları dış

mekânlara, bataklıklara çekmeyi tercih ediyoruz,” diyor. “Bu yüzden, eğer şimdi yaparsan çok sıcak olacak.” Yani, yazın en kavurucu döneminde bir Louisiana bataklığında tam bir haftasonu geçirmem gerekiyor. Eğer mevsimin bu dönemini New Orleans'ta geçirmiş olsaydınız, bunun ne kadar zor olacağını tahmin ederdiniz. Ama yine de bir savaş hikâyesi olarak oldukça karşı konulamaz bir fikir. “Ben bu dönemde yaptım ve kolay değildi,” diye devam ediyor David. “Eğer hâlâ burada olacaksan, sonbahara kadar bekleyebilirsin.” Hayır, beklemeye gerek yok. Kendimden şüphe etmeye daha fazla fırsat vermek niyetinde değilim. Bu işte kararlıyım. David bana bir başvuru formu verecek.

Tüm akşamüzeri boyunca aralıklarla yağmur yağdı ve şimdi –hava kararırken– Mark beni arabasıyla eve götürüyor. Eski *Godzilla* filmlerine –orişinal Japon yapımı olanlarına– olan aşkından bahsediyor. Mississippi’de küçük bir çocukken her cumartesi öğleden sonra kiliseden eve gelir ve *Godzilla* filmleri seyredermiş. “Dürüst olmak gerekirse, neden vampirleri bu kadar mesele ediyorlar anlamıyorum,” diyor, son derece ciddi bir yüz ifadesiyle. “Kalplerine kazık çakabilir, zombileri kafalarından vurabilir, kurt adamları da ne kadar korkunç olurlarsa olsunlar gümüş kurşunla öldürebilirler, ama Godzilla... İşte onu durduramazsın. O bir Katrina fırtınası gibidir, doğanın durdurulamayan gücü. İşte bu gerçekten de korkutucu bir varlık.”

Konuşma ayinden açılıyor ve komünyon hakkındaki bir süredir ertelediğim soruyu soruyorum. “Şey, sırası gelmişken, ışık kekleri içinde ne var? *Kanun Kitabı*’nı okudum da... Gerçekten de o şeyleri koyuyorlar mı?”

“Tabii canım,” diyor. “Orada ne yazıyorsa hepsi.”

“Yani... Kan da mı?”

“Tabii canım.”

“Yani... Bir hayvan kanı?”

“Şey, yani öylece süpermarkete gidip bir kilo tavuk ciğeri alıp üzerindeki kanı tavada pişirerek küle dönüştürüp harca katamazsın.”

“Peki... Hiç insan kanı kullandınız mı?”

“Şey... Bazen oluyor.” Kelimelerini dikkatlice seçiyor. “Bazen bazıları kendi kanını kullanmayı da tercih edebilir.”

Çekinsem de soruyorum: “Ya sperm?”

“Şey, evet! Bazen hem erkekten hem de kadından alınan vücut sıvıları kullanılıyor. Biraz Josh’tan, biraz Sophia’dan.” Bir süre sessiz kalıyor. “Bu örgütte çok dikkatli-ler,” diyor Mark. “Kimseyi öldürmek ya da birine malzeme vermek istemezler, bu yüzden işi çok sıkı tutuyorlar. Her şey çıtır hale gelinceye kadar yakılıyor.”

Yani, çok da kurbanlık sayılmayan bir hayvandan alınan kan, rahibin ve rahibenin vücut sıvılarından –erkeğin spermi, kadının âdet kanı⁶³– alınan küçük bir dozla karıştırılıyor. Tiksindirici bir detay ama beni *tiksindirmiyor*. Bilakis, farkına varınca tedirgin olsam da bunu biraz heyecan verici buluyorum; hem heyecanlanıyor hem tedirgin oluyorum. Umarım oluyorumdur! İçimdeki bir parça, *işte nihayet okültün gerçek içeriğiyle karşı karşıyasın* diyor.

63 Sonradan öğrendiğim üzere, âdet kanı tek bir kekin üzerine damlatılıyor, bu kek kül oluncaya dek yakılıyor ve hamurun kalan kısmıyla karıştırılıyor. Keklerin içindeki son kek, yeni bir tanesini yaratmak için kullanılıyor, ta ki sıvıların dozu iyice azalarak sembolik bir hale gelinceye kadar. Bu Alombados yöntemi; farklı OTO örgütleri farklı yöntemlerle farklı malzemeler kullanabilirler.

Belki, büyücülüğün itici bir şey içermesini *istediğim* için böyle hissediyorum, küçük çocuklar bile bunu bekler, içgüdüsel olarak. Büyücülük bana her zaman hakikatin peşinden inatla koşmak gibi gelmiştir –bu takip hayali de olabilir tehlikeli de– ve hakikat çoğu zaman itici bir şey içerir.

Eğer büyücülüğün çekirdeğinin belli bir kısmı zor, ham ve iticiyse, şunu öğreniyorum ki, büyücülük uygulaması her zaman kendini *dengeliyor*, bunu talep ediyor. Tüm Feri büyücülüğü uygulamaları rahibenin *kala* halinde olmasını gerektiriyor; *kala*, Hawaii dilinde “açık”, “affedilmiş” veya “doğru uygulanmış” anlamına geliyor. Bu şekilde, sihirselsel güç temiz bir yerden geliyor, bozuk veya güçsüz olmuyor. Söylediklerine göre, eğer bir insan *kala* halindeyse, tanrılardan istediğini dileyebilir ve ona kavuşabilirmiş. Bu sebepten dolayı, Feriler bu zihin halini koruyabilmek için çok çalışıyorlar, günde birkaç kez *kala* ayini yapıyorlar.

Eğitimim devam ederken ben de nasıl “*kala* yapılacağını” öğreniyorum. Bu basit ayin, Zanaat ve okültle ilgilenmeye başladığımdan beri öğrendiğim en şaşırtıcı ve etkili teknik oluyor.

Karina'nın (ya da videodaki Karina'nın) liderliğindeki ilk ayinimi uygulamaya başlıyorum; isimsiz ve ekran dışı arkadaşlarım da bana aynı anda katılıyor. Kendime bir bardak su dolduruyorum ve mümkün olduğunca tek seferde içiyorum. Hocamın talimatlarını, o yatıştırıcı, saçmalığa gelemeyen, Massachusetts'li kız sesinden dinliyorum. Bardağı elimde tutarken –ve tabii ki derin nefesler alıp verirken– zihnimi kurcalayan bir engele, alışkanlığa, endişe-

ye veya düşünce kalıbına odaklanmam gerekiyor. Kendine güvenen, işlevsel kimliğimin hemen altında yüzen şu histe karar kılıyorum: Ben oyununun ortaya çıkmasını bekleyen bir sahtekârım; yaratıcı bir şekilde (ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok, bu iş hiç iyi değil), mesleki anlamda (ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok, kiramı bir daha asla ödeyemeyebilirim) ve şimdiki kişisel hayatımda (ne yaptığım konusunda hiçbir fikrim yok, çok yalnızım) bir sahtekâr. Bir yazar olabilmek için aldığım risklerin bir karşılığı olacak mı bilemiyorum. Hiç daha istikrarlı bir hayat (yemek ziyafeti verebileceğim kocaman salonu ve kütüphanesi olan bir evde) yaşayabilecek miyim, emin değilim. Eski çılgın erkek arkadaşlarım bana herhangi bir tecrübe kazandırdı mı (umarım kazandırmışlardır) ya da enerjimi tüketti mi (en kötü anlarımda olabilir) söyleyemem. Sanırım bunlar normal şüpheler, ama ne zaman bu korkuların beni kısıkıvrak yakalamasına izin versem, son derece bağışlamaz, acımasız ve yakamı bırakmaya gönülsüz davranıyorlar.

Ama bu sefer karşı koymak yerine, benden isteneni yapıyorum. Korkularımın ve öz-nefretim ben istila etmelerine izin veriyorum. Damarlarının içinden akmalarına, her yanıma nüfuz etmelerine itiraz etmiyorum; onları kollarımın ve yanaklarımın gözeneklerinden taşarken hissediyorum. Korkunç bir his. *Otur onunla*. Dayanılır gibi değil. *Oturmaya devam et*. Midem bulanıyor. Hiç beklemediğim bir şekilde ağlamaya başlıyorum, hıçkırığa hıçkırığa, hiçbir çaba sarf etmeden. Elimde bir bardak dolusu suyla bilgisayarımın ekranına bakıyor ve birisinin bana yardım etmesini istiyorum.

Şimdi dök suya! Bu son derece gerçek, son derece ıstıraplı duyguları suyun içine akıtıyorum, ta ki benden çıkıp

bardağın içine boşalana kadar. Onları zihnimin gözünde sıvı bir zehir olarak görüyorum; kalın, siyah ve yoğun bir tortu haline geliyorlar. Dönüştürüldüğünde ve zehirli bir hale getirildiğinde hayat gücü böyle bir şeye benziyor. İçimdeki kötü his yavaş yavaş kayboluyor.

Ama kirli tortuyu hemen atmayacağız, onu dönüştürüp tekrar kullanacağız. Yıldız Tanrıçası'ndan –her gün dua ettiğim görünmez bayandan– zehirli karışımı berrak bir şeye dönüştürmesini istiyorum. Ricamı ilettikten sonra derin bir nefes alıp önümdeki bardağa odaklanıyorum, ta ki su nurlu bir hale gelene kadar. Artık o kadar ürkütücü değil, o öz-yıkım duyguları artık benim için faydalı bir şeye dönüştüler, kullanabileceğim ve içebileceğim bir şekle büründüler.

Ve bu düşünceler içinde suyu aniden dibine kadar içiyorum.

Yardımları için Yıldız Tanrıçası'na teşekkür ediyorum, gerçi ayin teknik olarak ben tuvaletimi yapıncaya kadar tamamlanmış olmayacak.

Tükendim ama yenilenmiş hissediyorum. Tüm o içinden geçilmez karanlık hisler kayboldu, artık bu her neyi ispat ediyorsa.

Feri eğitimine başlayalı üç ay oldu ve *kala*'dan aldığım kutsal ilhamlara rağmen çıkınaza girdiğimi fark ediyorum. Sözümona kişisel uygulamalarımaya başladığımda şüpheliğimi korumaya devam ediyorum ama bu bile çaba gerektiriyor, hatta bazı günlerde beklediğimden daha çok. Bazen sadece açık fikirli olmaya çalışarak bile kalori yakığımı düşünüyorum.

Her şeyden önce, inançta son derece temel bir öge olan dua konusunda tökezliyorum. Bu işte her gün dua edeceğim nedense aklıma gelmemiştir. Benim şahiden içtenlikle dua etmem mümkün mü? Benim kişiliğime ne kadar uygun? Tüm hayatım boyunca nefret ettiğim bir şey oldu. Neden ona bu kadar karşıyım? Dua ettiğimde içimdeki bir ses, duanın sadece enayilerin, cahillerin ve zayıfların işi olduğunu söylüyor (Feri duaları sadece bu dünyayla ilgili umut dolu beyanları değil, ahiret hayatına dair niyazları da içerir ki bu da Katolik Kilisesi'nin imkânsız kabul edeceği bir durumdur).

Tökezliyor, çekiniyorum. Bu kadar basit bir şeyin başıma geleceğini tahmin etmemiştim; eğitimime sadık kalamıyorum, içimdeki o kalıtsal direniş buna engel oluyor. Tuhaf davranmaya başlıyorum, pek çok açıdan lisedeki o özgüvensiz kıza dönüşüyorum. Her sabah Yıldız Tanrıçası'na dua etmem gerek ama şiştim artık. Ya da yoruldum veya çok yorulmuşum. Sonra yaparım diyorum, kutsal ilham geldiğinde hallederim; birkaç sayfa yazdıktan, bir iki e-posta gönderdikten, duş alıp daha güzel bir kıyafet giydikten ve daha güzel siyah bir mum satın aldıktan sonra. Kim bilir, eğer kaliteli kumaştan imal edilmiş bir rahibe cübbesi alırsam, *işte o zaman* bu işi daha doğru yapmış olacağım. Kendimi biraz daha yetiştirdiğimde veya daha az aşağılık bir sahtekâr gibi hissettiğimde dua ederim. Aynanın karşısında kendimi çok daha sık inceliyorum ve her seferinde bir kusur buluyorum. Artık yaşımı gösterdiğimden son derece eminim (göstermiyorum). Beynime özgüven duyguları gönderen serum torbası artık tamamen boşalmış gibi, borusu çoktan büzüşmüş.

Benlik bilincimi yitiriyorum. Ya o ya da her türlü çatlak ve zayıflık yüzeye taşıyor, birer sivilce gibi beliriveriyor.

Acaba bir sonraki adım daha yeni, daha temiz varoluşsal bir cilt olabilir mi? Gnostik Ayin'deki şu sözü hatırlıyorum: “Bedenimde tanrılara ait olmayan tek bir parça bile yoktur!” Bir tanrılar koleksiyonuna gerçekten inansam bile bu ifade bana mantıklı geliyor mu? Eğer gerçekten varsa-lar, benim hakkımda ne düşünüyorlardır acaba?

Nihayet, haftalık mesajlaşmalarımdan birinde, şüphe-lerimi Karina'ya itiraf ediyorum. Cevabı karşısında, nor-malde tepemi attıracak olan çaresizlik duygusu yerine derin bir huzur hissediyorum. Bana bu yabancı dünyaya karşı duyulan güvensizliğin ve karşı koymanın tüm Feri öğrencilerinin tipik bir davranışı olduğunu söylüyor. Aynı zamanda, o sert ama sevecen öğretmen tonuyla, beni he-men uyarıyor: “Ama tökezlemen ve yoldan çıkma arzunu hoş görmemi, bu işten vazgeçmek için bir bahane olarak görme.”

“Kendini özgüvenli biri olarak tanımlasan da özgüven ve özsaygı çok ayrı şeylerdir,” diye devam ediyor. “Kendine çok güvenen ama hiçbir saygısı olmayan bir sürü uyuşturucu müptelasıyla karşılaştım.” Bana ergenlik çağımdaki takıntılarım ile ilgili ne düşündüğümü soruyor: Onları geride bırakıp aştım mı yoksa sadece ileriye mi ittim? “Feri eği-timinin başlangıç aşamalarında, unutulmuş, inkâr edilen, bir kenara atılan ya da çarpıtılan tüm o yerleri tekrar gözden geçirme ve düzeltme fırsatı yakalayacaksın,” diye devam ediyor. “Bunu gerçekleştirmen bir hayat boyu sürebilir; sonuçta, Olduğumuzu Sandığımız Kişi batağına saplanma-mız uzun yıllar aldı ve ondan sadece birkaç hafta veya ay içinde kurtulabileceğimizi düşünmek abartılı olur.”

Olduğumuzu Sandığımız Kişi. Fotoğraf sanatçısı Dia-ne Arbus'un “niyet ile sonuç arasındaki boşluk” hakkında

söyledikleri aklıma geliyor: “Hakkında bilinmesini istediğin şeyler ile hakkında bilinmesine mani olamadığın şeyler arasındaki” noktadır. Sanatçının fotoğrafları bu boşluk içinde yaşamakta ve her şeyi tüm çıplaklığıyla yansıtmaktadır. O zaman kimdir bu asıl “sen”? Buna kim karar verir? Özne mi yoksa gözlemci mi? Hatta tüm bunları temizlemenin, o yapmacıklık katmanını ve kendimiz hakkındaki dengesiz varsayımları ortadan kaldırmanın bir *yolu* var mı? Bunun bir yolu olsa bile bu katmanın altında ne bulacağız? Sen kimsin, sen kimsin, sen kimsin? Karina’nın dediğine göre, Feri bu son derece temel soruyu hiç durmadan sorarmış –bazılarımız bunun cevabını bulabilmek için bir ömür harcıyor– ama bu tür bir soru aynı zamanda felç edici veya sinir bozucu olabilirmiş. Bu sorunun üzerinde fazla durmak duygu, kişisel kafa karışıklığı ve kırılanklık dolu derin bir kuyu açmak gibiymiş. Kaliforniya’daki o çiftlikte, Hawaii kıyafetleri içinde, Othniel’le olan sohbetimi hatırlıyorum; derinlere inen, kendini ifşa etmeyi talep eden başarılı psikoterapilerin veya kült ayinlerinin tonuyla konuşmuştu: *İçini boşalt! Kendini sahte egondan ve kimliğinden özgür kıl!* Anlaşılan o ki bu aynı zamanda büyüünün membası. Birkaç ay önce hiçbir ilgim olmayan bir şeye bel bağlamakla güçleniyor muyum yoksa zayıflıyor muyum, emin değilim.

Ama peki kim bu her gün iletişime geçmem gereken Tanrıça? Bir tanrıyla düzenli (hatta tek bir kez bile) konuşma fikri benim için son derece tuhaf bir kavram. Dahası, bir Yıldız Tanrıçası ile Latin Katolik ve Yunan Ortodoks geçmişim arasında ne tür bir bağ olabilir? Karina bir sonraki e-postasında beni nazikçe tersliyor: “Bu kulağa hoş gelmeyebilir ama ben yine söylemek zorundayım: Bir anaokulu öğrencisi gelecekte hangi üniversiteye gideceğini

veya hangi kariyer yolunu seçeceğini dert etmez. Sayı saymak ve alfabeyi öğrenmekle meşgul olur. Bu yüzden, ne tür bir uzman olacağını veya cadılığın hangi tarzına ayak uyduracağını şimdiden kestirmeye çalışma. Ne olacağın, benliğinin içinde saklı. Senin görevin şimdilik o benliği açığa çıkarmak.”

İşte yine “gerçek ben” hayaletiyle karşı kaşıyayım. Yetişkinliğimin getirdiği tüm yükü üzerimden atıp çocuklaşmam, hatta anaokulugünlerime dönmem gerekiyor. Böylece alfabemi tekrar öğrenip, hakkında hiçbir şey bilmediğim gerçek kimliğimin örtüsünü kaldırmalıyım. Sürekli yerleri temizliyor, klozetten aşağıya amonyak döküyor, dini kokulu tütsüler yakıyor, bedenimi kırılmamış yumurtayla ovuyor, her gece başucumda bir bardak suyla uyuyor (içmek için değil!), gömleğimin içine nazar boncuğu takıyor, her sabah siyah bir mum yakıp Yıldız Tanrıçası'na seslenerek derin bir *mana* çekiyor ve bu işin sonucunun yeni edinilmiş tiklerle ve batıl inançlarla sonuçlanmayacağını ümit ediyorum. Yoğun bir kişilik krizine girmeden, büyücülüğümü inşa edebileceğim daha temiz, daha güçlü bir benliğe sahip olmayı arzuluyorum, çünkü bu fenomeni daha fazla merak etmek istemiyorum, bu yüzden kendimi içeriye girmeye zorlamalıyım.

Ama Yıldız Tanrıçası ve haklarında henüz bir şey öğrenmediğim diğer Feri tanrıları konusuna dönelim. Amerikan paganizminin en esrarengiz yanlarından biri, birden fazla tanrıya ve tanrıçaya ibadet edenlerin çoğunlukla orta sınıf Amerikalılar olması; biz büyük ölçüde Hristiyan bir kültürüz ve bu da *tek* bir Tanrı anlamına geliyor. Bunu unutmamak iyi olur! Dolayısıyla, oldukça laik bir düzende yetişmiş olmama rağmen, kendi tanrılarınızı ve tanrıçala-

rınızı seçebilmeniz –ya da onların sizi seçmelerine izin ver-
rebilmeniz– benim için çok tuhaf. Amerika’da bir panteon
yok. Amerikan tanrılarımız da yok, sadece Tek Tanrı’nın
farklı versiyonları var, en azından çoğunluk buna inanma-
mızı istiyor. Ama bizim cadılarımız buna katılmıyor, bizim
cadılarımızın seçim şansı var.

Bir din alışverişi çıkmış olmanın fikri bile beni utan-
dırıyor ve kafamda bir ton sorunun oluşmasına neden
oluyor. Bir tanrıça sizinle nasıl temasa geçer? Omzunuza
vurup onunla işbirliği yapmak isteyip istemediğinizi mi
sorar? Yapacak daha iyi işleri yok mu bunun, neden za-
manını sizinle harcasın? Hem onun var olduğundan na-
sıl emin olabilirim? Feri eğitimimde öğrendiğim üzere,
bir tanrıyla, tanrıçayla ya da bir tanrılar ordusuyla gerçek
ve yapmacık olmayan bir ilişki kurabilmem için zihinsel
seviyeden daha üst bir seviyede bağlantıya geçmem, suç-
luluk hissinden daha ulvi nedenler seçmem gerekirmiş.
Bir bağ beni o varlıklara içgüdüsel ve ilkel bir seviyede,
beynimin artık erişemediği veya inkâr ettiği ya da zekice
çözemediği bir seviyede bağlamalıymış.

Şaşırtıcı ama evrenin merkezinde sakallı bir İsa Mesih
yerine bir kadın tanrı olduğu fikrini kabullenmem çok zor.
Neden dişi tanrı fikri bana hâlâ saçma bir hippie inanışı gibi
geliyor? Dişi bir tanrıya ibadet etmek istemem çok daha
doğal olurdu çünkü onunla aynı *demografi* içindeyim. Tu-
haf ama sanırım tanrılara bakış açım oldukça cinsiyetçi.
Katolik düzenin azizelerine ve Meryem Ana’ya büyük bir
hayranlık duyuyorum ama gizemli evrenin tepesinde du-
ran dişi bir varlık fikrine güvenemiyorum, elimde değil.
Bu imge, eril bir Süper Tanrı’nın yeri göğü inleyen, epik ve
Germen otoritesini yansıtmıyor. Nasıl bu şekilde düşün-

bilirim? Çocukken Hristiyan ana akımdan ve Tanrı, Baba ve Oğul kavramından bu kadar çok mu etkilendim?

Bununla birlikte, Karina'nın hafif cezasına rağmen, diğer insanların fikirlerini ve inançlarını bir araya getirmekle geçen birkaç yılın ardından, kendim için iki dişi tanrı adayı arasında kararsız kaldım: Bir tarafta Nuit, diğer tarafta Hekate var. Bunlar şeffaf beyaz cüppelerle gelmiyorlar; bu tür bir göksel varlık, insan suretindeyken bile benim yakınlık kurmadığım dişil bir tabiattan kaynaklanıyor. Eğer bir tanrıçaya içtenlikle dua etmeyi başarabileceksem, onun güçlü, karanlık ve karmaşık olmasını tercih ederim; hem hafif hem sert, hem iyi hem kötü, hem affedici hem de gerektiğinde saldırmaya hazır olmalı.

Size iki portre ya da (daha yüce bir ifadeyle) tanışma profili sunayım, gerçi kimi seçeceğime hâlâ karar veremedim.

Nuit. O benim zihnimde zarif, sessiz ve biricik sonsuz uzay, gece yarısı maviliğinde bir karanlık ve sakinlik. Ne de olsa adı Fransızcada “gece” anlamına geliyor. Yıldızlarla kaplanmış siyah çıplak gökyüzü. Eski Mısırlıların inancına göre, güneş (Ra) battığında Nuit'nin ağzına giriyor. Ve gecenin bittiği şafak vaktinde, Nuit yıldızları yutarak gün vaktine yer açıyor ve Ra onun içinden doğuyor. Nuit aynı zamanda ölüm. Bir firavun öldüğünde önce Nuit'nin bedenine giriyor ve Nuit onu tekrar hayata getiriyor. Sakin, kara, biricik ve hayata getirici. Telema müritlerine göre, o hepimizin bir parçası olduğumuz muazzam bir çember; çapının büyüklüğünü belirlemek imkânsız ve merkezi her yerde. Adı *boşluk* veya *kaos* anlamındaki *Nu*'dan geliyor ve her şey ilk kez bu kaosun içinden yükseldi.

Mısır'ın en önemli tanrılarına hayat veren Nuit'ydi: ölümlerin ve ahiretin tanrısı yeşil derili kadim Osiris; kardeşini

acımasıza öldürten uzun burunlu, canavar kafalı fırtınalar tanrısı Set; Osiris'in cesediyle sevişerek sihirli bir şekilde Horus'a gebe kalan kusursuz anne figürü, doğa tanrıçası ve kız kardeş-eş İsis. Cinayete meyilli ensest melodramları ile bu şaşırtıcı varlıkların tümü Nuit'ye dayanmaktadır.

Telema'nın kutsal kitabı olan *Kanun Kitabı*'nın birinci bölümünün konuşmacısıdır. "Ben sizin hem üzerinizde hem de içinizdeyim, benim coşkum sizin içinizdedir," demiştir. Ondan Uzayın Kraliçesi olarak bahsediliyor ve onun için "Her şeye dokunan, her şeye işleyen parlak mavi alev, zarif ellerini kara dünyanın üzerine koyarak kıvrak bedeniyle aşk için eğilmiş," diye yazılmış ve "günbatımının mavi kapaklı kızı" ve "şehvetli gece semasının çıplak parlaklığı" gibi övgülerle devam edilmiş.

Nuit bizlere farklılıkların ve bölünmelerin sadece bütünleşmenin sağlanmasının keyfi için var olduğunu söylüyor ve şöyle devam ediyor: "Çünkü ben aşk ve bütünleşme şansına bölündüm. Dünya bu şekilde yaratılmıştır; bölünmenin acısı hiçbir şeydir, çözülmenin sevinci ise her şey."

Bazı okültistler ve cadılar Nuit'yi Feri ve tören büyücülüğünün kesiştiği noktada dururken görüyorlar. Bir tür melezleme olarak: Yıldız Tanrıçası Nuit. Belki de bu imaj vasıtasıyla Feri'ye girecek ve bu yabancı görünümlü Yıldız Tanrıçası'nın beni cezbeden bir tecessümünü görebileceğim. Nuit'ye indirgenmiş bir üçgen görüyorum ve zihnimde üçgenin tam ortasına parmağımı yerleştiriyorum. Ölüm, Uzay ve Kaos. Belki onu sevebilirim: Uzay Kraliçesi.

Hekate de var tabii.

Yeraltı dünyasının –Ölüler Diyarı'nın– tanrıçası. İlişkileri Nuit'ninkine kıyasla daha spesifik ama aynı ağırlığı

taşıyor. O, kavşakların ve öte tarafa geçişlerin tanrıçasıdır; anahtarların, sınırların ve geçitlerin de. O, dünyalar arasında bir perdedir, eşikte bekleyen kara ruhtur. O aynı zamanda ateşin, ayın, sihrin, büyücülüğün ve nekromansinin de tanrıçasıdır. Vikanlar onu cadıların tanrıçası olarak kabul eder ve *bakire*, *anne* ve *kocakarı* üçlüsünün tek bir bedeni olarak görürler. Adı Yunancada “irade/buyurmak” anlamına gelen kelimedenden türetilmiştir ve Telema’yla mükemmel bir uyum içindedir, tam da büyücülerin tanrıçasına yakışacak mükemmel bir isimdir.

Argonautika adlı Yunan şiirinde Jason, Hekate adına bir adak ayini uygular; kurallarını kendi rahibesi Medea’dan öğrenmiştir. Gece yarısı bir ırmakta yıkanır, siyah bir cüppe giyer ve dişi bir koyunun boğazını kesip kanını, kendi kazdığı bir çukurun içine akıtır. Ardından çukurun yakınındaki bir odun yığınının üzerinde hayvanın tamamını yakarak adak sürecini tamamlar. Sonra da hiç arkasına bakmadan oradan uzaklaşır. (Sonuçta Medea da Hekate aracılığıyla Jason’ı *lanetlemektedir*.) Romalı yazar Vergilius’un yazdığı *Aeneis* destanında, bir Sibylla (kâhin rahibe), Aeneas’ı ölümlere hükmeden yeraltı tanrısı Hades’in yanına göndermek için nekromansik bir ayin uygular. Olay destanda şu şekilde açıklanmıştır: “Sibylla önce dört adet siyah derili öküzü sıraya dizdi ve her birinin alnına iştret şarabı döktü. Sonra hayvanların kaşlarının arasındaki tüylerden kopararak bunları başlangıç adağı olarak alevlerin içine attı, bir yandan da cennet ve cehennemin güçlü hâkimi Hekate’ye seslendi.”

Daha sonra hayvanların boyunları kesiliyor, kanları bir testi içinde biriktiriliyor ve onlar da bir sunağın üzerinde yakılıyor ve destan şu şekilde devam ediyor: “Ama dinleyin!

Şafak vakti söker sökmez yeryüzü (zemin) homurdanmaya başlıyor, ağaçlı tepeler sarsılıyor ve yarı aydınlığın içinde kurtların uluması duyuluyor. Tanrıça Hekate geliyor!”

Ne hikâye ama! Tam bir aksiyon! Her zaman pasif, dingin, asla öfkelenmeyen ve araya girmeyen Sonsuz Anne figüründen çok daha sert ve gürültülü. Bazen çarpık suratlı acımasız bir kocakarı, bazen de inanılmaz derecede güzel. Ama heybetiyle her zaman dehşet saçar. Üç katlı (bölümlü veya parçalı) ya da hatta üç kafalı bir hayalet olarak da belirebilir. Ama buradaki “üç” kavramı Hristiyanlıktaki teslis (Baba, Oğul, Kutsal Ruh), Feri’nin üç ruhu veya Hades’in nöbetçi köpeği üç başlı Kerberos kavramlarından çok uzak. Kocaman bir köpeğin uluduğunu duyarsanız bilin ki Hekate yaklaşıyor. Hatta onun adına ve şerefine köpekler kurban edilir ve kanları içilirdi. Yunanlılara göre porsuk ağacı da tanrıça için kutsal. Ona tapan rahibeler, adına kurban edecekleri öküzlerin alınlarını önce akışkan kırmızı dutlarla süslerlerdi.

İster Nuit’yle çalışayım ister Hekate’yle –ya da başka bir tanrıyla veya hiç kimseyle– baskıyı ortadan kaldıracak bir yol buldum; şunu keşfettim ki bu işin çözüm yolu, her şeyi –tanrıları, ayinleri, ilâhileri– beni sonuca ulaştıracak birer alet gibi kullanmaktan geçiyor. Kendimi bu dünyaya açabilmek için zihnimle bir tür oyun oynamalıyım. Bazı okültistler ve paganlar tanrılara bile inanmıyor. Onları büyü yapmalarına yardımcı olmaları için, güçlü, ilkel ve gayet insani birer psikolojik dürtü olarak kullanıyorlar. Kabaca söylersek, kendilerini hipnotize ediyor, evrenin daha büyük güçleriyle bağlantılı olduklarına inandırıyorlar. Onlar için bu güçler doğaüstü de olabilir, henüz bilimin çözemediği tamamen fiziksel varlıklar da. Bazıları tanrıları ve

tanrıçaları Carl Jung'un analitik psikoloji akımındaki arketipler olarak görüyor; buna göre bu ilâhi varlıklar, çoğumuz için güçlü dürtüler barındıran kolektif bir mitolojiden ortaya çıkıyor.

Alombrados'ta tanıştığım David, tanrıları arketipler olarak görüyor. "Bunu Crowley'nin kendisi açıkladı," demişti bana. "Deneysel olarak ispat edemediğin sihirli şeylerin hiçbir değeri yok. Crowley, Gnostik Ayin'i sadece bilime inanan materyalistler de tanrılara inansın diye yazdı: Babalon'a ibadet edersin ama bu sadece belli güçlerin bir temsilinden ibarettir."

Bununla birlikte şunu da kabul ediyor ki, sekiz yıl boyunca bunu yaptıktan sonra, artık havalı bir pragmatist değilmiş.

"Oralarda *bir şey* var. Ama ne ya da kim olduğunu veya nasıl iş gördüğünü söyleyemem."

Morpheus ve Morrigan

Tanıştığımızdan bu yana geçen birkaç yıl içinde, Morpheus, kendi tanrıçasıyla çok daha yakın bir ilişki içine girdi. İlk tanışmamızda ona karavan yatak odasında sessiz bir adakta bulunmuştu. Sonra tanrıçasıyla olan çalışmalarını istikrarlı bir şekilde büyüttü; özel bir sunaktan Stone City'nin yüksek tepelerine, oradan da San Jose'deki bir otelin yüzlerce cadıyı ağırlayan büyük toplantı salonuna. Morrigan'ın pek çok ismi var: Morrígú, Yüce Kraliçe, Hayalet Kraliçe, Badb Catha, Savaş Kuzgunu. Morpheus onların adını telaffuz ettiğinde her biri gerçek bir gücün, elle tutulur ve sarsılmaz bir gücün adıdır.

Morrigan, müritlerinden radikal bağımsızlık ve öz-farkındalık talep ediyor, rahibeleri buna "egemenlik" adını veriyorlar. Santa Clara County'ye olan bir sonraki ziyaretimde, Morpheus'un bu konuda ciddi adımlar atmış olduğunu gördüm. Shannon'la birlikte geçirdiği on beş yılın ardından ona boşanma davası açmış ve Stone City'nin geleceği hakkında herhangi bir fikri yok. Issız bucaksız bir diyardan en yakın yerleşim birimine taşınmış; Livermore, oldukça muhafazakâr bir yörekent ve şarapçılık bölgesiy-

le bir nükleer santralin ortasına sıkışmış durumda. Morpheus'un bir önceki yıl PantheaCon toplantısında Morrigan için düzenlediği ayin, ilginç olayların gelişmesini ve en son kongrede doruk noktasına ulaşmasını sağlamış; bazı yabancılar Stone City'ye gelerek Yüce Kraliçe tarafından ziyaret edildiklerini söylemişler. Böylesine güçlü bir yansımanın izinde, yüzlerce insan (ben de dahil olmak üzere) o gece yemin etmiştik. Bu olay, Batı Sahili'nde yaşayan paganlar arasında bol bol konuşulmuş. Morpheus, nihayet ve tamamen, kendini savaş tanrıçasına adanmak üzere görevlendirildiğini hissetmiş ve bu dönemde, bu dini görevinden ilham alarak bir şiir yazmış. Şiirin bir kısmı şu şekilde:

Ben tamamen seninim.

Ben senin silahınım.

Ben tamamen seninim.

Ben senin kalkanlı savaşçınım.

Kılıçla birlikte PantheaCon'dan eve döndüğünde, onu Morrigan için kutsadığı tepeye götürmüş, ama bu sefer krema ve bira dökmek yerine bir gece ve bir günlüğüne kılıcını orada bırakmış; tüm o vaatlerin enerjisinin toprağa karışması için.

Mesajın işte tam bu sırada geldiğini söylüyor: *Bana kılıcı getirdin ve çok geçmeden savaşçılar getireceksin, zaman yaklaşıyor.* Morrigan ondan bir ordu kurmasını istiyormuş ve bu talep Morpheus'u çok korkutmuş. Mesajın anlamını deşifre etmeye çalışırken küçük bir deney başlatmış. Karate eğitimi almaya başlamış ve söz konusu tanrıçayla uyumlu olan birkaç rahibeyi de -Thorn ve Sharon dahil-

yanına almış. Kuzgun Soyu adında bir “mukavemet ağı” oluşturmuşlar ve hayatta kalma ile hafif dövüş eğitimlerine katılmışlar.

Daha yakın bir zamanda, Morpheus, tıpkı Victor Anderson gibi görüntüler görmeye başlamış. Morrigan’la ilgili geçmiş bir hayatı ifşa ettiğine inanıyor. “Her zaman, belli bir dozda şüphecilik barındırmaya çalışırım,” diyor. “Ama son derece eminim ki, geçmiş hayatımda da, Galya’da ona bir hayat boyu hizmet ettim.” Demir Çağ ile ilgili araştırmalar yaparken, Galya’nın bin beş yüz yıldır ölü olan kadim Kelt lisanıyla karşı karşıya gelmiş ve içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetmiş. Galya savaşları ile Galya’nın Romalılar tarafından alınışına karşı belli bir duygusallık yaşamış. Roma İmparatorluğu’na asimile edildiği dönemde Galya’da yaşamış olduğuna inanıyor artık. Oradan da İngiltere’ye geçmiş ve Keltik kabile kraliçesi Boudicca’nın acımasız isyanına katılmış. Şimdilerde Galya dili eğitimi alıyor ve arada bir Facebook’ta da Galya dilinde yorumlar yapıyor (bir durum güncellemesinde “*Desu ni ís Bodúa!*” yazdığında web sitesinin müşteri profil algoritmasını tamamen bozmuş olmalı). Tanrıçasının ana dilini kullanmak ona yapılan bir adak sayılırmış. “Bu onun için bir hediye,” diyor. “Herhalde uzun bir süre kimse ona bu dilde konuşmamıştır. Ayrıca Galya dilindeki her kelime kulağa hoş ve sert geliyor.”

Morrigan farklı şekillerde ortaya çıkabiliyor: ayinlerde çılglık atan İrlanda ölüm perisi, ağzı kana bulanmış yaşlı bir kocakarı veya siz yatakta yatarken göğsünüze tüneyeerek nefes alıp verişinizi zorlaştıran siyah bir figür olarak.⁶⁴ Morrigan, Tuatha Dé Danann (İrlanda tanrıçaları) hakkın-

64 Bu tanıma uygun tanınmış bir halüsinasyon şekli var ve adı “gece kocakarısı.”

daki İrlanda mitlerinde de boy gösteriyor. Genellikle, kızıl saçları ve kan kırmızısı peleriniyle, savaş alanına kan ve ateşten oluşan fırtınalarla dolu yağmurları gönderen haliyle betimleniyor. Morpheus onu ürkütücü bir kocakarı olarak da görmüş, ama genellikle güç, şimşek ve kuzgunlarla dolu peleriniyle heybetli bir kraliçe gibi belirliyormuş. Sanırım o akşam DoubleTree otelinde gördüğüm tanrıça buydu, arkadaşım *onun* ruhunu bedenine davet etmişti. Tanrıça, kükreyen varlığıyla meydan okuyarak hepimizi devasa bir kılıcın altında yemin etmeye çağırıyordu. O –ya da o olarak Morpheus– bela istemeyeceğiniz türden bir tanrıça!

Morpheus, gürültülü kahkahası ve kocaman gülümsemesiyle neşeli bir kadın –bir ayinde olmadığı sürece, göz korkutucu rahibe imajını uzun süre koruyamaz– ve bu çılgılık atan savaş tanrıçasıyla olan beklenmedik ilişkisini deşifre edebilmek için oldukça uzun bir zaman harcamış. Stone City'ye daha önce yaptığım bir ziyaret esnasında, Morpheus bana kendi yapmış olduğu bir yağlıboya tabloyu göstermiş ve bu “*Morrigan*” demişti. O dönemde bu bana hiçbir şey ifade etmemişti çünkü pagan tanrıları veya tanrıçalarının isimlerinden fenalık gelmişti. Ama görüntüsü her zaman zihnimin en ön sıralarında yer aldı; uzun kızıl saçlı, kırmızı pelerinli bir kadın, taştan bir geçidin –tıpkı Morpheus'un Taş Çember'inde olduğu gibi– yanında duruyor. Geçidin diğer tarafında, bir kan gölünün içine diz çökmüş olan suratsız ve gizemli bir figür var. Hem onun hem de Morrigan'ın üzerinden kanatlı, yaşlı bir cadı uçuyor, pençe şeklindeki elleriyle insan kafaları taşıyor. Onun da üzerinde, başlıklı bir savaşçının resmi var; taş grisi yüzlü devasa kadının uzun saçları rüzgârla dalgalanıyor ve uçlarından düzinelerce kuzgun uçuyor. Morpheus

bu tabloyu İkinci Dünya Savaşı sırasındaki muhabirlerinin haber kayıtlarını dinleyerek yapmış; saatler süren makineli tüfek, patlayan bomba ve çığlık atan asker sesleri eşliğinde Morrigan'ı düşünmüş.

Vanthi'nin –Morpheus'u 2000 yılında üyeliğe alan cadılar meclisinin– Morrigan'la 70'li yıllara dayanan bir ilişkisi varmış. Morpheus, Feri geleneğine karşı güçlü ve manyetik bir çekim hissetse de, beraberinde neler getireceğini tahmin edememiş, öfkeli bir savaş tanrıçasıyla sihirli bir ittifak kuracağını hiç düşünmemiş. Vanthi çemberinde Yüce Kraliçe ile yapılan birkaç sihir işbirliğinin ardından Morpheus ne tür bir güçle karşı karşıya olduğunu öğrenme ihtiyacı hissetmiş. Geleneksel biri olmadığı açıkmiş ve o güne kadar özgürlüğü için pek çok kez savaşmış; kendini okülte vermiş, adını değiştirmiş, liseyi terk etmiş ve gizemli bir cemaate yazılmış, ama yine de kendini tipik bir hippi gibi görmekten vazgeçememiş, Kraliçe'nin gaddarlığı ve beraberinde getirdiği kıyını da rahatsız edici bulmuş.

Ama ona çoktan bağlandığı için, kendini Morrigan'ın tabiatını daha iyi anlamaya adanmış. Onun bir resmini çizip heykelini yapmış ve ona Stone City'deki tepede düzenli olarak adaklarda bulunmuş. Ayrıca tanrıçanın (Galya dilini öğrenmek gibi, ona bir hediye olarak) içine girmesine izin vermiş, bu amansız öfkeli varlığa karşı şaşırtıcı bir empati kazanmış. Ve nihayet, Kraliçe'den kendi doğasını açıklayan bir mesaj almış: O bir savaş kışkırtıcısı değil, ölüm sürecindeki bir parçamızmış, işte bu yüzden kana karşı bu kadar büyük bir iştahı varmış. Sürekli bir kuzgun veya karga –leş yiyicileri– kılığına girerek hayattan dökülenlerle besleniyormuş; insan bedeninden geçerek dışarı çıkan hayatları tüketiyor ve onları öteki tarafa tükürüyor-

muş. Hekate'de olduğu gibi, örtüyü bu tanrıça aracılığıyla geçiyormuşuz.

Ama hepsinden önemlisi, Kraliçe, egemenliğin doğaüstü bir şampiyonu; mutlu olma, kendi sevgililerinizi ve tanrılarınızı seçme ve kendi hayatınızı yönetme hakkınızı savunuyor. Ana kural olarak, özgürlüğünüzü *siz* seçiyorsunuz. Özgürlükleriniz tehdit altına girdiğinde ortaya Morrigan çıkıyor. Morpheus'un yalın deyimiyle, "Bir şeye değer vermek, onu korumaya gönüllü olmaktır, değil mi? Bu bağlamda, savaşçılık bir yaşam biçimi haline geliyor."

Oakland Havalanı'na iniyorum, Morpheus ve yeni (hem de çok ciddi) oynaşı Moon tarafından karşılanıyorum. Morpheus, valizimi Moon'un arabasının bagajına koymama yardımcı oluyor; içerisi ortaçağ tarzı kör kılıçlar, ahşap mızraklar ve koli bantlarıyla dolu. Tüm bu silah koleksiyonu yeni bir gelişme.

Aracı Moon kullanıyor; uzun boylu, çenesi köşeli tipik bir Anglosakson yakışıklısı, gözlerinde Morpheus'unkinden daha nazik bir ifade var, hatta ürkek bile denebilir. Morpheus iki koltuk arasından bana doğru eğiliyor ve son haberleri veriyor. Geçen görüşmemizden beri, Yaratıcı Anakronizm Cemiyeti'ne katılmış; bu otuz bin üyesi olan bir grup ve Ortaçağ Avrupa kültürünü ve savaşlarını yeniden oluşturuyorlar. Ön koltuktaki çift, bir "savaştan" henüz dönmüş. Savaşa iki yüz "savaşçı" katılmış. Moon bir gazi ama bu Morpheus'un ilk "lisanslı savaş" tecrübesiymiş ve savaş alanındaki ilk saatinde tepelenmiş; sert çelikten imal edilmiş yeni savaş başlığına keçeli bir mızraktan çok güçlü bir darbe alarak yere düşmüş. Şu anda

vücudunda ezikler, çenesinde de olay yerinde dikiş atılmış bir kesik var.

“Hastaneye gitmek istemedim,” diyor ısıltılı gözlerle. “Savaşmaya devam etmek istedim.”

Çenesinin altında kıvrılan mor renkli eziği kapatabilmek için fondöten sürmüş, iki parmağında yara bandı var. Bana, akıllı telefonunda, Moon’un savaş sonrasında çektiği fotoğrafını gösteriyor. Bol güneşli bir Kaliforniya günü. Yemyeşil çimler, masmavi bir gökyüzü. Morpheus, saçlarını örgülü bir biçimde tepede toplamış ve kan içindeki tünüğünü göstererek keyifle gülümsüyor.

Moon bizi arkadaşları Meliny’nin Livermore’daki evine bırakıyor. “Kedileri seviyorsundur umarım,” diyor gülererek. Morpheus, Stone City’den taşındığından beri bu evde, herhangi bir kira ödemediği yaşıyor.

Ahşap duvarları dış cephe sıvasıyla kaplanmış, tek katlı, mütevazı bir Kaliforniya eviyle karşı karşıyayım, ön cephesine içi boş saksılar dizilmiş. İçeriye girdiğimde ortama kedilerin hâkim olduğunu görebiliyorum; her taraf, keyfe keder gezinen evcil ve yabani kedilerle dolu. Toplam on iki tane. Ziggy, Tupac, Girlie ve Wednesday gibi isimleri var. Çeşitli rafların ve tezgâhların üzerine su kapları yerleştirilmiş ve halının üzerinde kuyruğunu sallayarak dolaşan oyuncak bir fare var.

Stone City’nin müdavimlerinden olan Meliny ellili yaşlarda sahte bir sarışın, yakınlardaki bir laboratuarda çalışıyor. Üniversitede biyoloji eğitimi almış, geçenlerde kimya üzerine yüksek lisans yapmaya karar vermiş. İkram ettiği birer bardak kırmızı şarabı alıp etrafımızdaki bir düzine kedinin arasında arkamıza yaslanıyor ve sayıları giderek

artan ortak tanıdığımız paganlar hakkında dedikodu yapmaya başlıyoruz.

Sonra Morpheus bana yatak odasını gösteriyor, neredeyse on yıl sonraki ilk modern hayatını. Shannon'la paylaştığı odada olduğu gibi, buradaki tüm kumaşlar da aynı kıvılcımsı tonu taşıyor, bunlara yatak örtüleri, duvar halıları ve abajurlar da dahil. Duvarları iki adet sunak işgal ediyor; pencere kenarındaki çalışma sunağının üzerinde mavi saplı bir *athame*, ahşap bir pentagram, camdan bir ayın kadehi, küçük bir kazan, tuz dolu kavanozlar, mumlar, havan ile dibek ve tavus kuşu tüyleri var. Yatak tarafında, Morrigan'ın Morpheus tarafından yapılmış epik tablosunun altında, tanrıçanın sunağı yer alıyor. Bu masanın üzerine ise bir *boline*, Savaş Kuzgunu'nun çıplak ama pelerinli, kalkanlı ve mızraklı bir heykelciği, bir çift akbaba kanadı yerleştirilmiş. Yatağın üzerindeki duvara, havada daire çizen bir grup kuzgunu tasvir eden bir tablo ve parlak sarı renkli iki eski Runik harfi asılmış. Yerde ise beyaz renkli Runik harfleriyle boyalı lekeli bir kontrplak kutu duruyor, onun üzerinde de kanatlarını yana açmış siyah bir kuş var.

Duvarın en seçkin bölümüne, yataktan kolayca görülebilecek bir noktaya, Moon'un çerçeveli bir portresi asılmış. Üzerinde tüm savaş teçhizatı var: deriden bir boyunluk, kırmızı tuniğinin üzerine bağlanmış bir zırh göğüslük ve koltuk altına sıkıştırılmış paslı bir savaş başlığı. Kameraya yumuşak ve istikrarlı bir özgüvenle bakıyor. Bu fotoğraf bana Rönesans zamanındaki âşıkların birbirine hediye ettiği madalyonları hatırlatıyor, içlerine mini portreler konurdu ve sevgililer uzun süreli ayrılıklarında bu portrelere bakarak özlem giderir, birbirlerini canlı bir şekilde göcekleri günün hayalini kurarlardı.

Ertesi akşam, Moon bizi Morpheus'un her hafta sahne aldığı bir İran lokantasına götürüyor. Anaar ve Thorn gibi o da dansözlük eğitimi almış ve her ikisiyle de gösterilere çıkmış. On iki masalı lokanta oldukça küçük ve sıradan ama mutfaktan gelen yemek kokusu inanılmaz. Moon'la birlikte, gecenin dansözünün arkadaşlarına tahsis edilmiş olan ve sahneyi çok iyi gören masaya oturuyoruz. Morpheus Orta Doğu melodilerinden oluşan bir potpuri eşliğinde dans ederken, Moon halinden son derece memnun bir halde onu izliyor.

Moon ve Morpheus resmi olarak ilk kez on yıl önce tanışmışlar. Morpheus, Moon'un o zamanki karısıyla birlikte dansözlük işlerine gidiyormuş. Ama Moon, Morpheus'u ilk kez gözüne kestirdiğinde, Morpheus yakınlardaki bir markette kasiyerlik yapıyormuş. "Onu ilk gördüğümde dilim tutuldu," diyor Moon elini uzatarak, "İşte nakit!" diye bildim ancak."

O sıralarda hem Morpheus hem de Moon birden fazla kişiyle aşk yaşıyormuş ve dolayısıyla birbirleriyle romantik ilişki kurmalarına izin varmış. Ama aralarındaki çekim iyice yoğunlaşınca her iki tarafın da eşi bu durumdan rahatsız olmuş ve bu ilişkiyi veto etmiş. Bu durum karşısında Morpheus ve Moon kahrolmuşlar ve neredeyse on yıl boyunca tekrar bir araya gelememişler. İşte bu dönemin sonunda, Morpheus, Morrigan'ın egemenlik çağrısına uymuş ve ondan aldığı izinle başkaları için kendini feda etmeyi bırakıp önce kendini düşünmüş. Şimdi birbirlerine romantizm fışkıran gözlerle bakıyorlar, yıllar sonra nihayet birbirlerine kavuşmuş talihsiz âşıklar gibiler. Bir araya geldiklerinde, onlardan daha mutlu bir çift olamazmış sanırsınız. Bu pekâlâ da tapındıkları ortak tanrının bir lütfu olabilir.

Çünkü Moon da Morrigan'ın hizmetinde. Bu dişi otoriteye ilk kez Morpheus'la tanıştığında ilgi duymuş. Ve onun ilişkisi de ancak yıllar sonra tam bir derinlik kazanmış.

Yaklaşık altı yaşındayken –o zamanki adı Tommy– Philadelphia'nın varoşlarında yaşarken, annesini dolapta korkunç bir cadı olduğuna dair uyarmaya başlamış. Sürekli kâbuslar görüyor, inanılmayacak derecede uzun boylu ve gri yüzlü ürkütücü bir figürle karşı karşıya geliyormuş. Örtüler içindeki bu varlık, Tommy'yi gözlerinin içine bakmaya zorluyor ve tam bu sırada Tommy dehşet içinde uyanıveriyormuş.

Bu durum yıllarca sürmüş, anne babası boşandıktan sonra büyükannesiyle yaşamaya başladığında da devam etmiş. Yaşlı kadın, torununun bu vahim halinden pek endişenmiş ve onu on dört yaşındayken bir psikiyatra götürmüş. Doktor, Tommy üzerinde birtakım testler uygulamış ve kâbusların boşanma sürecinden çok kısa bir süre önce başladığına da dikkat çekmiş. Ve resmi teşhisi, terk edilme sorunları ve güçlü bir hayal gücü olarak koymuş. Ne ki, sonuçlardan haberdar edilmeyen Tommy, hakkında akıl hastası teşhisi konulduğunu sanmış.

Lise başladığında bu güçlü hayal gücü sayesinde bir beceri kazanmış, yakın zamanlarda ölmüş insanların öte tarafa geçişlerini kolaylaştırabildiğini fark etmiş, ama bu beceride ustalaşması uzun zaman almış.

On sekiz yaşına geldiğinde, artık seyahat etme zamanının geldiğine karar vermiş. Büyükannesiyle dışarıda yediği duygusal bir öğle yemeğinden sonra, tüm ülkeyi otostop çekerek gezmeye başlamış. Kaliforniya'daki bir Gökkuşağı Toplantısı'ndayken, adını burcunun şerefine Moon (Ay)

olarak değiştirmiş (Yengeç burcundan olanlar aynı zamanda “Ay çocukları” olarak da anılırlar) ve bir sonraki altı yılını ruhsal bir arayış içinde geçirmiş. Meksika’da Mayalarla, Güney Dakota’daki Rosebud zerklik Bölgesi’nde Siularla, Arizona’da da Hopilerle yaşamış, çalışmış. Tüm bu süreç içinde ölülerle çalışmalarına da devam etmiş. Günün büyük bir bölümünü, gittiği yerlerdeki kütüphanelerde geçirmiş ve nihayet kendini tanımlayan kelimenin ne olduğunu keşfetmiş: Pagan.

Aynı zamanda, “te tarafa geçişle ilgili çalışmalarının”, lme geçiş tanrıçası Morrigan’la doğrudan bağlantılı olduğunun farkına varmış. Nihayet sözümona çocukluk hastalığının gerçeğini keşfetmiş: Kbuslarındaki hayalet meğerse Yüce Kraliçe’yymiş. Onca yıl yaşadığı ruhsal hastalık, dengesizlik ve halüsinasyonlar aslında daha ulvi kaderini kabul etmesi için acılar yaratıyormuş. Annesinin yokluğunda, çok daha büyük bir dişi g –bir kraliçe, bir savaş tanrıçası– her zaman yanındaymış. Bu durumda, onun tarafından korkutulmuş olmanın hiçbir önemi yokmuş. Tarih boyunca farklı kültürlerde tanrılar tarafından korkutulan seçilmiş insan sayısı az değilmiş. Ve nihayet Moon ve Morrigan birbirlerini daha iyi anlamaya başlamışlar.

Yaratıcı Anakronizm Cemiyeti’nin varlığından haberdar olduğunda, bir savaş tanrıçasının müridi olarak, savaş kıyafetini kuşanıp cemiyete katılmaya karar vermiş. Gerçek bir savaşa katılmak gibi fantezileri yokmuş, asla orduya katılmayı düşünmemiş ama cemiyetin savaşçıları, kabaca birleştirilmiş savaş zırhları içinde çok sert bir şekilde dövüşüyor, birbirlerine tam güçle vuruyorlarmış. Moon hiç vakit kaybetmeden savaşlara katılmış ve çabucak sahada ciddi bir isim yapmış. Onun için bu bir takva meselesiymiş.

Birkaç yıl sonra, Santa Rosa'daki bir "savaş" esnasında, başına iki elle indirilen bir kılıç darbesi yüzünden kafatası çatlamış. Günün geri kalanını midesi bulanarak ve başı dönerek geçirmiş, iki hafta sonra baş ağrıları hâlâ dinmemiş ve sabahları uyandığında gözlerini açmakta zorluk çekmiş. İşini bırakmış, durumu hızla kötüleşmiş. Çok geçmeden, "cehennem azabı" olarak nitelendirdiği bir süreçte, neredeyse yürüyemez hale gelmiş. Menenjit –beyin ve omurilik zarı iltihabı– geçirmiş ve yüzünün bir tarafı aşağı sarkmış. Bir zamanlar sağlıklı ve yakışıklı bir adamken artık dermansız ve deforme bir haldeymiş. Yüzünün yarısını kontrol edemiyormuş, su içmeye çalıştığında bir kısmı ağzından aşağı akıyormuş. Bir göz kapağı hep açık kalmış ve durum karşısında ışığa karşı akut hassasiyet geliştirmiş. Karanlığa tutunmak zorunda kalmış. Araç kullanması söz konusu bile olamazmış. İnme geçirdiğini ve hasarın kalıcı olabileceğini düşünmüş. Bu da yetmezmiş gibi, eşiyle boşanma sürecine girmiş ve orman içlerinde bir kulübeye taşınmış. Ona bakacak kimsesi yokmuş. Elinden geldiğince bu haline uyum sağlamaya çalışmış. Her gün evin içinde kendini yerde sürükleyerek sıcak su dolu küvete girmiş ve eklemeleri biraz daha esnek hale getirene kadar çıkmamış. Ne var ki hâlâ acı içinde, yavaş yavaş hareket edebiliyormuş.

Bu şekilde iki ay çile çektikten sonra kaçınılmaz olay gerçekleşmiş; son derece şiddetli bir baş ağrısına kapılmış ve ateşi 40 dereceye çıkmış. Beyninin içinde böcekler geziyor gibi hissetmiş. Derhal yere uzanarak, "Buraya kadar-
mış," demiş. "Eğer şimdi ölmek kaderimse, yapılacak bir şey yok." Kendisini yakınlardaki Yuba Nehri'nin derinliklerine çekilirken hissetmiş. Öldüğünü sanmış.

Aniden karanlık ruhlar onu her yanından yakalayarak yüzeye kadar çekmişler. İşte tam bu sırada Morrigan belirmiş ve *Sana hâlâ ihtiyacım var*, demiş. *Henüz zamanın gelmedi. Senin ölümün bana ait.*

Yaklaşık üç ay içinde, inme sandığı şeyin aslında yüz felci olduğunu öğrenmiş, yüzündeki basınç bir fizikterapi uzmanı tarafından hafifletildiğinde durumu giderek iyileşmiş. Yavaş ve kısa mesafeli de olsa yürümeye başlamış. Işığa baktığında gözü eskisi gibi çok ağrıamamış. Tam olarak iyileşmesi tam dört yıl sürmüştü ama sonuçta sapasağlammış. Ölümün kıyısında acılar içinde kıvranıırken, Morrigan onun öteki tarafa geçmesine izin vermemiş. Kendini tekrar onun hizmetine adanmış ve çok geçmeden Morpheus'la tekrar bir araya gelmiş.

Kendinizi çocukluk kâbusunuza emanet etmek ve onun rahibesine âşık olmak ne anlama geliyor olabilir? Morpheus, Moon ve Morrigan'ın diğer takipçileri bu konuda yalnız değil. Bu gelenek pek çok farklı kültürde uzun yıllardan beri yaşıyor, insanlar can havliyle korktukları bir tanrıya ibadet ediyorlar. Bunu Hristiyanlıkta da bulabilirsiniz, bu dinde korku ve Tanrı'nın muhteşemliği çok yakın bir ilişki içindedir. Moon, özellikle geçen sene, Morrigan'ın ona seslendiğini hissetmiş; korku saçan Tanrıça ondan ormanın derinliklerindeki kulübesini terk etmesini ve hem şehre hem de rahibesine daha yakın bir yere taşınmasını buyurmuş. Tesadüf o ya, bu rahibe (Morrigan), Moon'un sevdiği kadınmış. "Çünkü bir şeyler olmak üzere," diyor Moon. O ve Morpheus, Tanrıça'nın momentumuna kapılmışlar.

İran lokantasında Morpheus dans ederek masamıza yaklaşıyor. Farklı bir kılığın içindeki rahibe, havaya kal-

dırdığı uzun ellerini bir kapıyor bir açıyor, bileklerini yavaşça ve hiç durmadan çeviriyor. Son derece beyaz olan göbeği, karo zemin üzerinde atılan her adımla dalgalanıyor. Ağır kemerinden şıkırtılar yükseliyor; kızıl renkli eteği, çıplak ayaklarının çevresinde sallanıyor. Gözlerini bir bana bir Moon'a çevirerek adeta ikimizle de flört ediyor. Sonra belini yavaşça geriye doğru esneterek uzun kızıl saçlarını neredeyse yere dokunduruyor. Ardından ritmik bir şekilde tekrar doğruluyor. Hızlıca etrafında dönüyor ve masamızın üzerine gümüş bir halhal bırakıyor.

Moon'un bir andaca ihtiyacı yok, Morpheus'un varlığının her zaman farkında.

Ertesi gece saat sekiz sularında, Rockridge istasyonunun yakınında, BART (Körfez Bölgesi Hızlı Geçiş Sistemi) üst-geçidinin altındaki otoparka giriyoruz: Morpheus ve Moon'un savaş egzersizleri için buradayım. Tekrar bir araya gelmelerinin ardından Moon, savaş oyunlarına geri dönmeye karar vermiş, mümkün olduğunca hünerli ve üst seviyede bir savaşçı olmaya ant içmiş; ortalığı yıkan iddialı bir şampiyon olmak istiyor. Hedefi, bir yıl içinde ne kadar turnuva ve savaş varsa katılmak.

Araçtan inip bagajdan silindirik şeklindeki spor çantalarını ve diğer teçhizatları çıkarıyoruz, mızrakları ve kargıları aracın kapılarına dayıyoruz. Morpheus etraftaki kalabalığa bakıyor. Buradaki ilk savaşını sadece birkaç gün önce vermiş ve bugünkü katılımcı sayısı çok daha az görünüyormuş. Otoparkın diğer tarafında, floresan ışıkların altında beş kadar savaşçı var, ellerindeki ince uzun kılıçlarla eskrimcilere benziyorlar.

Morpheus ve Moon savaş kıyafetlerini kuşanıyorlar. Sadece bir egzersiz için olsa da giyinme süreci oldukça uzun ve kapsamlı; üzerlerine geçirdikleri, kızılın farklı tonlarındaki keten bezi savaş tunikleri, kat kat koruyucu malzeme, devasa metal zırh göğüslükleri, ortaçağ tarzı omuzluklar, zırh eldivenleri, hantal görünümlü işçi botları ve baldır zırhları ile Teneke Adam'a benziyorlar.

Son olarak başlıklarını takıyorlar, bir tür işkence aracının içine hapsolmuş gibi gibiler. Moon'un başlığının tepesine at kılından uzun bir kuyruk, Morpheus'un kine de tilki kuyruğu ilâştirilmiş. Moon, baştan aşağı kuşandığı zırhı, elindeki iki metrelik kargısı ve ağır metalle gizlenmiş yüzüyle, BART üst geçidinin gölgesinde son derece heybetli görünüyor. Moon'a gelince, her santimetrekaresiyle agresif bir 14. yüzyıl savaşçısına dönmüş. Geçmiş zamana gitmiş gibiyim.

Bu esnada, otoparka beş araç daha geliyor, içlerinden daha fazla savaşçı özentisi çıkıp giyinmeye başlıyor. Bu akşam çoğunlukla acemiler var, yaklaşık bir düzine kadar. Zırhları yok ve doğaçlama yaptıkları çok açık; koruma minderlerini ve silahları normal sokak kıyafetlerinin üzerine bağlıyorlar. Ortadaki pürüzü gidermek üzere cemiyetin daha yaşlı bir gazisi bir kamyonet dolusu silah ve diğer teçhizatla çıkagelerek onları insanlara dağıtıyor, giyinmelerine ve rahat etmelerine yardımcı oluyor.

Savaş oyunları başlamadan önce –ahşap mızraklar, köreltilmiş kılıçlar, uzun kargılar ve hayali hanedan armalarıyla süslenmiş kalkanlar hazırda beklerken– savaş gazisi, bir hakem rolüne bürünerek katılımcılara direktifler veriyor, kafalara hücum edilmesini, kadınların da daha sert dövüşmesini söylüyor. Çiftleri, cemiyetin rütbelerine ve

sınıflarına göre eşleştiriyor. Morpheus ve Moon'u diğer bir ikiliyle karşı karşıya getirdiğinde "Pekâlâ, savaşa hazır mısınız?" diye soruyor.

Savaş başlıyor ama çok nazikçe dövüşüyorlar, sonuçta bu bir egzersiz. Ama ahşap kargılar birbirlerine güçlü çaptırtılarla çarpıyor, kör bir balta bir kalkana o kadar şiddetli vuruyor ki, bir aracın kaputunu hedef alsaydı onu göçertebilirdi. Bu arada hakem, kendisinden çok daha az tecrübeli katılımcıları farklı çiftlerle eşleştirmeye devam ederken, Moon savaşmayı kesiyor ve bunun yerine bazı hareketlerin nasıl yapılacağını gösteriyor; kafa kafaya saldırmak, çene altına hücum etmek, hamleleri kalkanla bloke etmek gibi. Ara sıra savaş alanının yanından bir yük treni geçiyor ve bu ortaçağ manzarasıyla güçlü bir tezat oluşturuyor.

Moon ve ben bir an için duruyor, etrafımızdaki savaşçılara bakıyoruz. "Bu onun kiliselerinden biri," diyor, Morri-gan'ı kastederek. Bunu son derece ciddi bir yüz ifadesiyle söylüyor.

O gece Moon'un evine –kanepede uyuyacağım yere– dönerken Moon bana bu savaş sezonu ile ilgili hedeflerinden bahsediyor. "Onu prenses yapmak istiyorum," diyor, Morpheus'u kastederek. "Bence o harika bir *Mists* (Sisler) Prensesi olur." *Mists*, hayali Batı Krallığı (Körfez Bölgesi) içinde bulunan bir prensliğin adıymış.

Yolcu koltuğundaki Morpheus bana dönüyor. "Bir insan bundan daha romantik olabilir mi?" diye fısıldıyor.

Morpheus ve ben günümüzü Oakland şehir merkezinde gezinerek geçiriyoruz. Belediye binasının yanında bulu-

nan bir kafede omlet yiyip kahve içiyor, sonra da bir çocuk parkının içinden yürüyoruz. Nihayet Merritt Gölü'nün kıyısındaki bir kamelyanın içine oturuyoruz. Morpheus, Büyük Kraliçe'nin hizmetine çağrıldıklarını söyleyerek ona yaklaşmış olan ve yaklaştırmaya da devam eden insanlardan bahsediyor bana.

Benim katıldığım PantheaCon'dan bir yıl sonraki kongrede, yanına gelerek, "Seninle konuşmam gerek, ben de Morrigan'la ilgili bir tecrübe yaşadım ve ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," gibi şeyler söylemişler. Bunun üzerine, birkaç ay sonra, Morpheus en imanlı (en azından, en kararlı) gruba bir e-posta göndererek, sadece tanrıça adına yürütülecek bir rahibelik kuracağını duyurmuş. İlk toplantıları da nisan ayında gerçekleşmiş.

Kendilerine Galya dilinde "Savaş Kuzgunu Ordusu" anlamına gelen *Coru Cathubodua* ya da kısaca Coru adını vermişler. Coru'nun şu anda dokuz üyesi var, çoğunluğu Körfez Bölgesi'nde yaşıyor ve Zanaat'ın her türlü geleneği ve sihir tecrübesiyle ilgileniyorlar. Bir grup pagan süper kahraman gibi, pek çok farklı beceriyi sunuyorlar: ölümlerle çalışanlar, astral düzlemde savaşanlar ve Morpheus gibi sihir uygulamaları için Morrigan'ın ruhunu içine çağıranlar var. Bu geçen yaz, Coru grubu, Diablo Dağı'nın zirvesine tırmanarak rahibeliği birleştirici bir ayın düzenlemiş. Morpheus'un yatak odasında, bu yeni rahibeliğin simgesi olan kuzgunun bir portresi asılı; siyah ve kırmızı renkli kuş, kanatlarını kocaman açmış. Moon'un sırtında da aynı kuşun bir dövmesi var. Morpheus yapmış.

Havanın kapalı olduğu bir öğle sonrası, parkta otururken üzerimizden kalabalık bir karga sürüsü uçuyor, sonra tekrar tekrar geçiyorlar. Havada çizdikleri çemberi seyre-

derken Morpheus bana Savaş Kuzgunu için sunduğu *diğer* hediyesinden bahsediyor. Bedenini kullanmasına izin vermenin haricinde ona kanını da sunuyormuş.

Kanın gücüne ve sihir potansiyeline ilk kez ergen yaşlarda ilgi duymuş, ama yetişkin ve tecrübeli bir cadı haline geldiğinde, kanı kullanma şekli çok daha ölçülü hale gelmiş. Genelinden daha özel ve mahrem bir adak sunulması istendiğinde, sol kolunun iç kısmına –her seferinde aynı bölgeye ve aynı şekilde– dört santimetrelilik bir şekil kesmiş; Runik alfabesinde bir dolu tanesini temsil eden Hagalaz simgesi. Runik alfabesi Keltik sisteme dayalı olmasa da, fırtınaların da tanrıçası olan Morrigan, Morpheus'un çalışmalarına Hagalaz aracılığıyla cevap veriyormuş.

Bazen Morpheus birkaç ayını hiç Hagalaz kan adağı yapmadan geçirebiliyor. Ama birkaç seferinde, bir hafta da bir defadan daha fazla yapması gerekli olmuş. Öyle bir noktaya gelmiş ki, sembolün tamamını değil de sadece bir çizgisini kesmiş, böylece bir sonraki seferde yeni yaranın üzerini kesmek zorunda kalmamış. Bu işlemi uygulamak ve pürüzsüz bir kesik oluşturmak için ustura bıçağı kullanıyor, cildi deforme olsun, iltihap kapsın istemiyor. Onu bu işlemi kolunun yumuşacık cildine uygularken hayal ediyorum; iki dikey, onların üzerine de iki yatay kesik atarak çapraz basamaklı bir merdiven oluşturuyor. Sonra da kanın akmasını sağlıyor.

Bu işlemin haşinliğinden bahsettiğimde bana, “Bu uygulamamı rahatsız edici bulduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” diye soruyor.

Dürüst bir cevapla, “Tam olarak değil,” diye karşılık veriyorum.

“Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin,” diyor. “Pek çok kişi bu konuda yorum yaptı ve bunlara Moon’un eski kız arkadaşlarından biri de dahil. Çocuğa söylemediğini bırakmamış. ‘Gerçekten de karanlık yollara saptın,’ gibi şeyler demiş. İnsanlar böyle şeylerden korkuyor, ama burada kendi *bedeninden* bir şey adıyorsun ve bence bu gayet doğal bir şey.”

Sonra Hagalaz simgesinin kendisinden bahsediyor. “Dolu, yağdığında ekinleri mahveder, ama sonra eriyerek arazinin sulanmasını sağlar, yani yaratıcı kaosla ilişkilidir.”

Cildine acı verici bir simge işleme kaosunun ne tür bir yaratıcılık sağlayacağını sorduğumda hiç tereddüt etmeden cevap veriyor: “Kendimi, içine hapsediğim ve kontrol altında yaşamaya maruz bırakıldığım bir hayattan kurtardım!”

Kargalar tekrar üzerimizden uçuyorlar ama bu sefer daha gürültülü bir şekilde.

Livermore’a, Meliny’nin evine doğru gidiyoruz, yolda somon, ıspanak ve dondurulmuş *cheesecake* satın alıyoruz. Eve vardığımızda etrafımız kedilerle çevrili bir şekilde yemeğe oturuyoruz. Meliny’nin diğer bir paganla olan ilişkisinden (her türlü fırsattan istifade etmek isteyen bir arkadaş olarak kalmak istiyormuş) ve Morpheus’un Coru ile birlikte Kanada’da yöneteceği ayinden bahsediyoruz. Yemeği, çoğu erimiş olan *cheesecake* ile kapatıyoruz ve Morpheus gururla kana buladığı savaş tuniğini bir iğne ip-lik yardımıyla tamire koyuluyor.

Meliny kimya ev ödevini çıkarıyor, Morpheus ve ben de sofrayı toplayıp takımları mutfığa taşıyoruz. Onları teker teker sudan geçirip bulaşık makinesinin içine yerleştiriyoruz. Ve rahibe-arkadaşım, üzerine hafifçe eğilmiş olduğu bulaşık makinesinden aniden doğrularak, “Biliyor musun, bir kutu içinde ölü kargam var!” diyor.

“Ne?”

“Bir kutu içinde ölü kargam var. Yani, bir kutu içindeki ölü karga içinde yaşayan bir ruhum var.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

“Sana söylememiş miydin?” diye soruyor ama bilmediğimi çok iyi biliyor.

Tam bu sırada Meliny içeri giriyor ve “Ne dedi?” diye soruyor.

“Bir kutuda ölü bir karga saklıyormuş,” diye cevap veriyorum.

Meliny ev arkadaşına dönüyor. “Gerçekten mi? Hem de odanda!” diye karşılık veriyor.

Bu özel durumla ilgili pagan ev kuralları nedir bilmiyorum ama Meliny'nin dehşete kapıldığı her halinden belli. “Olamaz!” diye haykırıyor.

Morpheus, “Sizi onunla tanıştırayım,” diye teklif ediyor. Onu takip ediyoruz. Böylece gecemiz dünyanın en gerçekötesi pijama partisine dönüştü.

Yatak odasına giriyoruz, Morpheus elektrik düğmesine basıp ortamı loş bir ışıkla aydınlatıyor. Bir an için sıradan bir odadaymışız gibi görünüyor ama nesnelere daha dik-

katlice bakınca durum değişiyor: ayin kadehleri, akbaba kanatları, duvarlara asılı Runik simgeler ve her yerde fazlasıyla kırmızı saten. Bir de yerde bir kutu var. Tanrım, bu o kutu! Gizemli bir şey içerdüğünü daha ilk gördüğümde tahmin etmeliydim. Üzerine Runik simgeler boyanmış, bir metre uzunluğunda ahşap bir kutuyu hangi cadı durduk yere saklar ki?

Morpheus, kadife eteğini toplayarak kutunun yanına çöküyor ve elini kutunun küçük kulpuna götürüyor. Hepimiz pür sessizlik içindeyiz. Kapağı açıyor, kenar menteşeleriyle bir tavan arası kapağını andırıyor.

Kutunun içinde son derece etkileyici bir manzara var. Şışmış ve siyah kuzgun, beklediğimden çok daha büyük – uzun ve büyük gövdeli hayvanlardır– ve cilalı, kiraz renkli ahşap bir kaidenin üzerine oturtulmuş. Baş ve bedeni bir kürkünk gibi kısa siyah tüylerle kaplı, ama kanat tüyleri kaskatı ve düz; leşin üzerine itinayla katlanmış. Bir diş kadar sert gagasını sağ omzuna çevirmiş, görünen tek gözü ise bembeyaz ve donuk. Ayakları gövdenin altına toplanmış; kıvrık pençeleri sol kanadının altından beliriyor. Sessiz kalmaya devam ediyoruz, sessizliğin kendine göre bir kalitesi var. Sebebini bilmiyorum –önümdeki manzaranın garabeti veya odanın içindeki, kutudan giderek yükselen dördüncü varlık da olabilir– ama dilim tutulmuş bir haldeyim.

“İşte!” diyor Morpheus. “Coru’nun sonuncu üyesi. Ah, Alex, işler bundan daha fazla tuhaflaşamaz derken, neler yaşıyor insan!”

Rahip Yapmak

New York'a döndüğümde her zamanki hayatıma şöyle bir bakıyorum; sıradan dünyevi bir hayat, gerçekliği neyin oluşturduğuna dair farklı fikir-
lere sahip olan arkadaşlarım ve çalışma arkadaşlarımla doldurulmuş. Ama çok geçmeden tekrar seyahat ediyor olacağım, ama bu sefer beni beş saatlik bir tren yolculuğu bekliyor. Nihayet, kendisinden son dört aydır eğitim almakta olduğum cadıyla yüz yüze geleceğim.

Amherst garı o kadar küçük ki, vagondan aşağı iner inmez Karina'yı görüyorum, bana otoparktan el sallıyor. Üzerinde sıradan bir tişört ve kot pantolon var ki bu haliyle, karşılamaya geldiği herhangi birinin teyzesi olabilir. Önderliği o yapıp beni kucaklıyor ama halinde belli bir sert tavır var; samimi bir ortamda, herhangi bir yüksek öğrenim kurumunun *dışındaki* bir öğretmen-öğrenci ilişkisi içindeyiz –onun evinde kalacağım, çocuklarıyla yiyeceğim ve fazladan bir battaniye ile kanepesinde uyuyacağım– ama eğitim ilişkilerine dair tüm resmiyet geçerli olacak.

Karina, kocaman gri minibüsünün direksiyonunu 9 numaralı karayoluna doğru çeviriyor ve işte, New Eng-

land'ın Pioneer Valley bölgesinde, bir üniversite şehri olan Northampton'a gidiyoruz. Karina çocukluğunu bu şehirde geçirmiş. Buraları bir zamanlar aşırı dindar bir bölgeydi. Tam da burada, 1645 yılında, ülkenin ilk cadı mahkemesi gerçekleştirildi. Yine burada, ünlü vaiz Jonathan Edwards, 1733 yılında Büyük Uyanış hareketini başlattı. Northampton pek çok aykırı kadına da ev sahipliği yaptı. Kadın hakları aktivisti Sojourner Truth, bir grup idealist, feminist, özgürlük savaşçısı ile burada yaşadı, heykeli yerel bir parkta yer almaktadır. Sylvia Plath ve sonradan Gloria Steinem burada bulunan Smith Üniversitesi'nden mezun oldu (Karina ise hemen güneyde bulunan Mount Holyoke Üniversitesi'nde okumuş). Amerika'daki tüm şehirler içinde en yüksek lezbiyen çift oranı burada. *The National Enquirer* dergisinin bir zamanlar adlandırdığı üzere burası "Lesbianville, USA".

Ama Karina bu öğleden sonrasında çoğunlukla kendi hayatının zorluklarını –düşük gelirini ve yorucu çalışma saatlerini– dile getiriyor ve duygularını hiç çekinmeden paylaşıyor. Dediğine göre, Denver'daki bir eğitim randevusu son dakikada iptal olmuş, bu da onu bir sonraki aya kadar işsiz bırakmış. Gelirinde böylesi bir kayıp, önümüzdeki öğretim yılında çocuklarına yeni ayakkabı alamayacağı anlamına gelebilirmiş. Tam bu sırada, öğrencilerine verdiği uyarıyı hatırlıyorum: "Durumum iyi olmadığı halde iyiymiş gibi davranmak bir hoca olarak benim tarzım değil!"

Karina iki ailelik bir evin sağ yarısında yaşıyor. Ev son derece mütevazı görünümlü. Beyaz padavrayla kaplanmış bir çatısı ve terk edilmiş bir kiliseden ödünç alınmış iki kapısı var. Eşit konutlandırma fırsatı sunan bir yerleşim

projesinin yanında bulunuyor. Yolun karşısında Mill Nehri bulunuyor, güçlü akışıyla bazen evin zeminini sarsıyormuş. Nehrin karşısında daha büyük evler yer alıyor; rengarenk boyanmışlar ve bahçelerinde oyuncak merdivenler ile salıncaklar var, bir dergide yer alabilecek kadar güzel. Karina evin çim kaplı girişine park ediyor. Araçtan çıkıyoruz. Kapının üzerinde eski bir göçük görüyorum ve bir an için ona benim sebep olmuş olabileceğim endişesine kapılıyorum.

Evin arka tarafında parlak çimlerle kaplı bir bahçe var. Yan girişin çevresi (kimse ön kapıyı kullanmıyor) çiçek saksıları ve bir de Meryem Ana'nın heykeliyle donatılmış. Sineklikli bir kapıdan geçerek merdivenlerden çıkıyoruz ve pas kızılı duvarları ve krem renkli ahşap dolapları olan sevimli bir mutfığa giriyoruz (Karina onu geçenlerde yenilemiş). Seslendiğinde, hakkında çok az bahsettiği çocukları da mutfığa giriyor ve annelerinin son "yabancı" öğrencisiyle tanışıyorlar. Connor (erkek) on bir yaşında ve çok güzel, baygın bakışlı yeşil gözleri var. Neredeyse on altı yaşında olan balık etli Kim (kız), omzuna bir spor çantası asmış, okulunun atletizm takımındaymış. Artık hayatlarının bir parçası olmayan babaları bir zenci ve Karina'nın dediğine göre, elden ayaktan düşüren bir zihinsel hastalığa yakalanmış. Pek yakışıklı/güzel olan çocuklarının her ikisi de kıvrıkcık saçlı, kahve tenleri ıslıl ıslıl.

Kendimi bir anda Karina'nın özel ev hayatında buluyorum ve o bir mutfak robotuna kocaman bir demet maydanoz yerleştirirken ben de mutfak masasına oturuyorum. Karina bu sabah konservelik sos hazırlamaya heveslenmiş ve kullandığı maydanoz miktarı, beş litrelik sos için oldukça kâfiymiş. Bu akşam yemekte Meksika dürümleri

var; sotelenmiş tavukları ufak ufak kesiyor ve lavaş ekmeklerinin içine yerleştiriyoruz, boşlukları da havadan sudan mevzularla dolduruyoruz. Arada bir verandaya çıkıyoruz, Karina *American Spirit* marka tütün sararak incecik sigaralar üretiyor ve onları alt dudağından sarkacak bir şekilde içiyor, ben ise onu seyretmeyi tercih ediyorum. Tüm bu süreç içinde çocuklar yan odada video oyunları oynuyor. Ellerindeki kumanda aygıtları, çizgi film kahramanlarıyla eşzamanlı olarak hareket ediyor.

Yemeğe oturduğumuzda, evin yeni konuğunu henüz çözememiş olan Kim, hiç durmadan jet gibi konuşuyor. Kendinden son derece emin ve zeki bir kız. LGBT⁶⁵ öğrenci komitesindeymiş, bu yıl okulun edebiyat dergisine katılabilirmiş ve 100 metre koşusunda madalyaları varmış. Ayağa kalkıp yarışa başlama pozisyonunu gösteriyor, çıplak ayaklarıyla suni mermer üzerinde başlangıç pozuna bürünüyor ve aerodinamik açıdan başını aşağıda tutması gerektiğini açıklıyor. Annesi ise onu verandadan seyrediyor, omzunu duvara yaslamış bir halde tekrar tütün sarıyor ve içeri girmek isteyen Monster adındaki siyah kedileri için sineklikli kapıyı aralıyor.

Çocuklar üst kattaki odalarına çekildikten sonra Karina ve ben masayı kaldırıp bulaşıkları yıkıyoruz. Karina ekmek makinesini hamurla dolduruyor, ardından beni mutfak masasına yönlendiriyor ve geç saatlere kadar sohbet ediyoruz. “Gerçekten kötü iş modeli” olarak nitelendirdiği çalışma yöntemine gülüyor; eğitim için başvuran her on kişiden sekizini reddediormuş ve kabul ettiği öğrencilerin çoğu da ya eğitimi yarıda bırakıyor ya da üyeliğe ulaş-

65 Lezbiyen, gay, biseksüel ve transgender sözcüklerinin başharflerinden oluşan bir kısaltma -çn.

madan kovuluyormuş. Dediğine göre, ilk mülakattaki soru formunda “şizoafektif rahatsızlık” veya “bipolar bozukluk” seçeneklerini işaretleyen adayları kesinlikle kabul etmiyormuş. Bunun nedenini sorduğumda bana inanamayarak bakıyor. “Bu eğitimi alırken aklını kaçıran insanlar biliyorum,” diyor. “Ciddi vakalardan bahsediyorum; hastaneye kaldırılan, ilaç tedavisine başlayan ve yıllarca haftada iki kez terapistle gitmek zorunda kalan insanlar bunlar. Gerçekliği idrak edebilmek için aşırı çaba göstermek zorunda olan birini kabul edemem.” İlk izlenimlerimin tersine, Karina, Birinci Döngü çalışmasının –tüm o temizlenme ve korunma ritüellerinin– *kişisel gelişim* olmadığını, bilakis esas çalışmaya, ciddi cadılığa doğru atılan minik ama gerekli adımlar olduğunu ısrarla vurguluyor. “Yaptığımız iş tehlikeli.”

Karina'nın anında göz ardı ettiği diğer bir aday kategorisi daha var: güç tutkunları. Bir erkek öğrencisi ona Feri öğrenmek istediğini çünkü dünyayı kendi iradesine göre şekillendirebilmeyi amaçladığını söylemiş. “Böyle tiplerden öyle çok geliyor ki inanamazsın,” diyor. “Ama onlara hemen başka bir yere gitmelerini söylüyorum.” Potansiyel bir öğrenciyi reddetmenin diğer sebeplerinden biri de yaş sorunu; yirmili yaşlar bu eğitim için çok genç sayılırmış. Bir keresinde, yirmi yaşlarında bir kız, mülakat formuna annesiyle sürekli kavga ettiğini, onunla yaşamaya tahammül edemediğini yazmış. Karina da “Büyüdüğünde tekrar başvur,” diye karşılık vermiş.

İnsanların Zanaat'a yaklaşımı açısından nesilsel bir değişim gerçekleşmiş, bunu körükleyen de internet olmuş. Bu durum Karina'nın hiç hoşuna gitmiyor. “İnsanlar bu alanı hafife alıyor ve çalışmalarını baştan savma yapıyorlar,” diyor. “Sanırım ben eski moda bir cadıyım.” İlk ca-

dılık tecrübeleri, Vika'nın başlangıç günlerinde öngörülen şartlardan ve hiyerarşilerden etkilenmiş. Otuzlu yaşlarında Providence, Rhode Island'a taşındığında, yerel ve nesillerce eski bir Italian Strega⁶⁶ grubu tarafından aranmış. "Buluşup kahve içmek için değil, sadece şehirde olduğunu öğrendiğimizi bilmeni istediğimiz için aradık," demişler. Nihayet Northampton'a yerleştğinde, bölgenin en kıdemli Vikan başrahibi olan Lord Theo'nun evindeki bir toplantıya davet edilmiş (o yıllarda "Lord" ve "Lady" ön sıfatları çok önemliymiş). Adam, öğrencileri ve meclis üyeleri tarafından bir podyum üzerinde taşınarak getirilmiş ve Karina'ya tapınağını görme şerefini önermiş. Karina, adı Mark olan Feri hocasından ders almaya başladığında, bu eğitime sadece tek bir yolla yaklaşmayı öğrenmiş: yoğun saygı, hatta teslimiyet. Mark'ın evindeyken, kendisine uzatılmadığı sürece hiçbir şeye dokunmamış. Hocasına hiçbir soru sormamış, eğer hocası bir şey öğrenmesini isterse öğretir zaten diye varsaymış. "Hocama asla bir şeyi neden şu veya bu şekilde yapmıyoruz şeklinde sorular sormazdım," diyor. "İnternette gördüğüm bir şeyi dile getirip de onu ne zaman öğreneceğimizi sorgulamazdım."

Zanaat dahilindeki gizemli bir geleneğin inisiyesi olarak Karina'nın bilginin ağızdan aktarılan derslerle değil de internet aracılığıyla yayılması konusunda anlatacağı çok şey var. Ekmek makinesinde pişmekte olan ekmeğimizi beklerken, konuşma Feri dahilinde devam etmekte olan bölünmeye dönüyor.

Son üç yıl içinde, Feri'yi gizemli bir kült olarak kabul eden müritler ile onu daha demokratik bir halk dini olarak yaymak isteyen müritler arasındaki çatlak daha da belir-

66 Bir tür İtalyan-Amerikan büyücülük grubu -çn.

ginleşmiş. Bu bölünmeye Yunan trajedisine layık bir isim bile verilmiş: Ayrılış. Karina bu durumu Thorn'un dokuz yıl önceki kararına bağlıyor; saygıdeğer rahibe, Feri hakkında bir kitap yazmış ve üyeliğe kadar ortalama beş yıl süren eğitimler yerine, üyelik gerektirmeyen iki yıllık eğitimler vermeye başlamış. Sonuç olarak, bu eğitimi alanların sayısı aniden yükselmiş ve Feri'nin yeni bir türü üremiş. Karina, "Bu durum asla çözülemeyecek bir karmaşa yarattı," diyor. Thorn şimdilerde daha eklektik bir okul olan Seher Yıldızı Gizem Okulu'nda eğitimler veriyor, öğrencileri de PantheaCon'daki otel lobisinde gördüğüm o ilâhiler söyleyen grup.

Karina bu görüş ayrılığı konusunda endişeli ve görücüye yeni çıkmış bu cadıları *Light Feriler* olarak nitelendiriyor. "Ben *rahip* yapıyorum, cemaat üyesi değil," diyor.

Bazı Feriler eğitimin inisiyasyondan önce bile köklü değişiklikler yarattığına inanıyor. Karina'nın hocası Mark, Feri'nin insanların hücre yapısını, yani DNA'larını değiştirebileceğini açıklamış. O anda kendi durumumu merak ediyorum. Pek çok şey istiyorum ama kendimi tam zamanlı bir rahibe olarak baştan yaratmaya ve büyük bir cemaate hizmet etmeye hiç niyetim yok. Böyle bir şey için bu kadar dindar biri haline geleceğimi sanmıyorum.

Ekmek makinesinin alarmı çalıyor, Karina bir somun taze ekmeği metal kalıbından çıkarıyor. Günün yorgunluğu üzerime iyice çöküyor ve Karina beni oturma odasına yönlendiriyor. Zeytin yeşili rengi çoktan solmuş kanepeyi açıp üzerine yatak takımı seriyoruz. Karina bana normalde geç kalktıklarını ama yarın sabah saat dokuzda ayakta olacağını söylüyor. Bunu söyledikten sonra da üst kattaki odasına çıkıyor.

Büyücülük üzerine yazılmış kitaplarla taşmış olan kütüphaneye bakıyor, ardından da saatimin alarımını kuruyorum. Üzerine pelüş oyuncaklar –canavarlar– yığılmış bir sandalyenin yanında bir ev sunağı var: kuş tüyleri, yakılmaya hazır uzun bir tütsü kabı, bir tabak dolusu çakıl taşı ve iki santimetre çapında yuvarlak aynalar (evin her camına dışa dönük olacak şekilde yapıştırılmışlar, evi kötü enerjilerden koruyormuş).

Kanepeye uzanıyor, ışığı söndürüyor ve uyumaya çalışıyorum. Çok endişeliyim. İçimde, ölçüldüğüme ve yargılandığıma dair bir his var. Benim gibi şüpheli birinin, Karina gibi bir rahibeyi etkileyebileceğinden emin değilim. Salonun iki girişi var, birinden baktığımda gece lambasıyla aydınlatılmış olan mutfak, diğerinden baktığımda ailenin üç yatak odasına yükselen merdiveni görüyorum. Acaba beni yarın ne tür sürprizler bekliyor? Yan tarafıma dönüyorum ama hâlâ uykum yok. Siyah kedinin hafif adımlarla salona girişini işitiyorum.

“Saat dokuz” sözü lafta kaldı. Biraz yoga yapıyor, ardından da bir kâse yoğurt yiyorum ama Karina hâlâ kalkmadı.

Yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum ve terk edilmiş kilisenin yanından geçip nehir boyunca ilerliyorum. Bu esnada, Karina ile dün gece konuştuğumuz bir konuyu düşünüyorum. YouTube’da geçenlerde ortaya çıkan bir videodan bahsetmişti, yirmili yaşlardaki çaylak bir Feri öğrencisi –hoş ve ışıltılı sarışın bir genç– aldığı eğitimi paylaşıyor. Karina’nın öğrencileri bu durum karşısında paniğe kapılarak önlem almaya karar vermişler, ama Karina onlara, “Boş verin, başka birisi bu işi halledecektir,

yapmak istediğiniz şeyin getireceği karınayı istemezsiniz,” demiş. Dediğine göre, geleneğin başlangıç günlerinde, tüm Feriler Kaliforniya’da yaşarken, eğer birisi üyeler istemediği halde eğitim vermeye kalkışırsa kapısına ölü bir tavuk bırakırlarmış. Ama şimdilerde –bu yeni dönemde– sorun çıkarmak isteyen kişiye e-posta aracılığıyla bir uyarı gönderiliyormuş, uyarıyı dikkate alınmazsa da onu astralda lanetliyorlarmış. Karina “astral” derken “astral boyut”u kastediyordu. Bu boyut fiziksel boyutla aynı anda var olan başka bir gerçeklik seviyesiymiş, paralel gerçeklik veya öteki dünya olarak da nitelendirilebilirmiş. Başka bir deyişle, cadılar söz konusu kişinin peşinden bu paralel evrende gidiyormuş.

Astral seyahat, bir Feri rahibesinden beklenen temel beceriler arasında yer alıyor, ama Karina bu beceriyi “alışılmış olmayan gerçekler” kategorisi altına yerleştiriyor, onu şimdilik dert etmemem gerekiyormuş. Bana yazdığı bir e-postada, “Eğitiminde bu aşamaya geldiğinde çok da tuhaf bir tecrübe olmadığını göreceksin,” demişti.

Bununla birlikte, en azından şimdilik, hepimizin astral bir bedeni olduğu ve fiziksel bedenimizin sınırlarının ötesine seyahat edebildiği olgusunu son derece yadırgıyorum. Hatta Anaar bile –Ferî’nin güncel Büyük Hocası– Victor Anderson’ın astral seyahatten bahsettiğini ilk kez duyduğunda “Bu tam bir saçmalık,” demiş. Ama birkaç gün sonra, astral bir tecrübe yaşadığında, Anderson’dan bir daha asla şüphe etmemeye karar vermiş. “O olaydan sonra, adam bana kurt adamlar gerçekten var dese de buna inanırdım,”⁶⁷ diye açıklamıştı bana.

67 Bu size şaşırtıcı gelebilir ama karşılaştığım cadılar kurt adamlara ve vampirlere inanmıyorlar. Vampirlerin oluşturduğu küçük bir altkültür yok de-

Kendimi büyüclük çevrelerine o kadar derinden bu-
laştırmış olmalıyım ki, insanlar bu tür büyük zihinsel
sıçrama kavramlarını benimle rahatlıkla –onlara hemen
inanacağımı varsayarak– konuşmaya başladılar; örneğin,
Karina’nın iki yıllık bir öğrencisi olan Justin’la tanıştığım-
da, bana paralel evrendeki maceralarını sanki sıradan bir
konuymuş gibi anlatmaya başladı. Aylarca yaşadığı bir
mücadeleden bahsetti; her gece, isimlerini henüz bilmedi-
ğim bazı Feri muhafızlarıyla –diğer boyuttaki varlıklarla–
çatışıp durmuş ve adına da “astral savaş” demiş. Mücade-
leyle geçen birkaç ayın ardından işler o kadar zorlaşmış
ki, Karina’nın tavsiyesi üzerine muhafızlarla bir anlaşma
yapmak zorunda kalmış. Anlaşmaya göre, her gece sade-
ce dört saat savaşılacak, ama sonra muhafızlar onu rahat
bırakacak, o da aşırı ihtiyaç duyduğu insan uykusunu ala-
bilecekmiş. Hatta bu sihirli serüvende başarılı olabilmek
için, fiziksel dünyada karate ve kondisyon dersleri almaya
bile başlamış. Bazen kendisine yardım için yaklaşan ar-
kadaşları için astral dünyada çalışmalarda bulunmuş. Ör-
neğin, istemediği bir misafirinden korunmak isteyen bir
arkadaşına yardımcı olmuş; arkadaşının evinin bulundu-
ğu çevreyi Google Maps’te incelemiş, evin etrafında birkaç
kez dolaşmış, içini dışını kafasında görselleştirmiş, ardın-
dan da binayı izlemeleri için Feri muhafızlarını stratejik
bir şekilde yerleştirmiş.

Morpheus’un yakın çevresinin bir üyesi ve Thorn’un
öğrencilerinden biri olan Rynn da var tabii. Sihirli işlerle
uğraşan işbirlikçi arkadaşlarına, astral dünyada bir ara-
ya gelip ibadet edebilecekleri bir Kelt tapınağı bulduğu-

gil, kan içmeyi ve cinsel fantezileri içeren bir hayat tarzı yaşıyorlar ama bu
tamamen bambaşka bir hikâye.

nu söylemiş. Birkaç ay sonra, Rynn'ın bu keşfini unutan Morpheus da aynı şeyi duyurmuş, astral dünyada bir tapınağa rastladığını, bütün tanrıların orada bulunduğunu söylemiş. Her iki kadın da aynı tapınaktan, aynı astral bölgeden bahsediyormuş.

Morpheus, astral dünyadaki çalışmalarına on dokuz yaşındayken, Linnea ile başlamış.⁶⁸ Onun rehberliğinde, görselleme yoluyla bedeninin dışına çıkmayı ve boşlukta seyahat etmeyi öğrenmiş. Aynı zaman zarfında, müstakbel meclis arkadaşı Anne sayesinde, 16. yüzyılda, Kuzey İtalya'nın Friuli bölgesinde yaşamış olan bir grup hakkında tarihi bilgiler edinmiş. *Benandanti* adlı grubun üyeleri, bedenlerinin dışına çıkarak geceleri şehrin üstünde uçtuklarına ve insanlara ve ekinlerine zarar vermek isteyen kötü niyetli cadılarla savaştıklarına inanırlarmış.⁶⁹

Morpheus bana geçenlerde yaptığı bir astral seyahatten bahsetti. Üç yakışıklı sarışın genç olan eski öğrencileriyle (şu anda hepsi birer Feri üyesi) buluşmak üzere Körfez Bölgesi'nden Boston'a seyahat etmiş. Bunu elbette ki uçakla değil, astral boyutta uçarak gerçekleştirmiş ve evlerinde bulunduğu üç gencin bir ayinine katılmış.

Gençler evlerini daha önce hiç ziyaret etmemiş olan Morpheus'a yol göstermek için ayın çemberinin içine içi kırmızı bir kâse yerleştirmişler, kâsenin içine de eski hocalarına ait bir eşya –kolayca tanıyabileceği bir mühür– koy-

68 Aleister Crowley bu tekniği ilk kez yirmili yaşlarda, Altın Şafak cemiyetindeki hocalarından öğrenmiştir. İlgili tecrübeleri günlüklerinde de kayıtlıdır ve bir OTO dergisi olan *The Equinox* tarafından da yayımlanmıştır.

69 İtalyan tarihçi Carlo Ginzburg, Roma Engizisyonu mahkemeleri belgelerine dayalı olarak *The Night Battles* (Gece Savaşları) adlı eserinde bu konudan bahsetmiştir.

muşlar. Ayin başladığında, çağrıldığını duyan Morpheus onlarla buluşmak üzere harekete geçmiş. Hatırladığı kadarıyla, uçarak bir şehrin üzerine gelmiş ve aşağıya baktığında yüksek bir saat kulesi olan devasa bir kilise ve okyanusun kıyıya vuran dalgalarını görmüş. Şehrin içinde bir yerlerde, kendisine kırmızı ışık yansıtan bir işaret kulesi fark etmiş ve ona doğru yönlenmiş. Kırmızı ışığı takip ederek gençlerin iki katlı ve mavi panjurlu evini bulmuş, hatta hangi odada olduklarını bile hissetmiş. İçeriye pencereden girmiş ve grubun çemberine katılmış.

Ayin biter bitmez Morpheus üç gence fiziksel boyutta bir e-posta yazarak ne gördüğünü tasvir etmiş, gençler de detayları teyit etmiş. Morpheus onları bir arkadaşıyla birlikte aylar sonra ziyaret edip –bu sefer uçakla uçmayı tercih etmiş– evin önüne park ettiğinde “O ev işte bu! İşte orada!” diye bağırmış.

Ait olduğu Coru rahibeliği üyelerinin kısa bir süre önce yemin ettiği yer olan Diablo Dağı fiziksel boyutta bulunuyor ama Morpheus ve Moon tarafından astral boyuttaki bir çalışmaları esnasında keşfedilmiş. Bu boyutta gezinirken yolları bu dağa düşmüş ve ortasında taştan bir sunak olan bir koruya rastlamışlar. Bunun üzerine, sunağı gerçek boyutta bulmak üzere Diablo Bölgesi’ne gitmişler ve tapınağı astral boyuttayken bazı doğal mağaraların yakınında gördükleri için doğruca bu bölgeye sürmüşler. Nihayet, betonarme bir yapı parçasının bulunduğu bir açıklığa gelmişler ve astral boyutta gördükleri sunağın bu yapı olduğuna karar vermişler. O günden beri Coru üyeleri pek çok ayinini bu dağda –fiziksel boyutta– gerçekleştirmiş.

Günümüzde pek çok cadı astral boyutta tapınak kurmayı tercih ediyor, burada diğer işbirlikçi arkadaşlarıyla

bir araya gelerek sihir çalışmaları yapıyor. Ama Morpheus astral seyahatin aslında gerçek dünyada gerçekleştiğine inanıyor. “Gerçek dünyanın *öteki dünya* parçası sadece,” diyor.

Ona göre dünya farklı gerçeklik katmanlarından oluşuyor. Bir fiziksel dünya –Yeryüzü coğrafyası– bir de bu dünyanın üzerine örtülmüş olan ve gözle görülmeyen öteki dünya var. Bu öteki dünya başka bir yerde, ama aynı zamanda *her yerde* ve sadece algılarımızı değiştirdiğimiz sürece erişilebiliyor. Morpheus, “Aslında aynı fiziksel coğrafya üzerinde seyahat ediyorum ama onun ruhani boyutunu görüyorum,” diyor.

Sonuçta o bir cadı ve yaşamın diğer seviyelerinin kili-dini açabilmesi son derece doğal. O bu dünyanın sıradanlığına tutsak değil.

Öğle vakti yaklaştığında, Karina mutfak tezgâhında, elinde bir fincan kahveyle beliriyor, üstünde parlak mavi bir tişört ve şal desenli bir pijama altı var.

“Merak etme, güvenli,” diyor, yaklaşınama izin vererek. “Bu benim ikinci fincanım.”

Sütlü kahvesinin üzerindeki mükemmel köpüğe hayranlıkla bakıyorum. Karina tezgâha doğru eğiliyor, metal kutuya benzeyen bir cihazı havaya kaldırıyor. “Bu gördüğün şey yüz dolarlık bir ekspreso makinesi,” diyor. “Ama ben onu ikinci el pazarında sadece üç buçuk dolara kap-tım, üstelik yepyeniydi ve hâlâ kutusu içindeydi, inanabiliyor musun?” İkimiz de bu duruma kıkır kıkır gülüyoruz, gerçi o son derece ciddi, gülmesi biter bitmez hüzünlü bir

iç geçiriyor. “Kira parasını veya geçinebilmem için gerekli olan diğer şeyleri hep son anda var edebiliyorum ve finansal mücadele hâlâ hayatımın önemli bir parçası,” diyor. “Bir cadı olarak bu konuda çok endişeliyim. Neden işleri acil durumlara düşmek zorunda kalmadan yoluna koyamıyorum?”

Cadılar büyüculük alanında yetenekli olsalar da kendi hayatlarını mükemmelleştirme konusuna odaklanmaları o kadar kolay olmuyor. Pek çok cadı kendini başkalarına hizmet etmeye adıyor, kişisel hayatını karmaşa içinde sürdürüyor. Bu senaryoyu kendi dünyamda karşılaştığım her türlü sanatçının hayatında da gördüm. Morpheus da kendi örneğini taşıyor. “Bir Harvard profesörü kendi alanında bir deha olabilir, ama bu onun başkalarıyla ilişki kurma veya benzer konularda da uzman olduğu anlamına gelmiyor,” dedi bana. “Belli bir beceri geliştirmiş olman mükemmel bir kişiliğe ulaşmış olduğunu göstermez.”

Karina’yla sineklikli kapıdan dışarı çıkıp çıplak ayaklarla yere çöküyoruz. Karina sigarasını tütürüyor ve gururlu bir yüz ifadesiyle, “Ben bir girişimciyim,” diyor. Birtakım kişisel gelişim gurularının adlarını sayıyor ve bu kişilerin e-bültenlerini ve internetteki video kliplerini yakından takip ettiğini söylüyor, amacı kendini daha iyi eğitmekmiş. Bu stratejiler sayesinde kendi işinde daha çok para kazanabileceğine inanıyor.

Karina bu hedef odaklı ve tutkulu yanına kendini bildi bileli sahipmiş. 70’li yıllarda bir Katolik yatılı okuluna gönderilmiş ama o bir gün *cadı* bir rahibe olmanın hayallerini kuruyormuş (Hristiyan rahibeliğine kıyasla çok daha ciddi görünmüş). Ama liseye başladıktan sonra kendini içkiye vermiş ve dur durak bilmemiş. Yirmi iki yaşın-

dayken, bir dizi rehabilitasyon merkezi ziyareti ve araba kazasının ardından, “Eğer böyle giderse kesin öleceğim,” demiş ve nihayet içkiyi bırakmayı başarmış. Tutkusunu Anonim Alkolikler Derneği'ne gelen kadınlara destek olmaya aktarmış. Toplum önünde konuşma, insan yönetimi ve etkinlik organizasyonu konularında eğitim almış ve bu şekilde spiritüel hayatına geri dönmüş. “Tekrar dua etmeyi derneğin On İki Adım Programı'nda öğrendim,” diyor. “Oraya ilk gittiğimde, Tanrı kelimesini duymak pek hoşuma gitmemişti, ama onun her şeyden daha büyük bir güç olduğunu defalarca vurguladılar. Onun her insanın, hatta dışarıdaki ağacın içinde bile olduğunu söylediler. Ve ben de sonuçta benden daha büyük bir şeyler olduğu gerçeğini kabul ettim.”

Alkolden uzak yeni bir hayata başlamış olan Karina üniversiteye yazılmış ve ilk ev ödevi de antropoloji dersi için yerel bir altkültür hakkında bir etnoğrafya yazmak olmuş. Aklına evlerinin yakınındaki bir büyücü dükkânının gazetesinde gördüğü reklamı gelmiş ve bir Katolik olarak büyüdüğü için bu konu ona çok egzotik gelmiş. *O cadıları hemen arayacağım*, diye düşünmüş. Adair adındaki dükkân sahibi Karina'yla konuşmayı kabul etmiş ve bir sonraki birkaç hafta boyunca dükkânda buluşmuşlar. “Bir parçam bu işe sadece bir projeye olarak bakıyordu,” diyor. “Ama bir parçam da bu altkültürün parçası olmam gerektiğini söylüyordu. Yeni bir hayatın başlangıcında olduğumu hissettim.” Adair onu bir Samhain ayinine davet etmiş. Cemaatteki bazı kişilerin atalarının ruhları çağrıldığında, Karina salının belli bir enerjiyle dolduğunu hissetmiş ve *Vay canına, burada gerçekten de bir şeyler var*, diye düşünmüş. Adair'in gizlilikle ilgili şu sözü hakkında çok hassas davranmış: “Bu şey hakkında fazla konuşmamaya çalış, çünkü sessizliğin

içinde güç vardır. Bu şeyi, düşünen ve akıl yürüten tarafınla algılamaya çalışırsan, tüm gücünü kaybeder.”

Gerald Gardner'ın yıllar önce yaptığı gibi –kabul etmeliyim ki ben de şimdi aynı şeyin peşindeyim– Karina da “özüne dönmeye” karar vermiş. Diğer paganlarla –çoğunlukla kadınlarla– vakit geçirmeye başlamış ve nihayet feminist bir pagan hareketine katılmış. Son derece radikal ve Dianik olan grup erkeklere tamamen kapalıymış. Illinois'de kısa bir süre parçası olduğum grubun tıpatıp aynısı. Bu dönemde, Starhawk adında tanınmış bir pagan yazar ve aktivistin *Spiral Dans* adlı kitabını okumuş ve kitabı temel alarak bir cadılar meclisi kurmuş. Starhawk bir Feri üyesiydi ve hocaları Victor ve Cora Anderson hakkında sözünü esirgemedi yazdı. Karina da okulunu bitirdikten sonra San Francisco'ya taşınmış. O yıllarda tüm Feriler Kaliforniya'da yaşıyormuş, hatta günümüzde bile Körfez Bölgesi, Feri uygulamalarının merkezi sayılır.

Ama kadınlar ve feminist cadılık üzerine tezini hazırlarken, yakın bir arkadaşı onu, cinsiyetine rağmen Mark adında bir adamla tanıştırmak istemiş. Bunun üzerine Karina onunla bir görüşme yapmaya gitmiş, kaba tüylü halısının üzerine oturmuş, ses kayıt cihazını açmış ve “Söyle bakalım, Tanrıça kim?” diye sormuş. Mark da çocukça bir sesle “Anneciğim,” diye yanıtlamış. Yetişkin bir adamın o sözü sarf etmesi beni ürkütüyor ama Karina anlaşılan çok etkilenmiş ve duygulanmış. “Akademik değildi cevabı, kendi özünden geldi,” diye açıklıyor. Meğerse Mark da bir Feri'ymiş, Victor ve Cora'dan eğitim almış ama Batı Sahili'nde olmak yerine yolu Karina'nın mahallesine düşmüş.

Bir gün Karina'yı Beltaine için evine davet etmiş. Karina bir mayıs direği göreceğini umut ederek gelmiş ama

bunun yerine güzel ucubelerden oluşan bir toplantıyla karşılaşmış. Mark'ın dudaklarında ruj, başında da çiçekler varmış. Karina anında tepki göstermiş. “Bir cadı olduğumu *söylediğim*de bir cadı olduğuma inanırım, birinin altında çalışmaya kesinlikle karşıydım,” diyor. “Ancak gel gör ki ‘Senden kesinlikle eğitim alınam lazım, ihtiyacım olan şeylerin hepsi sende,’ deyiverdim. Sanki ona evlenme teklif etmişim gibi birbirimize bakakaldık.” Çok geçmeden, neredeyse yirmi yıl önceki yaz gündönümünde, birlikte çalışmaya başlamışlar.

Çocukları evde dolanmaya başladığında Karina el çantasına uzanıyor ve özel olarak vakit geçirebilmemiz için şehir merkezine gitmemizi teklif ediyor. Öğle yemeğimizi organik ürünler sunan bir kafede yemeye karar veriyoruz. Alt salon sahte Meksika dekoruyla donatılmış, duvarlar Latin Katolik resimlemeleriyle süslü (Karina'nın hemen arkasında Hz. İsa'nın bir heykeli var, kanlar içinde çarpmıhtan indiriliyor). Çok geçmeden, birbirinden çok farklı ürünlerle doldurulmuş sandviçlerimiz geliyor.

Victor'ın dokuz yaşındayken Oregon ormanlarında cinsel taciz yoluyla üyeliğe alınışından bahsediyorum. Karina da, “Yetişkin bir kadın olarak, bir parçam bu hikâyeyi duyuyor ve ‘Ne tür bir saçmalık dönmüş orada?’ demek istiyor.” Böyle bir uygulama Feri geleneğinde kesinlikle abes.

Sohbetimiz karanlık alanlara doğru yöneliyor, Karina'nın muhtemelen daha önce açmak istediği bir konuyu konuşuyoruz, Ayrılış'a sebep olan diğer köklü sebebi ele alıyoruz: Feri'nin altında yatan cinsel enerjinin suistimali, üyeliğe alınma sürecinin gizliliğiyle yakından bağlantılı. Evet, Feri açıkça bir “seks kültü” olarak bilinir –ilk duydu-

ğumda dikkatimi çeken bir ifade– ama geleneğin içinde bu kelimeler ucuz erotik filmlerdeki toplu ilişki sahnelerini hatırlatmıyor. Beş yıl önce, Körfez Bölgesi üyesi ve hocası Storm Faerywolf –o zaman sadece bir öğrenciymiş– hocası Gabrielle Carillo’yu suçlamış. Carillo (Victor’ın özel üyelerinden biri) kendisiyle cinsel ilişkiye girilmesini üyeliğe kabul şartlarından biri olarak koşmuş. Thorn da aynı konuyu hem bloğunda yazmış hem de benimle açıkça paylaşmıştı. Gabriel adında bir hocanın onunla on sekiz yaşındayken cinsel ilişkiye girdiğini söylemişti. Feri üyeliğine alınma süreci cinsel ilişkiyi kapsamasa da söz konusu ritüeli hocanızla veya dilerseniz erkek/kız arkadaşınızla ya da eşinizle gerçekleştirmeniz mümkün, tıpkı Morpheus’un yaptığı gibi. Ama Gabriel’in Bloodrose adlı grubunun müritleri, herhangi bir kabahat işlediklerini kesinlikle kabul etmediler ve itirazlarını sessiz kalarak sundular.

Karina, Gabriel’e “güçlü bir büyücü” olarak saygı duyuyor, ama öğrencilerine davranış şeklini onaylamıyor. “Ben buna ırza geçmek derim,” diyor. “Öğrenci ve öğretmen arasındaki ilişkide öğretmen her zaman daha üstündür ve o bu durumdan faydalanıyordu.” Dediğine göre, Gabriel bunu defalarca yapmış. Farklı eğitimler sunması veya belli tanrılarla birleşme sağlaması karşılığında cinsel ilişki talep etmiş. Gabriel 2007 yılında, uzun süredir taşıdığı bir hastalık yüzünden ölmüş ve üyeliğe aldığı öğrencilerinden bazıları onun eğitim tarzını sürdürmeye devam etmiş.

Din –veya spiritüel rehberlik– ile güç, güç ile cinsellik arasındaki karşılıklı bağlantı karşısında tekrar etkileniyorum. Bu ezoterik gizem kültürü içinde, ruhban sınıfını denetleyecek bir yapı yok, gerçi Katolik Kilisesi’nde var da ne oluyor? Çok etkili olduğu söylenemez. Cora, yazıla-

rında cinselliği suistimal eden ve onu kendi kakasında oynayan bir bebek gibi sağa sola fırlatanların başına gelecek karmik acıdan bahsetmişti, ama bence burada karmik bir ceza sisteminden daha fazlasına ihtiyacımız var.

Karina, hocası Mark'a delicesine tutulduğunu, kendisini ona teslim etmeye hazır olduğunu söylüyor. “Ama bunu benden asla istemedi,” diyor. “Eğer önüme bir bardak koyup içmemi isterse, tek kelime etmeden, ne olduğunu dahi sormadan tek dikişte içerim. Bugüne kadar benden hiç cinsel bir şey talep etmedi, ama istese *edebilirdi!* Bu şeyin gücünün büyüklüğünün farkındaydı.” Birlikte bir süre çalıştıktan sonra Mark nihayet, “Biliyor musun, Karina, bazen bir öğrenci, hocasına karşı cinsel duygular beslemeye başlayabilir, ama bu son derece doğaldır ve geçici bir evredir,” demiş.

Karina bana şefkatle gülümsüyor. “Çoğu öğrencim de bu evreden geçiyor ve benimle birlikte olabilmeyi diliyor. Muhtemelen, belli bir noktada, *sen* de böyle hissedeceksin, ama geçici işte!”

Eve dönerken yakınlardaki bir hobi bahçesine uğruyoruz; kocaman bir tarla, yerel halkın sebze yetiştirebilmesi için birçok bölüme ayrılmış. Karina'nın yetiştirmekte olduğu kabağın yemyeşil filizleri, yan komşuların bölümlerine kadar uzamış. “Ne olmuş bunlar!” Karina ayrıca domates–hâlâ yeşiller–bezelye, barbunya ve tam da Cadılar Bayramı zamanında olgunlaşmış olacak kabak da ekmiş. Akşam yemeği için iki adet parlak sarı kabak topluyor ve yolumuza devam ediyoruz.

İkinci vaktini geçmiş olmamıza rağmen yaz sonu sıcağı hâlâ tepemizde. Yine çıplak ayaklarla yere çöküyoruz, Karina da sigarasını yakıyor. Şu ana kadar birlikte geçirdiğimiz vakit çok rahat ve serbestti. Öyle hissediyorum ki Karina, bir sohbet aracılığıyla, Feri'nin tarihi ve uygulamaları hakkında bilgi aktarıyor, tıpkı Victor'ın yaptığı gibi. İnternet pek çok bilgiyle dolu olsa da bu gelenekte eğitim sözle ve tecrübeyle aktarılmak zorunda. Pek çok şeyin açık açık anlatılması ve fiziksel olarak sergilenmesi gerekiyor; gerçi ben bu işte yeniyim, Karina'yla uygulayabileceğim fazla bir büyücülük tecrübem hâlâ yok. Ayrıca hâlâ genel bir değerlendirme altında olduğumu hissediyorum ve bir sonraki sözler bu hissimi doğruluyor.

“Söyle bakalım, sen de artık bir cadı mısın, yoksa... Sadece bir araştırma için mi buradasın?”

Bu soruyla –son zamanlarda sık karşılaşmaya başladım– karnıma tekme yemiş gibi hissediyorum. Bu projeye ilk başladığımda, yeni tanıştığım insanlar kitabımı tamamen antropolojik sebeplerden dolayı yazdığımı varsayıyordu, oysa şimdi benim de bir cadı olup olmadığımı soruyorlar. Böyle bir soruya cevap verebilmekten milyonlarca ışık yılı uzakta olmam bir yana, içimde küçültücü bir kategoriyle etiketleneneceğime dair derin bir korku var. Şimdi hatırlıyorum da, lisedeyken kısa süreli bir yeme bozukluğu hastalığına yakalanmışım ve hemen iyileşmek için en iyi sebeplerimden biri, üzerime “anoreksik” etiketinin yapıştırılacak olması korkusuydu. İnsanların beni hastalıklı bir kurban veya aykırı bir tip olarak görmesine izin veremezdim. “Cadı” etiketi pek çok anlama gelebilse de, tanım olarak, aykırı bir tipi ifade ettiği son derece kesin. Cadılığın sırlarını öğrenme, onları kazanma arzum ile

cadılığı bir hayat uğraşı haline getirme ve onu yeni kimliğim olarak benimseme fikri arasında uçurumlar var. Bir inanç sistemi, ruhani bir göreve çağırılma, sanata adanmış bir hayata benziyor: Eğer kendinizi ve işinizi sorgularsanız mücadele değer kaybeder, kendinizi her türlü ana akım yaşam biçiminin uzaklarına sürmüş olursunuz.

Cevabımın ilişkimiz üzerinde ciddi bir etki yaratacağını bilerek karşılık veriyorum: “Bir cadı olup olmadığımı önce kendime *ispatlamam* gerek.”

Karina'nın yüzünde hafif bir şüphecilik, hatta ufaktan bir düş kırıklığı görüyorum. “Hadi ama! Kafamın ne kadar karışık olduğunu sen de biliyorsun,” diyorum. “Buraya evine geldiğimde ‘Hey, vay canına, tüm engelleri aştım, sırf bu ziyaret için!’ gibi bir şey mi duymayı bekliyordun?”

“Eğer senden böyle bir şey duysaydım,” diyor yavaşça, “en geç otuz dakika içinde kendini büyük bir ıstırap içinde bulurdun. Yuvanı yapardım senin.”

“Şu anda eğitim alıyorum çünkü... ben artık bir çocuk değilim. Ve ilişkimizde hangi seviyede olduğumu bilmem gerek.”

Karina'nın yüzündeki ifade yumuşuyor ve gülümseyerek “Tamam, kabul,” diyor.

Ve bana bir hikâye anlatmaya karar veriyor. Geçen yaz birine âşık olmuş ve ona kendisiyle birlikte yaşamayı teklif etmiş. Ne var ki, yeni aşkının son derece dengesiz biri olduğunu gördüğünde, ondan kurtulabilmek için hem taşınmak hem de bir sınırlama emri çıkartmak zorunda kalmış. Bu durum karşısında tüm inançlarını yitirmeye hazırmış.

“İşler iyice kötüye gittikten sonra pek çok kez sunağımın önünden geçtim,” diyor ve orta parmağını göstererek, “*Cehennemın dibine git, cehennemın dibine git!*” dedim. Sunağım yatak odasında ve yatmaya giderken veya sabah uyandıgımda önünden geçmek zorundayım.” Kafasını her iki yana sallayıp kendi kendine gülüyor. “Kendi kendime ‘Büyük rahibe, büyük Feri cadısı Karina, neden bu şeyin başına geleceğini göremedin?’ diye sordum. ‘Neden kendini ve çocukları bu karmaşanın içine sürükledin?’” O gün büyücülüğü tamamen bırakmayı düşünmüş.

Şaşkın bir halde, bu durumu değiştirmek için ne yaptığını soruyorum. “Sıkıştıklarında öğrencilerime verdiğim tavsiyeyi uyguladım,” cevabını alıyorum. Tapınağındaki her şeyi kaldırarak sadece bir mum yakmış ve büyücülük çalışmalarına yavaş yavaş tekrar başlamış. Ne zaman bir nesneye ihtiyacı olsa onu tekrar sunağa koymuş ve bu durum hâlâ bu şekilde devam ediyormuş. İyileşme süreci henüz bitmemiş.

Bu hikâyeyi bana bir ders olsun diye anlattığını söylüyor. İçimdeki tereddüdü, aşikâr sapınayı ve telaşı çok iyi görüyor. *Benim zayıflığım ve kararsızlığım da seninkiyle aynı* demeye çalışıyor. Buna daha önce de şahit oldum, kültün yakınlık kurma stratejilerinden biridir, ama Karina’nın yaklaşımı samimi görünüyor. Feri hocam bana kendini açıyor ve bu konuda cömert davranıyor.

Bir sonraki akşam yemeğimizi A-1 Pizza House adlı bir pizzacıdan tedarik edeceğiz. Şu zincir pizzacılardan çok farklı; alçak tavanı, her yeri kaplayan kahverengi ince halısı, kot pantolonla eski püskü tişört giymiş ergenleri ba-

rındıran bej renkli oturma bölümleri, eski bir video oyunu makinesi, duvara bantlanmış ve üzerlerine keçeli kalemle spesiyaller yazılmış kâğıt tabakları ile daha çok 80'lerde popüler olan pizza restoranlarından birine benziyor. Siparişimizi veriyor ve beklemek üzere dışarı çıkıyoruz.

Tam bu sırada, kısa boylu yaşlı bir kadın, bir çiçek sulama kabıyla birlikte yanımızdan geçiyor, Karina'dan adının Jane olduğunu öğreniyorum. Ayaklarındaki yüksek tabanlı lastik çizmelerine rağmen en fazla 1,40 boyunda olmalı. Kısa kıvılcık saçlarının büyük bölümü, geniş kenarlı bahçıvan şapkasının altına gizlenmiş. Üzerinde bol örgü bir kazak, ellerinde de ameliyat eldivenleri var. Teni o kadar solgun ki buzlu gri renginde olduğu söylenebilir. Tam bir hayalete benziyor, böyle bir manzara karşısında olduğuma inanamıyorum. Meğerse gerçekten de öyleymiş. Jane bir Vikan rahibesi, Karina'nın eski meclisinin üyelerinden biri. O günlerde, 1990'larda, daha Feri yokken Karina hâlâ emekleme aşamasındaydı.

Karina onu selamlıyor. "Dün Alex'e Lord Theo'dan bahsettım," diyor.

"Vay canına," diyor Jane. "Onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamıyorum bile. Grup çalışmalarına katılmayalı uzun zaman oldu. Kendi halimde yaşamayı tercih ediyorum, bugünlerde işlerin nasıl döndüğü konusunda hiçbir fikrim yok, ama değişmiş olduklarından eminim."

Jane'in bir internet çağı cadısı olmadığı çok açık.

Jane'den müsaade isteyip pizzalarımızı almak üzere içeri giriyoruz. Dışarı çıkıp Karina'nın minibüsüne doğru yönlendiğimizde Jane bize el sallıyor, bir yandan da sokak çiçekliklerinden birini suluyor. Yolcu koltuğuna oturup

iki sıcak pizza kutusunu kucağıma yerleştirdiğimde, New England cadılığından bir başka neslin hayaletlerini görür gibi olmanın şaşkınlığı içindeyim.

Akşam yemeğinde, çocuklar kendilerini pizza cennetinde bulmuşçasına yiyorlar, ardından da organik ürünler satan bir marketten alınmış olan çikolatalı pudinglere saldırıyorlar; pudingler bir sanatçının ellerinden çıkmış kadar mükemmel. Tam bu sırada Karina yıllık Kara Kalp Feri Samhain toplantısından bahsetmeye başlıyor. Kasım ayının ilk günlerinde, New Hampshire'daki bir kalede, ölümler bayramıyla kesişecek şekilde düzenlenecekmiş, etkinliğe yaklaşık otuz öğrencisi ve üyesi de katılacakmış, hatta bazıları Almanya'dan geliyormuş.

Kim, tipik bir ergen edasıyla derin bir iç geçiriyor. “Çok sıkıcısınız,” diye sızlanıyor.

Karina, “Ah, benim zavallı kızım,” diye karşılık veriyor. “Ölüleri diriltten, fırtınalar koparan cadılarla bir kulede mahsur kalmış, ne kadar sıkıcı bir hayat!”

Kim aniden doğruluyor ve enerji dolu bir ses tonuyla, “Bir arkadaşımı getirebilir miyim?” diye soruyor.

“Hayır!”

“Çoook sıkıcı...”

Ertesi sabah, Karina'nın da erkenden kalmış, duş almış ve giyinmiş olduğunu gördüğümde şaşıyorum. Trenimin kalkmasına az bir zaman var ama o birlikte bir ritüel uygulayabileceğimiz anın bu an olduğuna karar vermiş.

Kısa eteği ve çıplak ayaklarıyla birlikte evi süpürüyor, sonra onu tekrar –bu sefer süpürgeye bitkisel özler sürek– süpürüyor, böylece içinde bulunduğumuz alan “canlanacakmış.” Ardından oturma odasına tuzlu su ve tütsü dumanı yardımıyla “enerji” yüklüyor. Karşılıklı yere çöküyor ve Ha duasını okuyarak üç ruhumuzu –bir gün beni astral boyutta taşıyacak olan eterik bedenün üç bölümünü– aynı hizaya getiriyoruz.

Ritüel bittikten sonra –bu bizim birlikte yaptığımız ilk sihir çalışması– Karina, *mana* gücümü yükseltmeyi başardığımı söylüyor. Dahası, üç ruhumu dengelemiş ve eterik bedenimi birkaç santim daha genişletmişim. Co-ra’ya göre, auramız –Karina bunu görmüş– her yerinden yirmi santime kadar kalınlaşabiliyormuş. Hayvani benliğimiz ise fiziksel bedenimizi pembe bir ışıltı ve bir yaban arısının vızıltısıyla yaklaşık iki santim kalınlığında sarıyormuş.⁷⁰

Karina bende daha da fazlasını görmüş, *Tanrıbenimi*, *Tanrıruhumu* bir an görür gibi olmuş. “*Tanrıruhun* çok parlaktı,” derken gülmeye başlıyor. “‘Saç kesimini bile görabiliyorum,’ dedim kendime.” (Çok özenli kesilmiş kısa saçlarım var.) “Ama sadece belli bir açıdan bakabildim zira Victor, *Tanrıruhumuza* doğrudan bakarsak kör kalabileceğimizi söylemişti.”

70 Hayvani kimliğimiz aynı zamanda karşı cinsin üreme organlarının bir hayalet versiyonunu da içeriyor ve içinde var olduğumuz boyutları birleştirdiğimizde hepimiz eşit derecede erkek ve dişi oluyoruz. Freud’u şaşkına çeviren bir yazısında Victor şu iddiada bulunmuş: “Her kadının klitorisinden, hayalet bir penise benzeyen cinsel bir organ uzanır! Her erkeğin testis torbasında da bir dişinin vajinasının birebir örneği veya bir röntgen görüntüsü bulunur!” (Ünlem işaretleri, okurların tepkisini önceden tahmin ettiği için Victor’ın kendisi tarafından konmuştur).

Dün gece, çocuklar masayı topladıktan sonra, Karina ve ben bir süre daha oturduk ve gecenin geç saatlerine kadar sohbet ettik. Nihayet aramızda gerçek bir bağ oluştu, küfürlü konuşarak abuk subuk şakalaşacak kadar samimiydik. El kol hareketleri yaptık, yumruğumuzu masaya vurduk ve çoğunlukla kendimiz gibi davranarak konuştuk. Bazen yüz yüze, bazen de –Karina bir sigara daha yakmaya karar verdiğinde– sineklikli kapının her iki yanındaydık. Astral benliğini görebildiğini iddia eden bu kadınla ortak bir yönüm olabilir mi?

Kişisel bir karmaşa karşısında inancımızı yitirdiğimizde ne yapmamız gerektiğiyle ilgili tavsiyesini düşünüyorum. Böyle bir durumla karşılaştığımızda, sunağımızdaki her şeyi kaldırıp en baştan başlıyoruz. Ve bir mum yakıyoruz. Bu kadar basit! Sonra, bir büyüye ihtiyacımız olduğunda, doğru tarifi bulup işe bu noktadan devam ediyoruz. Her şeyi, ihtiyacın ve yaşama devam etme güdüsünün gerektirdiği kadar ufak ufak yerine koyuyoruz.

Ve sadece birkaç hafta sonra, sabah uyandığımda, bu sohbetimizi hatırlıyor ve yardıma ihtiyacım olduğunu keşfediyorum. Sanırım, doğru büyüyü bulmamı gerektiren zamanlardan biriyle karşı karşıyayım.

Bağlama

Gönderen: Morpheus Ravenna

Alıcı: Alex Mar

Konu: Re: Bir büyüye ihtiyacım var (yanlış okumadın!)

İşte sana birkaç seçenek:

1. Dondurucu Büyüsü.

Dondurucu büyüleri bir insanı durdurmaya yarar. Büyünün temeli basit: hedef kişiyi temsil eden bir eşya bul, onu uygun malzemelerle kapla, bir alüminyum folyoya sar ve buzluğun içine yerleştir. Bu büyü genellikle sana manipülasyon, kötü niyetli dedikodu ve benzeri yollarla zarar vermek isteyen birini durdurmak için kullanılır. En güçlü etkisini gösterebilmesi için bir dana dili kullanılması önerilir. Burada oldukça aşikâr bir sembolizm var: hedef kişinin manipülatif ve kötü niyetli konuşmalarını donduruyorsun. Ama dana dilini keserek açınan ve içine kişiyi temsil eden bir şeyi yerleştirmen gerek. Eğer kişinin fotoğrafını bulup arkasına onun adını yazarsan bu en iyisi, ama bulamazsan, bir kâğıt parçası üzerine yazacağın adı da ye-

terli olur. Ne yapmak istediğini, kişinin adının tam üzerine 90 derecelik bir açıyla yaz. Örneğin, “X’in ağzını kapat ki bundan sonra kimseye yalanlarıyla zarar veremesin.” Elinden geldiğince spesifik olmaya çalış. Sonra fotoğrafa veya kâğıt parçasına şu şeylerin herhangi bir karışımını sürmeli veya eklemelisin: hardal (akamete uğratmak için), pul biber ve karabiber (kötü niyetli sözleri kişinin ağzında yakmak için), karanfil veya kaygan karaağaç kabuğu (kötü niyetli dedikodulara karşı) ve en önemlisi, kişinin dilini durdurmak için şap. Kuru malzemelerin dökülmemesi için fotoğrafı veya kâğıt parçasını katlayabilirsin. Sonra bunu dilin içine yerleştir ve onu ya dikerek ya da iğne yardımıyla kapat. Geleneksel olarak dokuz adet iğne kullanılır. Tüm bu süreç içinde, niyetine odaklanman ve onu bir duaymış gibi okuman çok önemli. Siyah mum yakmak da çok faydalı olacaktır.

2. Oyuncak Bebek Yardımıyla Bağlama Büyüsü (dondurucu büyüye yerine).

Oyuncak bebek, cadılığın en geleneksel objelerinden biridir. Burada amaç, hedef kişiyi temsil eden ve üzerinde çalışabileceğin bir oyuncak bebek oluşturmaktır. Bunu istediğin şekilde yapabilirsin; balmumu veya kili şekillendirerek, birkaç çubuğu insan şeklinde bağlayarak, kumaş parçalarını dikerek, kısaca aklına ne geliyorsa. Önemli olan, oyuncak bebek ile hedef kişi arasında bir bağlantı kurmandır. Kişinin saç telini veya kıyafetinden bir iplik parçasını oyuncak bebeğe ilâştirerek bunu yapabilirsin. Eğer bunları elde etmen mümkün değilse, o zaman kişinin yüzünün bir resmini bebeğin yüzünün üzerine yapıştır ve adını da gövdesinin üzerine yaz veya kazı. Oyuncak bebeği sesli bir şekilde isimlendirmen önemli. “Sana falanca

adını veriyorum” veya “Sen falanca kişinin ve başına her ne gelecekse onun da başına gelecek” gibi bir şey söyleyebilirsin. Artık bu oyuncak bebekle pek çok farklı şeyler yapabilirsin!

İşe bu bebeğe sürebileceğin bir baharat-yağ karışımı hazırlamakla başla. Yukarıda bahsettiğim malzemelerden faydalanabilirsin, ama pul biber kullanman özellikle önemli. Haşhaş da çok işe yarar, hedef kişide kafa karışıklığı yaratır ve onu etkisiz hale getirir. Mezarlık toprağı kullanman da bunun gibi bir büyüye muazzam güç kazandıracaktır. Bulabildiğin malzemeleri bir miktar yağla karıştır ve karışımı bebeğin ağzına, ellerine, kalbine ve cinsel organlarına sür. Böylelikle onun her türlü kötü niyetli sözünü, eylemini, duygusal etkisini ve hayat enerjisini durduracaksın. Birkaç parça sicim bul ve onunla bebeğin ağzını, kalp çevresini, ellerini ve ayaklarını bağla. Ona her yanının bağlı olduğunu, artık yalan sözleriyle insanları kandıramayacağını, başkalarına zarar vermek için duygularını ve enerjisini kullanamayacağını, sözleri ve eylemleriyle erkek arkadaşına ulaşamayacağını, onun yanına bile yaklaşamayacağını söyle. Sonra onu alüminyum folyo gibi parlak bir şeyle sar ve iç duvarları aynayla kaplı bir kutunun içine yerleştir. Böylece hedef kişinin tüm negatif enerjisi kendine dönecektir. Sonra bu kutuyu hem senden hem de erkek arkadaşından oldukça uzak bir yere göm. Kavşak veya mezarlık olursa ne âlâ! Eğer yakınlarda gömülmüş olan akrabaların varsa, bebeği onların yanına gömebilir, büyüünün işe yaraması için onlardan yardım isteyebilirsin.

3. Hangi büyüyü yaparsan yap, geriye kalmış olabilecek tüm olumsuz enerjilerden arınabilmen için banyo yapmalısın. Küveti suyla doldurduktan sonra içine bir miktar tuz

at. Çördük, okalıptüs ya da tarçın yağı da ekleyebilirsen harika olur. Hoş bir püf noktası daha var: Küvetin kenarına iki adet beyaz mum yak ve sudan çıkarken bunların arasından geç.

Ayrıca, yine aynı anlayışla, tüm bunların hem öncesinde hem de sonrasında *kala* uygulaması yapmalısın, ama özellikle *öncesinde...* Çünkü hedef kişi için amaçladığın şeylerden etkilenmeyecek olmanı sağlaman lazım. Yaptığımız her büyüü çoğunlukla önce kendimize yapmış oluruz, bu yüzden, söz konusu kişi için hedeflediğin şeyler konusunda suçlu olmadığından emin olmalısın, böylece büyüün yolda bir yerlere takılmayacaktır.

Neyse, şimdilik bu kadar. Var mı başka soru?

Sevgiler: M.

Bunu ben istemiştim. Uzaklaştırıcı bir büyü önermesi için Morpheus'a başvurmuş, o da fazlasıyla yardımına koşmuştu.

Yeni biriyle, bir film yapımcısıyla çıkmaya başlamıştım. Peşimde bir süre koştuktan sonra nihayet beni ikna etmiş ve birlikte yaşamaya başlamıştık; bazen New York'ta benim kiralık dairemde, bazen de onun Los Angeles'taki evinde. Oldukça münzevi ve son derece yetenekli bir adamdı. Çalışmalarıyla muazzam bir dünya yaratmıştı, ben de bu dünyada biraz vakit geçirmekten başka bir seçeneğim olmadığını hissetmiştim. Ona karşı olan hislerim çok güçlüydü. Şu teoriyi zaman zaman düşünmüştümdür: İnsanlar eş seçerken genellikle kendilerine öyle veya böyle benzeyen kişileri seçerler. Ama bu benzerlik ille de ırksal

olacak değil, burada kabilesel bir akrabalıktan bahsediyorum. Shawn'ın suratı benimkine acayip benziyordu. Ona ilk baktığımda kendimi aynada görür gibi oldum.

Aynı zamanda Shawn kısa ama çok kısa bir süre önce bitirdiği bir ilişkinin ayrılık acısını atlatmaya çalışıyordu; karşı taraf, *country* şarkılarında erkeklere yapılan tüm kötülükleri yapmış. Bir gün, işle ilgili bir projeyi bahane ederek Shawn'a yaklaşılmaya başlamış, yaklaşmak ne kelime, düpedüz asılmış.

Olayları Morpheus'a şu şekilde aktardım:

Şu anda birlikte olduğum adamla daha ciddi bir ilişki içine girmek üzereyim, ama eski aşkı onun hayatını manipüle edebilmek için elinden geleni yapıyor. Duyduğum kadarıyla patolojik bir yalancıymış ve uzaktan da olsa kocaman bir hilekârlık ve duygusal vudu ağı örmüş. Ve ne yazık ki, söz konusu proje yüzünden önümüzdeki birkaç ay boyunca birlikte çalışmak zorundaymışlar. Bildiğim kadarıyla, bu kadın alenen bir cadı değil, ama şu anda gönderdiği enerjinin çok güçlü ve yıkıcı olduğu açık. Shawn kilo kaybetmeye, yorgunluktan gözleri çökmeye başladı, sanki içinden bir şeyler çekiliyor. Bu işe daha fazla tahammül edemeyeceğim. Öyle görünüyor ki, ortada oldukça yoğun bir negatif psişik enerji var ve Shawn'ı hedef almış durumda. Ve ben bu enerjiyi tersine çevirebilmek için önlem almak istiyorum.

İlişkileri kadının ikiyüzlü eylemleri yüzünden bitmiş ama kadının aşk acısı hâlâ yoğunmuş.

Her gün Shawn'a tonla e-posta gönderiyor, sayısız SMS yazıyor, bir sapık gibi defalarca arayıp sessiz mesajlar bırakıyormuş.

Shawn'ı onu hedef alan bu enerjiden korumak istiyorum. Bu kadını etkisiz hale getirmeliyim. Shawn'ın karşısına çıkarsa onu sözleri ve eylemleriyle duygusal ve psikolojik olarak etkileyemesin. Tüm gücünü yitirsin. Shawn tam bir septik, koyu bir Hristiyan olarak yetişmiş ama artık sadece bilimin dediğine inanıyor ve bir karşı-büyü yapma konusunda ondan güç alınam mümkün değil. Onun izni olmadan da aynı derecede etkili bir büyü önerebilirsen bu harika olur. İşleri bir an önce yoluna koymak istiyorum.

Böylece hayatımda ilk kez bir *büyü* yoluyla araya girmeyi düşünüyorum, hem de son derece ciddi bir şekilde! Dondurucu büyüsunü seçiyorum: Bir inek dilini katlayıp onu dokuz adet iğneyle tutturacağım veya onu bir çuvaldız ve kırmızı iplik yardımıyla dikeceğim. Hayvanın boğazının en arka kısmından kesilen et parçası yaklaşık bir buçuk kilo. Planım aynı bu şekilde.

Ama şu kadının “duygusal vudusu” beni ne kadar bezdirmiş olsa da, alışveriş listesini hazırlarken, kendimi bu büyüü gerçekleştirirken hayal bile edemiyorum. Bu işe başlamak için yeterince “temiz” olmadığımı endişe ediyorum. Kendime karşı tamamen dürüst olmadığım kanısındayım. Neden bu işe bulaşmak istiyorum? Öfke, tahammülsüzlük veya hırs olabilir mi? Ayrıca, büyüye başvurmaya karar verdikten iki gün sonra durum yatışmaya,

sakinleşmeye, yavaş yavaş kendiliğinden çözölmeye başladı sanki. Kendimi dizginleyebildim ya bravo bana.

Ve sonuçta başıma şu gelecek: Shawn, birlikte geçirdiğimiz onca şeyden sonra –saplantısal bir yaklaşım karşısında yaşadığı *sözümöna* ıstırabın ve stresin ardından– söz konusu kadınla tekrar birlikte olmaya karar verecek. Ona bunun nedenini sorduğumda da “Gücümü tüketti, daha fazla dayanamadım,” diyecek.

Morpheus bana, “Yıllar içinde pek çok kişi tavsiyeme başvurdu,” diyor. “Ama çoğu tek bir adım bile atmadı. Ya çok endişelendiler ya da duruma farklı açıdan bakmaya başladılar. Bazen, *eğer tavsiyeme uysalardı, şimdi daha iyi durumda olacaktı*, diye düşünürüm.”

Bir parçam hâlâ merak içinde. Acaba gerginliğimi ve şüpheciliğimi bir kenara atıp büyüyü uygulasaydım, işler daha farklı bir şekilde gelişmiş olabilir miydi? Utanmıştım. Hem utanmış hem de inkâr edemeyeceğim bir şekilde büyücölük yaparken yakalanımdan korkmuştım. Hem eski erkek arkadaşının hem de hiç tanımadığım bir kadının hayatını etkilemeye çalışmak çok ürkütücü bir iş gibi görünmüştü. Eğer ortaya çıkarsa, böyle bir şeyi ne Shawn’a ne de kendime izah edebilirdim. Kendi ihtiyaçların karşısında çifte utanç içindeydim, böyle bir davranış, kendi ezikliğimi ve Shawn’ı benim de saplantısal bir biçimde önemsedığımı ispat ediyordu. Sevdığım birini bu kadar önemsemek zaten yeterince riskliyken, hiç tanımadığım bir kadının bir fotoğrafını kesmek ve üzerine ilâhiler söylemek kesinlikle söz konusu olamazdı.

Bununla birlikte, harekete geçme fikri beni heyecanlandırmıştı. Artık olaylara seyirci kalmak istemiyordum. Onları kendi lehime çevirebilmek için dramatik, hatta saçma

şeyler yapmaya hazırdım. Çoğumuzun hayatında ritüelle-re fazla bir yer yoktur, böyle bir unsuru eklemek çılgınca görünebilir ama Morpheus hayatının her aşamasında bir ritüel uyguluyor, bunu nefes alıp vermek gibi doğal bir şey, bedensel bir ritim olarak yapıyor. Oysa ultramodern ve şüpheci toplumlarda yaşayan bizler cadılığın yaratabileceği etkileri asla keşfedemeyebiliriz.

Ama şunu da eklemeliyim: Cadılığın gücüne her yönüyle tamamen inansam bile, zorlama bir sonuçtan memnun kalıp kalmayacağımdan emin değilim. Birini bir şeye zorlamak hem kişiliğime hem de isteklerimi elde etme tarzıma ters. Kader fikriyle karmaşık bir ilişkim var. İçgüdülerim bana öyle söylüyor ki, tüm olayların belli bir yapısı ve sırası var. Onların seyrini değiştirip doğru olduğuna inandığımız yöne çevirmeye çalışmak, faal haldeki unsurların bozulmasına yol açmak, hepimiz için kurgulanmış olan daha büyük resmi görmemize engel olabilir.

Bu içgüdüsel bakış açım beni şaşırtıyor: Düşünen bir insan, başkalarıyla empati kurmak üzere yetiştirilmiş bir kişi olarak çok iyi farkındayım ki, kader denilen şey, rahat şartlarda doğmuş ve büyümüş insanlar için olsa olsa bir kavramdan ibaret. Bu bakış açısının alçakgönüllülüğü aynı zamanda kafamı karıştırıyor; asla kişisel becerilerini hafife alan veya hırs eksikliği yaşayan biri olmadım. Ama bir Katolik olarak yetiştirildim ve içime çocukluğumdan beri işlenen suçluluk duygusu, bir şeyi öylece *almamı* engelliyor, onu *kazanmam* gerektiğini söylüyor. Ya da bir ödül daha büyük bir güç tarafından benim için bir kenara konulmuş olmalı ve onu *benim* keşfetmem gerek. O ödülün –büyük bir başarı veya harika bir ilişki olabilir– peşinden koşmak ve onu talep etmek benim en büyük hakkım, çünkü o en başından beri benimdi zaten.

Belki de kader ve sihir bu noktada yan yana geliyor. Crowley, sihir için, “Kaderle uyumlu olacak şekilde değişikliğe neden olma bilimi ve sanatı,” diye yazmıştı. Burada *kader* kelimesiyle, Telema inancında, her insanın bu dünyadaki epik amacı ve evrenle olan dengesi kastediliyor. Crowley'nin öne sürdüğü üzere –çoğu cadı da onunla hemfikir– şartları daha önceki dengelerine döndüren her büyü, karmik açıdan yüzde yüz masumdur. Ama doğaya aykırı bir *dürtüyle* uygulandıklarında, kendinizi tehlikeli bir bölgede bulursunuz ve olası karanlık sonuçların ceremesini çekmeniz gerekir.

Peki, sınırın nereye çekileceğini –hem sihir uygulamalarında (eğer inanıyorsanız) hem de dünyevi arzularımızda– nasıl bileceğiz? Hangi karmik kuralları takip edeceğiz? Eğer sahte bir kimliğe bürünerek buzluk büyüsunü uygulasaydım, aslında çok da istemediğim ve bana zarar verecek bir ilişkiyi mi elde edecektim? Yoksa bu benim Katolik inancımın getirdiği pasif suçluluk dürtüsünün bir düşüncesi mi? Büyü yapmanın etik yönünü Morpheus'a ilk kez sorduğumda bana, “Bir kişinin arzularına ters düşen ama onu koruyan bir büyü yapmanın hiçbir mahsuru yok,” demişti. Ama artık biliyorum ki, eski erkek arkadaşım ve onun eski kız arkadaşı, birbirlerine benim idrak edebileceğimden çok daha uygunmuşlar; zıvanadan çıkmış paranoyak bir ilişkiyi kendi hayatımda asla istemezdim.

Shawn'la olan ilişkim, tanıştığımız ilk günden her şeyin bittiği güne kadar altı ay sürdü. Bu süreç içinde bazen aynı, bazen de ayrı şehirlerdeydik, ama birlikteydik ve birbirimize sıkı sıkıya bağlıydık. O, işine çok düşkün bir insan ve ben de öyle olmalıyım, ama kendimi, mutlu bir şekilde, onun dünyasına, sorunlarına ve sürekli acili-

yet arz eden ruh haline kaptırırverdim işte. Shawn, yaratıcı olabilmek için belli bir seviyede panik haline ihtiyaç duyuyor, ki ben onun tam tersiyim. Ve kendimi bu şekilde ona bıraktığımda –aklımı başımdan almasına izin verdiğimde– tuhaf bir rahatlama hissettim. “Mesai dışı saatler”, çoğu zaman sıkı bir düzen içindeydi ve sürekli aynı yerlere gidiyorduk (aynı alışveriş mağazaları ve süpermarketler gibi). Sinemaya gitmiyorduk (vakit kaybıydı) veya birlikte kitap okumuyorduk (aşırı zahmetliydi). Ana konu her zaman işti; onunki tabii. Ben de, bu şartlar altında, hiçbir şeyi sorgulamamaya karar verdim. Birlikte, işlevsel olmayan bir göreve çıkmış olduğumuzu farz ettim.

Artık Shawn’ın özel biri olmadığını farkındayım –en azından, benim onu tanıdığım süreç içinde– halbuki en derin hislerim onun öyle olması gerektiğini söyleyip durmuştu. Daha önce de itiraf ettiğim üzere, içimde aşırı dozda “dini dürtü” var, ama bir cemaate katılmak yerine, kültü ilişkiler arayıp durdum. Bu kabaca bir tabir olacak ama kulağa çok doğru geliyor: birlikte olduğum bir dizi yaratıcı adam –bazen benden birkaç yaş daha büyüktü– kendi tetikledikleri krizlerinde her zaman içe odaklandılar ve kendi kuralları içinde yaşadılar. Din, mantığı kaos olarak kabul ediyor. Ve insanlar mantığa ve anlama hasretler. Dolayısıyla, dini bir sistemin yokluğunda –özellikle, kişilikleri benimkisi gibi “doğal olarak dindar” kategorisine düşüyorsa– ikame bir sistem arayışına giriyorlar ve davranışlarını belirleyecek başka kurallar bulmaya çalışıyorlar. Böylece, kültü iş veya aşk ilişkileri, tuhaf bir şekilde, Tanrı ibadetinin yerine geçiyor. Daha karizmatik erkeklerle olan ilişkilerimde, beni Morpheus’a, Karina’ya, Josh’a, hatta Kaliforniya’daki İsa Hareketi’ne çeken aynı unsurlar vardı; hepsi de bir tür sihre erişim sağlanıyordu ve bu benim

Amerika'nın Cadıları

çok imrendiğim bir durumdu. Çünkü bir insana âşık olmak, bazı yönlerden, onun güçlerini kendinizinmiş gibi ilan etmek anlamına geliyor.

Artık içimdeki bu dini dürtüyü yüceltmek yerine onu kucaklamak, içine atılmak ve bana ne tür bir iyilik sağlayacağını görmek istiyorum. Bir ruhani dünya meraklısı, bir profesyonel “arayıcı” olmaktan sıkıldım. Eğer inanç konusunda doğal bir yeteneğe sahipsem, inanacak bir şeyler için –birilerinin bir yerde kurduğu bir inanç sistemi- doğal olarak uygun bir aday olmalıyım. İçimdeki tüm parçaların hizalanabileceği yakın bir gelecek hayal ediyorum. Hayatımda ilk kez, böyle bir şeyin mümkün olduğunu varsayan insanlar tarafından çevriliyim.

Kanıt, O Yoksa Hafif Bir Ürperti

Josh –Alombrados’un kalbindeki çılgın genç rahip– bir bağlama büyüsünü benim gibi asla gözünde büyütmezdi. Ne bir oyuncak bebekten ne de bir hayvan dilinden ürkerdi. Kader kavramını umursamıyor bile. Etrafında dönen olaylar karşısında her zaman aktif yardım talep ediyor. Ve sonuçlar için açgözlü.

Onu törensel büyüye yönlendiren şey, çevresine hükmedebilme arzusu olmuş.

Josh çoğunlukla Albuquerque, New Mexico’da büyümüş, bir asker çocuğu, babası hava kuvvetlerindeymiş. Eninde sonunda okülte gönül veren pek çok kişi gibi, dine küçük yaştan itibaren ilgi duymaya başlamış. Ama annesi sadık bir İncil okuyucusu olmasına rağmen kiliseye gitmiyormuş, babası da ateist sayılırmış. Böylece Josh, beşinci sınıfa geldiğinde, bisikletçi bir arkadaşının yobaz sayılacak Hristiyan ailesiyle birlikte yerel bir cemaat arayışına girmiş. Gittikleri bir Katolik kilisesinden etkilenmiş en çok. Yükseklerle uzanan mimarisi ve koyu ahşap donanımları estetik açıdan muhteşemmiş. Ayinler son derece zarif, heybetli ve törensel bir şekilde düzenleniyormuş. Katolik

mezhebi aileye çok ürkütücü ve görsel olarak fazla şatafatlı gelmiş. Anne, tıpkı Josh'ın annesi gibi, ritualizm anlayışını “pagan” olarak kabul edip reddetmiş.

Bunun üzerine, Josh, ailenin seçtiği bir Hristiyan gençlik grubuna havale edilmiş ve grubun rahibi cinselliğin günah olduğunu duyurduğunda kafası karışmış. On üç yaşında, mastürbasyon yapan bir genç olarak, ebedi lanetlenme konusunda belirgin bir endişe geliştirmiş. Sürekli İyi ile Kötü arasındaki dengeyi sorgulamış. Bağışlayıcı bir Tanrı, tüm insanlığın kurtuluşunun mümkün olduğuna inanan bir Tanrı, nasıl olur da bazı melekleri “ifritler” olarak dışlar? Bu çok anlamsız gelmiş.

“Eğer bağışlanmamız mümkünse, neden şeytani güçleri de affedemeyiz?” diye sormuş. “Tanrı'ya itaat etmedikleri için mi lanetlendiler? Ama biz bunu sürekli yapıyoruz, öyle değil mi? Onları da cehennem ateşinden kurtarmanın bir yolu yok mu?”

Tanrı'dan ifritleri affetmesini dilerken birden kendini dinden çıkmış gibi hissetmiş.

Bir bakıma, bu düşmüş meleklerle, ebediyen dışlanmış varlıklara karşı yakınlık duymuş. Korku filmleri seyretmesine izin verilmese de zamanının çoğunu şeytani figürler ve canavarlar çizerek geçirmiş, boynuzlar, taçlar, açığa çıkmış bağırsaklar, uydurma desenler, artık ne varsa çizmiş. Tüm defterleri bu şeylerle dolup taşmış. Çok geçmeden ailesi bu durumu fark etmiş, oğullarının daha da kötüye gitmemesi için onu terapiye göndermişler. Endişeleri de yersiz değilmiş; on dört yaşına gelen Josh, Hristiyan gençlik grubundan atılmak bir kenara dursun, Batı Yakası 40'lar adlı bir çeteye katılmış. Üyelik sınaması bir benzin istasyonunun tuvaletinde gerçekleşmiş (çoğunlukla adamı

iyice bir benzetirlermiş). Bununla birlikte, odasında yalnız kaldığı zamanlarda, Gençlik İncil'ini okumaya devam etmiş. “Bir güç kitabı okuyormuş gibi hissediyordum,” diyor. “Özel bir formül bulabilmek için hikâyeleri bir bir okudum. Din min hak getire, varsa yoksa sihirdi benim için.”

Liseden sonra, Hıristiyanlık içinde sihir okumalarına dalmak yerine, gerçekten de sihir olarak amaçlanmış kitaplar okumaya başlamış. Ailesi Olympia'ya taşındığında Evergreen Üniversitesi'ne yazılmış. Okyanus ve hiç dinmeyen yağmurlar ve sis yüzünden kendini bambaşka bir dünyada bulmuş. Devasa çam ağaçlarının arasında tam bir hayal dünyasında gibiymiş. Okültle burada karşılaşmış. Gotik tarzda giyinen uyuşturucu bağımlısı bir grup tarafından boş bir mezarlığa götürülmüş. Tim adında yeni bir arkadaşının kız arkadaşı, evlerinde kötü niyetli bir umacı yaşadığını iddia etmiş. Pek çok ergen kız doğaüstü konusunda fikir sahibidir ama bu kız *ikna olmuş* ve oğlanların yardımına koşmuş. Tuhaflıklar dünyasına kucak açmak için iyi bir bahane yakalamış olan Josh ve Nate, yerel bir okült dükkânına giderek, “cin çağırma” üzerine yazılmış bir kitap olup olmadığını sormuşlar. Tezgâhtaki nazik pagan, “Bu veletler de nereden çıktı!” diyen bir yüz ifadesi takınmış ve onlara 17. yüzyılda bir araya getirilmiş olan *Süleyman'ın Küçük Anahtarı* adlı kitabı uzatmış. Birçok ciddi tören büyücüsü için sıradan bir başvuru kaynağı olan kitabın ilk bölümü *Ars Goetia* (Goetik Sanatlar), yani Kral Süleyman tarafından kullanılmış cin çağırma yöntemleri kataloğudur (Kral Süleyman'ın ruhları hapsedip onları işe koştuğuna inanılır).

Söz konusu kızın evinde yaşayan umacıyla ilgili herhangi bir gelişme olmamış, ama artık gençlerin elinde son

derece önemli bir büyü kitabı varmış. Sonuçta, büyücüler asırlar boyunca bu yöntemleri, büyülerini ve duaları sistematik bir şekilde kullanarak insanüstü işler gerçekleştirmişti. Böyle şeyler, ergenler dünyasının saçmalıklarından çok daha öte bir yerdeydi. Josh bu kitaptaki büyülerde gerçek bir güç olması gerektiğine inanmış; onların, gençlik grubundaki rahibin, gittiği terapistin veya Gotik tarzda giyinen tuhaf arkadaşlarının bildiklerinden çok daha yabancı ve etkileyici olduklarını düşünmüş. Zihninin kapıları sonuna kadar açılmış.

Bu merak, uyuşturucu maddelerle ve dışarılıklı birinin dünyaya bakışıyla birleştiğinde, Josh'ın büyücülüğe olan tutkusu giderek artmış. Çok geçmeden arkadaşı Tim'le beraber okült dünyasını kendi başlarına keşfe çıkmışlar. Bir müzik grubu bile kurmuşlar (endüstriyel metal çalmışlar), Josh grubun vokalistliğini yapmış ve zamanlarının çoğunu hem müziğe hem de büyücülükle ilgili araştırmalara harcamışlar. Birlikte bir apartman dairesi kiralamışlar ve onu bir okültistin hayali bir hayvanat bahçesindeki mağarası gibi döşemişler: İçine bir yerlerden çaldıkları Masonik mezar taşları ve mezarlık çiçekleri koymuşlar, çürük zambaklar sayesinde ortamın bir mezarlık gibi kokmasını sağlamışlar. İçerideki hava son derece boğucuymuş.

Hiç tereddüt etmeden *Süleyman'ın Anahtarı*'ndaki Gotik büyülerini denemeye başlamışlar. İşlerin karanlığa bürünmesi çok sürmemiş: Üniversiteden arkadaşları devasa bir leylek gördüklerini iddia etmişler, hayvanın başı neredeyse tavana değiyormuş ve Josh'ın yatak odasında dolaıyormuş. Tim sürekli ölü bir kadın görmeye başlamış; bir misafirleri, duş yaparken bir şeyin onu boğmaya çalıştığını iddia etmiş.

Yerel itibarları giderek artan ikili, radikal partiler düzenlemeye başlamışlar, partilerin bazıları orjiyle sonuçlanmış. Bir tanesi, Telama tanrıçalarından biri olan Babalon'a doğaçlama bir ayin olarak düzenlenmiş (90'ların sonlarının Olympia'sında gençler bunun sıradan bir Gotik parti olduğunu sanmış). Josh'ın hatırladığına göre, yakınlardaki bir kitapçıda çalışan bir kadın, ertesi sabah uyandığında, yaptığı cinsel kaçamak konusunda çok öfkelenmiş, tüm o şeyleri ona evin içinde bulunan bir varlığın yaptırdığını öne sürmüştü. Josh bunu cesaret verici bulmuş. Bu durum gerçekten de güçlü bir şeyle temasa geçmiş olduklarının bir kanıtıymış.

Josh gitgide hırslanmış ve Enokyan büyücülüğüne sıçramış. Tim'le birlikte bir meleğin ruhunu çağırmışlar. Bir ormanın derinliklerine gitmişler, bir ağaç kütüğünün etrafında küçük bir açıklık bulmuşlar. Toprağın üzerine bir çember çizip içine gerekli malzemeleri yerleştirmişler, bunlardan biri de Tim'in büyü için kullanacağı bir kâse yağmış.

Meleğin ruhunu çağırmak için Enokyan çağrısını okumuşlar. Josh bir *kükreme* duymuş. Bir motosiklet sesi gibiymiş. "Devasa bir şeydi," diyor. "Arkamızda, hatta her yanımızdaydı. Etrafımızın çevrildiğini hissettim. İyice küçülmüş, çok korkmuştum." Donakalmış. "Eski Ahit'te Tanrı'nın meleklerinden güzel varlıklar olarak bahsedilir, dünyaya barış getirdikleri söylenir ama doğru değil. Melek denen varlık her neyse son derece ürkütücü bir şey!"

Muazzam bir gücü ortaya çıkarmışlar ama ondan ne isteyeceklerine dair bir planları yokmuş. Bunun üzerine müzik grupları için bir şey istemişler, gerekli bağlantılara ulaşarak bir plak anlaşması imzalamayı dilemişler. Gerçi

bu dilek aniden çok sıg görünmüş. Josh, insanoğluna yüz yıl sonra ne olacağını sormak yerine bir plak sözleşmesi dilemiş olduğu için utanmış. Ama dileğini çoktan sunduğu için istekleri çok geçmeden gerçekleşmiş.

Sadece birkaç gün sonra, Seattle'da düzenlenen bir gösteride çalmışlar ve bir adam yanlarına yaklaşmış. Josh onun endüstriyel metal grubu Ministry'nin gitaristi olduğunu söylüyor. Ünlü gitarist, gruba onların ilk albümünü yapmayı ve Seattle'da, Nirvana'nın ilk albümünün kaydedildiği stüdyoda çalışmayı teklif etmiş. Bu tam da grubun aradığı şeymiş. Artık öteki dünyadaki güçlü bir koruyucunun yardımını almakta olduklarından emin olmuşlar.

Bu değişen koşullar altında Josh'ın genel bakış açısı değişmeye başlamış, bu hayatta istediğimiz her şeyi elde edebileceğimize inanmaya başlamış. "İstediğim şeyleri elde edebilmek için onları 'kazanmak' veya 'iyi insan' olmak zorunda olmadığımıza inanmaya başladım," diyor. "Benim için büyücülük son derece gerçek bir şey. Onu doğru şekilde uygularsanız, istediğiniz her şeyi elde edebilirsiniz. Ben artık kadere inanmıyorum, en azından, onu devre dışı bırakacak bir şeyler öğrendim. Kaderimiz diğer insanların kaderinden farklı bir boyuta ulaşabilir."

Hayattan büyük keyif almaya başlamış, konserlerine yüzlerce seyirci çekiyor, aynı anda dört kızla birden çıkıyormuş. Müzik dünyasındaki hırslarını sihir dünyasındaki yeni hırslarıyla birleştirmiş: Seattle'da bulunan OTO locasına katılmış ve kıdemli bir hocadan eğitim aldıktan sonra Minerval seviyesinde üyeliğe alınmış, ardından 1. ve 2. seviyelere de ulaşmış. Daha sonra, sihir dünyasındaki becerilerini resmileştirmek, yaptığı işlerin tanınmasını sağlamak istemiş ve bunu tabii ki de Crowley'nin kendi ce-

miyeti, gezegen üzerinde onun deneylerini anlayabilecek yegâne insanlardan bazıları aracılığıyla gerçekleştirmiş.

Bu süre içerisinde, Kuzeybatı dünyasının tatlı tuhaflığından sıkılmış. “Ben insana Vahşi Batı gibi heyecan veren bir yerin özlemi içindeydim,” diyor. OTO cemiyetinden bir arkadaşı, New Orleans’ı övmeye ve bu pastoral bataкта yaşamının nasıl bir şey olacağını anlatmaya başlamış. Şehir kulağa oldukça yozlaşmış ve tehlikeli geliyormuş, ev kiralari da oldukça ucuzmuş. Josh, dışlanmış tuhaf insanların merkezi olarak da bilinen bu şehirde bir OTO locası bulunmadığını öğrendiğinde daha da heyecanlanmış. “Bir OTO örgütünün nasıl olması gerektiğiyle ilgili kendi fikirlerim vardı,” diyor. “Bir avuç yeni üniversite mezunundan daha iyi bir iş çıkarabileceğimi düşündüm. Kibirli de olsa böyle düşünüyordum.” Bunun üzerine, o ve kız arkadaşı (on sekiz yaşına henüz basmış bir Minerval), her şeylerini toplayarak bir arabaya yüklemişler ve ülkenin diğer ucunda bulunan New Orleans’a sürmüşler.

Şehre varmalarından kısa bir süre sonra Josh bir Yahoo grubu oluşturmuş, amacı bölgedeki Telama üyelerini veya meraklılarını çekmekmiş. Ve çok geçmeden hem New Orleans’ta hem de Baton Rouge’da yaşayan insanlardan haber almaya başlamış. Birlikte gayri resmi bir OTO örgütü kurmuşlar (resmi onay gelinceye kadar) ve açık havada ayinler organize edip St. Charles tavernasında düzenli toplantılar düzenlemişler. Akabinde Josh, Andrew ve David –uç ciddi ve genç büyücü– Bywater bölgesinde bulunan Gallier Caddesi’nde iki katlı bir eve taşınmışlar. “Çok gençtik, evi bir manastıra çevirmek istedik,” diyor. “Ama daha çok bir terörist sığınağına benzedi. Salı günlerini ‘Sessiz Salı’ ilan ettik, o gün birbirimizle tek kelime konuşmazdık. Haf-

tanın geri kalanında sürekli ayin yapıyorduk.” İçeriye bir tapınak, arka bahçeye de Gnostik Ayin için özel bir platform inşa ettiler, gerekli tüm teçhizatı temin ettiler. Josh kendi sertifikasını alıncaya kadar, üyeliğe kabul işlemlerini eski hocası her yıl Seattle'dan uçakla gelerek halletmiş. Nihayet, birkaç yılın ardından, çekirdek bir okültist grubu oluştuğunda, daha büyük bir binaya taşınmışlar: Alombrados'un bir kiliseden dönüştürülmüş olan şimdiki evine. Artık Josh, New Orleans'taki OTO'nun karizmatik merkezi ve Okült Amerika'nın en etkileyici tapınaklarından birinin üstünde antika bir sayvanlı karyolada uyuyor.

Ama onu bu işlere sürükleyen derme çatma Goetik yaşam tarzından vazgeçmeye niyeti yok. Bir gece, beni Alombrados'un üst katını –orada Sophia ve Andrew ile birlikte kalıyor– gezdirirken, köşedeki masanın üzerinde pirinçten bir urna gördüm. Kapalı kapağının kenarına İbranice harflerle bir şey yazılmış, etrafına kırmızı kurdele sarılmış ve bir de kuş tüyü iştirilmişti. Tepesine de kısa bir süre önce kazınmış olduğu belli bir *vévé*⁷¹ çizilmişti, üniversitedeyken annemin beni uzaklaştırmaya çalıştığı çizimlerden biri.

“Bunun içinde birisi mi var?” diye gülümseyerek sordum.

“Hem evet hem hayır,” dedi. “Orada hiçbir şey yok. Ama birini içeriyor, anladın umarım ne demek istediğimi.”

Josh, yaptığı Goetik bir büyüünün düzeneğini bir araya getirmiş, aslında hâlâ durumu düzeltme çabası içindeymiş. Kara bir horozu öldürmüş, kanını urnanın içine akıtmış, tüylerinden birini de kapağa iştirirmiş. Bir sonraki

71 *vévé*: Vudu ritüelinde kullanılan semboller.

adım olarak da Louisiana'nın kırsal bölgesindeki uzak bir noktaya seyahat etmesi gerekiyormuş.

“Burada yapamaz mısın?”

“Hayır, onu kimsenin olmadığı bir yere götürmeliyim, böylece bana görünecek ve onunla yüzleşebileceğim.”

Anladığım kadarıyla Josh bir cinden bahsediyordu.

Benim henüz sihirsel bir kimliğim yok, ama Josh'ın sınırları çok daha ötede ve tutkuları benimkilerden çok daha muazzam. Şimdilik, okülte karşı duyduğum ilgi bir fanteziden ibaret. Gnostik Ayin'e katılıyorum, kendimi sunağın üzerindeki Sophia (“Babalon”) olarak hayal ediyorum. Yenmesi neredeyse mümkün olmayan ev sahibesini yutmak için bir yetenek geliştirdim. Ve şimdi o çifte negatif yüklü sözü yüksek sesle ve güvenle söylüyorum: *Bedenimde tanrılara ait olmayan tek bir parça bile yoktur!* Bu ritüeli neredeyse her seferinde aynı şeyler takip ediyor: Andrew ve Josh'la Telema'nın incelikleri (tanınmamış şarkılar ve korku filmleri) hakkında gece geç saatlere kadar süren uzun bir içkili sohbet, ertesi gün de Alombrados'taki bir sonraki adımının ne olacağını düşünüp taşınmam.

Şu anda bir eşikte yaşıyor gibi hissediyorum, iki bölgenin arasındaki sınır çizgisi üzerindeyim; bu bölgelerden birini akıllı, üst sınıf agnostikler, diğerini de ne idüğü belirsiz büyülerin muhtemelen dengesiz süper-fanatikleri işgal ediyor. Ben hâlâ ortadayım, henüz kimseye ait değilim. İlk günlerindeki Josh ve Morpheus'un tersine, bu kırılnımı test ederken tamamen kendim olmamı sağlayacak bir yol bulamadım.

Daha önce, Shawn bir sürü soruyla üzerime yüklenmiş, beni taraf tutmaya zorlamıştı. Sonuçta, bir Hristiyan olarak yetiştirilmiş olsa da inancını başka bir inançla değiştirmiş, adını da “matematiğin mükemmelliği” olarak koymuştu.

“Büyüye inanıyor musun, inanmıyor musun?” diye soruyordu bana. Ben de her seferinde ona “Emin değilim,” cevabıyla döndüm, yani ona verecek hiçbir cevabım yoktu. Bu durum beni bezdirdiği kadar onu da çileden çıkarıyordu. Güçlü içgüdülere sahip olan biri için bu inatçı soru işareti son derece abesti.

“Delil yetersizliği konusunda ne yaparlar?” diye sordu (birden fazla kere).

“Ne demek istiyorsun?”

“Doğaüstü güçler konusundaki delil yetersizliğini gerekçelendirmek için ne söylenir?”

Shawn'ın oldukça gelişmiş şüpheciliğinden kaynak alıyor olsa da bu son derece yerinde bir soru. Bir parçam ilk günden beri delil toplamaya çalışıyor. Ama soru aynı zamanda herhangi bir delilin sunulamayacağını da varsayıyor; mesela Karina, delillerin uzun, titiz bir eğitim sürecinden sonra peyderpey ortaya çıkacağını söylemişti.

“Bu *cevaplanamaz* bir soru,” diyor Morpheus, konuyu nihayet ona da açtığımda. “Sebebi çok basit. Büyü esasında sadece öznel yöntemlerle gözlemleyebileceğimiz metafizik vasıtalarla işler. Bu da şu anlama geliyor: Eğer istersen büyüün sağladığı sonuçlara her zaman makul açıklamalar getirebilirsin. Şüphecilik çok zehirli bir şey çünkü kendi yaşadığın deneyimlere, duyduklarının kanı-

tına, dışarıdan bir doğrulama gelmediği sürece güvenmemene neden oluyor.”

Morpheus duyuusal tecrübelerini “aksi kanıtlanmadıkça doğru sayılan delil” kabul ediyor. Bazı paganlar buna DKG yani “doğrulanmamış kişisel gnosis⁷²” adını vermiş: bir kişinin öznel ruhani ya da sihirli deneyimlerinin geçerli sayılması için evrensel düzeyde ispatlanması gerekmez fikri. (Eleştirenler DKG’ye “doğrulanamaz kişisel gnosis” demeyi yeğliyor.) Bu bakış açısı, Hıristiyan çevrelerdeki “mahrem vahiy” durumuna benzer ve aynı ölçüde karmaşıktır. Bir yandan, tümüyle öznel bir deneyimi bilginin temeli olarak sunuyorsunuz, bu da sizi desteksiz bir fikre sürüklemiş oluyor. Öte yandan, zaten *her* inanç, doğrulanmamış gnosis’e dayanmaz mı?

Bununla birlikte, Morpheus bana büyü uygulamalarında kendimizi gözden geçirmemizi sağlayacak bir kontrol listesi olduğunu söylüyor. Her cadı ve büyücü, “gerçek duyu deneyimleri” ile “bu deneyimlerin ne manaya geldiğine ilişkin bir hikâye oluşturduğumuz yorumlama süreci” arasındaki farkı görmekle yükümlüdür. “Eğer bu farkı göremezsek tökezleyip düşeriz.”

Bir ilâhi varlığı çağırma örneğini veriyor. Eğitime yeni başladığı günlerde, gerçek olduklarına inanmakta zorlanmış –daha önce de bahsettiğim gibi, bazı paganlar onlara inanmaz– ve onları büyü esnasında zihin tarafından yaratılan psikolojik arketipler olarak kabul etmiş. Kendisine her zaman aynı soruyu sormuş: “Bu ilâhi varlık gerçekten karşıma çıktı mı, yoksa hayal mi gördüm?” Bunun üzeri-

72 Gnosis: ruhani bilgi, mistik aydınlanma ya da içgörü. Yunancada sıklıkla zihinsel bilgi *eidein*’e karşılık “sezgiye dayalı kişisel bilgi” anlamında kullanılır ve dişil bir sözcüktür –ed.n.

ne, her ritüelden sonra üzerinden geçebileceği bir kontrol listesi geliştirmiş.

“Duyu deneyimlerim, zihnime kendiliğinden gelen birer görüntü, mesaj veya düşünce olabilir, tıpkı dışarıdan geldikleri gibi – bunların hepsi birer duyuşal delil parçasıdır. Benimle aynı odada bulunan, aynı şeyi gören birinin şahitliğine ihtiyacım yok, aksi takdirde bu şeyin gerçek olduğuna inanmıyorum demektir. Ben şuna bakmalıyım: Ortada birden fazla duyumu etkilemiş bir delil var mı? Diğer deneyimlerimle uyumlu mu? Büyük resim içinde anlamlı duruyor mu? Varsayımlarda bulunuyor muyum?”

Zaman içinde bu ruhani karşılaşmaların belirsizliğini kabul etmeyi öğrenmiş. “Bir ilâhi varlığı çağırmak için ilâhiler söylediğinde, şiir okuduğunda ya da artık her ne yapıyorsan, onun bir ışık parlamasıyla, bir gümbürtüyle veya bir duman bulutuyla çıkagelmesini bekleyemezsin!” diyor. “Bizim kültürümüz, özellikle sinema ve televizyonun etkisiyle, bu tür olayların muhteşem görüntülerle sergilenmesi gerektiğini öğretiyor. Dolayısıyla pek çok insan için, bu şeylerin nasıl işlediğinin inceliğini anlamak ilk başta sorun oluyor. Beklenmesi gereken şey aslında çok da abartılı değil: Havada küçük bir değişiklik, bir varlığın girişini haber veren hafif bir ürperti veya farkındalığınızda oluşan bir değişiklik olabilir. Bizlere duyu algılarımızı göz ardı etmemiz öğretildi, dolayısıyla gerçek bir deneyim yaşadığımızda onun gerçekliğinden emin olamıyoruz ve kendimize şunu soruyoruz: ‘Bu şeyin gerçek olmasını *dilediğim* için kendimi ikna etmeye mi çalışıyorum?’ Beklentilerimizi yeniden kalibre etmek zaman alır. Kendi algılarımıza güvenmeyi öğrenmemiz, ‘Tüylerimin ürpermesine neden olmadım ve bir yerlerden aniden *gelen* o görüntüyü görebilmek için kendimi ikna etmedim,’ diyebilmemiz gerekir. Ben belli bir

süre sonra gerçek deneyimler yaşadığının farkına vardım. Hayatımı değiştiriyor, beni *istiyorlardı*.”

Morpheus’un tanımladığı bu incelik, ben küçük bir kızken annemin bana verdiği bir cevabı hatırlatıyor. İnsan bir mesaj veya ziyaretçi geldiğini nasıl anlar diye sormuştum. Gerçi annemin bu konularda ketum ve çekingen olduğunun bilincindeydim ama bu sefer durum farklı olmuştu. Büyük bir rahatlıkla, “Orada birisi varsa bunu hemen hissedersin,” demişti. “Tıpkı iki katlı bir otobüs yanından geçtiğinde ve üst katta oturan bir yolcu sana baktığında olduğu gibi.”

Shawn’ın Morpheus’a yönelttiği istemlerin birinden bahsediyorum; sihrin işe yaradığını kati olarak ispatlaması için bir cadının en azından yerden havaya yükselebilmesi gerekir demişti. Morpheus iç geçiriyor. “Doğa kanunlarına karşı koyacak bir büyü yapmaya çalışmak muazzam bir enerji ve beceri gerektirir ve çok insan buna sahip. Tibetli rahiplerin yerden yükselebilmesiyle ilgili hikâyeler duymuşsundur. Ben buna inanıyorum. Ama böyle bir şeyi gerçekleştirebilmek için yerçekimine karşı koymak zorundasın, böyle bir beceriyi elde edebilmek için tüm hayatını buna adanman gerekebilir. Çoğu büyücü bu seviyeye asla gelemeyecektir ama bu onların gerçek büyü yapamadıkları anlamına gelmiyor.” Sonra daha veciz ve kişisel bir cevap veriyor. “Aslında bunu sana ispat etmek zorunda değilim. Sen öğrenesin, ikna olasın diye muhteşem görüntüler sunmamın gerçek sihirle bir ilgisi yok. Böyle bir şeye kalkışmak benim için muazzam bir enerji ve çaba kaybı olur.”

Bir an için sessiz kalıyor.

“Aslına bakarsan, filmlerdeki gibi muhteşem olaylar görmedim değil, ama böyle durumlar çok nadirdir.”

Bana bir gece şahit olduğu bir olaydan bahsetmeye başlıyor. Ait olduğu rahibelik grubundan birkaç üyeyle British Columbia'daki bir pagan toplantısına gitmiş. Atalarının ruhlarını çağırmakla geçen uzun bir günün ve Kraliçe Boudicca'nın ruhuyla karşılaştığı bir gece ritüelinin ardından, arkadaşlarıyla birlikte büyük bir gölün kenarındaki bir kamp ateşinin yanına oturmuş. Belli bir noktada, gölün yüzeyi mükemmel bir durgunluğa ulaşmış, sudan ziyade bir camın yüzeyine benzemiş. Morpheus bu camı yüzeyi ruhların geçmeye çalıştığı devasa bir geçit olarak hissetmiş. Bunun üzerine, göl kıyısının ötelere doğru yürümeye başlamış. Moon da onu takip etmiş ve bir süre sonra birlikte bir kaya çıkıntısının üzerine oturmuşlar.

“Ruhların bir sorunla ilgili hissettiklerini yansıtmaya başladım,” diyor. “Ölmüşlerdi ama halledilmemiş bir sorunları vardı, bunun üzerine şarkı söylemeye başlayıp transa geçtim.” Morpheus bu ruhlar için kimsenin yas tutmamış olduğunu hissetmiş ve kasvetli bir ağıt söylemeye başlamış. Nihayet gözlerini kapatıp derin bir sessizliğe bürünmüş, ama kısa bir süre sonra Moon'un “Şuraya bak!” demesiyle irkilmiş. Gözlerini açmış ve kısa bir süre önce cam gibi dümdüz olan göl yüzeyinin şimdi dalgacıklarla kaplı olduğunu görmüş. Üstelik hava rüzgârlı bile değilmiş. Bu durum son derece şaşkınlık vericiymiş.

Gruba geri dönerken, suya olanları görünce aynı bölgeye doğru yürümüş olan bir arkadaşlarına rastlamışlar. Adam Morpheus'a bakmış ve “Bunu sen mi yaptın?” diye sormuş.

Morpheus muhtemelen bu hikâyeye inanacağımı var sayıyor, çünkü hem artık arkadaşız hem de Karina'dan ders aldığımı, ayrıca Telema'yla ilgilendiğimi biliyor. Ama

diğer pek çok insanın onu ciddiye almasını beklemiyor, alsalar da umurunda değil zaten.

“Sihirli işlerle uğraşan her cadının şunu kabul etmesi gerek: Herkes sana inanacak diye bir şey yok,” diyor. “Bu da bu işin bir parçası. Eğer bir insan büyüye inanmıyorsa, onun gerçek olduğunu içgüdüsel olarak anlamasını bekleyemem. Kafayı yediğimi düşünürlerse, ki düşünebilirler, bunu dert etmem çünkü bu durum benim tecrübelerimi etkilemez. Aslına bakarsan, kim olduğunun, başka insanların görüş açısına bağlı olmadığını kabul etmek kolay değildir, güçlü bir karaktere sahip olmanı gerektirir.” Başka bir deyişle, Diane Arbus’un bahsettiği boşluk, “niyet ile sonuç arasındaki”, nasıl görülmek istediğimiz ile nasıl *görüldüğümüz* arasındaki boşluk hiçbir önem taşıyor. Bu durum her inanç için geçerli.

“Büyünün gerçek olduğuna inandığın için pek çok kişi senin bir ahmak olduğunu düşünecektir, bunu ciddiye almamalısın,” diye devam ediyor gülerek. “Bu senin bir ahmak *olduğun* anlamına gelmiyor!”

Güneşli bir öğleden sonra, Minerval başvurumu teslim etmek üzere çıkıyorum. Eşofman altı giymiş insanlar tapınaktan çıkıyorlar, yoga dersleri az önce bitmiş. Kütüphaneye girdiğimde, Andrew ve Sophia’yı bulmaca çözerken buluyorum, gazetenin üzerine pür dikkat eğilmişler. Andrew birden beni fark ediyor ve kocaman bir gülümsemeyle, “Selam!” diyor. Gelme sebebimi çok iyi biliyor.

Başvuru formunu ona uzatıyorum. İçinde, örgüte gönüllü olarak katıldığımı ve sağlıkla ilgili oluşabilecek tüm

riskleri kabul ettiğimi beyan eden bir feragatname de var; söz konusu riskler arasında kalp yetmezliği, inme, omurga ve boyun incinmeleri (her ikisi de felç edebilir), boğulma ve bulaşıcı hastalığa yakalanma var. Feragatname devam ediyor: “Ordo Templi Orientis faaliyetlerinin bir katılımcısı olarak, duygusal, psikolojik ve sosyal incinmeler dahil, ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, fiziksel olmayan incinmeler de yaşayabileceğimin farkındayım. Ayrıca kişisel eşyalarımın zarar görebileceği veya kaybolabileceği riskini de göze alıyorum.” David, bu formu bana ilk kez verdiğinde, “Bu şeylerin olma ihtimali neredeyse imkânsız, emin ol,” diye güven telkin etmişti.

Andrew formu alıyor ve onu gösterişli bir şekilde imzalıyor.

Sonra beni masadaki başka biriyle tanıştırıyor: Nick adında bir genç. Başvuru formunu okuyan Sophia, “1989 yılında doğmuşsun!” diye inanamayarak duyuruyor. Nick’in dağınık siyah saçları ve yarım yamalak büyümüş bir sakalı var. “Minerval seviyesine birlikte gireceğiz!” diyor. Öyle görünüyor ki, birkaç hafta sürecek olan eğitimde ben, Nick ve bir de Lucas adında bir genç var. İlk başta, yaşları bu kadar küçük olan iki gençle birlikte üyeliğe alınacağına inanamıyorum, ama sonra neden olmasın diyorum.

David (diğer müşterek imzalayan) nihayet çıkageliyor ve başvuru formumu o da imzalayarak diğerlerinin üzerine koyuyor.

Oradan ayrılmak üzere döndüğümde beni durduruyor ve “Şunu çok iyi bil, kâğıtlar imzalanır imzalanmaz, süreç başladı demektir,” diyor. Sonra Andrew’ya bakarak gülümüyor. “Hayatında değişiklikler olmasına hazır ol!”

Savaş Kuzgunu'nun Ordusu

Coru için, kuzgun en son geldi. On yıllık bir ayrılığın, neredeyse ölümcül bir hastalığın ve iki boşanma davasının ardından, Morpheus ve Moon, Morrigan'ın aracılığıyla bir araya geldiler ve ona olan sadakatlerini, tanrıçanın birer rahibi/rahibesi olarak daha da derinleştirdiler. Sonra, ritüel sırasında aktarılan bir dizi rüyanın, kâbusun ve gizli mesajın içinde, tanrıça bir avuç dolusu diğer müridi şaşırtıcı bir aciliyetle Morpheus'un yoluna itti. Yeterince mürit bir araya geldiğinde, *Coru Cathubodua* (Savaş Kuzgunu'nun Ordusu) adında bir rahibelik kuruldu.

Körfez Bölgesi'nin her yanından bir araya geldiler, hatta bazıları Texas, New York ve Florida gibi uzak eyaletlerden katıldı. Hepsi de farklı dinlerin içinde yetişmişti, aralarında Episkopallar, Meksika Katolikleri, New Age hippileri, muhafazakâr Aşkenazi Yahudileri vardı. Yaşları yirmi ila kırk arasında değişen katılımcılar arasında, kâr gütmeyen tiyatrolarla çalışan bir halkla ilişkiler uzmanından Çin tıbbı konusunda ihtisas yapmış bir terapist, geleneksel İrlanda ezgileri söyleyen bir şarkıcıdan iyi niyetli bir bil-

gisayar korsanına kadar her türlü meslek grubundan insan vardı.

Morrigan onlara ayinlerde göründü, onları rüyalarda şaşırttı. Bazıları için bu durum yıllar önce gerçekleşmişti: Tanrıça, yaşadıkları travmalardan korunmalarını sağlamıştı; annesinin yeni erkek arkadaşından dayak yiyen, karasevdaya yakalanan ya da travma sonrası stres bozukluğu yaşayan kişilere yardım eli uzatmıştı. Diğerleri için, aynı durum, PantheaCon'daki yemin etme seansının hemen ardından, Morpheus'un dikkatini çektiklerinde yaşanmıştı. Morpheus'dan emir üstüne emir almışlar ve sekiz kişiye ulaştığında –Morpheus, Moon, Scott, Amelia, Ankhira, Hannah, Rynn, Rudy– yeni rahibelerinin kapısında belirmişlerdi.

Dokuzuncu kişi ise kuzgundu, yani kutunun içindeki kuzgunun ruhu.

Kuzgun, Moon'un Jon adındaki pagan bir arkadaşı tarafından Nevada City'nin hemen dışındaki tepelerin zirvesinde keşfedilmiş. O gün sihirli bitki toplamakla meşgul olan Jon, kuşu yolun ortasında ölü bir halde yatarken görmüş, uçuş esnasında yoldan geçen bir kamyonu çarptığını düşünmüş. Daha önce başarısız bir akbaba büyüsü (bulunmuş hayvan parçalarıyla yapılan bir büyü) yapmaya yeltenmiş olduğu için, tek parça halindeki bu güzel kuşun ziyan olmasına göz yummak istememiş. Kuşu evinin garajına götürmüştü ve onu kontrplaktan imal ettiği ve içini mısır unu, tuz ve misk otu gibi doğal koruyucularla doldurduğu kapaklı bir kutunun içine yerleştirmiş. İçgüdüleri, günün birinde doğru kişinin çıkageleceğini ve kuzgunu talep ede-

ceğini söylüyormuş; aradan geçecek süre ne olursa olsun beklemeye razıymış.

Üç yıl sonra Moon, rüyalarında Morrigan'dan spesifik bir mesaj almaya başlamış. Mesaja göre, Morrigan'ın savaşçılarından biri tarafından ziyaret edilecek ve yapması gereken bir ritüel hakkında talimatlar alacaktı. Ama neden bahsettiği konusunda Moon'un en ufak bir fikri bile yokmuş. Sonra bir gün, arkadaşı Jon'la birlikte Nevada City'deki bir kafede otururken, Büyük Kraliçe ile yaşadığı tecrübeleri paylaşarak, Morpheus ile bir rahibelik başlattıklarını açıklamış. Jon da bunun üzerine kuzgunla ilgili hikâyesini paylaşmış. “Yaptığınız şeyler, kuzgunun size ait olduğunu söylüyor,” demiş ve iki arkadaşın arasında bir mülkiyet nakli imzalanmış.

Morpheus ve Moon, adı henüz belirlenmemiş olan rahibeliklerine bir duyuruda bulunmuşlar; yeni müttefiklerinden bir hediye alacaklarını ama bunun Nevada City'nin hemen dışındaki Sierra Nevada eteklerinde bir ayin aracılığıyla gerçekleşeceğini söylemişler. Törenin konumu çoktan belirlenmiş, tüm detaylar Moon'a rüyasında Morrigan tarafından iletilmiş.

Grup –Jon ve gelebilen diğer tüm katılımcılar– o sabah buluşarak arabayla Sierra Nevada sıradağlarına doğru sürmüşler. Yolculuğun son yarım saatinde, maki kaplı arazi boyunca uzanan keçi yollarından yürümüşler. Nihayet, öğle vakti geldiğinde, ayin çemberi oluşturabilecekleri geniş bir açıklığa gelmişler. Bu noktadan tüm vadiyi görebiliyorlarmış.

Sunağı organize ettikten –tanrıçaya onun en sevdiği şeyler olan krema ve bira sunmuşlar– ve kuzgunu da savaş

kalkanının üzerine yerleştirdikten sonra, Morpheus ortada olacak şekilde bir çember oluşturmuşlar. Grup, Morpheus'tan henüz öğrendikleri bir ilâhiyi söylemeye başlamış ve uzun bir süre hiç susmadan devam etmiş. Moon, koluna çakı yardımıyla bir runik harfi çizmiş (yine dolu tanesini temsil eden Hagalaz simgesi), parmağını kana batırmış ve öne doğru eğilerek kanı kuzgunun gagasına sürmüş. Morpheus, herkes hâlâ ilâhi söylemeye devam ederken, her zamanki gibi iki büklüm olmuş, artık Morrigan'ın ruhunu taşıyormuş. Bira ve kremayı bir dikişte içip ellerini Moon'un üzerine koymuş ve onu yüzüne doğru çekmiş. Onu bir süre öylece tutmuş –hem tanrıçası hem de kız arkadaşı olarak– ve ardından kolunda kalan kanı emmiş.

Adak süreci tamamlandığında, Moon yavaşça, “Kraliçe, seni buraya çağırdık, çünkü düşmüş savaşçılarından birini almanı diliyoruz,” demiş. Sonra Morpheus, Morrigan olarak, ölü siyah kuşun üzerine eğilmiş ve ona bir şeyler fısıldamış. Ne söylediğini kimse anlayamamış, Morpheus'un kendisi de hatırlamıyor. Elini kuşun göğsüne koymuş. Sonra tekrar ayağa kalkarak bir adım geriye çekilmiş. Ortamda herkesçe hissedilen bir değişiklik olmuş. Herkes birbirine *Sen de hissettin mi?* der gibi bakmış. Sonra bakışlarını tekrar kuzguna çevirmişler, hayvan nefes alıp veriyormuş!

Artık onu parçalarına ayırmaları mümkün değilmiş – kafasından bir kolye, tüylerinden ve pençelerinden de sihirli objeler yapmayı planlamışlar– çünkü kuşun içindeki bir şey kendisini tanıtmış (*Ben buradayım*, demiş). Bunun üzerine, çözüm olarak, onu –ya da ruhunu– rahibelîge almaya karar vermişler.

Artık o da en az insan üyeler kadar bir üyeymiş.

Morrigan'ın yüzü giderek yumuşamaya, Morpheus'un ki gibi görünmeye başlamış. Sonra herkes, toparlanınakla geçen kısa bir sürenin ardından araçlarına dönmüş ve Kraliçe'nin yeni savaşçı-rahibini yanlarında götürmüşler.

Morpheus ve Moon, kuzgunu eve götürdükten birkaç hafta sonra onun hakkında daha fazla bilgi edinmişler. Her şeyden önce, o bir erkekmiş ve Moon onunla geçmiş bir hayatta bağlantısı olmuş olabileceğini hissetmiş. Kuzgunun karakteri çok tanıdık gelmiş, açıkçası *çekilmez* biriymiş. Morpheus, "Onda bir parça serserilik olduğunu fark ettik," diyor.

Anladıkları kadarıyla, kuşun bedeninde genç yaşta ölmüş bir Amerikan askerinin muzip ruhu yaşıyormuş; muhtemelen son on yıl içinde, Amerika-Irak Savaşı sırasında ölmüş. Bir kuzgun olarak tekrar dünyaya gelmesi –o da ani bir ölümle benzer bir kaderi paylaşmış– Morrigan'ın ekibi için son derece mantıklı, ne de olsa kargagiller tanrıçanın hayvanı ve savaş sahalarından beslenirler. Bazı gecelerde, Morpheus'un rüyasında belirliyormuş –bu cadıların sıradan bir gece uykusu olmaz mı?– ve yirmili yaşlardaki bir insan formundaymış, üniforması hâlâ üstündeymiş. Adını –daha doğrusu, yeni hayatındaki adını– bile paylaşmış: Galya dilinde *kanlı* anlamına gelen *Cruach* adını tercih etmiş.

Rahibeliklerine Coru Cathubodua adını vermişler. Artık her şey, ruh çağırma, Feri büyücülüğü, sezgisel büyücülük, geçmiş hayatlardan bilgi alma, ölümlerle konuşma ve öte tarafla iletişim kurma gibi özel becerilere sahip olan dokuz üyeyle birlikte hazırmış. Birbirlerinin evinde toplantılar düzenlemiş, sorular sormuş, hedeflerini belirlemişler.

Her rahipliğin/rahibeliğin gizli bir yemine ihtiyacı vardır. Bunu unutmayan ekip geçen yaz – Cruach'ın kabulünden altı ay sonra– kendilerini hem Morrigan'a hem de birbirlerine adamak üzere yemin etmişler. Haftasonunu, pek çok Kızılderili kabilesi için kutsal sayılan Diablo Bölgesi'nde kamp yaparak geçirmişler. Kavurucu sıcakta çadır kurmuş, orınanda yürüyüşlere çıkmış ve ilk gecelerinde bol bol jambon kızartıp, marketten aldıkları kıymalı/patatesli börekle birlikte yemişler.

O cumartesi akşamı, hava güneşin batmasıyla birlikte serinlediğinde, ayin için hazırlanmışlar.

Kamp yaptıkları bölgede kıyafetlerini çıkarıp boş bir kazanın etrafında çember oluşturmuşlar. Sonra sırayla kazanın içinde durarak birbirlerini meshetmişler, tüm grup birbirine bağlanıncaya dek herkes bir diğerrinin alnına kutsanmış yağ sürmüş. Ardından kat kat giyinmişler ve kimselere görünmemeye çalışarak dağın iki kilometre kadar uzaktaki tepesine doğru yürümeye başlamışlar. Gecenin saat onunda, parlak ay ışığının altında ilerleyerek تنها bir orman açıklığına ulaşmışlar, burası Morpheus ve Mo-on'un astral seyahatte keşfettikleri noktaymış ve kayadan hazır sunak da oradaymış. Herkes Morrigan'ın oradaki varlığını hissetmiş, ağaçların üzerinde uçuyor, olayların gelişmesini bekliyormuş.

Ayin için günlerce oruç tutmuş olan Morpheus kayranın ortasında durmuş ve Morrigan'ın ruhunu kendi bednine davet etmiş. Yeni rahibeler, Morpheus'un Kaliforniya dağlarında yetişmiş ince ve soluk bedeni aracılığıyla birer birer Kelt tanrıçasını ziyaret etmişler, yanında durmuşlar, ona sırlarını açmışlar, vaatlerde bulunmuşlar ve kişisel mesajlarını almışlar.

Tıpkı PantheaCon'daki yemin töreninden ve Cruach'ın kabulünden sonra olduğu gibi, Morpheus bu tecrübeyi de hiç hatırlamamış, sadece başlangıcını anımsamış. "Morri-gan'ın ruhunu kendi bedenime davet ettiğimde ben aslında tam olarak orada bulunmuyorum," diyor. "Ama ayin için hazırlandığımda onun yavaşça gelişini hissedebiliyorum, sanki kafamın üzerinde bir örtü dolaşmaya başlıyor ve ardından üzerime iniyor. Bu çok *belli belirsiz* bir his." Çember oluşturulduğunda Morrigan tüm varlığıyla oradaymış. Morpheus etrafında ve tepesinde karaltılar oluştuğunu görmüş. "Her yanıma sarsmaya başladılar," diyor. "Sahne korkusunun sebep olduğu türden bir ürperti vardı içimde. Tüm uzuvlarım tüy kadar hafifti, tir tir titriyordum. Vücudumun her yerinden yoğun bir enerji geçiyordu." Bu noktada görüşü bulanıklaşmış. "Etrafımdaki dünyanın detayları oldukça keskin ve açık bir hal alıyor. Ama adeta diğer taraflarını görüyorum. Ve her şey ruhsal bir boyutta dönüşüyor, karaltılı ve gri renkli bir hal alıyor. Sonra, tekrar insan halime dönünceye kadar, kısa görüntülerden veya parıltılardan başka bir şey görmüyorum."

Ama kendi bedenine dönmesine izin verilmeden önce, rahibeliğin birbirlerine bağlılık yemini etmesi gerekmiş. Farklı geçmişlerden ve büyücülük geleneklerinden gelen bu paganların bazıları daha önce sadece birkaç kez -Morrigan'ın rahibeleri olarak- çember oluşturmuşlar. Adı Ankhira olan rahibe, "Bazen aptalı oynamak gerekiyor," diyor. "İnanç sıçraması yaparak uçurumdan aşağı atlayan ve ayaklarının altında bir köprü belirmesini ümit eden kişi olmalısınız." Rudy de bunu bir tür uçurum atlayışına benzetiyor ve "Tüm varlığımı kenardan aşağı attım," diyor. Ve Morrigan'ın huzurunda, yeni bir komünyon telaffuz edilerek bağlılık yemini yapılmış.

Rudy'nin o haftasonu Diablo Dağı'nda fark etmediği bir şey varsa, o da kendini gerçekten de uçurumdan aşağı atmış –veya atılmış– olduğuymuş. Kendini Morrigan'a adadıktan sonra, hayatı bir yıl boyunca cehenneme dönmüş: Kocasını hem işini hem de evlerini kaybetmiş. Kendisi de son bebeğini emzirirken yeni bir bebeğe hamile olduğu için çalışmamış. Çok geçmeden evliliği de dağılmış. Bu ayrılığa doğrudan tanrıçayla olan ilişkisinin sebep olduğuna inanıyor. “Sanırım bunun olması gerekiyordu, her şey bir şekilde büyük planın parçasıydı,” diyor, dinini yeni bulmuş pek çok diğer insan gibi. Bununla birlikte, rahibe arkadaşları gibi, kişisel dönüşümünün bedelini sıkıntı –bir tür giriş çilesi– çekerek ödemeyi kabullenmiş. “Ayrılık sürecinde o kadar perişan bir haldeydim ki, Morrigan bazen içime girerek bu çileyi çekmemi önledi,” diyor. “İnsanı iki şekilde etkileyebiliyor, sermest bir haz sağladığı gibi, tahminlerin çok ötesinde bir ıstırap da verebiliyor. Hayatının her anında, *her yerde* karşına çıkabilir.”

Coru grubu, Morrigan'ı bir arketip, metafor veya psikolojik tetikten ibaret olarak görmüyorlar. Onun gerçekliğine öylesine inanıyorlar ki, onları güvende tutan diğer her şeyden vazgeçmeye hazırlar. *Morrigú, Babd Catha, Hayaletler Kraliçesi* gibi isimler verdikleri tanrıçalarının bitmek bilmeyen emirlerini ve taleplerini yerine getiriyorlar. Ya hepimiz tutkumuzu, dönüşme dürtümüzü bizim *dışımızda* bir şey, bizi dürtten, ürküten ama aynı zamanda karşı konulmaz bir kuvvet olarak kabul etseydik? O zaman her birimiz, Büyük Kraliçe öyle emretti diye yeni bir kimliğe bürünmeye ve bunun için hayatımızı değiştirmeye, hatta altüst etmeye hakkımız olduğunu düşünürdük.

Kalede Üç Gece

Samhain –Ölüm Sezonu– yaklaşıyor. Cadıların dediğine göre, bu sezonda bu dünya ile öteki dünya arasındaki perde en ince formuna bürünüyormuş. Bu Samhain'i yeni cadılar meclisimle –yeni bir meclisim olduğuna inanamıyorum– New Hampshire ormanlarında bir kalede geçireceğim. Beni, evinde o akşam yediğimiz yemekte Karina davet etmişti. Üç gün üç gece (ağırlık gecelere veriliyor) sürecektir olan Samhain Toplantısı'nda çemberler oluşturulacak, transa geçilecek, kişisel ifritlerden arınılacak ve öteki dünyaya intikal etmişlerle karşılaşılacak.

Son altı ay boyunca Karina'nın uzaktan öğrenciliğini yapmış biri olarak, kasım ayının ilk hafta sonunda hem diğer çıraklarla hem de hocamın şahsi Feri üyeleriyle bir araya geleceğim. İlk kez, sadece meclis üyelerinin katılabildiği Feri ayinlerine iştirak edeceğim.

Justin, bana astral boyuttaki savaşlarından bahseden ikinci yıl öğrencisi, beni arabasıyla tren istasyonundan iki saat uzaklıktaki kaleye götürmeye gönüllü oldu; o da Northampton'da, Karina'nın yakınında yaşıyormuş. Onu dört

kapılı, gri renkli bir arabanın yanında beklerken buluyorum. Boynuna bir eşarp, bacaklarına da gri dar bir pantolon geçirmiş. Bağcıkları kısmen bağlanmamış olan botlarını övdüğümde, “Düşmanlarımı bunlarla tekmeliyorum,” diyor.

Açık bir öğleden sonrasında direksiyonun başına geçtikten ve aracı hareket ettirdikten sonra mutlu bir şekilde hiç durmadan kendisinden bahsetmeye başlıyor: Hristiyan bir rahibin oğluymuş; Ohio’da bir çiftçi kasabasında büyümüş; homoseksüel olduğunu on dört yaşındayken babasına açıkladığında kilise cemaatinin hedefi haline gelmiş; üniversite arkadaşları sayesinde Zanaat’la ilk tanıştığında, “rahibin oğlu olmanın yarattığı suçluluk duygusu” ile mücadele etmiş; şimdi otuzlu yaşlardaymış ve bir ortaokul öğretmeni olan erkek arkadaşıyla (Travis) tam on üç yıldır berabermiş. Travis, içinde yetişmiş olduğu Katolik sistemi inkâr ettikten sonra Justin’e büyücülük hakkında sorular sormaya başlamış ve şimdi Karina’nın tavsiye ettiği bazı kitapları okumakla meşgulmüş.

Birkaç kez Dunkin’ Donuts’a uğrayıp kahve aldıktan sonra –Justin, tüm Feri temelli kişisel arınmalarına rağmen kahve ve sigarası olmadan yapamıyor– nihayet New Hampshire eyaletine giriş yapıyoruz. Rindge kasabasının dar ana caddesinde ilerliyoruz, toprak bir yola sapıyoruz, birkaç dakika daha devam ediyoruz, tuğladan inşa edilmiş kenar mahalle evlerinin yanından geçiyoruz, ahşap konutlara ulaşıyoruz ve sonra sadece ormanlık bir bölgeye varıyoruz. Belli bir noktaya geldiğimizde –her yanımız sık çamlarla çevrildiğinde– sağımıza bakıyor ve bir tepenin üzerinde heybetle yükselen kaleyi görüyoruz. *Ben buradayım*, diyor, onu gözden kaçırmanız imkânsız. İlk bakışta,

kırsal alandaki tarihi bir kaleye benziyor; küçük kuleleri ve onlara yukarıdan bakan yüksek bir kulesiyle birkaç yüz dönümlük bir arazi üzerinde açık gri renkli tuğladan inşa edilmiş. Ama biraz daha yaklaştığımızda, onun tamamen modern, kutu gibi, son derece Amerikan, *sonradan görme* sahte bir kale olduğunu görüyorum, tam bir 90'lar tarzı. Tuğla sandığım şeyler aslında ahşap kaplamaymış, geniş otoparkı ana binanın karşısında kamufle edilmiş. İlk park eden araçlardan biri de bizimki oluyor.

Haftasonu için getirdiğimiz çantaları ve ayin gereçlerini yüklenerek taştan bir mitolojik ejderhanın altından geçiyoruz ve Roma mimarisi tarzında yapılmış olan ana kapıdan içeri giriyoruz. Giriş salonu, alüminyum zırh giymiş şövalyeler tarafından korunuyor ve ana merdivenin sahanlığı Tek Boynuzlu At Goblenleri'nin birebir taklitleriyle çevrilmiş. Aslında muazzam bir ev kiraladık; taştan sütunları, kim yerde arduaz kimi yerde ahşap döşemesi, beş adet yatak odası, Rönesans dekoruyla döşenmiş üç salonu ve Karina'nın çocuklarının saklanabileceği özel tasarlanmış "gizli" geçitleri var. Pencerelerden Monadnock Dağı'nın manzarası görünüyor. Sürgülü cam kapılardan dışarı baktığımda, ağaçlarla çevrili bir göle kadar uzanan geniş bir bahçeye nazır bir jakuzi görüyorum. Tüm üst katın duvarlarına, aile üyelerinin 40'lı yıllardan 90'lı yıllara kadar uzanan yağlıboya portreleri ve fotoğrafları asılmış. Yıldız kaplı çerçevelerin içindeki şahsiyetler çoğunlukla sarışın ve tutucu tipler (daha sonra ailenin siyasetle uğraştığını öğreniyorum). Arada bir, haftasonu boyunca, evin telefonu çalacak (arayan kişi eski bir arkadaş veya golf partneri olabilir mi?) ve ailenin dışarıdaki hayatını büyücülükle tıka basa dolu bir eve rahatız edici bir yakınlıkta getirecek.

Ama insanlar önce ultra-modern mutfağa akın ediyor. Bir sürü bezgin rahibe, valizlerini sürüklüyorlar, şapkalarını, eşarplarını ve kat kat giydikleri kazaklarını çıkarıyorlar. Kalabalığın bir kısmı sıradan tişörtler ve kot pantolonlar içinde, ama geri kalanı dökümlü karalara bürünmüş ve boyunlarına uğur getirici sayısız kolye ve muska asmış. Neredeyse hepsinin saçları anormal derecede uzun. Takriben yirmi beş kişiyiz, aramızda Feri'yi takip etmeyen eşler de var, çoğunluk New England, Florida, Colorado gibi eyaletlerden, hatta Almanya'dan gelmiş. Yatacak yerlerimizi doğaçlama usulü organize etmek zorundayız; bizlere ranzalar, çekyatlar, açılabilir kanepeler, uyku tulumları, armut koltuklar, hatta üzerine yastık konmuş bir trampelen bile tedarik etmişler. Herkes eşyalarını kendilerine ayrılan köşelere sürükleyip giysilerini, tuvalet eşyalarını, sihirli değneklerini ve muskalarını çıkararak yerleştirmeye başlıyor.

Üç katlı kalenin her yanı cadı kaynıyor!

Herkes akşam yemeği büfesi için devasa mutfak adasına ve tezgâhlarına üşüşüyor. Ben kimlerin burada olduğuna daha yakından göz atabilme şansını yakalıyorum: Kara Kalp Feri meclisinin neredeyse tüm üyeleri –aralarında ilkokul öğretmenleri, lisansüstü öğrencileri, grafik tasarımcıları, masaj terapistleri, editörler, ilâhiyatçılar, sanat ve zanaat erbapları var– bu toplantıya iştirak etmiş. Çoğunlukla patates ve peynirden oluşan akşam yemeği, yüksek belli ve diyagonal fermuarlı fitilli kadife pantolon giymiş posbıyıklı, şivesi koyu bir Alman olan Holger tarafından hazırlanmış. Tüm haftasonu boyunca, bulaşık yıkama sıramız gelmediği sürece bizi mutfaktan dışarı kovacak.

Holger koyu bir Feri müridi, karısı Margit ise Karina'nın ilk öğrencilerinden.

Ashera bir akupunkturcu ve masaj terapisti. Toplantıya Leeds, Massachusetts'ten katılıyor ve muhtemelen otuzlu yaşlarda. Beyaz bir teni, uzun ve örgülü kahverengi saçları ve kalıcı bir gülümsemesi var. Ayrıca her hareketinde çın-gırdayan tonla Hint bileziği takmış.

Shen-tat ve Jade rahipliğe ve rahibelige en yakışan çift. Denver yakınlarında kendi tapınağını barındıran bir meclisleri var, her ikisi de oldukça şişman. Jade'in çok güzel beyaz bir teni, koyu renkli gür saçları ve dar kıyafetinden taşan bir göğüs dekoltesi var. Shen-tat ise kısacık saçları, minnacık gözlükleriyle bir ortaçağ keşişine benziyor.

Bir iç mimar olan Ray bizlerden yaşça büyük, sempatik bir gey (boynundaki rengârenk eşarbyı neredeyse tüm haf-tasonu boyunca hiç çıkarmayacak).

Ellili yaşlardaki Don da tombul bir erkek. Karina'nın evinde şimdi o eğitim alıyor. Son derece zarif, uzun beyaz saçları var ve kanında "Boston asilliği" taşıyor.

Kiya de yeni öğrencilerden biri, ne makyaj ne de deodorant tercih etmiş. Upuzun saçlarındaki yemeniyi hiç çıkarmıyor. Uzun etekleri ve yüksek yakalı tişörtleriyle Ortodoks bir Yahudi gibi giyiniyor. Ama herhangi bir Ortodoks kadının aksine, "kocam" yerine "kocalarım" kelimesini kullanıyor, hem lise aşkıyla –ondan bir bebeği var– hem de Andover'daki bir malikânede yaşayan bir çiftle ilişkisi var.

Katie bir ilkokul öğretmeni. Minnacık bir yüzü, dişlek bir gülümsemesi var ve devam etmekte olan velayet davası hakkında hiç çekinmeden konuşabiliyor. Benim gibi o

da uzun mesafe öğrencilerinden biri, ama benim tersime, sezgileri güçlü bir cadı kimliğine çoktan adapte olmuş; ilk eğitimini büyükannesinden almış, geceleri dışarıya çıkarak büyü malzemeleri toplamışlar. Ve şimdi kendisi de dünya büyücülüğü üzerine yerel eğitimler veriyormuş.

Rosemary'nin Bebeği (Rosemary's Baby) filmindeki tabirle, hepsi cadı.

Hepimiz cadıyız.

Bu doğru mu? *Gerçekten de* onca yolu birkaç günlük bir cadılar toplantısı için geldim, ama bu yaftaya hâlâ ısınabilmiş değilim. Feri büyücülüğüyle ilgili şüphelerimi silkip atmak, gardımı indirmek için hâlâ hazır değilim, bir parçam olayları hâlâ dışarıdan ve uzaktan gözlemliyor. Kendimi güvenli bir mesafede, kendine “cadı” veya “rahibe” demeye hazırlanan diğer kişiliğimden uzakta tutmaya devam ediyorum.

Toplantıdan önce, her birimize e-posta aracılığıyla birer tanıtım paketi gönderildi; gizlilik yemini talep eden bir geleneğin internet ve Yahoo Groups aracılığıyla mümkün kılınıyor olması beni hâlâ şaşırtıyor. Tanıtımı birkaç kez okuduktan sonra, katılmış olduğum çoğu ayinde belli bir yöntem kullanılmış olduğunu fark ediyorum: Önce beklentiler oluşturuluyor ve bu beklentilerin grubun tecrübesini büyük ölçüde etkiliyor. Pakette, cumartesi gecesinin yüksek enerjili ayini için dört gönüllü talep ediliyor, görevleri “çemberle ilgilenmek” olacak. Davetsiz misafirlerle (örneğin istenmeyen ruhlara) karşı cadı gözlerini açık tutacaklar. Fazladan altı kişi de yeni gelenleri “tespit edecek” ve kendileriyle “ilgilenecek.” “Ayin Adabı” başlıklı diğer bir paragraf ise ayinlerin birer kutlama değil, derin

amaçlara hizmet eden birer etkinlik olduğunu hatırlatıyor. Karina şu şekilde yazmış:

Hem cuma hem de cumartesi gecesi ayinleri oldukça şiddetli bir şekilde gerçekleşecek. Ritüellerin yaratacağı sarsıntıya karşı koyabilmemiz için, içinizde bulunan tüm hayat gücünü kullanmaya hazır olmalısınız. Aşına olmadığınız şeyler görececek, hissedecek ve tecrübe edeceksiniz. Kendinizi kaybetmeniz veya hasta olmanız söz konusu olabilir. Kendinizi ayin için görevlendirdiğimiz kişilerin eline bırakın. Onlar size yardım etmek için orada olacaklar. Yeni katılımcıların bu enerjilerden etkilenmesi son derece doğal ve bundan utanç duymamalısınız. Bununla birlikte, güçlerimizi geri çekerek rehavete kapılmak da yok. Bu yüzden... [etki yaratmak için boşluk bırakılmış] şimdiden uyarılmış olduğunuzu bilin.

Başka bir deyişle, ayinin bizi *mutlaka* hezimete uğratacağı *önceden* bildiriliyor ve böylesine güçlü bir sihirden etkilenmememiz için kendimizi korumamız öneriliyor. Karina'nın bilinçli olarak manipülatif davrandığını söylemiyorum ama insanları etkilemede telkin yolunun gücünü kimse inkâr edemez. "Aşına olmadığınız şeyler görececek, hissedecek ve tecrübe edeceksiniz" veya "Yeni katılımcıların bu enerjilerden etkilenmesi son derece doğal" gibi sözler telkin değildir de nedir?

Aklıma Leon Festinger'in *bilişsel uyumsuzluk* prensibi geliyor. Buna göre, insanlar, grup arkadaşlarıyla çatışma-

mak veya önemli yatırımda bulundukları şeyin değerini düşürmemek adına bir olay veya hikâye hakkındaki fikirlerini değiştirmektedir. Başka bir deyişle, yeterince derine indiğinde, çoğu insan bir tecrübenin değerine sıkı sıkıya sarılır çünkü fikir değiştirmek, tecrübeyi açık bir şekilde eleştirmek onun için bir tür kopuştur, tahammül edemeyeceğinden daha büyük bir kayıptır.

Bu kayıp, hesap edilebilir türden. Esrik bir sihir tecrübesi yaşayabilmek amacıyla hepimiz aynı hocadan ders alırsak bir bağ oluşturmuş oluruz ve bu bağın hem çaba hem maliyet açısından bir değeri olur. Benim için bu değer parasal açıdan, seyahat öncesinde 450 dolar, sonrasında aylık 100 dolar, artı ilgili materyallerin maliyeti oldu. Bu aşamada, hem grubu hem de kendimizi hayal kırıklığına uğratmama baskısı altında kalırız, bu durum her birimizin ortaya çıkaracağı sonuçları –bu birliktelikle ilgili anlatacağımız hikâyeleri– renklendirir. Bugün buraya sırlarımızı diğer gruplarla paylaşmaya geldik ama eğer bunların hiçbirisi –özellikle bu gelenek ya da genel olarak sihir– gerçek değilse o zaman özel olabilme şansımızı kaybetmiş oluruz. Ve değerli zamanımızı bir “uygulama” için boş yere harcamış oluruz. Yani bu meclisteki herkes kafayı yemiş –ya da en azından harika rol yapıyor– demek fazla abartılı olmaz. Her dini cemaat bir yere kadar bu şekilde işler, benzersiz olabilmenin –değerleri gerçek dünyada ölçülemeyen uygulamalarla yaratılan bir benzersizliğin– kolektif rüyasından destek alır.

Herkes yemeğini bitirirken Karina açılış çemberinin birazdan başlayacağını duyuruyor ve *kala* yapmamız gerektiğini söylüyor. Çok geçmeden, mutfak masasına oturmuş, tabureye çökmüş veya evin bir köşesine çekilmiş yaklaşık

yirmi beş insan, bir bardak su alarak derin bir nefes alıyor, bardağı alnının üzerine dayıyor ve yavaş yavaş nefes veriyor. Aniden zihninin gözünde parlak ve ışıltılı olarak gördüğü sıvıyı tek bir dikişte içiyor.

Ben de herkes gibi aynı şeyi yapıyorum tabii, ama suyu içer içmez kendimi diğerlerine bakarken buluyorum. Odalarında bir tür çaresizlik var, bardaklarını veya su şişelerini son derece gergin bir şekilde tutuyorlar. Bir an için bu meclis bana tam bir kült gibi görünüyor. Sadece su ve bir bardak içeren bu tekniğe sanki bir ölüm kalım meselesiymiş gibi tutunmamızı komik buluyorum. Etrafımdaki insanlar ya açıklanamayacak bir şekilde sakin ya da *tüm bunlara muhtaç* birinin bariz sancısı içinde. (Hem bu insanların hiç durmadan haç işareti yapan Katoliklerden ne farkı var? İçimdeki rahatsızlık doğrudan Feri ile değil, kendimizi herhangi bir inanca tamamen kaptırmakla ilgili olmalı.) Bu insanların ifadelerinin gerçek olup olmadığından bile emin değilim; ya kendilerini gerçekten de –insanı etkileyen bir beceriyle– sihre teslim ediyor ya da cadı hocalarının ve meclis arkadaşlarının beklentilerine karşılık veriyorlar.

Nefes verme pofurdamaları –pek çok kişinin havaya, Tanrı’nın ruhuna, hayali kuş tüyleri üflemesiyle çıkan ses– dindiğinde insanlar salonu geçerek ayin odasına yöneliyor. Sadece birkaç saat önce, bu oda, New England’lı tutucu bir ailenin oturma odasıydı; içeride kocaman bir piyano, iki kişilik bir kanepe ve pelüş bir Şark halısı var, ama tüm bu şeyler haftasonu etkinliğimiz için kenara çekilmiş, detaylar hakkında ev sahiplerinin hiçbir fikri yok. Ayakkabılarımızı çıkarıyoruz ve çıplak veya çoraplı ayaklarla bir cadı çemberi oluşturmaya hazırlanıyoruz. Birisi

odanın ışığını iyice azaltıyor. Karina, yol yorgunu olacağımızı hesaba katarak bugünkü ayının “düşük enerjili”, Feri Light olmasını talep etmiş. Ama yine de, tüm şüphelerime rağmen, haftasonumu belirleyecek olan pek çok ani duygu değişiminden biri olarak nabzım beklenti içinde hızlanıyor: İlk özel Feri çemberimdeyim. Meclisle ilk kez çembere katılıyorum.

Derinden ve gürültülü bir şekilde aralıksız olarak nefes alıp veriyor, grup ritmi oluşturuyoruz. Shen-tat ayın sırasında kıpır kıpır, elleri ve kollarıyla sürekli daireler çiziyor, büküp kıvrıyor. Bu gece, birlikte olduğumuz ilk gece, öncülüğü Karina alıyor, grup nefes alıp vermeye ve sallanmaya devam ederken çemberi tamamlıyor. O anın geldiğini fark ediyorum. Karina birazdan Feri muhafızlarını çağıracak. Pek çok Feri cadısı bu varlıklarla “cadı savaşları” yapmış ve fesat dolu anlaşmalara imza atmış. Etrafımız kendi iniltimiz, derin nefes alıp verişimiz ve isimler zikredişimizle sarılı. Yedi muhafızın yedisini de adlarını anarak davet ediyoruz. Evrenin bir köşesinde bulunan bu kadim zekâlar, insanlara belli başlı büyüleri öğretmeleri için, her nedense gizlice harekete geçiriliyorlar. Dışarıdan birisi isterse isimlerini öğrenebilir, ama ben bunu eski usulle, kendi hocamın ağzından duyarak öğrendim ve adlarını burada zikretmeyeceğim.

İsimler şaşılacak denli basit, masal kahramanlarının adları gibi. Her birinin ruhu sadece doğru el-kol hareketi ve belli bir ses tonuyla çağrılabilir. Bir tanesi dünyaya ve karanlığa ait; derin bilgi bölgesine hükmediyor ve onu çembere çağırırken seslerimiz de derinleşiyor, seksüel bir ton kazanıyor. Bir diğeri, saf ruhsal hassasiyetin muhafızı ve ona ulaşmak için *güya* başlarımızın üzerindeki yıldız-

lara bakıyor, onlara el yordamıyla ulaşıyor, parmak uçlarımızda yürüyor, mutlu bir bebeğin şaşkınlık seslerini çıkarıyoruz. Böylesine sıra dışı bir performansı sadece en uçuk oyunculuk egzersizlerinde hissettim.

İşte cadılık böyle utandırıcı bir “sonuna kadar açıklık” gerektiriyor. Bir hareket, ses veya doğaçlama dersinde olduğu gibi, kendimizi tamamen role vermek zorundayız. Gerçekçi bir performans sunabilmek için gerekirse kendimizi harap etmeliyiz. (Stanislavski bu durumu “hayali şartları gerçekmiş gibi yaşamak” olarak tanımlamış.) Geleceği hakkında endişe ve kafa karışıklığı yaşayan bir öğrenci olarak, kendimi tiyatro oyunlarına tamamen adayabiliyordum; kendi bedenimi, kendi hayatımı terk etmenin güçlü arzusuyla itilmiş, içinde bulunduğum dünyadan koparak başka bir yere kaçmak istemiştim. Yaşadığım buhran ve sürükleniş ne kadar güçlüyse performanslarım da o kadar inandırıcıydı. Sahnede gerçekten de başarılıyım, ta ki rahat hayatın keyfini çıkarmaya başlayıncaya kadar. Sanırım geçen birkaç ay boyunca, eğitimim başladığından beri, o eski halime, daha büyük bir şeyle bağlantıya geçebilmek adına o çok işlevsel yaşantımdan uzaklaşabilecek güce hâlâ sahip miyim, ona bakıyorum. Kişisel karmaşamla yüzleşmek, üzerinde durduğum sağlam zemini terk etmek ve içimi kemiren o şey her neyse ona ulaşmak istiyorum.

Bu akşam daha fazla bir şey yaşanmıyor, daha çok haftasonunun bir açılışı yapılıyor. Ve bir de, Karina yeni katılımcıları tanıtmaya başlıyor: *Katie, Kiya, Daniel, Stephanie, Alex.*

Bu şekilde, bir şeylerin başladığını işaret ediyor.

Erkenden kalkıyorum ve alt kata indiğimde kahvaltının hazır olduğunu görüyorum. Birazdan resmi meclis toplantısı başlayacak (Karina ona “salon” diyor). Kalın çorapları ve bornozları içindeki birkaç insan, çaresizce kahvenin nerede olduğunu bulmaya çalışıyor. Beni en çok baştan aşağı bir rahip cübbesiyle çıkagelen Shen-tat etkiliyor, kahve-rengi çizgili keşiş kıyafetinin üzerine ince beyaz önlük geçirmiş. Kendime bir bardak çay ve tost alarak sürgülü kapıdan verandaya çıkıyorum. Justin ve Jade, ellerini sonuna kadar fermuarladıkları montlarının ceplerine sokmuşlar. Justin günün ilk sigarasını içiyor. Havada New England'ın o keskin soğukluğu. Sabah çiyiyle ıslanmış bahçe, aşağıdaki çamlara kadar yemyeşil bir halı gibi uzanıyor. Onun ötesine baktığımda, gölün üzerinden yansıyan hafif ışıltıyı görüyorum.

Toplantı, üçüncü katta bulunan ve bol güneş alan halı kaplı çocuk odasında başlıyor, çoğumuz hâlâ sabah kıyafetlerimizleyiz. Daha çok iş konuşacak olmamıza rağmen önce bir çember oluşturuyoruz, tıpkı Hristiyan gençlik gruplarının kiliseyi ilgilendiren işleri tartışmadan önce dua etmeleri gibi. Ardından ya halının üzerine ya da armut koltukların üzerine oturuyoruz. Karina ise odada sadece birkaç tane bulunan normal sandalyelerden birine oturuyor. Hareketsiz şefimizi oynuyor.

Her şey tipik bir belediye meclisi toplantısı gibi başlıyor. Karina, meclisin güçlü bir şekilde devam eden faaliyetleri ve burada bulunan yüzleri görmenin heyecanı hakkında kısa bir konuşma yapıyor, hemen ardından toplantının lojistik detaylarına giriyor. Üyeliğe aldığı öğrencilerinden (burada üç tane var) biri olan Amy sürekli araya giriyor. Yuvarlak yüzlü, ufak tefek bir enerji topu. İrland-

dahlılara has beyaz bir teni ve kısacık kızıl saçları var. Bol siyah tişörtünün üzerine gümüş bir pentagram takmış. Karina'nın CEO'sunun coşkun büro müdürü, onun sağ kolu ve ilk günlerden beri burada. Günün büyük konusu –yarım saatlik bir tartışma– oldukça hassas ve politik: eğitimlerinde oldukça yol kat etmiş iki Kara Kalp Ferisi öğrencisinin aforozu. Karina toplu e-posta göndererek kararın ardındaki nedenleri açıklamış. Bu durum gidenlerin yakın arkadaşları için zor olsa da çoğu üye, meclis standartlarının varlığından ve uygulanıyor olmasından memnun. Herkes bu standartlara riayet etmekle yükümlü. Eğitiminize ve hocanıza karşı gerekli saygıyı göstermezseniz, bunun sonuçlarına katlanmak zorundasınız. Bu konuşma, Zanaat kültürü hakkındaki fikirlerimi aynen teyit ediyor: kişisel gelişim ve alternatif terapiyle yakından ilişkili ve grup himayesinde duygusal bir “sonuna kadar açıklık”.

Karina şimdiki zamana dönüyor ve cumartesi gününün “karavan” ayininden bahsediyor. Bunu beş yıl önce geliştirmiş, Feri çemberi ile Sufizmdeki zikir uygulamasının bir karışımıymış. “Güç konisi inşa etmede kullanılan eril boşalma modeli yerine dişi orgazmının ritmiyle hareket ederek enerji yaratmak üzere tasarlanmıştır,” diye açıklıyor. Seks kültü olmalarıyla ünlenmiş bir cemiyetin eğitiminde orgazm kelimesinin kullanılması hiç de şaşırtıcı değil, ama Sufilerin dişi orgazmına dayalı bir ibadete sıcak baktıklarından şüpheliyim. Ama sanırım enerji farklı dalgalar halinde gelecek ve pek çok iniş çıkışı olacak. Karina bizi tanıtım paketinde, “Oldukça uzun bir süre boyunca Ateşli ve Esrik bir halde ilerleyeceğiz,” diye uyarıyordu.

Alt kata inerken tekrar aile fotoğraflarının önünden geçiyorum: 40'lı yıllarda, elinde sigara tutan bir subay; ütülü

takım elbiseleri içinde gülümseyen sarışın çocuklar; tüm ailenin katıldığı resmi bir Noel akşamı, herkes akşam yemeği kıyafetleri ve kırmızı kadife içinde. Ama aşağıda, ailenin oturma odasında, Karina'nın grubu fotoğrafları yeniden düzenliyor, hem kan hem Zanaat bağı olan ölmüş yakınlarını hatırlamak üzere atalarının resimlerini eğreti sunakların üzerine yerleştiriyorlar; bunlara Victor ve Cora Anderson da dahil. Haftasonu bitmeden Gerald Gardner'ın ruhu çağrılacak, bunu Doreen Valiente ve geçen yüzyılın pek çok diğer Anglo cadısı takip edecek. Kiya, “kan akrabaları” için oluşturduğu sunağının merkezine kayık şeklinde ahşap bir tütsü kabı yerleştiriyor. Eski Mısırlıların ahirete giderken kullandığı gemiyi temsil ediyormuş. Samhain sezonunda olduğumuz için, her birimiz, hatırlamak istediğimiz –ve muhtemelen bizimle komünyon yapmaya davet edeceğimiz– bir aile üyesinin fotoğrafını getirdik. Ben de büyükannem Josefina'nın hâlâ Küba'dayken çekilmiş bir fotoğrafını getirdim.

Bu resmini her zaman çok sevmişimdir. Gibara'nın kırsal alanlarında, bir şeker kamışı tarlasının yanında duruyor. Hâlâ çok genç –yirmili yaşlarda olmalı– ve şaşırtıcı bir şekilde çıplak ayaklı. Koyu renkli pamuk eteği sadece dizlerinin üzerine kadar iniyor. Dalgalı saçlarına yemeni bağlanmış gevşekçe. Ama bu bir işçinin portresi değil; çıplak ayaklar topuklardan birleşerek V şekli oluşturmuş, tıpkı bir dansçının ayakları gibi duruyorlar. Dudakları rujlu olan büyükannem, ay şeklindeki yüzünü (o kadar beyaz tenliymiş ki ada sokaklarını beyaz dantel şemsiyeyle dolaşmış) güneşe doğru kaldırmış, gözlerini hafifçe kapamış, bir elini de kalçasına dayamış. Bu pozuyla belli bir özgürlük ve zarafet saçıyor. Ailemizin bu bölgede tarlaları ve bir de fabrikası varmış, bu yüzden büyükannem bir işçiden

ziyade gözlemciymiş. Giyim tarzı kullanışlı olmaktan ziyade kişisel özgürlüğün bir ifadesi. Anneme bu fotoğrafın ne zaman çekildiğini sorduğumda, kimsenin bilmediğini söyledi ama büyükannemin hayat karmaşık hale gelmeden önce çekirmiş olduğundan eminim. Dar görüşlü bir kasabada doğmuş olmanın tuhaf şanssızlığı içinde, hayatı keşfetme özlemiyle yanıp tutuşmuş. Bu yüzden, birkaç yıl boyunca, yeni projeler araştırmak için ülkeyi gezerken onun fotoğrafını cep telefonumda taşıdım. Sanki benimle gelmeye hakkı varmış gibi hissettim. Kaybettiği şeyleri telafi edebileceğini düşündüm.

Bence bu fotoğraf burası için gayet uygun –ne de olsa büyükannem birkaç kez *güya* örtünün diğer tarafına ulaşmaya çalıştı– ama aynı zamanda hiç de uygun değil. Açıkçası, annem bir aile fotoğrafını cadılıkla ilgili işlere karıştırdığımı bilseydi küplere binerdi. Ama bence büyükannem böyle bir süreçten geçmekten keyif alırdı, hiç olmazsa maceracı ruhumla dalga geçerdi. Ailemin öte tarafla iletişim kurmayla ilgili en ilginç hikâyelerinden birinin merkezinde olacak. Ayrıca o, hayattayken de iki dünya arasındaki eşikte yaşayan bir karakterdi. Normal yaşama uyum sağlayamayan, kendini gerçekleştiremeyen bir insandı. Fotoğrafını siyah bir kâğıdın üzerine bantladım ve çevresini bir el sanatları dükkânından aldığım cam taşlarla süsledim. Suya yakın renkler seçtim çünkü onun için en uygunu olduğunu düşündüm, deniz ve ada duygusu yaratmak istedim. Onun varlığını hayata getirmek –gerçekte olmasa da zihnimde– hiç de zor olmayacak; pudralı cildinin, saçlarının ve pahalı yüz kreminin kokusunu ve beni ve erkek kardeşimi severken gözlerinde oluşan o berrak ve çetrefilsiz şefkati –onun çok daha vahşi olan eski yaşamını tahmin edemeyecek kadar ufaktık– asla unutamam.

Özenle hazırlanmış akşam yemeğine ve Samhain ayinine daha birkaç saat var, ben de bunun üzerine göl kenarında yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum. Verandada gruptan ayrı bir şekilde sohbet eden birkaç katılımcının yanından sessizce –gizlice kaçıyormuşçasına– geçerek dik eğimli bahçeden aşağı doğru ilerliyorum. Bahçe daralarak çam ağaçlarına ulaşıyor, onların arasından geçen bir dizi patika da gölün farklı manzaralarına açılıyor; bazıları öteki dünyadaki engin çam ormanlarını hayal edebilmenizi sağlıyor. Biraz daha aşağıya iniyorum ve minik, tek ailelik bir tekne iskelesine ulaşıyorum, kış için terk edilmiş. İskelemin üzerinde bulunan ahşap sandalyenin üzerine oturuyor ve küçük bir farkındalık yaşıyorum: Beş yıllık araştırmadan, Morpheus ile olan ilişkimden, Karina'dan aylarca aldığım eğitimden ve Telema'dan edindiğim tattan sonra, spiritüel bir hisse en yaklaştığım yer burası oluyor: böyle dışarıda otururken, lacivert gölün kenarı boyunca uzanan ve hafif nem kokan koyu yeşil çam ağaçlarını seyrederken ve her nefes alıp verişimde havanın keskin soğuğunu hissederken. Ortamın sessizliği çok etkileyici ve çoğu insanın alışık olmadığı bir tecrübe. Çok basit ama sıradan bir hayata çok yabancı. Burada kendinizi hem engin hem de minnacık hissetme fırsatını yakalıyorsunuz.

Yavaşça arkama dönüyorum, gölden uzaklaşıp ağaçların arasındaki patikaların birinden geçiyorum, tekrar bahçenin dibine ulaşıyorum ve görkemli bir şekilde yükselen sahte kalemize bakıyorum. Sessizlik çoktan bozuldu. Tüm arazi boyunca ritmik bir şekilde yankılanan inilti sesleri duyuyorum. Sol tarafıma bakıyorum, seslerin bir “balkabağı katliamından” gelmekte olduğuna şahit oluyo-

rum. Bunun yapılacağını tamamen unutmuşum: olumsuz duyguların boşalmasını sağlayan, Cadılar Bayramı temalı bir tür katartik terapi. Orta yaşlı bir kadın –aforoz edilen arkadaşları hakkında en çok üzülenlerden biri– elindeki devasa bir baltayla balkabağı parçalıyor.

Alternatif terapi kalesine geri döndüm.

Şahsen, “katliam” seansını atlamaya karar veriyorum, içinde bulunduğum şartlara rağmen benim için fazla abartılı, ama “karanlık ayna” zorunlu ve benim de uygulamak istediğim bir ritüel. Sonuçta, güya siyah bir aynayla geleceği okumak, çok eskilere dayanan bir halk büyüğü. Adı bile o eski korku filmleri gibi tüyler ürpertici.

Bodrum katına inen kapının üzerine “Ayna Müsait” yazan bir kâğıt yapıştırılmış, yani aynayı deneme fırsatını yakaladım. Kapıyı arkamdan yavaşça kapatarak merdivenden aşağı iniyorum. İçerisi inanılmaz derecede sessiz. Üst katta oynayan çocuklara veya yakındaki mutfakta devam eden Zanaat sohbetine dair hiçbir kanıt yok. Zemine yansımış olan ışık huzmelerini takip ediyor, kıvrılarak ilerleyen bir koridoru geçiyor ve daha da karanlık bir bölgeye ulaşıyorum. Ailenin oyun odası olmalı çünkü içeride üzeri kapalı bir bilardo masası, küçük bir müzik seti ve eskiden kalma bir Coca-Cola makinesi var. Derken onu görüyorum, bir tavan yükseliğindeki örtünün arkasına saklanmış. Birkaç adım atarak örtünün arkasına geçtiğimde, muazzam bir şekilde karartılmış ve mor renkli perdelik kumaşla dikkatlice çerçevelenmiş bir ayna, önünde de siyah kadife kaplı bir tabure buluyorum. Ne amaca hizmet ettiğini anlayarak tabureye oturuyorum ve parlak cam yüzeye bakmaya başlıyorum.

Karanlıkta oturup uzun bir süre bakmaya devam ediyorum, beş dakika, ardından on dakika geçiyor. Nihayet, içten bir şaşkınlıkla, bir sahne görüyorum, daha önce zihnimde yaşadığım bir sahne; aylar önce gördüğüm bir rüyaya (ya da kâbusa) geri dönüyorum. Dolunay aynasının içinde, o rüyada gördüğüm kapüşonlu adamları görüyorum; kırmızı cüppe giymiş uzun boylu figürler, ellerinde meşalelerle dönemeçli taş duvar boyunca sıra halinde ilerliyorlar, o tuhaf mülkün daha da derinlerine iniyorlar. Ama artık cübbeleri beyaz. Karanlık silüetimin arkasında, uzaklarda bir yerdeler (oysa gerçekte arkamda perdeden başka bir şey yok). Bodrum katı, belli belirsiz görsel bir değişimle kalenin göbeği haline geliyor ama bu gerçek bir bodrum katı, muhtemelen yüzyıllar önce İspanya'da yerin kat kat altına inşa edilmiş. Aylar önce gördüğüm o kâbusta korkmuş, kendimi tehlikede hissetmiş ve aşağılanmıştım, ama şimdi emin değilim. Beyazlar giymiş o adamlar artık birer Druid değil. İspanyol olabilirler mi? Sihirli insanlar oldukları kesin. Onlardan saklanıyor muyum? Onların yürekli mahkûmu muyum? Büyük bir cesaretle, gelip beni yakalamalarını mı bekliyorum? Yoksa benim yanıma benden bir mesaj almaya mı geliyorlar?

Bu kem ruh halinde geçen birkaç dakikanın ardından bir anda kendime geliyorum. Meşaleler zeminin kenarlarını süsleyen Noel ışıklarına dönüşüyor. Ve içerisi tekrar o karartılmış oyun odasına dönüşüyor. Ama o görüntü son derece berraktı. Sanırım aylarca kendime yanlış soruları soruyordum. Eğer içimde bir parça cadılık varsa, eğer ben de annemin ailesindeki kadınların kanında akan şeyi taşıyorsam –bunlar muazzam birer şart koşuş– o zaman belki de benim içimdeki cadılık ile bu binada bulunan rhip ve rahibelerin tarzı kesinlikle uyuşmuyor.

Samhain ayininden önce, yemek odasının avizelerinin loş ışığının altına kurulmuş olan harika bir sofrada, Zanaat atalarımızı –kan bağı olsun olmasın– düşünmemiz isteniyor. Kendime soruyorum (ne soru ama): Ailemde kim bir cadı sayılır? Annem olabilir mi? Sezgisel bir cadı, belki, gerçi o bu kelimeyi asla kullanmazdı. Ölmüş akrabalarım arasında büyükannem Josefina? Kızının hayatını kurtarabilmek için öte taraftan buraya ulaştı ise bu onu sihirli yapar mı? Ya her şeye karışan işgüzar teyzem Norma? O mesajları hiçbir tereddütte bulunmadan *alabildi*. Ailenin diğer tarafında, Girit Uygarlığı'na kadar dayanıyoruz. O dönemden, henüz adını bilmediğim bazı çehreler olabilir mi? Aslında sorun, benim için, sihirlerinin işe yarayıp yaramadığını değil, herhangi bir büyücülük şekliyle –adı ne olursa olsun– uğraşıp uğraşmadıklarını ispatlayabilmek, sadece bu bile yeterli olurdu.

Karina, “Her kimi sihirli atanız olarak seçecekseniz, ondan bir talepte bulunabileceğiniz biri olsun,” diyor. Sihirli bir güç, gereç veya sahip olmadığımız bir yetenek isteyebilirmişiz. Çünkü bu gece, Samhain sezonunda, atalarımız oldukça yakınımıza gelecekmiş, örtünün hemen diğer tarafından ricalarımızı dinleyeceklermiş.

Kısacası, tüm dualar ve büyüler, öteki taraftan yardım isteyen acı dolu yakarışlar içerecek.

Ayin odasında bir araya gelip bir çember oluşturuyoruz, ışıklar nerdeyse sonuna kadar sönmüş. Sürgülü cam kapı dışarıdaki karanlık yamaca bakıyor. Dört bir yanımız, duvarlara yaslanmış sunaklarla çevrili. Kan bağı olan atalarımıza, Zanaat bağı olan atalarımıza, Sheitan, Dianygla ve Melekta'us gibi Feri tanrıçalarına adakta bulunacağız. Üzerleri aynalar, fotoğraflar, adaklıklar, tavuskuşu tüyle-

riyle dolu. Karina çember oluşturmaya hazır olanların öne çıkmasını söylüyor ve on üç kişi adım atıyor.

“Vay canına!” diyor. Eski üyelerinden biri olan Amy’ye dönüyor. “Sadece sen ve ben olduğumuz günlerde hep bu günün hayalini kurdum.”

Karina şimdi on üç kişiye geri çekilmesini söylüyor ve biz beş yeni katılımcıdan dar bir iç çember oluşturmamızı ve ruhlarımızı hizaya sokmamızı talep ediyor. El ele tutuşarak bir çember oluşturuyor ve derin bir “mavi ateş” (bir tür sihirli enerji) nefesi alıyoruz. Sonra çemberi daha da daraltıyoruz ve kollarımızı birbirimizin omuzlarına dayıyoruz. Daha ciddi cadılar da –aralarında üyeler var– bizim etrafımızda bir çember oluşturuyor. Etrafımız derin nefes alıp verişlerle ve inlemelerle sarılıyor. Ardından muhafızların adlarının bir ilâhi şeklinde söylenişini işitiyoruz, bunlara havaya kaldırılan kollar, bebek sesleri ve şuh iniltiler eşlik ediyor.

Nihayet Karina bizlerden vücudumuzla bir pentagram oluşturmamızı istiyor. Ve biz bu şekilde dururken –kollar ve bacaklar yana açılmış bir halde– bir kâse kutsanmış tuzlu suyla yanımıza geliyor ve “Alex!” diyor. Salondaki herkes aşağıdaki sözleri haykırıyor:

Seks adına

(Karina kafamı mesh ediyor)

Benlik adına

(Sağ omzumu mesh ediyor)

Tutku adına

(Sağ ayağımı)

Gurur adına

(*Sol ayağımı*)

Güç adına

(*Sol omzumu*)

Sen... Artık... Kutsandın!

Suyun çoğunu alnım için saklıyor, yüzümden aşağı akarak ağzının köşesine ulaşan tuzu tadıyorum.

İnsanlar ilâhi söylemeye devam ediyorlar –artık daha serbest bir formda– ve telaffuz ettikleri kelimeler ve çemberlerinin ritmi sürekli değişiyor. Karanlığın içinden daha fazla inilti ve derin nefes alıp verişler yükseliyor. Ve şimdi, Zanaat bağı olan atalarımızı, ardından da kan bağı olan atalarımızı çağırıyoruz. Ben de benimkileri davet ediyorum: *Josefina, Norma, Eduardo, Stephanos, Ana*. İsimlerini iki kez, yüksek sesle anıyorum, ama bunu yumuşakça ve özel olarak yapıyorum, her yanım, kendi atalarının isimlerini anan insanlarla dolu. Yüksek sesle mırıldanan, neredeyse hiç tanımadığım bu insanlar –bir akıl hastanesinde kendi kendine konuşarak dolaşan hastalara benziyorlar– arasında biraz başım dönüyor. Ama kendimi biraz zorladığımda, beni seyreden akrabalarımı berrak bir şekilde görebiliyorum. Ve hâlâ yaşıyorlarmış gibi, aramızda yaşanmış olan duyguları hissediyorum, özellikle dişi olanlarıyla. Evet, işte bu! Bir tür içgörüyü sahip olduklarına inanmış olan kadın akrabalarım –*Josefina, Norma*– odaklanıyorum ve onlardan ne isteyebileceğime karar vermeye çalışıyorum. Tam bu anda üç kısa kelimeyi beynimden dışarı sürüklemeyi başarıyorum: *kendime sahip olmak*. Akrabalarım arasındaki bu üç kadından, kendime sahip olabilmenin sihirli gücünü istiyorum.

Bu da ne anlama geliyor şimdi? Yüzeyde, utandırıcı bir kişisel gelişim kültü lafı, ama aynı zamanda dürüst de. Bugüne kadar korkularımı ve zayıflıklarımı örtbas etmeye çalıştım. Kendimi değersiz hissettiğim veya yirmili yaşları çoktan geride bırakmış olduğum gerçeğini göz ardı ettim. Her kim olmayı istiyorsam onu bir an önce sahiplensem iyi olur. Yaratıcı hayatımı acı verici derecede kafa karıştırıcı, en az romantik hayatımı kadar endişe dolu. Sevdiğim kadınlar tam da bunu yapamıyordu işte, kendilerine tam anlamıyla sahip olamıyorlardı! Öyleyse bunu onlar adına ben yapmalıyım. Bu yabancılarla birlikte, Amerika'da doğmuş Zanaat'la uğraşmamı takdir etmeseler bile, beni kendine sahip, kelimenin en korkutucu anlamıyla bağımsız, sistemden ayrı düşme korkusunu yenmiş ve *amacı* olan normal, güvenilir bir dünyadan ayrı durabilen bir kadın olarak görmek isterlerdi.

Bu konuyu derin derin düşünürken, kendimi daha güçlü, daha berrak bir kadın olarak hayal ederken –kişisel egemenliğin simgesi olan Morrigan gibi– kadınlarıma yeni birisi katılıyor. Onların lafını bölüyor. Üçüncü bir kadın avantajlı duruma geçiyor. Ailem soyut bir halde havada uçuşurken –her ne kadar somut hissedilmiş olsalar da– bu kadın beni onlardan uzaklaştırıyor ve daha kapsamlı bir sahneye çekiyor. Benden çok yaşlı değil –benim daha vahşi, daha sert ve daha az affedici bir halim olabilir– ve hemen onun bir rahibe olduğunu anlıyorum. Girit'teki dağlarda engebeli ve tekerlek izleriyle kaplı bir yolda ilerlerken aniden duruyor. Suyun üzerinden serin bir rüzgâr yükseliyor. Arkasında selvi ağaçları ve çelik grisi sarp kayalıklar. Girit'te bir rahibe. Girit Uygarlığı olabilir mi? Upuzun simsiyah saçları, soluk bir teni ve son derece sade, beyaz bir tuniği var. Bekliyor. Onu takip etmemi istiyor.

Dikkatimi çekmeyi başardı ve tekrar yürümeye başlıyor, tepeyi tırmanıyor. Bir tapınağa doğru gittiğini, oranın rahibesi olduğunu seziyorum. Oraya varır varmaz siyah bir boğanın (Hekate'nin boğası, çünkü onu seviyor) taze kanında banyo yapacak. Ben bu görüntünün en derinlerine inerken –veya halüsinasyon görürken ya da hayal gücümün bir oyununa kapılırken– ve o hâlâ bu açık, soğuk, ada dağı peyzajında ilerlerken, beynim onu bana veriyor, farkında olmadan istediğim şeyi uzatıyor: bir koku. Beyaz kayalarla kaplanmış olan yamaçtaki havayı, selvi ağaçlarını, galiba hafif bir dumanı ve alçak rüzgârın üflediği Akdeniz'i kokluyorum. Bir an için bu şeyleri bir insanın derisini koklayabildiğim kadar net bir şekilde kokluyorum.

Ama sonra salondaki –içinde durduğum, gerçek hayat-taki salon– sesler anımı bozuyor. İlâhiler sürekli değişime uğruyor; iniltilerden, Karina'nın parmak zillerinin şıkırtılarından ve oryantal hareketlerinden, kulağa Neo-Pagan gelen mülayim ritimlere ve “atalar” hakkında 60'ların Keltik tarzda bir melodisine dönüşüyor, benim atalarım bunların hiçbirine ilgi duymazdı ve o ruh halim bir anda dağılıveriyor. Koku da artık gitti, bir anda o da yok oldu. Birbirlerine dolanan, kollarını havaya kaldıran ve bileklerini büken Amerikan cadılarıyla tıklım tıklı dolu olan bu pencereleri sıkıca kapalı, düşük tavanlı, sonradan görme salonun kokusundan çok farklıydı. Bambaşka bir şeydi. Ama kimse –bu cadı çemberleri dışında tabii– bana inanmayacak, aksini düşünmeyecek kadar zekiyim.

İki saatlik ayinin ardından, tükendiğimi hissediyorum. Feri törenleri esrik özelliklere sahip olduğu için uzun sürmeleriyle biliniyorlar. Ray bana bir bardak su ve biraz ekmekle havuç uzatıyor, ayinlerden sonra kendilerini bu şe-

kilde “zemine” çekiyorlarmış, içiyor, yiyor ve diğerlerinin nezaketini kabul ediyorlarmış. Bu akşamdan ne anladığımı bilemiyorum, ama emin olduğum bir şey varsa o da bu çemberin beni yıprattığı ve ufaladığıdır. Tükenmişlik bir insanı oldukça kırılğan yapabilir, zihnini karıştırabilir.

Daha sonra Justin bana geçen yılın Samhain toplantısından bahsediyor, meclisle birlikte ilk katıldığı Samhain'miş, hatta hayatındaki ilk ayiniymiş. O da benim gibi tükendiğini hissetmiş. “Çemberden dışarı çıktığımda ‘Tanrım, neydi o hissettiğim şey?’ dedim kendime,” diye açıklıyor. Bir saat boyunca, kalenin içinde bir oraya bir buraya yürüyüp durmuş. O gecenin olaylarını nasıl yorumlaması gerektiğini düşünürken aniden büyük bir şüpheye düşmüş. “Şüpheci zihnim devreye girdi,” diye devam ediyor. “Akılcı beynim, tecrübe etmiş olduğum olaylara mantıklı açıklamalar getirmeye başladı. ‘Sadece rol yapıyorlardı, biz birinci sınıflar için bir gösteri sunuyorlardı,’ diye düşündüm. Enerjiyi çember içinde itmekten bahsettik, havanın hareket ettiğini sahiden hissettim, ama sonra ‘Bunu hayal etmiş olmalıyım,’ diye düşündüm.” Fakat diğer bir birinci sınıflar konuşmasında, Karina'nın yaşadığı ayın tecrübesini dinlediğinde fikri değişmiş. “Vay canına, bu şey sahiden gerçektir!” demiş. O gece, inançsızlığını kontrol altına almayı başarmış. “Şüphelenen parçamı sessizleştirip diğerleriyle konuşmayı öğrendim,” diyor.

Justin, yaşamış olduğu tecrübelerin gerçekliğinden son derece emin, ama ben henüz hüküm vermeye hazır değilim. Hâlâ her türlü fikre açık olduğum için, beni etkilemeleri biraz zor. Dolayısıyla grubun bir kısmı, kıyafetlerini çıkararak çıplak bir halde bahçe jakuzisine giderken, ben de derin bir uyku çekmek üzere üst kata çıkıyorum.

Haftasonu etkinlikleri devam ediyor: Çemberin içinde buluşucu bir hastalık gibi dönen dört ya da beş tane ruh çağırma seansı gerçekleştiriliyor; yaklaşık dört saat süren ve esrik danslar içeren bir toplu seks ayini uygulanıyor. Ama benim unutamadığım, dengemi bozan şey, Samhain gecesinde gördüğüm ya da gördüğümü *sandığım* o kadın. Kara aynada gördüğüm ya da gördüğümü *sandığım* o görüntü. O haftasonunda her ne tecrübe etmiş olursam olayım, Karina'yla ve onun cadılık anlayışıyla hiçbir bağlantım yok. Ondan eğitim almaya devam etmek, bu deneyde ilk kez yalan söylemem gerekeceği anlamına geliyor.

Yollarımızı telefonda görüşerek ayırıyoruz.

Karina, “Yolculuğunda beş yıllık bir öz-analiz ve bir ömür boyu sürece arınma olmayabilir,” diyor. “Evime geldiğinde, sihrin her zaman var olduğu bir evde büyümüş olduğunu söyledin, bu yüzden içinde sihir olduğuna canı gönülden inanıyorum. Ama bir cadı olup olmadığın konusuna gelirsek, bu soruyu asla ama asla hiç kimse için yanıtlayamam.”

Hepsi bu kadar.

Bu arada, cadı bir hocayla olsun veya olmasın, yüzyıllar önceki Girit Uygarlığı'ndaki o dağ yamacına gelen rüzgârın kokusunu unutmadım.

Küçük Bir Şeytan Sorunu

Karina'yla yollarımızı ayırmış olmamız kafamı karıştırmış olsa da, sihir dünyasındaki hayatının sonlanmasını istemiyorum. Bunun üzerine kendimi New Orleans'taki yoğun bir gecede buluyorum, yaklaşık on beş kişiyle birlikte yere çökmüş bir haldeyim, hepimizin ellerinde kırmızı mumlar var. Ciğerlerimiz yoğun tütsü ve tütün dumanıyla dolarken hiç durmadan ilâhiler söylüyoruz:

Santissima Muerte!

Kalbimin sevgilisi! Korumanı üzerimden asla esirgeme.

Beni düşmanlarımdan koru. Ve bana huzurlu bir ölüm bahşet.

Kutsal Ana! Dualarımı duy!

Amin.

Bizden istendiğinde bu sözleri on kez arka arkaya söylüyoruz. Doksan dakikalık ayin boyunca tam elli kez yapı-

yoruz, her seferinde ses tonumuz biraz daha güçlü gibi. Alombrados'tayız, ama üst katta, Josh and Sophia'nın yaşam alanında, koridora dar ve kavisli bir şekilde dizilmiş katlanabilir sandalyeler üzerinde oturuyoruz. Ortam daha fazla dumanla dolmaya devam ettikçe, boğazımızı temizlemek ve diğerleriyle birlikte ayın söylemek giderek daha zorlaşıyor. Aynı şeyi sürekli tekrar etmek oldukça yorucu ama belki de vecde gelmemiz bu şekilde sağlanacak.

Bu akşam Josh bizi Ölüm'le tanıştırtıyor, onun adı *Santa Muerte*. Giderek yoğunlaşan bu sisli ortamda merak etmeden edemiyorum: Josh bizleri –çoğumuzun söz konusu azizeyle veya güçle ilgili hiç bir tecrübesi yok– *Santa Muerte*'ye adamak üzere bir araya getirmiş olabilir mi? Efendisine sunacağı mevcut bir ricasını farkında olmadan destekliyor olabilir miyiz? Sanırım işkembeden atıyorum, yine kendimi anlamadığım işlere bulaştırdım.

Bu şehirde *her zaman* ölüm sezonu yaşanıyor, Samha-in'e ihtiyaçları yok. Ölüm hayatın her köşesinde: havada, yaz havasının yoğun tropikal ağırlığında, aylarca süren kasırga sezonunun kalıcı tehdidinde, geçmiş fırtınalardan kalan filigranlarda (hepsine kadın ismi verilmiş ve şehir merkezindeki bazı derme çatma binaların hâlâ üstünde).

Burada ölüm her zaman havada ama nisan tırtılları ve şaşırtıcı şekilde kocaman, mor ve şurupsu muz ağacı çiçekleri gibi gizleniyor da.

Ölüm –Romantiklerin kara dünyası– her zaman kötü bir şey anlamına gelmiyor. Kaderimizde ölüm olduğunu derinden idrak ettiğimizde tutkularımız besleniyor. *Santa Muerte* bize ellerimizi havaya kaldırarak hayatı kutlamayı ve yarınları unutarak şimdiki zamanın keyfini çıkarmayı öğretiyor. Zaten hayatımız hareket halindeki bir ölümden

ibaret. Hücrelerimiz hiç durmadan bir ölüyor, bir yenileniyor, bir ölüyor! Ve her şey yavaş yavaş, kemik kadar ince Azize Ölüm'e doğru hareket ediyor.

Santa Muerte –ve Josh'ın, ev ekibine saygıdan dolayı çalışmakta olduğu pek çok diğer Vudu ruhu– OTO pantheonunun bir parçası değil. O oldukça ihtilaflı bir azize. Dışlanmışların, çaresizlerin ve düşmüşlerin hürmet ettiği bir varlık. Onu takip edenlerin sayısı az değil. Son otuz yılda, çoğunluğu Katolik olan Meksika'da ve Meksikalı nüfusunun yoğun olduğu ABD topraklarında iyice artmış, özellikle de Katolik papazların karıştığı çocuk tacizleri ve Kilise'nin insanların hayatını iyileştirmedeki yetersizliği karşısında fakirlerin ve şiddet dolu bir hayat yaşayanların başkaldırmasından sonra. Meksika Kilisesi, Santa Muerte takipçilerini Şeytan'ın müritleri olarak yaftalamış, hatta geçenlerde Vatikan'ın kültür bakanı onları kâfir ilan etmiş. Ama ölüme duyulan hayranlık ve azizeye kucak açış Meksika'da son derece doğal karşılanıyor. Día de los Muertos bayramında (ölüler bayramı) insanlar mezarlıklara akın ediyor ve sokakları iskeletlerle dolduruyor.

Santa Muerte'nin kendisi bir iskelet formunda. Üzerine örttükleri tülден cüppeyle gelinlik giymişe benziyor. Görüntüsü –kurukafası (Cılız Hanımefendi olarak da biliniyor) ve Ölüm Meleği'nin tırpanını tutan kemik parmaklarıyla– çoğu Amerikalı için dehşet verici sayılır, ama Meksika'daki düşmüşlerin bir kahramanı ve Katolik suçluluk duygusundan bir kaçış. Ondan *her şeyi* isteyebilirsiniz: sağlık, para, seks, intikam. Kimseyi asla yargılamaz. Bu sebepten dolayı ona uyuşturucu patronları bile dua ediyor. Josh onun kesinlikle hiçbir karanlık yanı olmadığını iddia ediyor. Onu tanımlama şekli bana Hekate veya Morrigan'ı hatırlatıyor. “O, ölümün en doğal bileşenidir,”

diye açıklıyor. “Ama dinamik olan hayatı da temsil ediyor. Hem yaratılışın hem de yokoluşun eşik noktasında bulunuyor.” Santa Muerte, ahlaki yargılamanın değil, doğanın bir gücü. Adaleti değil kaçınılmaz olanı paylaşıyor.

Josh’ın sunak masası, merdivenin başındaki duvara yaşlı bir şekilde duruyor. Üzerindeki geniş rafa Gölgelerin Hanımefendisi’nin farklı heykelcikleri dizilmiş. Santa Muerte üç kadın tarafından temsil ediliyor: La Negra (siyahlar içinde), La Blanca (beyazlar) ve La Roja (kırmızılar). La Negra bize tamamen yasak: Josh bir duyuruda bulunarak bu kara büyü heykelciğiyle çalışmamızı yasaklıyor. O daha ekstrem ve zorlu şartlarda koruma sağlamasıyla biliniyor-muş, “bir dünya dolusu ıstırap” yaşamaya hazır değilsek ona ihtiyacımız yokmuş (gelgelelim Josh bu heykelcikle çalışıyor ve tecrübeli bir okültist olarak bu riski göze alıyor). Sonuçta, La Negra’yı bir kenara koyduğumuzda, ikizlerle kalıyoruz: arınma ve sağlık sunan La Blanca ve aşk, para, kariyer gibi farklı arzulara cevap veren La Roja.

Tekila kadehlerimizi kaldırıyor, onun şerefine içiyor, ardından da bardakları arkamıza atıyoruz. Şimdi sırada isteklerimizi sunmak var.

Gnostik Ayin’de olduğu gibi, sunağın önünde durup kollarımızı yana açıyoruz ve Josh’la yüzleşiyoruz. Josh’ın bir elinde tırpan, diğer elinde kocaman bir tütsü kupası, bileğinde ise minik zillerle bezenmiş deri bir bileklik var. Sunağın diğer yanında, elinde küçük bir zil tutan Jay duruyor. Biz kollarımız açık bir halde beklerken ikisi her yanımızı tütsü dumanıyla kaplıyor. Yüzüne baktığımda, sırası gelen her kişide, Josh’ın çok enerji harcadığını fark ediyorum. Sıra bana geldiğinde –pek çok kişinin ardından– neredeyse tükenmiş bir halde. Eğer bizi patroniçesi-

ne sunuyorsa, Cılız Hanımefendi'ye olan taleplerimizi de hızlandırıyor: Josh bizim bağlantımız.

Her birimiz, kırmızı kurdeleyle rulo şeklinde katlanmış minik bir kâğıt parçasını sunağın üzerine yerleştiriyoruz –içlerinde taleplerimiz yazılı– yanına da bir parça şekerleme koyuyoruz. Ben sakızı tercih ediyorum (çelişkili bir biçimde, Ölüm, tatlıya oldukça düşkün). Doğasını, ahlaki tarafsızlığını ve karşıladığı bazı taleplerin acımasızlığını göz önünde bulundurduğumda, açgözlü olmaya karar veriyorum, kalede aileme ulaşmaya çalışırken olduğumdan daha fazla açgözlü olmak istiyorum. La Blanca'ya değil –artık ne tür arınma sağlıyorsa– La Roja'ya başvuruyorum, çünkü bir şeylere sahip olmak istiyorum. Salondaki diğer herkes de aynı şeyleri hissediyor olmalı zira ruloların çoğu La Roja'nın tarafında birikmiş. Azıcık acımasız olabilmeyi talep ediyorum, sadece korkularımı, tereddütlerimi yenebilmemi, insanlara borçlu hissetmememi sağlayacak kadar. Elimi kolumu bağlayan ihtiyat için bir panzehire ihtiyacım var.

Ayin nihayet bittiğinde çoğumuz mutfakta takılıyoruz, fazladan şekerlemelerden yiyoruz ve artan rom ve kırmızı şaraptan içiyoruz. OTO'nun Milano şubesinden ziyarete gelen hoş bir çift, ülke içinde uğrayacakları diğer örgütlerden bahsediyor. Telama konulu tatillerini San Francisco ve Los Angeles'da tamamlayacaklarmış. Ama sohbetimiz yarıda kesiliyor. Josh, birkaç sokak ötedeki mezarlığa gideceğimizi ve kapıya Santa Muerte adına adakları ve ayinden kalan diğer şeyleri bırakacağımızı duyuruyor. Bunun üzerine herkes ayakkabısını aramaya koyuluyor ve Ölüm için tahsis edilmiş eşyasını yanına alıyor.

Ellerimizdeki içki şişeleri, sigaralar, kahve bardakları ve meyvelerle birlikte sıcak yaz gecesine adım atıyoruz,

ayın sonrasının neşesi içinde gürültülü bir şekilde konuşarak Vincent De Paul Mezarlığı'na ulaşıyoruz. Josh sarhoş olmaya çok yakın. Esaslı bir içici aslında, onu bu halde görmek biraz tuhaf. Belki bu yüzden oraya vardığımızda cıtaayı yükseltiyor.

“Hadi, kapının üzerinden atlayalım!”

Bir cadının veya okültistin hayatında sizin de ayak uydurmanız gereken böyle tuhaf ritimler ve kurallar var. Bazen kendinizi hayatınızın nasıl olması gerektiğine ilişkin geçmişte kafanızda yer etmiş her fikre aykırı durumlar içinde bulabiliyorsunuz. Karina'nın anlattığı bir hikâyeye aklıma geliyor: İlk gece yarısı büyüünü yıllar önce bir mezarlıkta yapmış. “Gecenin birinde, dolunayda, bir elimde kürek diğer elimde alışveriş torbasıyla mezarlıkta yürüyordum,” demişti bana. “Kendi kendime ‘Karina, sen harbi manyaksın, artık sınırı aştın!’ dedim.” O gece eve döndükten sonra, henüz uyumadığından emin olduğu bir arkadaşını aramış. “Gecenin birinde, mezarlıkta bir şeyler gömüyordum.” Arkadaşı da “Sen bir cadısın,” diye cevap vermiş. “Cadılar başka ne yapar?”

Bu kalabalıkta da ilk defa mezar ayini yapacak ziyaretçiler var; siyah tişörtlü birkaç üniversite genci, sadece meraklarını gidermeye gelmişler ve bir parça çekimser görünüyorlar.

“*Hadi, kapının üzerinden atlayalım!*” diye tekrarlıyor Josh, daha yüksek sesle (bazen daha büyük bir seyirciyi hak ettiğini düşünüyorum).

Ebedi karşı-dengesi Sophia, “Bazılarımız kapının üzerinden atlama konusunda senin kadar rahat olmayabilir,” diyor.

“O zaman oylama yapalım,” diye karşılık veriyor Josh. “İçeriye girmekten çekineniz var mı?” Kaçak bir grubun içinde oylama bu şekilde yapılıyor. Çekingen okültistler doğal olarak hiçbir şey yapmadan duruyorlar ve diğerlerini bekliyorlar. Karar hükmen veriliyor.

Sırayla diğer tarafa atlıyoruz. Önce erkekler geçiyor ve ayine kısa elbiselerle gelen bayanların (ben de dahil) diğer tarafa inmesine yardımcı oluyor. Aşağıya indiğimizde Josh bizi kışt sesiyle kapıdan uzaklaştırıyor ve sağdaki ikinci yoldan ilerleyip mezarlığın merkezinde, tüm yolların keştiği noktada buluşmamızı söylüyor.

Oraya vardığımızda, Clarks soyadlı bir aileye ait küçük bir anıtmezarın başında toplanıyoruz. Acaba yerlerinin böyle tuhaf bir etkinliğin içinde yer alacağını hiç tahmin etmişler midir? Bir mum yakıp onu birkaç demirhindi ve bir elmayla birlikte anıtmezarın üzerine yerleştiriyoruz. Josh şarap şişesinden bir yudum alarak sıvıyı, toprağa verilenlerin listesini içeren mezar taşının üzerine püskürtüyor. Ailenin en yaşlı üyesi 1860 yılında doğmuş. Diğerleri de sırayla aynı şeyi kahve, rom ve tekilayla yapıyor. Mezar taşı, farklı içki türleriyle ve yabancıların balgamlarıyla mesh ediliyor. Her şey Santa Muerte adına. Ve aynı ilâhiyi tekrar söylemeye –hatta bağırmaya– başlıyoruz: *Santissima Muerte! Kalbimin sevgilisi! Korumanı üzerimden asla esirgeme.*

Onuncu tekrara geldiğimizde seslerimiz isterik bir tona ulaşıyor. Ama ben hâlâ Clarks ailesini düşünüyorum; her kimseler ve torunları bugün her nerede ise onları da bu işin içine sürüklemek adil mi? 19. yüzyılda yaşamış oldukları için muhtemelen Katolikler, bir Meksika ölüm azizesine sempati duyacaklarını ve mezar taşlarına tükürülmesini

onaylayacaklarını hiç sanmıyorum. Okült tecrübelerimde arada bir kendimin dışına çıkıyor ve şoke oluyorum: Eğer burada bir Katolik rahibi bulunsaydı, kutsallığı hiçe sayarak mezarlığa gizlice giren bir grup yağmacı ergenin manzarası karşısında kıpkırmızı kesilirdi. Yol yakinken artık Cılız Hanımefendi'ye ibadet etmememizi, onun Şeytan'ın bir uşağı olduğunu söylerdi.

Şeytan'dan bahsettiğimizde aslında neden bahsediyoruz? Onun hakkında tarafsız düşünebilsek bile –ki bu inançlarımıza bağlı– eksiksiz olmaktan çok uzak. Benim bakış açıma göre, Şeytan'ın en az üç farklı şekli var:

Birincisi, Hıristiyanlığın Şeytanı. Deccal. Tanrı'yı hiçe sayan kara melek. Bir anda, insanlığın parayla elde edilebilen düşmanı haline geldi, o günden beri evreni ele geçirebilmek için her türlü düşmanca hileye başvuruyor. Popüler kültüre mutlak öcü veya karanlığın prensi olarak giriş yaptı. Ama cadıların hiçbirinin onunla işi yok. Gardner'ın yazdığı üzere, bir İngiliz cadı, 50'li yıllarda, “Şeytan'a inanmıyorum, ona nasıl ibadet edebilirim ki?” demiş.

Ve tabii ki *Lucifer* var. Işığın meleği, şafağın getiricisi. Lucifer adı, eski Kenanlı mitolojisine dayanıyor ve *sabahyıldızı* anlamına geliyor. Eski Hıristiyanlar Şeytan'ı düşüşünden önce Lucifer olarak anarlardı. Ama bu düşüşün birden fazla hikâyesi anlatılmış. Bir tarafta, kendini beğenmişlik içeren Hıristiyan versiyonu var: Lucifer öylesine burnu havada ve asi bir melektir ki Tanrı onu Cennet'ten kovar. Diğer tarafta ise sadakatsizlik içeren ezoterik bir versiyon aktarılmış: Lucifer evrenin tek yaratıcısı Tanrı'dan başka kimseye itaat etmeyeceğine yemin eder,

ama Tanrı ondan insanlara da boyun eğmesini istediğinde kulaklarına inanamaz. Her şeyin arkasındaki sonsuz güce ibadet etmek ile kilden yaratılmış bir varlığa itaat etmek arasında büyük bir fark olduğunu söyler ve bu tutumu yüzünden Cennet'ten kovulur.

Feri geleneğinde bir grup, Lucifer'i merkezi bir tanrı olarak kabul ediyor. Onlara göre Lucifer şu şekilde doğmuş: Tanrı'nın Dişil Kendisi, Yıldız Tanrıça, ilk karanlıktı, tamamen karanlıktı, yaratılıştan önceki karanlıktı, form-suz siyah evrendi, her şeyin başlangıcıydı. Belki çok yalnızdı, karanlık onu bir şekilde heyecanlandırdı, belki de o kendisini heyecanlandırdı. Rivayete göre, evren-öncesi-nin kömür karası kıvrımında kendi yansımasını gördü, bu görüntüye âşık oldu ama orgazma ulaştı. Ve ışık doğdu!⁷³ Ama o ışık, karanlıkla hâlâ derinden dolaşıktı ve iki yeni varlığa bölündü. Birbirine âşık bir çift tanrıya dönüştü: bazen sevimli bazen gergin olan İlâhi İkizler!

Karina'nın meclisi onları "Dünyanın Yılanı ve Cennetin Kuşu" olarak anıyor. Ve bazılarının dediğine göre, bu ikizler bir araya geldiğinde Tavuskuşu Tanrısı ortaya çıkıyor, bazıları bu tanrıyı Lucifer adıyla anıyor. Dünyaya hem ışık hem gerginlik getiriyor. Onun ışığı, her şeyden önce var olan karmaşık ve dipsiz karanlıkla ebediyen dolaşık halde.

Feriler Lucifer'e tapınmayı bir Şeytan ibadeti olarak görmüyor. Lucifer'in Hristiyanlıktaki Şeytan anlayışıyla hiçbir ilgisi yok.

73 Buna karşılık Hristiyanlıkta, Tanrı, karanlığı hiçbir şey barındırmayan bir boşluk olarak görür ve onu doldurmak için kendisinden ayrı bir şey yaratır. Feri de ise Yıldız Tanrıçası, karanlığı kendisinin bir parçası olarak görür. Kendisini aydınlık ve karanlık bir şekilde *her şeyin* bir parçası olarak kabul eder.

Aynı durum, daha geniş olan pagan hareketi için de geçerli. Vikanların panteonunda heybetli bir şekilde yükselen Boynuzlu Tanrı kim? O Şeytan değil, Pan'ın ta kendisi, Yunan tanrılarının en kaba ve aşağılık olanı. 1800'lerin ortalarında, İngiliz Romantikleri tarafından, sanayi çağının soğukkanlı ekonomisine ve seri üretimine karşı hakikati ve ilkel içgüdüyü temsil eden bir kuvvet olarak yüceltilmiştir. O, Hristiyanlığın dik adamına karşı, hayvani kimliğinden korkmayan doğal adamdır. Kurtuluşun tek yolu olan zevklerden arınmış bir Mesih'e karşı, dünyayla suçtan arınmış ve mistik bir bağlantı sağlayan kaygısız bir pagan tanrıdır. Pan'ın popüler resminin boynuzlu yarı insan yarı keçi olmasına şaşmamak gerekir. Oysa Hristiyan Batı kültürü onu baş düşman ilan etmiştir.

Aleister Crowley de kendini "Canavar 666" olarak ilan etmiş olsa da, Hristiyanlıktaki Şeytan'dan çok daha farklı bir şeye inanıyordu. "Şeytan yoktur, bu bir sahte isimdir," diye yazdı. "Şeytan, tarihsel olarak, kişisel olarak sevmediğiniz her türlü tanrı olabilir." Telema ayinlerinde ve yazılarında, Canavar'ı, Bafomet'i ve Babalon'u (örneğin Babil Fahişesi'ni), Hristiyanların anladığı şekilde değil, aynı derecede yaratıcı ve yıkıcı olan ve her insanın içinde bulunabilen güçler olarak çağırdı. Onun görüşüne göre, "Bu yılan, ŞEYTAN, insanlığın bir düşmanı değildir. İyiye ve Kötüyü bilerek kendi suretimizde tanrılar yaratmıştır. 'Kendini tanı' diyerek kendi irademizle hareket etmeyi öğretmiştir." Dolayısıyla Şeytan bizim hem öğretmenimiz hem de işbirlikçimiz. Bizlere dünyanın karmaşık olduğunu, bir mutlaklar alanı olmadığını gösteriyor.

Bizleri insan yapan tüm özellikleri almak ve onları son derece katı İyi ve Kötü kategorilerine ayırmak hiç de doğal

değil. Belki de Şeytan ismini, insanlığın yaratmış olduğu tüm karmaşayı basitçe açıklamak ve kabul etmek için kullanıyoruz.

Josh da Crowley'ye katılıyor. “Şeytan’la ilgili tüm bu fikirler, ahlaki zıt kutuplar arasındaki bölünmeye fazla kafa yoran mistik bakış açılarının yanlış değerlendirmeleri sonucunda ortaya çıktı,” diyor. “Zıt kutuplar arasında bir savaş başlatıldı, ama evrenin birliğini anlayan bir insan böyle bir savaşı asla sürdürmez. Semavi dinler insanın doğuştan gelen özelliklerini kendisine karşı düşman ediyor. İnsanın insan olarak lanetlenmesine inanırlar. Onlara göre insan, etten bir yaratık olarak, her zaman günahkârdır.” Telema ise tam tersine etten yaratığa kucak açmaktadır. Karanlığın ve ışığın tüm spektrumu –açgözlülük, kibir, sabırsızlık, kıskançlık, şehvet vs– evrenin bütünlüğünün bir yansımasıdır.

Hadit –bazen Şeytan olarak da anılır– *Kanun Kitabı*’nda, “Ben her insanın kalbinde ve her yıldızın çekirdeğinde yanan bir alevim,” diye duyurdu. “Ben sıçramak üzere dolanmış gizli yılanın ve bu dolanmışlığımda sevinç var. Eğer başımı göğe kaldırırsam, ben ve benim Nuit tek bir beden oluruz, ama eğer başımı yere eğer de zehir fışkırtırsam, o zaman dünya sevinci doğar, ben ve dünya tek bir beden oluruz.” Her yaratığın merkezini temsil eden Hadit, sonsuzluğa sahip olma arzusuyla her zaman dışa doğru uzanır. Burada sonsuzluk Nuit’dir. Hadit + Nuit = dünyevi olan her şey + doğaüstü olan her şey. Yılan (Şeytan) bu dünyaya aittir. Bazen karanlık ve zehir doludur, ama aynı zamanda başını kaldırarak sonsuz yıldızlarla da iletişim kurabilir. Karanlık ve aydınlık, daha büyük bir girdabın, İyi ve Kötüden daha büyük ve karmaşık bir Her şey’in parçasıdır.

Niye bu zıtlıkları şeylerin dokusuna ait, bizi biz yapan temel unsurlar olarak kabul etmeyelim?

Dürüst olmak gerekirse, benim ilk tutkum Şeytan'dı. Onu ilk kez sekiz yaşındayken, arkadaşım Becky'nin evinde tekrar tekrar izlediğim bir filmde (VHS formatında) gördüm. (Bu arada, beni "orji" kelimesiyle ilk kez tanıştıran da Becky'dir, oyuncak bebeklerimiz için, "Onlara lavabonun içinde orji yaptıralım," demiştir.) Aylarca, hatta yıllar sonra bile, Şeytan'ı hep şu şekilde hayal ettim: insanüstü sayılacak kadar uzun boylu, koyu kırmızı ve insan-canavar karışımı bir varlık, alevler saçan muazzam bir şöminenin -cehennemin derinliklerine açılan kapısı olmalı- önünde, bol dantelli siyah gelinlik giymiş genç bir kızla -bebek bakıcım olabilecek yaşta- dans ediyor. O aslında iyi bir kız ama Şeytan'ın karşı konulmaz büyüüne yenik düşmüş. Şimdi onun devasa kolları içinde, boynu bükük bir halde dönüp duruyor.

Neyse, kızı unutalım (o benim dublörüm sadece) ve Şeytan'ı seyredelim: Toynakları ve tüylü kalçaları, fıçı gibi kocaman kırmızı göğsü ve boynuzlu devasa bir kafası var. Simsiyah parlak boynuzları bir boğada görebileceğinizden en az üç kat daha büyük. Kocaman siyah pençeli kırmızı parmakları damarlı ve tarih öncesine ait. Bir canavarın tüm azametine sahip, ama aynı zamanda karanlık bir aristokratın edasını da taşıyor. Büyülenmemek elde değil.

Filmin adı *Legend* (Efsane). 1986 yapımı berbat bir fantastik film. Yönetmenliğini Ridley Scott, müziğini de şaşılası bir şekilde Tangerine Dream adlı müzik grubu yapmış. Ama filmin senaryosunda Şeytan'la alevlerin önünde dans

eden bir kız yok. Bu sahnenin detaylarını ben uydurdum. Yıllar içinde ona kendi eylemlerimi ekledim ve Şeytan'ı hayatının önemli bir parçası haline getirdim.

Yapımcılar farkında mıydı bilmiyorum ama filmin piyasaya çıktığı dönemde bu ülkede Şeytan'ın hayatı baştan yaratılmaktaydı. 70'li yıllardaki karşı-kültür ve kadın hareketleri, Amerikan aile hayatına ve cinselliğe dair varsayımları raydan çıkardıktan sonra, cehennemin derinliklerinden gelen kolektif bir kâbus yaşandı: Satanistlerden oluşan görünmez bir yeraltı ağı, suyumuzu cinsel ve ahlaki fesatla zehirleyerek çocuklarımıza işkence yapmaya başladı. 80'lerdeki ve 90'lardaki bu dönem günümüzde Amerika'nın "Şeytan Paniği" olarak bilinmektedir. Şimdi kulağa çok mantıksız gelse de bu dönemde *binlerce* "Satanik" cinsel çocuk tacizi suçlaması yapıldı, bu sayı o kadar yüksekti ki yetkililer "Satanik ritüel taciz" terimini icat ettiler. Ülke çapında yüzlerce çocuk bakıcısına ve varoşlarda yaşayan ebeveyne dava açıldı. Mahkeme salonlarında savcılar, iddia sahiplerinin kişisel hikâyelerine itimat ettiler, oysa hiçbir davada fiziksel kanıt bulunamamıştı. Eğer suçlamalar o kadar mide bulandırıcı olmasaydı ve söz konusu sanıkların bazıları yıllarca hapis yatmasaydı bu tam bir hatalar komedisi olurdu.

Panik dönemini değiştiren dava 1983 yılında açıldı ve müteakip davalara örnek teşkil etti. Manhattan Beach, Kaliforniya'da bulunan ve çoğunlukla veliler tarafından işlenen McMartin Anaokulu'nun öğretmenleri bir veli tarafından ölçüsüz tacizle suçlandılar. Ön suçlamalar o kadar abartılıydı ki –bebek öldürmekten, kan içmekten ve palyaço kostümleri giymekten bahsediliyordu– bölge başsavcısı davayı kesin delillere dayanmadığı için reddetti. Buna

ek olarak, anneye paranoid şizofreni teşhisi konulmuş olduğu ve ortalarda olmayan kocasını da kendisine şiddet uyguladığı yönünde suçlamış olduğu ortaya çıktı. Bunun üzerine Manhatta Beach Emniyet Müdürlüğü, McMartin Anaokulu'nun 200 mevcut ve eski öğrencisinin ailesine “gizli” bir mektup gönderdi; mektupta suçlamaların detayları veriliyor ve ebeveynlerden çocuklarına onların da tacize uğrayıp uğramadıklarını sormaları isteniyordu. Çocukların tamamı da tacize uğramadıklarını açıkladığında, yetkililer ebeveynlere çocuklarını Los Angeles'ta bulunan yeni bir çocuk tacizi kliniğine götürmelerini tavsiye etti. Çocuklar burada kuklalarla ve son derece gerçek görünen oyuncak bebeklerle mülakata alındılar. Görevliler oldukça spesifik taciz senaryoları oluşturarak çocukları cevaba yönlendiren sorulara tabi tuttular.

Toplamda tam 125 çocuk adına sonunda dava açıldı. Suçlamaların kapsamı oldukça genişti; disko ışıkları ve Şeytan resimleriyle donatılmış gizli yeraltı tünellerinde veya mezarlıklarda uygulanan cinsel tacizlerden, yakınlardaki bir kilisede çocukları tavşan kanı içmeye zorlayan Satanik bir ayine kadar her tür suçlama mevcuttu. Ama savcılık, çocukların şahitliğini, mahkeme salonuna taşıyacak kadar inanılır bulmadı ve ikisi hariç tüm davaları reddetti. Nihayetinde, söz konusu iki sanık da tüm suçlamalardan beraat etti. Tam yedi yıl süren dava, toplam 15 milyon dolara mal olarak, Amerikan tarihine en pahalı dava olarak geçti.

McMartin davalarını takip eden on yıl içinde 12.000'den fazla Satanik çocuk istismarı davası incelendi. Suçlamalar grup seksten bebek kurban etmeye, hatta yamyamlığa kadar uzanıyordu. Ama bu incelemelerin hiçbirinde fiziksel

kanıta rastlanmadı. Tek bir insan kanı veya parçası bile bulunamadı. Genç kurbanlar üzerinde yapılan tıbbi deneyler sonradan geçersiz ilan edildi. Hiçbir kanıt yoktu.

Yeni davalarda çalışan dedektifler, McMartin Anaokulu öğrencileriyle mülakat yapan görevlilerin tavsiyesine başvurdular ve onlar da –ilk davada olduğu gibi– aile üyelerinden ziyade anaokulu çalışanlarına odaklandılar, oysa çocuk istismarının baş sorumluları çoğunlukla anne babalardır. Aynı zamanda emniyet teşkilatı, savcılar ve sosyal hizmet görevlileri, ülke çapında düzenlenen konferanslarda bir araya gelmeye, Satanik Ritüel Taciz vebasıyla baş etme konusunda uzman kişilerin konuşmalarını dinlemeye başladılar. 1984 yılında, McMartin davasındaki önde gelen sosyal görevlilerden biri, bir kongre komitesi önünde şahitlik yaparak, küçük çocukların gözü önünde hayvan öldürme ritüelleri uygulandığına dair uyarıda bulundu.

En tanınmış Satanik Ritüel Taciz uzmanlarından biri olan Kanadalı Michelle Smith, söz konusu suçun belgelenmiş ilk mağdurlarından. Çok satan kitaplar arasına giren 1980 tarihli *Michelle Remembers* (Michelle Hatırlıyor) adlı otobiyografisinde, annesinden yoğun şekilde şiddet gördüğünden, beş yaşındayken bir grup Satanist tarafından haçlar eşliğinde tecavüze uğradığından, bir bebek öldürme ayinine katılmaya zorlandığından ve yılanlarla birlikte canlı canlı gömüldüğünden bahsediyor.

Yaşadığı şiddet, hem terapisti hem de otobiyografisinin ortak yazarı olan Lawrence Pazder tarafından, aylar süren hipnoz seanslarının ardından ortaya çıkarıldı. Pazder, hastasının anılarını, kitabın popüler hale getirdiği bir kavram olan “bastırılmış” kelimesiyle isimlendirdi. Her ikisi de

Katolik olduğu için, Pazder, Smith'i tedavi ederken egzorsizm yöntemi de uyguladı. Michelle, McMartin davasındaki ebeveynlere danışmanlık yaptı ve Oprah Winfrey ile bir söyleşiye katıldı. Ardından, kendisi de yaklaşık 1000 tane Satanik Ritüel Taciz davasına bakmış olan Pazder'le evlendi. Ama nihayetinde, *Michelle Remembers* adlı kitabın içeriği "doğrulanması imkânsız" ilan edildi. Yine de usule ilişkin bir model oluşturuldu: Panik döneminde öne sürülen iddialar ya yetişkinlerin "bastırılmış" hatıralarına (% 95'i psikoterapi seansları esnasında anımsandı) ya da çoğunlukla sanık yöntemleriyle mülakata alınan çocukların tanıklığına dayandırıldı.

Tüm bu yaşananlar boyunca, dünyanın en tanınmış, en resmi "Satanistleri", Şeytan'ın varlığına inanmadılar bile.

1966 yılında kurulmuş olan Şeytan Kilisesi, merkezine Şeytan'ı alan en büyük dini, kâr amacı gütmeyen örgüt –şu ünlü keçi kafasının marka hakları onlara ait– ve üyeleri kötümserlerden, alaycılardan, pragmatistlerden, ateistler ve özgürlükçülerden oluşuyor. En çok satan ana metinleri olan *Satanik İncil* (günümüze dek bir milyondan fazla satmıştır), kurucu Anton LaVey'in kurumsallaşmış dine yönelik amansız eleştirilerini içeriyor ve Tanrı (Allah veya adı her ne ise) adına uygulanmaya devam eden şiddeti lanetliyor; kitabın bazı bölümleri her insanın hayvani sağduyusuna hitap edecek cinsten. Kendinden nefret, sahte suçluluk duyguları ve insanın asli doğasının inkârıyla körüklenen dini yerden yere vuruyor. İnsanın kendi çıkarlarını düşünen bir hayvan olduğunu ve bunun için de kimseden özür dilemesine gerek olmadığını söylüyor LaVey. "Satanistler, yardım için Tanrı'ya dua etmedikleri gibi, hataları için de af dilemezler. Günah çıkarmak için

bir insanın başka bir insana başvurması hiçbir fayda sağlamaz, hatta onu küçültür.” Üyelerin öne sürdüğü üzere her Satanist kendi kendinin tanrısı. Bu şaha kalkmış bencillik içinde, Satanizmin en büyük bayramı da her üyenin kendi doğum günü.

Çoğu insanın sandığının tersine, Satanistler, üzerimizde uçan ve bizimle birer kuklaymışız gibi oynayan doğaüstü varlıklar olduğu fikrinden tiksiniyor. “Tanrı’nın kendisini insan yarattı,” diye yazıyor LaVey ve her Şeytan tasavvurunun da buna dahil ediyor. Şeytan’ın adını, diğer insanlarda tepki yaratmak için anıyorlar. Ama LaVey’e “Kara Papa” adı boşuna verilmedi. Kilisesi, Hristiyan bakış açısından, abartılı bir şekilde günahkâr (OTO’dan farklı değil), çünkü gotik tiyatrunun kendi markalarını yaratmak için Katolik ayini formatını kullanıyorlar. Dini ayinlerin insanda suçluluk uyandıran gerici bir saçmalık olduğunu düşünseler de insanoğlu hakkındaki bazı temel gerçekleri ortaya çıkardığına da inanıyorlar. Ve dolayısıyla ayin gösterisini, kan dolaşımını hızlandırmak için kullanıyorlar (bildiğim kadarıyla akıtmadan). Ana akım dışında kalan özgür bir düşünceyi, karşıtlığı ve çılgınca benmerkezci bir hayatı kucaklayabilmek için “Yaşasın Şeytan!” sözünü yaşamı onaylayan bir mantra gibi hiç durmadan zikrediyorlar. Kilisenin şimdiki başrahibi Peter Gilmore, “Yaşasın Şeytan!” dediğimizde aslında “Yaşasın Kendimiz!” demiş oluyoruz diye açıklıyor.

Ama panik döneminde, Şeytan’la ilişki içinde olmak son derece riskli bir durum haline geldi. 80’ler boyunca, önde gelen medya kuruluşları, *20/20*, *NBC News* veya *Oprah* gibi televizyon programları aracılığıyla halkı paranoyayla beslediler. Bir programda, *20/20* muhabiri Tom

Jarriel, işi komediye dökerek Stairway to Heaven adlı parçayı tersten çaldı ve Robert Plant'ın "Benim Sevgili Şeytanım!" diye şarkı söylediğini duyurdu. Farklı bir televizyon programında, Hristiyan olmayanlar hakkında rahatsız edici genellemeler yapıldı. Bununla birlikte, bu önde gelen medya sunumlarının ortak bir yanı vardı: Hepsi de desteksiz –Satanik örgütler tamamen gizli, onları bulmak neredeyse imkânsız ve bu da onların ne kadar şeytani olduklarını ispatlıyor– mantığı üzerine kurulmuştu. Tuhaf bir eyleme çağrıyla Jarriel şu şekilde duyurdu: "Ülkenin her yerinde polis benzer dehşet hikâyeleri duyuyor. Ve bunların hiçbirisi henüz ispatlanamadı!" Eğer ortada herhangi bir ispat yoksa bu adam neyin haberini veriyordu?

NBC, Geraldo Rivera'nın "Şeytan İbadeti" adlı özel yayınına, televizyonun en çok izlendiği saatlerde geniş yer ayırdı. İki saatlik program boyunca, Geraldo, Şeytan Kilisesi'ni, heavy metal fanatiklerini ve bir avuç dolusu seri katili topa tuttu; onları kana susamış, son derece organize ve gizli bir Şeytan ibadetçileri örgütü olarak lanse etti ve sayılarının tehdit edici bir şekilde bir milyondan fazla olduğunu duyurdu. Artık bir "kült dedektifi" olarak çalışan bir FBI emeklisine, "Ülkenin her yanı bu son derece faal Satanistlerle kaynıyor," şeklinde açıklamalar yaptırdı. LaVey'in ve *Satanik İnci*'inin resimleri gösterilirken, kızı Zeena, Şeytan Kilisesi'nin "resmi bir din" olduğunu iddia etti. Yine Satanik bir kilise olan Set Tapınağı'nın kurucusu Doktor Andrew Aquino, Hristiyanlıktaki Deccal'e inanmadıklarını açıklamaya çalışsa da çok başarılı olamadı. Eskiden taşıyıcı anne hizmeti sunan bazı kadınlar, adı bilinmeyen Satanik bir kült tarafından kurbanlık çocuk doğurmaya zorlandıklarını iddia ettiler. Dört yıl sonra Oprah'nın bir programında da bazı kadınlar bebeklerin aile

çapındaki törenlerle kurban edilişine şahit olduklarını bildirdiler. Söz konusu suçluların bir türlü mahkemeye sevk edilemediğini çünkü suçlarını çok iyi örtbas ettiklerini öne sürdüler. Ortada ne kan ne ceset ne de başka bir şey vardı. Ama belli ki şikâyetleri için herhangi bir elle tutulur delile ihtiyaç duymamışlardı. Ne de olsa adi bir suçun sebebini tek bir kitaba veya heavy metal albümüne bağlamak daha kolaydı.

Okült-suç ilişkisine dayalı en önemli davalardan biri, West Memphis Üçlüsü, 1993 yılında görüldü. Sekiz yaşında üç erkek çocuk, West Memphis, Arkansas'ta bulunan Robin Hood Hills mahallesinde öldürülmüştü. Arkadaşlar çıplak, elleri kolları bağlı ve boğulmuş bir haldeydiler. Daha da vahimi, içlerinden birinin cinsel organı kesilmişti. Bölgede yaşayan Jessie Misskelley Junior, Jason Baldwin ve Damien Echols adlı üç ergen, cinayetten sorumlu tutuldu ve hüküm giymelerinin ardından Misskelley ve Baldwin için hayat boyu hapis, Echols için de ölüm cezası kararı çıktı.

Echols hem zihin özürlü hem de sosyal standartlara göre aykırı bir tip olduğu için mükemmel bir hedefti. Tutucu bir küçük kasabada yaşıyordu, her zaman siyah giyiyor, sürekli Metallica dinliyor, ucunda pentagram olan kolye takıyor, kütüphaneden büyücülükle ilgili kitaplar ödünç alıyor, ders defterlerine Crowley'den alıntılar karalıyordu. Raymond Buckland'ın *Günümüzde Cadılık* adlı kitabını okumuş, Üç Kat Yasası'nı öğrenmiş ve bulabildiği tüm büyüleri not almıştı. Uzun lafın kısası, paganizm ve okülte ilgi duyan bir gençti. O dönemde Vika henüz internette dünya dostu bir spiritüel inanç olarak yeniden etiketlenmemişti.

Ünlü dava çoktan kapandı, ama mahkeme kayıtları hâlâ pek çok gizem içeriyor; sanığın bazı ifadeleri, okült aşırıcılığıyla harmanlanmış standart bir ergen bunalımı yaşanmış olduğunu gösteriyor, tıpkı savcı, o zaman on sekiz yaşında olan Echols'u ders kitaplarına istinaden çapraz sorgulamaya aldığı anda olduğu gibi:

Savcı: Bu defterlere yazdığın şeyler, çizdiğin şekiller ve Aleister Crowley'den karaladığın alıntılar... Kara büyüye olan merakının mı yoksa onu uyguluyor olmanın mı bir sonucu?

Echols: Biraz merak biraz can sıkıntısı.

Basının ilgisini çeken Satanik Panik davalarının bazıları ancak son birkaç yılda çözümlenebildi. John Stoll, Kaliforniya Kern County'de, otuz altı kişinin hüküm giymesıyla sonuçlanan anaokuluyla ilgili davalar silsilesinde hapse mahkûm olan on adamdan biriydi, ancak hükümete açmış olduğu karşı davayı 2013 yılında 5,5 milyon dolarlık bir tazminatla kazandı. Yine aynı yıl içinde, Austin'deki anaokullarında Satanik Ritüel Taciz uyguladıklarına dair haksız yere mahkûm edildiklerine karar verilen Frances ve Dan Keller, yirmi yıl hapis yattıktan sonra nihayet tahliye edildiler. Panik döneminin güya sonlanmasından yıllar sonra, 2006'da Georgia eyaletinde Alexandria Boring adında bir ergen, annesini öldürmekle suçlanarak hapse mahkûm edildi. Suçlamaların temel dayanağı, Boring'in gotik giyim tarzı ve "Satanik" olduğu iddia edilen yazıydı. Ancak hapiste geçen beş yılın ardından, mahkûmiyeti bir üst mahkeme tarafından oybirliğiyle bozuldu.

West Memphis Üçlüsü'ne gelince, onlar da tahliye edildiler, ancak son derece tuhaf ve tatmin edici olmayan şartlar altında. 2011 yılında, son derece nadir bir adli kararla, Arkansas eyaleti, Misskelley, Baldwin ve Echols'a Alford uzlaşması teklif etti. Bu teklife göre, üç genç serbest kalabilecek, kamuoyunda suçsuzluklarını koruyabilecek ama eyaletin gözünde hâlâ suçlu kabul edileceklerdi. On sekiz yıl hapis yatmış olmalarına rağmen hâlâ tam olarak temize çıkamıyorlardı. Arkansas eyalet mahkemesi bu korkunç adli hatayı henüz aydınlığa kavuşturmuş değil. Üç küçük çocuğun katili hâlâ özgürce dolaşıyor.

Büyücülükle ve okültle yakın ilişki içinde olmak dünyanın pek çok ülkesinde de büyük riskler taşıyor. Sadece 2011 yılında yetmiş dokuz Suudi vatandaşı, sözde “cadılık ve büyücülük” suçlamasıyla idam edildi. Uluslararası Af Örgütü, ülke içindeki idamlara bir son verilmesi çağrısı yaptı. Nijerya'da, kendisini “cadı avcısı” ilan eden evanjelik Helen Ukpabio'nun kitapları ve filmleri büyük popülerlik kazanmış durumda.

Pagan karşıtı önyargı çok daha liberal ülkelerde de geçerli. Dini ayrımcılığı sadece on yıl önce yasaklamış olan İngiltere'de, Derby Üniversitesi'nin 2012 yılında yürüttüğü bir çalışmada, paganlara ve sözümona “yeni dini hareketlere” karşı ciddi bir önyargı olduğu ortaya çıktı. Çalışmayı yürüten araştırmacılardan biri, “Durum vahim, gözlerinizin içine bakarak sizden nefret ettiğini söyleyen belli bir insan kitlesi var ve sayıları az değil,” diye açıkladı. 2011 yılında Avustralya'da yürütülen bir çalışmada da benzer bulgulara ulaşıldı. 2001 yılında, Lincoln Park, Michigan'da yaşayan on iki yaşındaki Tempest Smith, Vikan olduğu için okulda gördüğü şiddeti açıklayan bir not

bırakarak kendini astı. (2014'ün başlarına kadar faal olan Tempest Smith Vakfı, Michigan'da, okullardaki zorbalığın önlenmesi ve farklı inançlara karşı hoşgörünün artması için çeşitli çalışmalar yürütmüştür.) Amerika'nın aşırı tutucu ve Hristiyan bölgelerinde yaşayan paganlar, devlet dairelerindeki işlerini veya çocuklarla çalışmayı gerektiren herhangi bir işi kaybetmemek için, inançlarını gizli tutmayı tercih ediyor.

Satanik Panik şimdilerde kulağa saçma gelebilir, ama okült uygulamalarla ilgili altta yatan varsayımları kültürümüzün içine sızmaya devam ediyor. Halkın muhayyilesinde birbirine tutkalla yapışmış olan “çocuk tacizi” ve “Şeytan ibadeti” terimlerini “okült” veya “pagan” olan her şeyden ayrı tutmak çok zor. Dünya genelinde Vatikan'ın bildirilerini yakından takip eden 1,2 milyar Katolik var ve büyücülüğün ve okültün ne içerdiğini hâlâ tam olarak anlayamamaktalar. Taleplerin artmasıyla birlikte –hem bu ülkede hem de Batı Avrupa'da– kilisenin resmi şeytan-çıkarıcı rahip sayısı neredeyse ikiye katlandı. Bazı rahipler, Vika ve okülte ilgi duymayı, şeytan tarafından ele geçirilmede yeterli sebep olarak gördüler. Şeytan çıkarmaya değer kötülük parametreleri genişledikçe dini tahammülsüzlüğün dizginleri daha da genişletildi. Bugün bile bazı cadılar, Doreen Valiente'nin Gerald Gardner'a Vika'yı ifşa etmekle ilgili söylediği şu sözü sık sık telaffuz etmektedir: “Cadılık, kırılan pencerelerin parasını ödemez.”

Gardner, 1959 yılında yazdığı *Büyücülüğün Anlamı* adlı kitabında, “‘Uluslararası Kara Satanizm’ hakkında pek çok şey duyduk,” diye açıklar. “Bir gerilim romanının iki kapağı arasında, böyle şeyler, Doktor Fu Manchu'nun faaliyetlerinden daha fesat değil, ama makul bir gerçek olarak

sunulduklarında... Ya o delil denen münasebetsiz şeyi görmenin ya da ortaya çıkıncaya kadar ara verilmesini talep etmenin zamanı gelmiş demektir.”

Satanik olan her şeyi bir kenara koyarsak, geriye kara büyü gizemi kalıyor. Acaba ne kadar gerçek? Paganları lekelemek için bir bahane olabilir mi? “Satanik” gibi, kültürün dini ana akımını takip etmeyenleri yargılamak üzere uydurulmuş bir terim olabilir mi? Ya da, diyelim ki gerçekten kara büyücüler var, bu ne anlama geliyor? Zanaat'ın daha karanlık, daha tabu tarafında mı yer alıyorlar? Yoksa yanlış mı anlaşılıyorlar?

Büyücülük gelenekleri içinde, bu kime sorduğunuza bağlı. Bazı rahipler ve rahibeler, büyücülüğü kategorize etmenin saçma olduğunu, çünkü onun bölünmemiş bir süreç olarak işlediğini savunuyor. Görüşlerine göre, bir büyü, etrafınızda değişiklik yaratmak için yapılır ve ne tür bir değişiklik yaratmak istediğinize göre değişir. Cadılar çoğunlukla doğal akışa uygun olacak büyüleri tercih ederler, istenen şey zaten gerçekleşecektir ama şimdi süreç hızlandırılmıştır. Çoğu cadı, bir başkasının iradesini veya arzularını doğal olmayan bir yöne bükmeyi “kara alana geçiş” olarak kabul ediyor, ama bu ille de etik bir yargılamayla sonuçlanacak değil. Bu sadece bir etiket, teknik bir kategori. New York şehrinde bir Vikan başrahibi, yaptığımız sohbette bana “beyaz” ile “kara” büyü arasındaki ayrımı sadece sahte değil aşağılayıcı da bulduğunu söyledi. “Katoliklere dualarının ‘kara’ olup olmadığını soruyor muyuz hiç?”

Gardner da “Büyünün karası beyazı ya da iyisi kötüsü olmaz,” diye yazdı. “Önemli olan, sihrin nasıl, hangi

amaçla ve hangi bilgiyle kullanıldığıdır.” Ne tür büyüleri uygulamaya açık oldukları sorulduğunda, çoğu Vikan, çocukların bile kolayca anlayabileceği talimatlardan ibaret olan Vika Öğüdü’nden ve Üç Kat Yasası’ndan bahsedecektir. “Kimseye zarar vermediğin sürece ne istersen yap.” Başka bir deyişle, sana üç kat dönmesini istemediğin işlere bulaşma.

Bununla birlikte, kara büyü etiketine kucak açan pagan gelenekleri yok değil, “cadı” kelimesini yeniden talep edenler de onlardı zaten. Mesela Feriler Vika Öğüdü’nü takip etmez. Victor Anderson, “*Şiirler* beyaz büyüdür, kara büyü ise işe yarayan her türlü uygulama,” diye açıklar. Onun ilk üyelerinden biri olan Gwydion Pendderwen, “Lanetlemesini bilmeyen, kutsamasını da bilemez,” der. “Bir cadının her türlü beceriyi barındırması ve çağrıldığı anda eyleme geçmeye hazır olması gerekir.”

Karina bir keresinde bana, “Antibiyotik bir ilaçtır ama bakterileri *öldürür*, yani her ilaç aynı zamanda bir zehirdir,” diye açıklamıştı. “Bıçağın her iki kenarıyla çalışırız ve her ikisi de aynı derecede keskindir. Her şey senin niyetine bağlıdır.”

Bağlama büyüünü yapmaya karar verdiğimi açıklasaydım, bazı cadılar muhtemelen kara büyüye başvurmuş olduğumu söyleyecekti, ama ben de onlara birisini korumaya çalıştığım karşılığını verecektim. Morpheus bu konu hakkında bana şu açıklamayı yaptı: “Eğer bir araba kazasına rastlarsan ve yerde kanlar içinde yatan sürücüsünü görürsen, makul bir insan olarak, önce rızasını almadın diye ona yardım etmekten kaçınmazsın, değil mi?”

Eğer kara büyü, spesifik olarak, bir başkasının iradesine karşı gelmek anlamına geliyorsa, o zaman “kara” bölgeyi

sık sık ziyaret eden pek çok gelenek var. Pagan ana akımı tarafından bu şekilde sınıflandırılan büyü türleri ikiye ayrılıyor: Afrika diaspora dinlerinin uygulamaları –Ortaçağ Avrupa'sının işleri– ve antik Greko-Romen Mısır günlerden diriltilmiş büyüler. Siyahilerin tarafına bakarsak, Palo, Kimbando, daha yaygın olarak da Vudu ve Santería geleneklerini görüyoruz. Tüm bu gelenekler Amerika'nın belli bölgelerinde belli bir dereceye kadar canlı ve aktifler. Yine Ortaçağ'dan kalan ve *Süleyman'ın Küçük Anahtarı* adlı kara büyü kitabını merkezine alan Goetia geleneği var (Josh bu geleneğin büyüleriyle uğraşıyor). Bu gelenekte, geleceği görmek ve ihtiyaçlarınızı gidermek için cinleri nasıl çağıracağınızı öğreniyorsunuz. Biraz daha geriye gidersek, *Papyri Graecae Magicae* ya da diğer adıyla *Yunan Büyü Papirüsleri* ile karşılaşırız. 18. yüzyılda, Greko-Romen Mısır'da ortaya çıkmış olan bir parçalanmış papirüs belgeleri koleksiyonu, şeytani çağrılardan, lanetlere ve aşk tılsımlarına kadar pek çok büyü içeriyor. Bu büyülerin çoğunda heykelcikler ve hayvan parçaları kullanılıyor. Bu gelenekler ya da halk büyülerini kesinlikle Vika'nın karmik ilkeleri dışında, ama pek çok günümüz cadısı ve okültisti tarafından ekletizm ve paganizmin senkretizm ruhu içinde uygulanıyor.

Yine de sınırlar var: bir iç mantık, kişisel ahlak kuralları, büyücünün kendi cemaatinden onay alma gereği. Şahsen, seyahatlerimde, büyü uygulamalarıyla beni korkutan birine, sınır tanımayan bir kara büyücüye hiç rastlamadım.

Sonra Jonathan'la tanıştım.

Nekromansi Büyücüsüne Sempati Duyalım

Jonathan'la, kara büyü adına neler yaptığını –hangi derinliklere indiğini– öğrenmeden bir yıl önce tanıştım. Jonathan bir nekromansi büyücüsü, yani bilgi edinebilmek adına ölülerin ruhunu çağıran, onların ruhunun gücüyle hayattaki insanları manipüle eden, onlara zarar veren biri. Ve bu da onun –bunu daha nazikçe açıklamanın bir yolu yok– mezarlıklardan ceset çalarak onları cin çağırma işinde kullandığı anlamına geliyor.

Bunu açıklamam biraz zaman alacak. Ve çoğu okuyucum bunu anlamak istemeyecek veya Jonathan'ı affetmeyecektir.

Jonathan onun gerçek adı değil. Hayatıyla ilgili fazla detay vermeyeceğim çünkü o ve onun yakın çevresi, yaptıkları bazı şeyler yüzünden Louisiana eyaleti kanunlarına göre on beş yıl hapse mahkûm olabilirler. Ama Jonathan hakkında şunları söyleyebilirim: Oldukça bilgili biri ve konuşmalarında son derece kıvrak bir zekâyâ sahip. Kendini hızlı el kol hareketleriyle ifade etmeyi seviyor ve

ruh halini çabucak değiştirebiliyor. Son derece etkileyici ve çekici biri. Hatta eğer onu bu kategoriye yerleştirmek isterseniz, çekiciliği kısmen bir sosyopatın özellikleriyle aynı doğrultuda. İnsan kalıntılarıyla uğraşmanın en azından bir miktar sosyopati gerektirdiğini ilk o söyleyecektir. Ama benim fikrimi sorarsanız, onu böyle bir etiketle baştan savarak işin kolayına kaçmış oluyoruz. Çünkü Jonathan'ın uygulamaları, kendimizi neden dine adadığımızla yakından ilgili, hem de oldukça rahatsız edici bir şekilde.

Din en nihayetinde ölümle ilgilidir. Ölümden korkar, onu çaresizce organize etmeye çabalar, zihinlerimizi kaçınılmaz sona alıştırmaya çalışırız. Bizi biz yapan parçaları tartışırız: Acaba bir beden ve bir de ruhtan mı oluşuyoruz? Kaç tane ruhumuz var? Bir, iki, üç? Yoksa son kullanım tarihi geçtiğinde pörsüyen ve çürüyen devingen et parçaları mıyız? Kafatasımız içinde taşıdığımız her şey –tüm gerçekliğimiz– önemli mi? Ve nihayetinde, bu dünyadan göçtüğümüzde geriye ne kalıyor? Jonathan için son sorunun cevabı gayet basit: madde. Öldüğünüzde ona “hammadde” bırakıyorsunuz. Ölümünüzü ve toprağa verilişinizi çevreleyen şartlara bağlı olarak, Jonathan habersiz bir şekilde ortaya çıkabilir ve sizi başka bir amaçla kullanmak üzere değiştirebilir.

Size onun uyguladığı en kara büyü hakkında biraz bilgi vereyim: Son beş yılda tekniğini, New Orleans'ta –bu tür kaçak büyüleri kolayca uygulayabileceğiniz, polis oranı düşük bir şehirde– yaşayan yaklaşık yirmi genç okültistte öğretmiş. Gece yarısı geldiğinde, sürekli değişen işbirlikçi grubuyla –gerçi artık en güvendiği en güçlü üç kişiye indirgemiş– önceden tayin ettiği bir mezarlığın kapısının üzerinden atlıyor (tıpkı bizim yaptığımız gibi). Ardından, hem teknik hem de sihirsel açıdan işe yarayacak aletler

içeren bir çantayla, önceden seçilmiş mezara yaklaşarak içini açıyor. New Orleans'ta neredeyse herkes toprak üzerine gömüldüğü için bunu yapması kolay. Düz başlı bir tornavidayla taş cepheyi kaldırıyorsunuz ya da daha metruk yerlerde tuğlaları söküyorsunuz. Sonra, bir zamanlar onun da kanını donduran kısma geliyor; alet çantasından bir tane balta çıkarıyor, mezarın içine giriyor ve merhumun başını kesiyor.

Bu bedenin içinde bir insan vardı –diyelim ki nefes alan, yürüyen, çok yemek yiyen, gülen, sıkıcı bir işte çalışan, birkaç tane çocuğu ve onu yakından tanıyan arkadaşları olan bir adam– ve sonra öldü. Belki aniden, belki de hastalanarak herkesin gözü önünde öldü. Sonra, ondan geriye kalanlar –artık geriye ne kaldığına inanıyorsanız– bu noktada, belli bir törenle toprağa verildi. Jonathan ise bu hikâyeye son derece gizli bir şekilde ilave edilen ek bölüm. Ölülerini gömdüklerinde kimsenin aklının ucuna bile gelmeyen ölüm sonrası.

Jonathan, kendi deyimiyle “kelle hasadını” gerçekleştirdiğinde, diğerleri de mezarın yanındaki yürüme yolunun üzerinde tuzdan bir çember oluşturuyor. Ardından Jonathan mezardan çıkıyor, baltayı bir kenara koyuyor ve taze kesilmiş kafayı çemberin merkezindeki bir beş köşeli yıldızın üzerine yerleştiriyor. Bu iş hızlıca ve tereddütsüz bir şekilde yapılmalı. Sonra, ölü adamın ruhunun kaçmasına fırsat vermeden, cin çağırma işlemi başlıyor ve ölünün ruhu kafatasının içine hapsediliyor. Bunu gerçekleştirmek için *Yunan Büyü Papirüsleri*'ndeki sihirli sözlere başvuruluyor. Bu büyü Greko-Romen Mısır dönemine dayanıyor, en zor kısmı da Tayfun'un⁷⁴ adını anmak. 100 harften olu-

74 Typhon, Father of All Monsters

şan bir isme sahip ve tüm canavarların babası olarak kabul ediliyor. Yeryüzü, Denizlerin Derinliği, Hades, Cennet, Güneş, Ay, Yıldızların Görünür Korosu, hatta tüm Evren bile onun karşısında tir tir titriyor.

Ve böylece nekromansi işlemi tamamlanmış oluyor. Jonathan yeni bir kâhin kafatasına sahip oluyor. Onunla tanrılarla doğrudan iletişim kurabilir, onlara en acil sorularını sorabilir, diğer insanların asla ulaşamayacağı yerlere ulaşabilir.

Kafayı tanrıların isimleriyle ve sihirli sembollerle kutanmış bir kumaş parçasına sarıyor, onu zincirlerle bağlıyor ve altı köşeli yıldızlarla boyanmış bir kutunun içine yerleştiriyor. Bu işlem, ruhu orada tutuyor ve onu eve dönerken saldıracak diğer güçlere karşı koruyor.

Ekip, tuğlaları Jenga oyunundaki parçalar gibi tekrar dizerek çalışmalarını gizliyor; kimse mezara müdahale edildiğini anlayamayacak. Hassas yükleriyle birlikte mezarlığın kapısından tekrar atlıyorlar, arabalarının yanına gidip ganimeti bagaja yüklüyorlar ve oradan toz oluyorlar. Mütekip günler içinde, Jonathan kafayı kutsayacak, onun için yeni bir sunak hazırlayacak. Ve ileriki yıllarda onun aracılığıyla tanrıları ve şeytanları çağırarak. Eskiden bir insana ait olan ruh vasıtasıyla pek çok şey –para, intikam, tanrıların kendilerinden, kendi doğaları hakkında açık mesajlar– dileyebilecek.

Günümüzün modern dünyasında nekromansi oldukça nadir bir uygulama; böyle bir gruba rastlama olasılığı ile bir siyah tek boynuzlu at sürüsüne rastlama olasılığı aynıdır.

Jonathan, herkesin aynı şekilde tanımlayacağı üzere, bir okült aşırıcısı. Bir İslami cihat yanlısı ile sıradan bir Müslüman arasında ne kadar ortak özellik varsa, Jonathan ve diğer okültistler veya paganlar arasında da o kadar ortak özellik var. “Eğer birileri insan kurban etmediyse, arkamda hiçbir delil yok,” diyor. “Hiç şüphem yok ki benimle normal bir insan arasında dağlar kadar fark var.”

Ama ondan çok önce, nekromansi tarih boyunca pek çok farklı grup tarafından uygulanmış; bu kişiler arasında, toplumdan dışlanmış kara büyü uygulayıcıları, pek çok nesilden Katolik rahipler, hatta bir papa bile varmış.

Bu özellikle Ortaçağ'da çok rastlanan bir uygulamaydı. Eski Yunan, Roma İmparatorluğu, Mısır, Mezopotamya ve Pers İmparatorluğu gibi ülkelerde yaygındı. İnsanlar belli bir etki yaratabilmek veya içgörü sağlayabilmek için mezar tepelerinde uyuyor veya bir insan kafatasını, hatta cesedini yeniden canlandırmaya çalışıyordu. Nekromansinin en eski tasvirine Homeros'un *Odyseia* destanında rastlanır. Odysseus, Rahibe Kirke'nin talimatlarına uyarak Yeraltı Dünyası'na (Ölüler Diyarı) seyahat eder ve eve güvenli bir şekilde nasıl döneceğini öğrenebilmek için büyü yoluyla ölüleri diriltir. Plutarkhos, Cicero ve Horatius da çalışmalarında nekromansiden üstü kapalı bir şekilde bahsediyor. Üç Romalı imparator Drusus, Nero ve Caracalla tarihe nekromansi uygulayıcıları olarak geçtiler. Kitabı Mukaddes'in Tesniye Kitabı'nda pagan büyücülüğü ve kutsallığa ulaşmada ölülerin kullanılması açık bir şekilde yasaklanıyor. Samuel Kitabı'nda Kral Şaul bilgi edinebilmek için Hz. Samuel'in ruhunu çağırıyor (Samuel, “Neden huzurumu bozdun?” diye bağırıyor). Ortaçağ döneminde eğitilmiş ruhban sınıfı bile nekromansiye ilgi duyuyordu ve

yöntemlerin çoğu Hristiyan ve Yahudi Egzorsizmi ve Arap büyücülüğünden etkiler taşıyordu. 14. yüzyılın başlarında Papa John XXII, diğer büyülerin yanında özellikle nekromansi uygulayıcılarından korkardı. Radikal bir Fransisken rahibinden Milano hükümdarına kadar pek çok şüpheliye karşı suçlamalarda bulundu. Bir yüzyıl sonra bile çok az şey değişti. Papa Benedict XIII, bir grup rahibi nekromansi uygulamakla suçladı, ama kısa bir süre sonra, kendi adına kara büyücülere başvurmakla *kendisi* suçlandı!

Bu noktada, nekromansinin Batı tarihi –diyelim ki spiri-tüalist seansların daha gündelik çalışmaları ötesinde– düşse geçti. Ama Jonathan geçmişin bu kara büyücülerinden kendi güncel uygulamalarına kalıtsal bir çizgi çekiyor. Kendini uzun bir geçmişe dayanan en büyük nekromansi uygulayıcıları arasında görüyor. Otuzlu yaşlarda olmasına rağmen kendini bu tekniğin “genç büyükbabası” olarak nitelendiriyor. Eğitim vermiş olduğu yirmi okültist arasında sadece on tanesinin ciddi anlamda gelişme kaydettiğini söylüyor. Bunlardan biri New Mexico'ya taşınarak orada kendisine küçük bir grup kurmuş.

Jonathan'ın bu yoldaki –sol/ yol diyorlar– seyahatinin başlangıcı oldukça sıradanmış. İçindeki kara büyücü bir kalp kırıklığından doğmuş. Liseden mezun olduktan sonra, hayatının ilk aşkı olan kız arkadaşı tarafından terk edilmiş, bu ayrılık karşısında aşka ve sadakate olan inancını tamamen yitirmiş. “Üzerime iğrenç bir yağmurluk geçirip bir yıl boyunca hiç durmadan ağladım,” diyor. “Tam 365 gün boyunca. Ayrılığın üstesinden bir türlü gelemiyordum.”

Üniversitede yeni bir hayata başlaması da depresif durumunu iyileştirmemiş. “Her an, her saniye üzgündüm,”

diyor. Dersleri asmaya başlamış. Okülte –ruh çağırma tahtalarına, mum büyülerine vs– eskiden beri meraklı olduğu için, kendisine halüsinojenik madde kullanan yeni arkadaşlar edinmiş ve kara büyüye karşı ilgi duymaya başlamış. Hiçbir şeyi umursamaz bir haldeymiş ve artık kendi kimliğini terk etme zamanının geldiğine karar vermiş. “Kendini sürekli kaybolmuş hissedem, üzüntüden bir türlü kurtulamayan empatik ruhumu öldürmek istedim,” diyor. “Eğer bir canavara dönüşürsem aşk duygusunu artık hissetmeyeceğimi ve içimdeki acıdan kurtulacağımı düşündüm. Sonuçta içimdeki o eski âşık çocuk öldü, aslında dönüştüğüm o diğer yaratığın yemeği haline geldi. Tekrar doğdum, adeta kötü ruhla vaftiz oldum.”

Bununla birlikte, ilk tecrübeleri, kitaplardan öğrendiği bilgiler ışığında kristal küreyle geleceği tahmin etme veya cin çağırma denemeleri onu özgürleştirmemiş. “Aradığım şeyi bulamadım ama daha derin bir delik olduğunu keşfettim,” diyor. “Ve ne oldu, biliyor musun? Tavşan deliğinden aşağı düştüm ve yepyeni şeyler buldum. Anlamadığım güçler olduğunu keşfettim.” Kara büyüyle ilgili araştırmalarına devam ettikçe, içine düştüğü buhran ve intihar düşünceleri de yavaş yavaş dağılmaya başlamış. Sihir, uğruna yaşamaya değer bir şeymiş.

Bir öğleden sonrasında, Jonathan’ın aracında, New Orleans şehir merkezinde geziniyoruz ve bana ilk nekromansi tecrübesini anlatıyor. 2008 yılında gerçekleşmiş ve kurbanı Ethel adında bir kadınmış, en azından kadının ruhu adının bu olduğunu söylemiş. Ethel’in cesedini, merkezinde devasa bir çınar ağacı olan metruk bir mezarlıkta

(papaz idaresindeki bir bölgede), isimsiz bir mezarın içinde keşfetmişler. Mezarlık Jonathan'ın şehirde gördüğü en kötü mezarlarla doluymuş (ve onu bulabilmek için bayağı bir zaman harcamış).

Öncesinde, o ve ekibi birkaç gece boyunca mezarlık avındaymışlar, amaçları kara büyüyle cin çağırmakmış, daha ötesi değil. Ama araçlarıyla –bagajdaki tütsüler, bir sihirbaz değneği, *Yunan Büyü Papirüsleri*, adaklık birkaç eşya ve bir balta– etrafta dolaşmaya devam ederlerken, içlerinde giderek artan örtük bir hissiyat oluşmuş, çok geçmeden bazı sınırların aşılabileceğini hissetmişler.

Nihayet, bir gece, hafif çakır keyif bir halde arabayla daha da uzaklara ulaştıklarında, büyük bir şeyler yapmanın ve yerinin geldiğini hissetmişler. Jonathan, “Hepimizin içinde, ‘O yer burası!’ şeklinde bir his vardı, o noktaya yönlendirilmiş olduğumuzu hissettik,” diye açıklıyor. (Öncesinde, adı *Ars Goetia* olan özel bir cinle çalışıyorlarmış, Jonathan şimdi geçmişe baktığında, onun etkisi altında olduklarına inanıyor.) O gece ilk kafalarını ele geçirerek onu kadim bir Yunan ritüeliyle hapsetmişler. Ve kafa, tanrıları kendilerine çekmede kullanacakları ilk kâhin olmuş.

Nedense özellikle belli bir mezar tarafından cezbedilmişler; cüruf briketinden örülmüş isimsiz bir mezar. Jonathan tuğlalara baltanın sırtıyla hafifçe vurduğunda mezar bir anda dağılıvermiş. Cep telefonlarının ışığıyla mezarın içine bakmışlar ve cesedin yaklaşık bir metre kadar derine gömülü olduğunu görmüşler, kafa kısmı elle ulaşılamayacak bir mesafedeymiş. Yine de ne yapacaklarını bilmişler. “Tamamen sezgiseldi,” diyor Josh. Ekipten bir genç, tek bir kelime bile etmeden dizlerinin üzerine çökmüş, en dibe kadar emeklemiş ve diğerlerine “Bu bir kadın!” diye du-

yurmuş. Ve üzerine ata biner gibi oturmuş olduğu cesedin kafasını, kırılğan omurgadan kolayca koparıvermiş. Ardından sersem bir halde dışarı çıkmış ve kurukafayı Jonathan'ın ayaklarının dibine bırakmış.

Jonathan'ın dediğine göre, bu ilk hasat, ilk cinsel ilişkide olduğu gibi abuk subuk bir şekilde, beceriksizce ve hantalca yapılmış. Ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yokmuş. Kafatasının üzerinde hâlâ deri parçaları ve kalın telli kadın saçları (zenci örgüsü) varmış ve her yanı örümcek kaynıyormuş, ona bakmak epey sinir bozucuymuş. Ruh hapsetme törenini tamamladıklarında, kafatasını nasıl götüreceklerini, kokuyla nasıl baş edeceklerini ve komşularına ne diyeceklerini bilememişler. Ayrıca ruh seviyesinde de tamamen hazırlıksızlarmış, Ethel hâlâ amansız bir mücadele veriyormuş. “Çok vahşi ve çirkefti,” diyor Jonathan. “Enerjisi öfke doluydu.”

Ama sonraki haftalar ve aylar içinde belli bir sistem geliştirmişler. Kafatasına nasıl bakılacağını öğrenmişler. Kafatasını temizlemek yerine üzerine tütsü dumanı eşliğinde yağmur suyu, zeytinyağı, domuz kanı ve şarap dökmüşler, ta ki merhumun dişleri daha belirgin bir şekilde görününceye kadar. Onun vasıtasıyla Cehennem'in krallarından birini, onları yönlendirmiş olan cini çağırmışlar. Jonathan, Ethel'in sunağını Palo geleneğinden esinle *neganga* (ruh çömleği) ile tamamlamış. Onu mezarlıktan aldığı toprak, bir orak ve laden reçinesiyle doldurmuş. Tüm bu süreç içinde kafatası vasıtasıyla cin “çekmeye” devam etmişler. Meditasyon yapmışlar, sihirli deneyler uygulamışlar ve içgörü talep etmişler. Ethel “kâhin” olarak tekrardan doğmuş.

Aynı zamanda, Jonathan'ın “acemi beceriksizliği” dediği şey yüzünden cezalandırılmışlar.

Hem kendisinin hem de diğerlerinin ilk iki yıllık çalışmaları esnasında yaşadıkları hastalıkları sıralıyor: “Sürekli grip oluyor, boğazımız ağrıyor, burnumuz kanıyor, beslenme bozukluğunun yol açtığı türden semptomlar gösteriyor, daha fazla alkol ve uyuşturucu kullanıyorduk.” Ethel’in kafatasını evinde aylarca saklayan işbirlikçilerden biri, nedeni tıbbi olarak tespit edilemeyen nöbetler yaşamaya başlamış ve bu durumdan söz konusu cini frenlemek için özenle hazırlanan bir büyü sayesinde kurtulabilmiş. Jonathan, “Bu şeyin işe yaradığı, belli sonuçlara ve güce sahip olduğu açıktı,” diyor. “Sonra işin saçma olan taraflarından uzak durup onu mercek altına almaya ve incelemeye karar verdik.”

Artık sihirli çalışmalara başlamadan önce kapsamlı önlemler almanın önemini farkındalar. Bu çok mantıklı: Eski Yunan’a gidersek, nekromansi uygulayıcıları, mezarlarında rahatsız edilen ölülerin büyük sarsıntılar geçirebileceğine, öfkelenip karşı koyabileceklerine inanırlardı. Bir mezarın içine adım atan büyücünün, hapsetmeye karar verdiği ruhla uzun dönemlik bir mücadeleye girmeye hazır olması gerekirdi. Şimdilerde, Jonathan ve ekibi, kendilerini korumak için hazırlıklara bir hafta öncesinden başlıyorlar. Tüm malzemelerle birlikte mezara vardıklarında askeri disiplin içinde bir arınma ve kovma seansı düzenliyorlar; amaç, mezarlık bölgesini diğer taraftan gelen güçlerden korumak. Ölülere “Yetkili ve güçlü olan biziz,” diye seslenerek hareket ediyorlar.

Eve döndüklerinde, kafaları “besili”, sunaklarını da gereken düzende tutma konusunda son derece titizler. Jonathan onları Kral Süleyman’ın büyüülü sözleri ve Hoodoo muskalarıyla dikkatlice yalıtılmış küçük bir depoda

saklıyor. Her kafanın kendi küçük mabedi var. Goetik bir üçgenin içine hapsedilmiş bir pentagramın üzerinde duruyorlar ve kendilerine domuz kanı adanıyor, haftada bir de su, karahindiba ve bazen de mine çiçeği sunuluyor. Jonathan, “Bu şekilde hayat güçlerini besliyoruz,” diye açıklıyor. “Böylece bizim hayatımızı tüketme ihtiyacı duymuyorlar. Hasta olmamızın sebebi buydu. Bu işleme başlar başlamaz, yaşadığımız o tuhaf rahatsızlıklar son buldu.”

Depoda kaç tane bulundurduklarını soruyorum.

“Kaç insan mı? Bunu cevaplayamam.”

Son beş yıl içinde kaç insanla çalışmış olduğunu soruyorum.

Kaba ve kısa bir şekilde gülüyor. Detayların okuyucuların kulağına nasıl geleceğinden korkmaya, hatta utanmaya başlamış olmalı. Kabadayı tutumuna rağmen, onu yargılayacağımdan çekiniyor. Sorumu düşünürken, kendini rahatlatmak istercesine sessizce mırıldanıyor ve parmaklarını sayıyor.

“On, hatta on iki.”

Bir süre sessiz kalıyor.

“Bunlar, üzerinde eksiksiz bir şekilde çalıştığım, yani kafalarını aldığım kişiler, ama *kemikler* açısından bakarsak, otuz kişi olmalı. Galiba. Farklı işler için ellerini veya farklı vücut parçalarını aldığım kişiler de var.” Gene kısa bir gülüş.

“Anladım.” Bir süre sessiz kalıyoruz.

Jonathan, Ethel ile yaptığı en önemli ilk deneyleri, bir cini kontrol edebileceğini, hatta onu özel görevlere gönderebileceğini kanıtlama arzusuyla başlatmış. “Birisini hastalandırmanın, ona belli kâbuslar göndermenin, hatta *öldürmenin* mümkün olup olmadığını bilmek istedik. O kişinin üzerinde çalışacak ve ona istediğimiz şeyleri yaptıracak bir hayalet çağırıp çağıramayacağımızı merak ettik.” Jonathan kendini bilginin ve maddenin sınırlarını test eden bir bilim adamı olarak görüyor. “Hadron çarpıştırıcısı üzerinde çalışan bir araştırmacı gibiydim,” diye açıklıyor. “Ne kadarının mümkün olduğunu öğrenmenin peşindeydim.”

Jonathan nekromansi (insan ölüsüne münacat) aracılığıyla –ve Ethel vasıtasıyla– kendini Goetia’ya (cin çağırma) adanmak üzere eğitmiş. Her ikisi de başlı başına ağır büyücülük uygulamaları ama bir araya geldiklerinde riskler kat kat artıyor; bir ölünün yardımına başvuruyor, ruhunu hapsediyor ve onu şeytani bir ruha aracılık etmeye zorluyorsunuz. Geçmiş yüzyıllara dayanan Goetia ile çalıştığınızda, bir cinle anlaşma yapmaya, onu bir adakla cezpt etmeye girişmiş oluyorsunuz. Bu vakada, onun için en dayanılmaz olanıyla: fiziksel insan varlığının en azından geriye kalan parçalarıyla tekrar bağlantı kurabilme fırsatı. Jonathan, “Cinler bedensizdirler, ama beden ararlar,” diye açıklıyor. “Hepimizin çok sevdiği o duyuşsal deneyimi yaşamak isterler. Bir bedene sahip olabilmek için onlar bize, güçlerinden faydalanabilmek için de biz onlara muhtacız ve bu yüzden pazarlığa otururuz. Burada bir insan bedeninin ve ruhunun enerjisini kadim, soyut bir şeyin ruhuyla evlendiriyoruz. Goetia’daki cinlerin yarısı Sümer medeniyetinden gelir, ne kadar yaşlı olduklarını sen düşün! Sonuçta, bildiğimiz bir cini yaratıyoruz.” Burada sesi yumuşuyor, hatta şefkatli bir tona ulaşıyor. “O senin efen-

din haline geliyor, sana bazı büyülerin nasıl yapılacağını öğretiyor. Böylelikle kendine bir kara büyü hocası edinmiş oluyorsun. Ama eğer onu hapsetmeyi başarabilirsen, bu sefer sen güçlü oluyorsun, onu isteklerini yerine getirmesi için göreve gönderiyorsun, tıpkı bir köpek gibi.”

Bir gün, Jonathan, birlikte çalıştığı okültist bir arkadaşıyla, cini onun kapısına göndermek üzere anlaşma yapmış. Adam yaklaşık iki kilometre ötede yaşıyormuş. Jonathan, Ethel'e dönmüş ve “Onun kapısına git ve orada bulunmuş olduğuna dair bir işaret bırak,” demiş. Ertesi gün, okültist arkadaşı aramış ve köpeğini kapısının önünde ölü bulunduğunu bildirmiş. O günden sonra Jonathan nekromansiye daha büyük bir tutkuyla bağlanmış, onu daha da titiz bir şekilde uygulamaya başlamış. Bir piton derisi edindik ve üzerine Oğlak burcu bir kızın kanıyla özel bir büyü yazdık, sözleri *Yunan Büyü Papirüsleri*’ndeki bir ruh çağırma büyüsünden aldık ve sonra deriyi ayışığının altında yaktık. Ayrıca bir geyiğin cinsel organını kömür ateşinde yakarak Hekate’ye adadık; bu şey artık uygulanmıyor. Ve başardık. Büyünün doğru bir şekilde uygulanabilmesi için çok gayret ettik.”

Jonathan, Ethel’i ve içindeki cini yönlendirebilmek için, merhumun sunağı ile hedef kişi arasında sihirli bir bağlantı yaratmayı öğrenmek zorunda kalmış. Bu “sıcakkanlı” büyüyü –tıpkı Morpheus’un bana gönderdiği gibi– uygulayabilmek için kurbanın saç, kan, tırnak, fotoğraf ve imza gibi bazı kişisel varlıklarına ihtiyaç duymuş. Bazen bunlardan bir nesne üreterek kurbanın bahçesine gömüyor veya ona postayla yolluyor. Bazen de ekibiyle birlikte mum ritüeli uyguluyor; hedef kişinin adını mumların üstüne yazıyorlar, onlarla kâhinin çevresinde bir çember

oluşturuyorlar ve ruhu hedefine yolluyorlar. Kısa bir süre önce, kendilerine binlerce dolar borcu olan bir grup insanı hedef almışlar. “Muzır ölünün bu insanlara musallat olmasını, onlara işkence yapmasını istedik,” diyor. “Amaçımız öldürmek değildi, sadece taciz etmek ve kötü şans getirmek istedik.” İki gün sonra, söz konusu kişilerden telefon gelmiş, bir yıllık kaçışın ardından, borçlarını taksitle ödemeye karar vermişler. Daha yakın bir tarihte, Jonathan çok daha ciddi bir büyü uygulamaya karar vermiş. Tanıdığı biri bir kadına tecavüz ettiği ama New Orleans Polis Departmanı onu tutuklamadığı için konuyu kendi özel yöntemleriyle halletmeyi planlıyor.

Ama bu hedefler dar, stratejik. Jonathan'ın gerçekten aradığı şey, en azından ilk başlarda, ölümün içinde bir tür güç veya dizginlenebilen bir enerji olduğunu, ölümü aştığını ispatlamakmış. Amerika'nın ilk spiritüelistlerine ve çalışmalarına bakın, bir nekromansi uygulayıcısı da benzer şeylerin peşinde. Tek fark, onun yöntemleri çok ama çok daha agresif.

Jonathan, “Aslında istediğimiz şey, tanrıların daha işitilebilir sesini duyabilmek. Bizim bunu bir insan sesiyle, bir insan ruhu aracılığıyla duymamız gerek, mecazi değil gerçek, fiziksel anlamda. Bu yüzden, nekromansi aracılığıyla, güçleri aşağı çekip benimle konuşmaya zorluyorum.”

Ortada başka bir faktör daha var: Jonathan eski kız arkadaşısı için hissettiği büyük, çaresiz aşkı unutup, her türlü insan dışısını gölgede bırakacak bir güce tutulmuş: *Karanlık*. “Onun orada olduğunu biliyor ve onunla birlikte olmak istiyordum,” diyor. “Karanlığı bir varlıkmiş gibi tecrübe etmek istedim. Adeta bir hayalete âşık olmuştum. Onun size ilk yansıdığı yer, ölü bir insanın göz çukurlarındadır. Onu

antropik bir forma genişletmek, gerçekten de yüzüne bakabilmek, onu güçlendirmek, bir kimlik kazandırmak ve sizinle birlikte yürümesini sağlamak çok bağımlılık yapıcı bir şey.”

“Neden?”

“Çünkü ben onun gerçekliğin asıl temeli olduğuna inanıyorum ve o temele dokunabilme ihtiyacım var.”

Bir süre sonra, Jonathan’a neden hiç tanımadığı insanların –örneğin Ethel’in– kalıntılarına göz diktiğini soruyorum, o da bana kişiye odaklanmamam gerektiğini söylüyor. Pek çok Feri gibi o da birden fazla ruhumuz olduğuna inanıyor, ama en ilkel ve “özel olmaktan en uzak” ruhla çalışmayı tercih ediyor. “Sen olayı kişisel bir şekle sokmak istiyorsun ama bu kesinlikle kişisel bir şey değil, çünkü *nephesh* –İbranicede hayvan ruhu demek– kişisel değildir.” Kişi ölmeden önce zayıf, aptal ve sıradan biri olarak yaşamış olsa da *nephesh* her zaman güçlü kalıyormuş.

Bu güç kara büyücünün üzerinde olumsuz etkilere sebep olabilirmiş. “Kendinizi yakanızı bırakmayacak kötü niyetli bir ölüye açıyorsunuz,” diye devam ediyor. “Bugün hâlâ kendi yatak odamda uyuyamıyorum, her gece birinin yatağımın başında, sağ tarafımda beklediğini hissediyorum. Kim olduğunu veya hangisi olduğunu bilmiyorum ama orada olduğunu hissetmemi sağlayacak kadar güçlü bir enerji. Birisi tüm gece boyunca beni gözetliyor ve benim buna katlanmaktan başka çarem yok. Nekromansiye bulaşmanın bedeli de bu oluyor herhalde.”

Uygulamanın daha güçlü (ama daha riskli) olabilmesi için, kırk günden daha kısa bir süre önce ölmüş insanların

kalıntıları kullanılıyor, gerçi Jonathan bunu sadece birkaç kez yapmış. Bu senaryoda, ceset seçimi, Jonathan'ın mezarlığa gitmesinden haftalar, hatta aylar önce başlayabilir. Belli bir büyü için gerekli olan cesedi bulabilmek için ölüm ilanlarını çok titiz bir şekilde inceliyor; kişinin hem yakın tarihlerde ölmüş hem de doğru yere (örneğin belli bir azize adanmış dört yol ağzına) gömülmüş olması gerekiyor. “Falanca kişinin, 1963 yılında profesörlük yaptığını, dört çocuğu olduğunu görüyorsun, yakında onun kellesini uçuracağını biliyorsun,” diyor. Oraya ulaştığında cenaze çiçekleri hâlâ mezarın üzerinde olabiliyormuş.

Ama en büyük hediye şuymuş: kendini sadakate adanmış bir insanın –bir rahibin, hahamın, keşişin veya yoginin– kafası. Şu anda Jonathan şehirdeki bir kilisede görevli belli bir Katolik rahibin ölmesini bekliyor. Adam, bedenini kendi dininin ritüelleri eşliğinde durmadan “sihirselsel” olarak güçlendirdiği için mükemmel bir aday. Yılların tefekkürü ve komünyonları onu en büyük kâhin haline getiriyor.

“Onun gerçek bilgilere sahip olacağından eminim,” diyor. “Bize engin bir aydınlanma sağlayacak. Yeraltı kilisemizin efendisi o olabilir.”

Jonathan'ın evinin arkasında oturuyoruz, ellerimizde de birer kadeh rom ve sigara var. Sigara içişini izliyorum. Güneş saatler önce battı. “Yaşayan bir varlığın ne olduğuna baksana,” diyor. “Yavaş yavaş ölen hücreler ve metabolizma. Hayat bir *çürüme* sürecinden ibaret. Kendi sindirim sistemini düşün, diğer kaynaklardan enerji emiyor, tıpkı bir vampir gibi. Sonra onu kendi homeostazına gönderiyor. Ölü bir büyücü de bundan farklı bir iş yapmıyor aslında.”

Jonathan hayattaki bedeni “hareket halindeki ölüm” olarak görüyor; beden hiç durmadan yaşılanıyor, hücreler ölerək dökölüyor. Kalp durur durmaz, kan akışından mahrum kalan hücreler dalgalar halinde yıpranmaya başlıyor. Beyin hücreleri dakikalar, cilt ve kemik hücreleri birkaç gün içinde yok oluyorlar. Tüm kan, yerçekimi yönünde damarlardan çekiliyor. Birkaç saat içinde beden kaskatı kesiliyor. Vücudun kendi ısısı ilk gün içinde sıfıra iniyor. Ölü hücreler bakterilerin saldırısına uğruyor. Pankreas kendisini yiyor. Vücuttan yeşilimsi bir sıvı ve metan gazı sızmaya başlıyor; çöken akciğerler, sıvıyı burun ve ağız yoluyla dışarı itiyorlar. Sinekler cesetten beslenmeye başlıyorlar ve yüzlerce yumurta bırakıyorlar, yumurtalar da kurtçuklardan oluşan hakiki bir şelale gibi fıskırıyorlar. Bedenin yüzeyinden başlayarak içe doğru, önlerine ne çıkarsa yiyerek ilerliyorlar. Hiç durmadan yiyerek, uzunluklarının on katına ulaşıyorlar ve sadece bir haftada bedenin yarısından fazlasını tüketiyorlar. Bu amansız çürüme süreci, eğer beden dışarıda kalırsa çok daha çabuk gerçekleşiyor.

Çürüme sürecinde olduğu gibi nekromansi de, Jonathan’ın tecrübesine göre, durdurulması olanaksız bir aşamalar halinde gelişiyor. “İlk başta, böyle bir şeyi, rasgele ceset çalmayı, öğrenmeniz gerek,” diyor. Bunu yapabilecek güce ulaşmalısınız. Ama *bu eylemi bir kez gerçekleştirdiğinizde* yeniden doğmuş oluyorsunuz, bir nekromansi uygulayıcısı olarak tekrar doğuyorsunuz. Artık diğer insanlardan çok farklısınız.”

Bu ilk aşamayı harekete geçiriyor: yabancılaşıma. Jonathan, “Kendinizi toplumdan ayrı bir canavar gibi hissediyorsunuz,” diyor. “Ama aynı zamanda, bu özel yere erişim sağladığınızı, diğer insanların buna asla ulaşamayacağını

fark ediyorsunuz. Siz bu yere gitmeye razıydınız ve bunu başardınız da. Artık gece vaktinde, bir mezarlıkta yaşayabilir ve o yerin aslında ıssız değil, kalabalık bir yer olduğunu hissedersiniz. Çünkü artık *onlarla* birliktesinizdir.”

Bir sonraki aşamada, uyuşturucu madde almışçasına coşkulu hissediliyor. İlk çalışmasından sonra, “normal dünya”ya geri dönen kara büyücü, günlük streslerin ne kadar önemsiz olduğunun farkına varıyor. Jonathan, “Günlük hayatın sıradanlığından özgürleşiyorsunuz,” diyor. “Hedeflerimiz yok değil elbette, eğer hırslı insanlar olmasaydık kara büyüyle ilgilenmezdik. Ama yine de içiniz muhteşem bir özgürlük hissiyle doluyor. Normal bir insan olma takıntısından kurtuluyorsunuz.”

Bu özgürlük duygusu nekromansi uygulayıcısını radikal bir şekilde toplum kurallarının dışına yerleştiriyor, en azından bir süre. O artık çarpık bir hale gelmiştir ama benzersiz bir güce sahiptir. Dokunulmazdır. Jonathan, “Bir keresinde arabada bütün bir ceset vardı,” diye devam ediyor. “Üzerine bir battaniye seriliydi ve yolcu koltuğunda oturuyordu.” Gülüyor. “Bir şeyler içmek için Fransız Mahallesi’ne uğradık. Tam bir delilik, ama kendimizi ölümsüz hissettik. Bize hiçbir şey zarar vermezdi. Bu psikolojiyi açıklamanın kolay bir yolu yok. O noktada, belki bu kişiyi sen *öldürmedin* ama bir seri katil gibisin.”

Bu benzersizlik duygusu, yaşam ve ölüm arasındaki çizginin üzerinde durabilme hissi, sizi tüketmeye başlamış, üstelik mezarlıktaki ilk gecenizden önce ne tür bir insan olursanız olun. Jonathan, “Kara büyüünün tehlikeli bir alışkanlık haline geldiğine pek çok kez şahit oldum,” diye açıklıyor. “Hatta normal insanlara bile yayılabiliyor. Burada, Gotik tarzda giyinen serseri gençlerden bahset-

miyorum, zekâsı kıt kızlar, erkekler, inek öğrenciler de bu dünyaya ilgi duyabiliyor. Eskiden kara büyü'nün sadece sapıklara göre bir şey olduğunu düşünürdüm ama artık her insanda bir parça olduğuna inanıyorum. Hemen herkes bu şeye arzu duyabilir. Bulaşıcıdır. Bu yüzden ruhani çevrelerde bir hastalık olarak kabul edilir.”

Jonathan beş yıl önce nekromansiye karşı “çizgiyi oldukça aşan” bir iştah duymuş. “Hatta öyle bir an geldi ki,” diye devam ediyor, “Bundy’nin yolundan gideceğimi düşündüm.” (Ted Bundy’yi kastediyor.) Seri katillerden bahsettiğinde, ki bunu sık yapıyor, sanki onları tanıyormuş gibi konuşuyor. Ed Gein’e Eddie diyen çok insan olduğunu sanmıyorum.

“Bu şeyin tadına fazla kapıldım,” diyor.

“Tat derken neyi kastediyorsun?”

“Gerçeği gizlemekten, karanlık ve kötü biri olmayı istemekten bahsediyorum.”

“Ölülere dokunmak da hoşuna gidiyor mu?”

“Kesinlikle. Onları parçalamaya bayılıyorum. Birini öldürme fikrinden çok, onun ölüsünden bir sanat yaratmaya tutkunum.” Sesi yine utançla titriyor ve onu kesik bir gülüşle gizlemeye çalışıyor. “Bu konudan bahsederken biraz hassaslaşıyorum. İfade etmesi zor bir şey.” Pek çok büyük aşklarda olduğu gibi, bu Karanlığa karşı duyduğu aşk da kaçınılmaz şekilde obsesif hale gelmiş. “Artık çok iyi farkındayım ki, hem bu yönelime sahip olup hem de hayatta kalamazsın. Yönelim derken, bir cesedi aracınızda bırakıp kalabalık bir barda bir şeyler içmeye gitmekten bahsediyorum. Eğer bu arzuların içine düşerseniz, daha fazla üreme-

lerine neden olursunuz ve gerçekten kötü bir insan haline dönüşürsünüz. Arzularınızı bastıramaz hale gelirsiniz. Bir yamyama, kan içiciye, mümkün olan her türlü şeye dönüşebilirsiniz ama hâlâ tatminsizsinizdir.”

Bağımlılık yaratan bu aşama, tiksinti duygusunun yitirilmesini de beraberinde getiriyor. Çürümekte olan bir cesede karşı duyulan doğal, ilkel ve içgüdüsel korku kaybolup yerini yeni bir yakınlık alıyor. Bir keresinde, yine bir kafayı çıkarmaya giriştiklerinde, Jonathan'ın ekibinden biri, lisedeyken ailesinin nasıl öldüğünü anlatmış ve ardından gözyaşlarına boğularak kafatasını öpmeye başlamış. “Bu işte öyle bir aşamaya gelirsiniz ki merhumun kalıntılarıyla özdeşleşmeye başlarsınız,” diyor Jonathan. “Sizi siz yapan her şeyin çürüyeceği fikrine alışıp tiksinti duygusunu aşarsınız.” Ekibinden bahsediyor. “Kasıtlı veya değil, her biri aykırı tipler, ama hiçbiri toplum dışı değil. Bir tanesi barmenlik yapıyor, herkes tarafından seviliyor. Yakışıklı bir adam, istese her kızı tavlayabilir ama kendini bu işe o kadar kaptırdı ki, normal insanlarla takılmaktansa cesetlerle vakit geçirmeyi tercih ediyor.”

Ölümle ve çürümeyle yüzleşmek hem bir güç kaynağı hem de psikolojik bir işkence olabiliyor. Jonathan, “Bu işin travması çok ağırdır,” diye uyarıyor. “Hepimiz bununla farklı şekillerde baş ettik. Çok içmeye dayanıklılık kazanmak gibi bir şey, onu özömsüyorsunuz.” Diğerleri için yük daha ağır olmuş. “Ekibimden biri, mezarlık ritüelinden kısa bir süre sonra şizofreni teşhisiyle hastanelik oldu. En yakın arkadaşlarımdan birkaçının delirdiğine şahit oldum. İlk başta, bunu görmek beni heyecanlandırdı, çünkü bu şeyin gerçek olduğunu görmüştüm. Bu şey bulaşırken psikolojiniz ne olursa olsun, çıktığınızda asla aynı insan olamazsınız.”

Açık konuşayım. Jonathan'ı *sevdim*. Eğer sevmeseydim, benimle paylaştığı şeylerin tamamını duymaya tahammül edemezdim. Tanıdığım ağır sıklet sanatçılar ve yazarlar gibi o da diğer tarafı görmüş olmanın izlenimini veriyor, insanları ona çeken gizli bilgilere sahip.

Bu özelliği doğal olarak beni savunmaya geçiriyor. Sonuçta o bir destansı hikâye anlatıcısı, büyük beden kişisel dramlar koleksiyoncusu. Hikâyelerini abartıyor olsa bile –ki biraz abarttığına inanıyorum– tamamen yalan değildir. Ayrıca, on iki kafa çaldığını söylediği halde, sadece üç tane çalmışsa ne fark eder? Kara büyü adına, tanımadığınız birinin kafatasını çalmışsanız, bunun kaç defa tekrarlanmış olduğunun ne önemi var? Çoktan insanlığın farklı bir kategorisine adım atmış oluyorsunuz.

Jonathan'ı şunu söyleyecek kadar iyi tanıyorum: Çoğu insanı büyüünün bu gerilla formundan uzak tutacak kişisel sınırlardan ve tabu korkusundan yoksun. Bununla birlikte, hikâyeleri ahlaki yönden ziyade inandırıcılıkları açısından yargılamak gerekir. New Orleans şehrinde, mezar yağmacılığı yaparak uzun bir süre yakalanmayabilirsiniz. Ayrıca, beni şaşırtmaya yetecek kadar inandırıcı detaylar da var. Örneğin mezarlığın sessizliğinden bahsettiğinde ya da Ethel'in başını aldıktan kısa bir süre sonra cesedin tamamı için geri döndüklerini anlattığında, sesinde samimi bir rahatlama vardı. "Onun parçalar halinde kalmasını istemedik," dedi. "Ama artık işin bu şekilde işlediğine inanmıyorum." Diğer önemli bir hikâye de bir cesedin gözleriyle ilgili. "Göz bebekleri yoktu ama göz kapakları kurumuş, kayısı gibi pörsümüştü."

Yine de dayanamıyorum ve bana kafaları sakladığı depoyu göstermesini istiyorum. İçimdeki yazar kanıt görmek istiyor, ama daha karanlık, oldukça insani bir merak da yok değil. Sihirsel amaçlar için kutsanmış bir kurukafa koleksiyonu görmek, gerçek bir hayaletle veya bu ülkede uygulanan en uç kara büyücülüğün –en azından benim duyduğum– delilleriyle yüz yüze gelmek gibi bir şey olmalı.

Jonathan talebim karşısında istifini bozmadan şu kuralından bahsediyor: “İsteyene istediğini gösterebilirim. Öğrenmek istediği her ne varsa öğretebilirim. Ama tek bir şartım var: Bana kendi kazıp çıkardığı bir insan kafası getirecek.”

Yani talebim reddedildi.

Omuz silkiyor. “Bu kuralı asla bozamam,” diyor. “Çok riskli. Günün birinde birisi beni ele verecek ve 33 yaşında Eddie Gein gibi olacağım. Boş versene!”

Jonathan ile sürekli bahsettiği seri katiller arasında ince ama anlamlı bir çizgi var: Jonathan yaşayan insanlara zarar vermiyor, en azından fiziksel olarak. Onun bulduğu şey derin köklere sahip: O ve ekibi mezar hırsızları olabilirler ama uyguladıkları kara büyü'nün geçmişi Palo Mayombe'ye, Kimbanda'ya, Goetia'ya ve *Yunan Büyü Papirüsleri*'ne dayanıyor. Jonathan, Palo Mayombe geleneğinin kesinlikle onaylamayacağı kanunsuz işlere kalkışmış olabilir, ama Goetia ve *Yunan Büyü Papirüsleri* içinde bulunan büyüler, kara büyücünün şahsi çıkarları ötesinde hiçbir kanun tanımıyor.

Bir insan bedenine Bundy ve Gein gibi seri katillerin gözünden ya da bir cerrah veya Budist rahibin gözünden de bakabilirsiniz. Bu tamamen sizin bakış açınıza, niyeti-

nize, hatta belki neye razı olduğunuza bağlı. Bu cesetler bir zamanlar canlı insanlardı. Kendilerinin veya ailelerinin onayını almak ölüm sonrasında bile gereklidir. Aksi takdirde doktor, kutsal kişi veya büyücü, bir uzman, bir dahi, bir guru olmaktan çıkıp hırsıza dönüşür.

Bunu Jonathan'a soruyorum. "Sadece ölüden değil, onların yakınlarından da çalmış olmuyor musun?"

Cevabı hemen yapıştırıyor.

"Olay şu: Elimizdeki insanların hemen hemen hepsi isimsiz mezarlara gömülmüştü, yani onları gömenler tarafından umursanmamışlardı. Biz onlara daha elverişli şartlar sağladık aslında. Buna bir tür 'ruhsal geridönüşüm projesi' diyebiliriz. Bu insanların artık mabetlerde saygın bir yeri var. Artık bir tapınakta yaşıyorlar."

Bu düşünceyi bana mı yoksa kendisine mi satıyor emin değilim.

Tekrar Jonathan'ı bir cerrahla kıyaslıyorum. Bir cerrah kendi uygulamalarına ne tür tuhaf bir eğilim getirirse getirsin, yaptığı şeyin değerini sorgulamıyoruz. Ama ya nekromansi insanın ölüm sonrası potansiyeliyle ilgili önemli şeyler ortaya çıkarabilirse? Jonathan'ın yaptıklarını gördükten sonra herkesin bu yoruma hoş bakmayacağı biliyorum ama ya yaptıkları gerçekten de insanlık yararınaysa? 19. yüzyılda İngiliz ve Amerikan cerrahları, üzerlerinde çalışabilecekleri kadavralar elde edebilmek için mezar hırsızlarına para ödediler, hatta bunu kendileri yaptılar. Jonathan'ın onlardan farkı ne? Günümüzde bir insan bedeninin nasıl çalıştığıyla ilgiliengin bilgilere sahibiz ve bu bilgiler sayesinde geçen yüzyıl içinde milyonlarca insan hayatı kurtuldu ve bunu geçmişin ürkütücü

gece yarısı mezar hırsızlarına borçluyuz. Eğer Jonathan'ın deneylerinden kazanılacak bir şey olduğuna inansaydık, bir tür "büyü teknolojisi" elde edebileceğimizi bilseydik, suçlarını affeder miydik?

Nekromansinin son aşaması, Jonathan'a göre, kara büyü'nün terki ve kendi tabiriyle "kara Budizm"e açılan kucak. Kendini işine adanmış bir büyücü nihayetinde seks, para veya intikam gibi önemsiz arzularından arınmalıdır. "Bu takip," diyor Jonathan, "diğer her şey gibi *tekrara* giriyor. Buradan nereye ulaşmaya çalışıyorsunuz, projenizin amacı Jül Sezar'a mı dönüşmek? Cevabın *hayır* olduğu gayet açık olduğuna göre, o zaman kendiniz için neyin esas olduğunu belirlemeniz ve geri kalandan kurtulmanız gerekir."

Jonathan, "esas" kelimesiyle var olan her şeyin esas doğasından, yani ne kadar kısa ömürlü olduklarından bahsediyor. Bu hayatta alınabilecek tek haz, her bir tecrübe içinde yaşanan kısa anların değerini görebilmekte yatıyor. Bu değeri görebilmek için de fiziksel bedeninizin bir gün sona ereceğini kabul etmeniz gerekiyor. Bu gerçeğe kucak açmak için, Jonathan'ın durumunda, onu ağızından öpebilmelisiniz. Yüzeysel olarak bakıldığında bu kulağa son derece imkânsız ve iğrenç gelebilir, ama zaten çoğu din de bize ölüm gerçeğine kucak açmamızı öğretmiyor mu? Her ne kadar sezgilere aykırı gibi görünse de akrabalarınızın, anne babanızın, erkek arkadaşınızın, eşinizin, çocuğunuzun ve tabii ki kendinizin her gün kaçınılmaz olarak bir parça daha öldüğü gerçeğiyle uzlaşmanın bir yolunu arıyorsunuz. Hareket halindeki ölümle barış ilan etmek istiyorsunuz. Jonathan, "Nekromansi aniden bir nimet haline dönüşür," diyor. "Çünkü ölümsüzlük fikri artık doğaldır. Bir şeyle birlikte

Nekromansi Büyücüsüne Sempati Duyalım

olabilirsin ve bu şeyin belli bir güzelliği olabilir, ama ona sadece kısa bir süre için sahip olabilirsin.”

Ona göre, tanrıların sesini duyma arzusu ile karanlığa dokunma arzusu temel olarak aynı dürtüye sahip, çünkü her ikisi de insan tecrübesinin uç noktalarını aramakla ilgili. Herkesin görebildiği üzere hem aydınlıkla hem de karanlıkla dolu olan evrene *evet* diyoruz, her ikisini de çok iyi anlamamız gerek.

“Varlığın acı tatlı bir yanı var, ama sadece çok az insan buna dahil oluyor. Acı tatlı, acı tatlı, acı tatlı. Her an.”

Gözlerimi Kargalar Yesin

Morpheus, hayatını ölçülerin oldukça dışında kabul ediyor ve ölümünün de öyle olmasını istiyor. Öldüğünde bedeninin bir cenaze evine götürülmesini istemiyor. Kaliforniya çölüne bırakılmasını ve gözlerinin kafatası kemikleri görününceye dek kuzgunlar ve kargalar tarafından yenmesini istiyor. Ardından yakınları, meclis arkadaşları ve rahibelik grubunun üyeleri onun güneşte kurutulmuş parçalarından bir tapınak inşa edecekmiş.

Bu fikri kendisi uydurmamış. Cisimsizleştirme –ya da gökyüzü defni– uygulamasının geçmişi yüzyıllar öncesine dayanıyor. Hindistan’da, Mumbai yakınlarında yaşayan Parsiler, yakınlarının cenazelerini akbabalara yem olmak üzere Sessizlik Kuleleri adını verdikleri yapıların üzerine yerleştirirler. Tibet’te yaşayan bazı Budistler, ölülerini, derilerini yüzdükten sonra bir dağın tepesine kuşlara ve diğer hayvanlara yem olmaları için bırakırlar. Bu kıtada, bazı Kızılderili kabileleri, ölülerini açık havada bulunan yapı iskelelerine yerleştirirlerdi. Morpheus’a gelince, ken-

di cenazesıyla ilgili fantezisini, hayatındaki diğer pek çok şey için olduğu gibi Keltlerden almış. “Ölen savaşçıları savaş kuzgunu tarafından yenmeleri için savaş alanına bırakırlardı,” diye açıklıyor. “Bu bir ölü için yapılabilecek en kutsal şeydi.”

Bu uygulamaya gökyüzü defni denmesinin sebebi şu: Beden açık alana yerleştirildiğinde kara kuşlar –akbabalar, kuzgunlar ve kargalar– bir süre havada daire çiziyor ve nihayet hazır olduklarında inişe geçerek bedeni parçalamaya ve didiklemeye başlıyorlar. Ve bunu tekrar tekrar, bedenın parçaları her yere yayılınca dek yapıyorlar, ölünün *huzur içinde yatmasına* izin vermiyorlar. Bir zamanlar insan olan şey artık bir kabuğa dönüşüyor. Cilt tüketildikçe, parçalandıkça ve sindirildikçe giderek yok oluyor. Leş yiyiciler nihayet tekrar havalandıklarında, üzerlerine bulaşan insan kalıntıları da havalanmış oluyor ve rüzgârla birlikte havaya saçılıyorlar. İnsan bedeni tekrar doğanın içine karışıyor, gittikçe daha hızlı bir şekilde daha uzaklara taşınıyor, kanlı parçalar kayalara bulaşıyor veya toprak tarafından emiliyor. Binlerce kuştan oluşan bir ordu tarafından bölgenin oldukça geniş bir alanına yayılıyorlar. İnsan bedeni bir iskelete bu şekilde dönüşüyor, bazen sadece birkaç saat içinde, ta ki güneş tarafından tamamen ağartılınca dek. İşte orada: iskelet! Eski Yunancada *skeletos*: kurumuş, solmuş, kavrulmuş.

Morpheus, “Bence bu inanılmaz derecede güzel bir şey,” diyor. “Ama ölümcül ve karanlık bir güzellik.” Aniden gülüyor. “Ben de istiyorum!”

Bazı paganlar reenkarnasyona inanırken çoğunluk, daha büyük bir döngünün küçük birer parçası olduğumuza inanıyor, öldüğümüzde dağıldığımızı ve yeni bir biyo-

lojik hayat olarak geri döndüğümüzü düşünüyor. Benim tanıştığım paganlar ölüm konusunda sıradan bir Amerikalı kadar hassas insanlar, ölümü soğukkanlılıkla karşılayan bir Budist olmaktan çok uzaklar, ama ülkede yaşayan çoğu cadı, kaçınılmaz çürüme süreci konusunda, sıradan bir Batılıdan çok daha az ürkek görünüyor.

Şu anda altmışlarında olan Kaliforniyalı bir rahibe bana kendi grubundaki üyeleri ölümle şu şekilde yüzleştirdiğini açıkladı: Onlardan iki tane vasiyet yazmalarını (biri dünyevi diğeri sihirselsel hayatları için) ve öldüklerinde giyecekleri kefeni dikmelerini istemiş. Bir ritüelde üyelerden birini çıplak bir şekilde boynuna kadar kuma gömmüşler ve etrafında dans ederek şarkı söylemişler. “Ding dong! Cadı öldü!” (Kendi ölümünüzle şakalaşmak kabul edilebilir bir uygulamadır.)

Çember Mabedi'nde, Selena Fox'un Barneveld, Wisconsin'de bulunan Vikan kilisesinde ve doğal koruma alanında yeşil definler uygulanıyor: Merhum, toprakta çözünabilir bir çam veya hasır tabutla gömülüyor, herhangi bir mezar taşı kullanılmıyor, gömünün yeri basit bir çubukla veya sadece GPS koordinatlarıyla işaretleniyor.

Bir zamanlar Amerikalılar ölümlerini cenazeye kendileri hazırlardı, bu çok daha samimi bir yaklaşımdı ve işler böyle halledilirdi. Aile, merhumu kendi yıkar, giydirir, tabutunu inşa eder, cenaze törenini evde yapar ve çoğunlukla kendi mülküne gömerdi. Ama mumyalama uygulaması İç Savaş sırasında tanıtıldığında –ölü askerleri cenazelerini uzak mesafelere taşımak için geliştirilmişti– ölüyü cenaze evinde teşhir etmek üzere yapılan hazırlıklar –kimyasal ve makyaj uygulanması– genel âdetlerimizden biri haline geldi. Ölümlerimizi yılda yaklaşık 21 milyar dolar getirisi

olan bir endüstrinin profesyonellerine teslim etmeye başladı. Stone City'deki Shannon, bir e-postasında, Tibet *kapalalarından*⁷⁵ şu şekilde bahsetmişti: “Son derece açık ki, eğer keşiş arkadaşınızın kafatasından tanrılara adakta kullanılacak bir kap hazırlıyorsanız, sonsuz hayattan bahsederek ölülerini kimyasallarla dolduran ve hava geçirmez tabutlara gömen insanlardan çok daha farklı bir bakış açısına sahiptir.”

Ama sonra şaşırarak öğreniyorum ki, gökyüzü defni – uygulanması her ne kadar güçleştirilmiş olsa da– gerçek bir Amerikan fantezisi. Bir dergi hikâyesi için, bu ülkedeki beş adli antropoloji araştırma merkezinden –ya da ceset çiftliğinden– birini ziyaret ediyorum. Tesis San Marcos'ta bulunan Texas Devlet Üniversitesi'ne bağlı. Belli dönemlerde, uzun bir çalışma masasının üzerine yaklaşık 70 insan cesedi yerleştirerek güneş ışınlarına maruz bırakıyor ve çürüme süreçlerini inceliyorlar. Bazıları telli kafeslerde koruma altına alınırken bazıları da Texas akbabalarına bırakılmaktadır. Bu şekilde, araştırmacılar bir bedenın nasıl çürüdüğüne dair bir dünya bilgiye sahip oluyor ve emniyet güçlerine bir maktulün ölüm saatini tayin etmelerinde yardımcı oluyorlar. Bununla birlikte, tesis uçsuz bucaksız bir gökyüzü defni merkezi olarak da hizmet veriyor. Potansiyel donörlerden gelen aramaların üçte biri, akbaba çalışmalarının bir parçası olmakla ilgili soruları kapsıyor. Donör programını yürüten kadın, arayanların, “Akbabalar tarafından yenmek istiyorum,” dediğini bildirdi.

Batı Sahili'ndeyken konuştuğum bazı paganlar, çölün ıssız ve sinematik bir köşesine, kuşlar tarafından parça-

75 Dini ibadetlerde kullanılan, insan kafatasından yapılmış bir kap; hem Hindu hem Budist *tantrolarında* rastlanır –ç.n.

lanmak üzere bırakılmayı çok istediklerini beyan ettiler. Kimilerine göre son derece acımasız olan bu uygulamayı en uygun yöntem olarak kabul ediyorlar. San Francisco bölgesinde yaşayan ve insanlara atalarının ruhlarıyla çalışma eğitimi veren bir şifacı, Amerikan defin gelenekleri hakkında şu açıklamayı yaptı: “Eğer arkadaşlarıma ‘Kim San Jose’nin dışındaki bir kulenin tepesinde kuşlar tarafından yenmek ister?’ diye sorsaydım, yüzde yirmisi el kaldırırdı. Aynı soruyu paganlara sorarsanız, sanırım en az yüzde otuzu, gözlerinin kargalar tarafından yenmesini tercih edecektir. Cemiyetin değer sistemi bu şekilde.”

New York eyaletinde yaşayan yirmili yaşlarda bir rahip bana ölümcül kansere yakalanarak ölen pagan hocasıyla ilgili şu bilgiyi verdi: Arizona çölünde doğal olarak mumyalanma hayali içindeymiş, ama kanunlara aykırı olduğu için devlet tarafından yakılarak külleri çöle saçılmış. Aynı genç rahip kendi gökyüzü defni için de uzun bir süre yer aramış, ama bulamayıp hayal kırıklığına uğradığında işi “kovboy yöntemi” ile halletmiş: Çölün ıssız bir yerine kendi üstü açık yapısını –tıpkı Sessizlik Kuleleri gibi– inşa etmiş ve yerini ve kemikleriyle ilgili talimatları bir arkadaşına bildirmiş. Ölmeye hazır olduğunda kuleye taşınmış. Ayrıca bir medikal araştırma şirketi kurma hayali varmış, muhtemelen suç sayılsa da bu şirket vasıtasıyla bilim adına insan kalıntıları bağışı alabilecek ve nihayetinde kemikleri pagan donörlerin aile üyelerine iade edecekmış.

Hem paganlar hem de Tibet keşişleri kemiklerin ölüm sonrasında da hayata sahip olduğuna inanıyor. Görüştüğüm bazı paganlar bana öldüklerinde kemiklerinin ritüellerde kullanılmasını, hatta kafataslarından kupalar yapılmasını isteyen aile üyeleri veya meclis arkadaşlarından

söz ettiler. Ölen yaşlı meclis üyelerinin kalıntılarını saklamak istediklerini ifade ettiler. Maryland’de yaşayan ve bir Alexandrian Vikanı olan bir pagan rahibinin benimle paylaştığı bilgiye göre, meclisi geçenlerde başrahibelerinin sol işaret parmağının baskısını taşıyan gümüş takılar ve küllerinden yaratılmış mücevherlerle süslü yüzükler sipariş vermiş. Illinois menşeli bir firma –kesinlikle pagan değil– talep olduğunda, kremasyon sonrası artan küllerde bulunan karbonu basınçlı sıcak havaya tabii tutarak elmas görünümlü taşlar üretmektedir. Çember Mabedi’nin bildirdiğine göre, bazı insanlar gökyüzü definlerinin toprak altında yapılmasını ama kemiklerinin sonradan dışarı çıkarılarak ritüellerde kullanılmasını talep etmiş. İnançlarına göre, eğer kemiklerinizi devrederseniz, ölümden sonra bile sihirsel bir zinciri, bir bağlantıyı, bir ilişkiyi devam ettiriyorsunuz. Donörler bedenlerini miras bırakmaya dünden razılar, onların bu kişisel ve dini arzusunu reddetmek kesinlikle etik değil, hele ki ölümlerini belli bir zarafet ve hassasiyetle işaretlemek isteyen teatral bir cemiyette.

“Ölüm şeklimiz hayatımızın en yüksek noktası,” diyor Morpheus. “Ölüm sonrasında bedenime ne yapılacağını özgürce seçememek benim için büyük bir acı.”

Bir yakınının kemiklerini bir sunağa koymak veya bir ritüelde kullanmak üzere (yasal ya da yasadışı bir şekilde) saklamayı başaran birine ben rastlamadım ama Morpheus, 35 yaşında beyin kanserinden ölen yakın arkadaşı Tara’nın bir kemik parçasına sahip. Kocasını bir ritüel uygulamış, Tara’nın bedenini kendisi yıkamış, onu üç gün boyunca evde bekletmiş. Ve nihayet, kremasyon sürecinin ardından, kemik parçalarını toplayıp genç kadının yakın çevresine dağıtmış.

Morpheus'a, e-posta aracılığıyla, ziyaret ettiğim ceset çiftliğinden bahsediyorum. "Vay canına, bunu benimle paylaştığın için teşekkürler!" diye yazıyor. Bir insanın çürümesi konusunda bu kadar heyecanlanan bir insana daha önce rastlamadım herhalde. Zaten, neden toprağa dönme fikrine kucak açmayalım ki? Ölen yakınlarımızın çürüme sürecini kimyasallarla yavaşlatmak, yüzlerini makyajla kaplamak, bedenlerini kolalı kıyafetlerin içine sıkıştırmak, onları şık titanyum tabutların içine yerleştirmek daha mı az korkunç? Belki de hepimiz paganların insanın çürüyüşü karşısındaki bu korkusuz yaklaşımından ders almalıyız. Morpheus, son derece sade bir şekilde, "Bizler, egemen kültürün bireyleri gibi, ölü şeylerin dehşetine kapılmıyoruz," diye açıklıyor.

Ama Morpheus'un kendi kalıntılarıyla ilgili hayali, gökyüzü defninin ötesine uzanıyor. Büyük kemiklerinin saklanacağı cenaze sunağı inanılmaz derecede şatafatlı olacak. "Mozaik camdan bile olabilir," diyor. "Tıpkı mezarlıklardaki dikey mezarlar gibi, ama benim kemik tozlarımdan yapılmış mücevherat da olsun." Göbek süsü olarak kendi kafatasını düşünüyor. "Başımın konulacağı küçük bir mabet de olmalı. Böylece insanlar yanıma gelip benimle konuşabilir. Öldükten sonra bile cemiyetimle iletişim halinde kalabilirim."

Mabediyle ilgili ilhamı sözümona Keltik kafa kültüründen alıyor. Bazı inançlara göre –tarihin doğruluğu şüphe götürür bir parçası olsa da– Keltler hem yenik düşmanlarının hem de kendi yakınlarının kafalarını toplarlardı, çünkü ruhun kafatası içinde yaşamaya devam ettiğine inanırlar, kafataslarını yağda saklayıp onları kâhin olarak kullanırlardı.

Aklıma hemen insan kafatasının, *Yunan Büyü Papirüs-leri*'nden, Palo gibi Afrika-diyaspora dinlerine kadar farklı kültür ve dönemlerdeki kullanımları geliyor. Tabii Jonathan'ı hatırlıyorum. O da Morpheus da kurukafanın peşinde, ama aralarında hem etik hem de sihirsel açıdan kalın bir duvar var: niyet. Jonathan her iki dünyadan çalarken, Morpheus mümkünse bedenini, sevdikleri tarafından uygulanan büyü çalışmalarına bağışlamayı düşünüyor. Birisi hırsız, diğeri özgeci. Ama her ikisi de, uyguladıkları sihir sayesinde, sıradan yaşamlar ve ölümler süren pek çok diğersandandan daha üstün olduklarına inanıyor.

Morpheus'la bir sonraki karşılaşmamda –tekrar San Jose'de, DoubleTree otelinde düzenlenen diğerbir PantheaCon toplantısında– benim fark etmeme yetecek kadar değişmiş olduğunu görüyorum. Morrigan'la giderek yoğunlaşan ilişkisi içinde, hal ve tavırlarında kendine muazzam bir güven gelmiş. İlk tanıştığımızda, onu gözlemleyen ve belgelen-diren kişi bendim, bunu yapmazsam hikâyesi kaybolurdu ve o bu yüzden bana minnettardı. Oysa şimdi, arkadaşlığımızın ötesinde, onun için tamamen lüzumsuz olduğumu hissediyorum. Oynadığı karakteri çok daha iyi anlıyor ve olmak istediğı o büyük kişiye dönüşmeyi başarmış.

Beş yıl önce, çevre sorunları müdürlüğünde çalışan ve haki renkler giyen sıradan bir insanın kimliğine sahipti. Günlerini cadılığından bihaber çiftçilere danışmanlık yaparak, Shannon'a akşam yemekleri pişirerek ve bir şekilde Stone City için ritüeller, küçük Feri öğrencileri grubu için de dersler hazırlayarak geçiriyordu. Ama artık Berkeley'de, bir diğersaygın Feri rahibesıyla, Thorn'la birlikte

yaşıyor. Eski evliliğinin ve işinin katı yükümlülüklerinden kurtulmuş. Artık bir karavanda, dünyadan kopuk yaşamıyor. Dünyevi kimliği giderek daha da inceliyor, spektral bir boyut kazanıyor ve bir rahibenin kimliğiyle bütünleşiyor. Saygın bir dövme sanatçısına –hem diğer kimliğini bilen hem de sırtındaki Morrigan dövmesini yapan bir ustaya– çıraklık yapmış. Tanrıçayla çalışmaları sayesinde hayatının kesin bir yön bulabildiğini söylemişti zaten.

Asansörle otelin ikinci katına çıkıyorum –rutini biliyorum– ve doğruca 271 numaralı Coru “konukseverlik süitine” ilerliyorum. Ben de burada kalacağım, rahibelik grubu, konukları bu süitte kabul edecek ve eğlendirecek. Coru süitine girerken –iki Doğu Yakası mega fırtınasının ardından– ilk gördüğüm kişi Moon oluyor, beni kocaman kucaklıyor. Adını sihirsel nedenlerden dolayı “Brennos” olarak değiştirmiş, detaylarına ayak uyduramıyorum. Üzerinde kot pantolon ve parlak kırmızı bir tişört var, tişörte Morpheus tarafından tasarlanmış stilize bir kuzgun basılmış. Etrafıma baktığımda diğer rahibelik üyelerini görüyorum, siyah-kırmızı Coru tişörtlerinden ya da kolsuz yeleklerinden giymişler: Scott, Amelia ve Rudy, hepsi de aynı tanrıça ekibi jarseleri içinde.

Herkes ya burada ya otelde ya da (Cruach gibi) boyalı ahşap bir kutunun içinde geziniyor, önlerindeki uzun haftasonuna hazırlanıyorlar. İçeride Coru’nun müttefikleri de var tabii, bir giriyorlar bir çıkıyorlar: kürklü giysiler içinde, dalgalı saçlı, Trakyalı⁷⁶ bir rahip (o da bir kuzgun saklıyormuş ama onunki canlıymış); Kanada’daki bir ayinden gelen iki arkadaş; Grant (üzerindeki derili ve zırhlı

76 Thracian: M Ö 13. yüzyıl dolaylarında yaşamış vahşi bir kabile. Bugünkü Yunanistan’dan Tuna nehrine kadar olan bölgede yaşarlardı.

kıyafetiyle tam bir barbar) ve Idalia (narin, Gotik tarzda giyinen bir Morrigan müridi). Ardından, Coru posterleri ve pamuktan duvar kilimleriyle kaplı duvarların hemen dibinde bulunan ve her yana yayılan yemek büfesini fark ediyorum; masaları tabaklar dolusu hurma, üzüm, peynir, badem ve çikolatayla doldurmuşlar, en ufak bir yüzeyi bile boş bırakmamışlar. Hemen bana da ikramda bulunuyorlar. Bir grup olarak, hem inançlarının hem de cömertliklerinin yoğunluğuyla tanınmak istiyorlar. Morpheus, Orta Doğu tarzı bir misafirperverliğin insanları etkilemedeki önemini Stone City'deki ilk günlerinde öğrenmiş. O günlerde fazla paraları olmasa bile o ve Shannon mümkün olan en zengin yemek büfelerini hazırlamışlar. Mesaj iki katlıymış: *buyrun ve bizi fark edin*.

Kurulmalarından beri, Coru, Büyük Kraliçe'nin mesajını yaymaya devam ediyor. Taft, Kaliforniya'da, Yaratıcı Anakronizm Cemiyeti'nin Büyük Batı Savaşı'nda bir "savaş alanı ayini" düzenlediler. Savaşçıları kutsamak ve günün savaşlarını Morrigan'a adanmak için sabahın köründe kalkarak Savaş Kuzgunu'nun ruhunu çağırdılar; bunu Galya dilinde ve İngilizce tercümesiyle birlikte yaptılar. İki de Samhain ayini düzenlediler; biri British Columbia'da, diğeri de Oakland'daki Humanist Hall adlı dini merkezde (Tuatha Dé Danann⁷⁷ savaşlarını canlandırdılar). Merrit Gölü'ne –Morpheus'la Oakland şehir merkezinde kıyısında oturmuştuk– Morrigan'ın şerefine son derece değerli kocaman bir kılıç batırdılar. Ve geçen PantheaCon toplantısında Thorn'la işbirliği yaptılar, yüzlerce insanı "kan akrabalığına" davet ettiler. Ritüelde, "En çok sevdiğiniz ve uğruna savaşmaya hazır olduğunuz şey nedir?" diye sorul-

77 İrlanda mitolojisindeki tanrılar kabilesi –çn.

du. Bunu, Stanford Hastanesi tarafından düzenlenen bir kan bağışı seansı takip etti ve donörlere üzerinde “Kanımı Morrigan’a verdim!” yazan kurdeleler hediye edildi.

Coru, bu yıl daha büyük bir kan bağışı ayini düzenleyecek, ama toplantının en önemli özelliği, 269 numaralı odada bir tapınak bulunacak olması. Geçen senenin toplantısında Morrigan’a çok daha fazla mürit kazandırdılar ve Körfez Bölgesi’nde aylık grup ayinleri düzenlemeye başladılar. Dolayısıyla bu sefer, ülkenin her yanından gelecek olan yaklaşık iki bin pagana daha iyi hizmet verebilmek için, Hilton’a ait bu otelin bir odasını tam teşekküllü bir tapınağa dönüştürdüler. Bu gece kutsanacak ve haftasonu boyunca özenle korunacak. Ve herkese açık olacak tabii. Çünkü paganlar kendi tanrılarına özel olarak ibadet etmekle tanınırsalar da (Boynuzlu Tanrı ile bağlantıya geçmek istiyorsanız, kendi ev tapınağınızı inşa etmek varken neden yerel bir rahibe gidesiniz?) Büyük Kraliçe çok farklı. Morpheus, “İnsanlara musallat olmaya başlıyor ve bu durum çok korkutucu olabilir,” diye açıklıyor. İnsanlar onunla özel iletişim kurmaktan çekiniyor, yanlış bir şey yapacaklarından korkuyorlar. Coru rahibeligi, her yıl, Morrigan’la nasıl çalışılması gerektiğini sorgulayan yüzlerce e-posta alıyor. Göndericilerin yarısı, Morrigan’ı kâbuslarında görmekten bahsediyor ve yazılarını “Lütfen yardım edin!” cümlesiyle tamamlıyor.

Morpheus da süite giriyor, yan odadaki tapınağı kutsama seansının başlamak üzere olduğunu bildiriyor. Buzlu teni ve ince yapısı hiçbir şey saklamıyor, hayatının seyri içinde yaşadığı stresler belli oluyor; yüzü hafifçe kızarmış, omuzları çökmüş. Ama yine de geniş kollu siyah elbisesi, büyük kemeri ve beline kadar uzanan kızıl saçlarıyla

oldukça enerjik. Bana dönüp kocaman gülümsüyor, en rahat halini sergiliyor ve kolumdan tutarak beni kendine çekiyor. Onca büyük alana himaye eden bir rahibe olarak bedeni benimkisi kadar narin.

“Gelmişsin!” diyor, günün en mutlu duyurusuymuş gibi, sadece arkadaşlarına sakladığı samimi bir ses tonuyla. Ama çok az sohbet edebiliyoruz, herkesin tapınağa gelmesi isteniyor. Valizimi Coru korseleri, siyah deri giyim eşyaları ve pelerinlerle çoktan tıka basa doldurulmuş olan gardırobun içine tıkıyorum ve koridordaki diğerlerine katılıyorum. Herkes eyleme hazır.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerleyen sıraya girip bir süre sonra süit-tapınağın giriş holüne ulaşıyorum. Yasak olduğu için ayakkabılarımı çıkarıyorum. Rudy cam bir kaptan üzerime tuzlu su sıçratırken bir süre bekliyorum. Sonra perdeyi aralayıp içeri giriyorum.

Karartılmış bir odanın içindeyim, yataklar kaldırılmış. Gözlerim karanlığa alıştığında, odanın üç duvarını kaplayan sunakları görüyorum, üzerlerine devasa kılıçlar, hançerler, savaş başlıkları ve koyu renk duvar süsleri yerleştirilmiş. Alombrados’u hatırlıyorum; bir ritüel katılımcısı, obsesif bir estetik karşısında, içindeki her türlü şüpheyi ve inançsızlığa omuz silkerek kendini tamamen ritüele kaptırabilir. Yüksekten nehre atlama dürtüsüyle dolmuş gibidir. Her şeyi kayıtsızca ve büyük bir coşkuyla yapar. Nesneler, fetişler, renkler ve kokular ne kadar karmaşıkla katılımı da o kadar kaçınılmaz, hatta önceden tayin edilmiş hissedir.

Coru rahibeleri ve müttefikleri olmak üzere toplamda yaklaşık on iki kişiyiz ve düzensiz bir çember oluşturuyoruz. Çok geçmeden Scott bir su kâsesiyle birlikte çemberin

içine giriyor ve kalın parmaklarıyla hem havaya hem de yere su serpiyor, suyun bir kısmı alçak tavanı ıslatıyor. Bu işten büyük bir haz aldığı her halinden belli. “Bu su, savaş alanında dökülen kanı simgeliyor,” diye duyuruyor.

Scott yavaşça kafalarımızın üzerinden geniş bıçaklı bir kılıç geçiriyor, benim üzerinden geçtiğinde çok yakın olduğunu hissediyorum. Şimdi her bir rahip beş tapınağı sırayla kutsamaya başlıyor. Her bir tapınak Hristiyanlık öncesi Keltik bir tanrıya veya kahramana ait; hikâyeleri Ortaçağ keşişleri tarafından kaleme alınmış veya Demir Çağı'ndan itibaren sözlü olarak tekrar tekrar anlatılarak aktarılmış. Her sunağın tepesine, duvar aynası boyutunda bir kumaş parçası asılmış. Bunlar bu dünya ile öteki dünya arasındaki geçitleri temsil ediyor ve söz konusu tanrıça, odaya bu geçitler aracılığıyla girecek.

Sunaklar Dört Hazine'nin hikâyesini anlatıyor; bunlar Hristiyanlık öncesi İrlanda'nın epik kahramanları –kimilerine göre tanrıları– ve Morrigan'ın müttefikleri olan Tuatha Dé Danann'ın sihirli gereçleri. İlk hazine, Tuatha'nın lideri Lugh'un kılıcı. Zafer için kullanılıyor. İkinci hazine, Tuatha'nın ilk kralı Nuada'nın kılıcı, o da Zafer için kullanılıyor ve ejderha işlemeli bir duvar kiliminin altında, etkileyici bir kılıç koleksiyonunun ve müzeye ait olması gereken kocaman bir savaş başlığının yanında duruyor. Üçüncü hazine, İrlanda'nın taç giyme töreni taşı olan Fal Taşı. Köşede duruyor ve Egemenlik için kullanılıyor. Dördüncü hazine, Tuatha'nın diğer bir kralı olan Dagda'nın pas renkli ağır kazanı. Halının üzerinde duruyor ve Bolluk için kullanılıyor.

Nihayet Büyük Kraliçe'nin kendisi, Morrigan'ın sunağına ulaşıyoruz. Tüm bir duvarı kaplıyor ve koyu renkli ku-

maşlarla örtülmüş çalışma masasının üzerine inşa edilmiş. Karanlık olmasına rağmen ahşap bir direk fark ediyorum, yaklaşık bir metre boyunda, baş kısmına küçük bir kuzgun işlenmiş, her yanı karalara boyanmış ve tepesi bir kuzgunun postu ve tüyleriyle kaplanmış. Bu, Morpheus'un ev tapınağından getirdiği Savaş Kuzgunu'nun heykeli. Pek çok büyük ritüelde kullandığı akbaba kanatları da var. Tüm bu tablo, tiril tiril kara kumaşlara sarılmış dikdörtgen bir nesnenin üzerinde oluşturulmuş (otelin düz ekran televizyonunu kullanmış olduklarını fark ediyorum). Sol tarafta Cruach'ın kutusu var, dikkatlice kapatılmış (içinde olduğundan eminim). Sağ tarafta Macha duruyor: kadim İrlanda tanrıçası, kimilerine göre Morrigan'ın diğer bir yeniden beden buluşu. Burada ahşap bir direğin tepesine yerleştirilen at kurukafasıyla temsil edilmiş. Kafatası kırmızı, sarı ve portakal rengi halkalar ve noktalarla boyanmış. Tepesinden saçı temsilen kumaş parçaları dökülüyor. İnsan boyutunda kâbus görünümlü bir kukla ama aynı zamanda mistik ilkel sanatın göz alıcı bir örneği.

Macha kafatası Coru'nun eline geçen yıl Vancouver'da geçmiş, Morpheus'un tabiriyle, "bednam at eti ritüeli" olarak. O bahar ayında, Coru üyeleri bir Morrigan ayini için Vancouver'a gitmeye hazırlanırken, Rynn bir görüntü görmüş: Kraliçe ona Macha olarak görünmüş ve "At eti yemelisin," mesajını vermiş. Macha kadim dönemlerden beri atla özdeşleştirildiği için, Rynn'dan onun bir parçasını yemesini istediği söylenebilir; tıpkı Hristiyan komünyonunda Hz. İsa'nın, havarilerinden kanını (şarapla) içmelerini ve etini (ekmekle) yemelerini istemesi gibi. İlk başta Rynn karşı koymuş, küçük bir kızken sürekli ata binermiş ve bu hayvanı ruhsal arkadaşı olarak kabul edermiş. Bununla birlikte, Morrigan'ın sözleri açık ve netmiş: Eti yerse Rynn

çok daha güçlü olacak ve travma sonrası stres bozukluğundan kolayca kurtulabilecekmiş. Bunun üzerine Coru, Vancouver'da bir ayın düzenlemeye karar vermiş. Onlar ve birkaç Kanadalı müttefik çıplak soyunarak bedenlerini boyamışlar; erkekler toprak boyasıyla parlak kırmızıya, kadınlar da çivit otuyla parlak maviye. Rynn, "Bu ilkel bir bağlantı kurma yöntemiymiş," diye açıklıyor. Ve tören için kutsal bir ateş yaktıktan sonra, Macha'nın temsili kuklası olan at kafatasını kullanarak at eti pişirmişler, katılımcılara sunmuşlar. Rynn, "Bir yanda çıplaklık, diğer yanda at eti tüketimi derken, ister istemez pek çok şeyi ayağa kaldırdık," diyor. O gün etten yiyen bazı rahipler Macha'nın görüntüsüyle karşılaşmışlar. Birkaç ay önce, Yaratıcı Anakronizm Cemiyeti savaşlarından birinde, Kanadalı Barbar müttefikleri Grant, kendini toprak boyasıyla boyamış ve Coru grubuna ritüellerde kullanmaları için yeni bir at kafatası sunmuş. Rahibelik bir araya gelmiş, kafatasını bir ritüel eşliğinde boyamış ve onu söz konusu tanrıçaya adanmış. Şimdi Büyük Kraliçe için hazırlanmış olan sunağı koruyor.

Morrigan, Macha ve Morrigan sunaklarının önünde halının üzerine çöküyor. İki eliyle seramik bir kâse tutuyor; içi toprakla dolu, Oakland'daki en sevdiği mezarlıktan ve İrlanda'dan getirilmiş. İlham verici bir konuşma yapıyor. Dünyadan, topraktan, egemenlikten ve bu dünyada bir yer edinebilmek için Morrigan'ın desteğiyle savaşmaktan bahsediyor. Tekrar doğruluyor, kollarını yana açıyor ve kâsedeki toprağı kocaman daireler halinde halıya serpiyor; açık renkli siyah benekli halının rengi giderek koyulaşıyor, temizlik görevlileri bunun nedenini asla bilemeyecek. Çok geçmeden Galya dilinde, ritmik bir şarkı şeklinde, Büyük Kraliçe'nin ruhunu çağırıyoruz:

“Savaş Kuzgunu, sana söylüyoruz! Savaş Kraliçesi! Savaşçıların Kraliçesi! Katliamın Kraliçesi! Kanlı Fırtına!”

Ziyaretçiler ve rahibelerin katılımıyla sesimiz daha güçlü bir şekilde duyuluyor.

Cathubodua, canu ni risu!

Cathurigan! Cingethrigan! Marethrigan! Taran Cruach!

Üzerimde şaşırtıcı bir etki yaratıyor. Acaba bunun nedeni lisan olabilir mi? Son derece kadim ve yabancı! Morpheus, tanrıçalarının adlarını söylerken, her birinin son hecesini cırtlak bir *tremolo*yla tamamlıyor. İnsan doğamız bu kadar basit mi? Son derece egzotik, tamamen yabancı kelimeler, bizim kelimelerimizden çok daha anlamlı sırlar saklıymış gibi duyuluyorlar.

Morpheus, tabii ki, Galya dilini tanrıçasının kendi dili olduğu için kullanıyor, amacı ona onun dilinde hizmet etmek. İki sene önce, yemin etme ritüelinin ardından ve hayatını sert bir biçimde değiştirmenin sancıları içindeyken, uzun bir süredir ölü olan Galya dilini öğrenme “ihtiyacını almış.” Artık Coru’nun resmi ilâhisi olan bu parça ona Stone City’yi taşımaya çalıştığı dönemde gelmiş. O zaman son derece telaşlı bir haldeymiş. Aylarca uğraşarak Morrigan’ın insan boyutundaki heykelini, kılıçlarını ve diğer gereçlerini toplayarak nihayet bir kamyonu yüklemiş. “Morrigan’la birlikte dağdan aşağı ilerliyorduk,” diyor. “Benimle geldiğini çok güçlü bir şekilde hissettim, varlığı gerçekten de oradaydı. Sonra bu ilâhiyi iştimize başladım. Galya dilindeydi ve melodi kısmı tamamen oluşmuştu.

Eve varıncaya ve sözlerin ne anlama geldiğini öğreninceye kadar onu söylemeye devam ettim.”

269 numaralı odada, Morpheus'un dağdaki ilâhisini –kaçış şarkısını– söylemeye devam ediyoruz. Bir yardım kabı elden ele dolaştırılıyor. Paranızı değil nefesinizi istiyorlar. “Hayat gücünüzün” bir parçasını bir kap dolusu viskinin içine üflüyor ve onu yanınızdaki kişiye uzatıyorsunuz. Yine iki yarımı hatırlıyorum: Katolik ve Yunan Ortodoks. Ağzımı açıp viski dolu kabın içine üflüyor, sonra onu yanımdaki kişiye teslim ediyorum. Kâse, herkesin hayat gücüyle dolduğunda, Kraliçe'nin sunağının üzerine yerleştiriliyor.

Grup artık kendi enerjisiyle hareket ediyor, kendimizi iyice kaptırdık. Morpheus tekrar sunağın önünde dizlerinin üzerine çöküyor ve kollarını iki yana açarak bedenini geniş daireler halinde hareket ettiriyor. Ben tam arkasındayım, büyülenmiş bir haldeyim. Morpheus bedenini geriye doğru yasladığında saçları neredeyse topuklarına değiyor. İlâhinin üst üste binen sözleri su altındaymışız gibi duyuluyor. Diğerleri de dizlerinin üzerine çöküyor. Bir savaş tanrıçasının huzurunda, ölü bir kuzgunun ve boyalı bir at kafatasının karşısında toplanmış bulunuyoruz.

Ve belli bir noktada, ritüel tamamlanıyor. Herkes tekrar ayağa kalkıyor, içinde bulunduğu transtan çıkıyor ve Morpheus, “Gitmeden önce birisi bir kapı kessin ki buradan gerçekten çıkabilelim,” diye duyuruyor.

Scott, “Tamam,” diyor ve Nuada'nın sunağından bir kılıç kaparak havada, giriş perdesinin önünde bir kapı kesiyor. Kılıcın ucu kumaşı “zıp” sesi çıkarmaya yetecek kadar sıyrarak geçiyor.

Hep birlikte konukseverlik süitine geçiyoruz. Gardırobun yanındaki lavaboda bir bar oluşturulmuş; göze ilk çarpan şeyler kocaman bir cin şişesi ve üç soğutucu dolusu bira ve şarap. Bir kap dolusu rom elden ele dolaştırılıyor, tapınak ritüeli esnasında enerjile doldurulmuş. Yaratıcı Anakronizm Cemiyeti'nden söz açılıyor. Sanki herkesin anlaması gerekirmiş gibi, en iyi zırhı kimin yaptığını tartışıyorlar, mızrak saldırılarına maruz kalma konusunda şakalaşıyorlar, Morpheus'un daha iyi bir savaş başlığına ihtiyacı olduğundan bahsediyorlar. Brennos, "Zaten bir iki sarsıntı geçirdi," diyor. "Daha fazlasına izin veremeyiz." Grant, biraz yorgun bir halde girişe yaslanmış duran Morpheus'un yanına gidiyor.

"Tamamen bize dönmüşse benzemiyorsun," diyor.

Morpheus gülümsüyor. "Hayır," diyor. Her ayinin ardından ayin sonrası iyileşme süreci konuşuluyor.

Süiti birkaç dakikalığına terk ediyorum, döndüğümde Morpheus ve Brennos'un gitmiş olduğunu görüyorum. Rudy, kaşlarını sessiz sinema döneminin yıldızları gibi kavislendiriyor ve "Daha fazla kutsama yapmak için tapınağa geçtiler," diyor. Saklı anlamı keşfetmek zor değil, sadece tek şey olabilir: cinsel büyü. Morpheus, genç bir kızken, orgazm olarak çevresini etkileyebildiğini hayal edermiş. Bir Feri öğrencisiyken, cinsel enerjisini büyü işlerine kanallandırmayı öğrenmiş. Artık cinselliğini cinsel savaş tanrıçasının önünde cinsel eylemlerde bulunarak sunuyor, hatta bazen Büyük Kraliçe'nin heykelini vücut sıvılarıyla mesh ediyor. Dolayısıyla, şimdi herkes süitteki yerlerinde yatmaya hazırlanırken –ellerinde içkilerle yataklara ve koltuklara yayılırken– rahibe ve refakatçisi yan süitteki tapınağı baştan aşağı tekrar kutsuyor.

Haftasonu ilerledikçe Morpheus her zamankinden daha makul davranmaya başlıyor. Konukseverlik süitindeki tavırları oldukça dostane ama bu tamamen stratejik bir durum. Niyeti Büyük Kraliçe'nin herkes tarafından tanınmasını sağlamak, bu da yoğun bir odaklılık gerektiriyor. Eğer dikkatini yanlış bir anda dağıtırsanız sizden hemen uzaklaşacaktır. Morrigan beklentilerini yükseltmiş, Coru rahibeliği Morpheus'un tek odak noktası ve kimliği haline gelmiş, Brennos'la yaşadığı aşkın haricinde. O sabırlı bir cadı değil. Boş laflara ve zayıflığa tahammülü pek, hatta hiç yok. Ayrıca kendi cemiyeti içinde sürekli mercek altında olduğunu hissediyor. Bazıları onu anarken "ünlü" veya "önemli bir isim" gibi tabirler kullanıyor. Rudy toplantıya vardığında Morpheus'a "Bu tatili iple çekiyordum," demiş. Morpheus'un cevabı şu olmuş: "*Tatil* mi? Böyle mi düşünüyorsun gerçekten? Bu bir iş!"

İşin yoruculuğu da var tabii, sadece tapınağı kutsamak ve onunla ilgilenmekten değil, her gece onun zemininde, davet edilen ruh tarafından yarı boğulmuş bir halde uymaktan dolayı. En azından bu Morpheus'un tecrübesi, ayin için hazırlanırken bana böyle söylüyor. Onu süitteki herkesten uzak bir köşede, gardırop aynasının önünde buluyorum. Uzun dar kırmızı tuniğini ayarlıyor. Bu tarihsel olarak hatasız teknikler kullanarak kendi diktiği iki tunikten biri; kumaşın farklı bölümlerinin çapraz kesimi, uzun kolların kenarlarındaki gösterişli süslemeler ve elbisenin bedeni sarı şekli tek kelimeyle kusursuz. Şimdi de bedeninin her iki yanından yükselen siyah deri bağcıkları sıkıca bağlıyor, soluk beyaz teni yanlardan hâlâ görülebiliyor. Adeta boş gözlerle bakıyor. Sakin, ciddi ve dalgın bir hali var.

“Gerçekten tükendim,” diye itiraf ediyor, hem bana hem aynadaki yansımasına. “Önümde iki ayın daha var. Ben olsam bu şekilde planlamazdım. İnsanlarla sohbet etme havasında değilim, enerjimi saklamaya çalışıyorum. Bu yüzden biraz... mesafeli görünüyor olabilirim.”

Onu ilk kez ruhen yorgun görüyorum, öyle gerçekten. Sıfırı tüketmiş durumda sahiden. Bu da onun Kelt tanrılarıyla yaptığı “iş”i diğerlerinin gözünde daha inandırıcı kılıyor. Cadılıkla ilgili ne düşünürseniz düşünün, Morpheus bu şeyi *yaşıyor*, insanların ilgisini çekmek için rol yapmıyor. Bu tükenmişliği benim için onun samimiyetinin son kanıtı, şaşırmış bir haldeyim.

Hafifçe, mesafeli oluşunu kişisel olarak algılamamamı istercesine gülümsüyor. Böyle düşünmesi içimi rahatlatmıştı. Dünyasını benimle paylaşmış olmasını önemsiyorum. Gotik Feri ışığıyla bana yol göstermeye çalışmış olmasını (beni utandıran bir gerçek) önemsiyorum. Önce onu bir proje konusu olarak gördüm, sonra bir akran ve bir dost olarak. Ama şimdi fark ediyorum ki, bana inançlı insanlar, hatta müritler yaratabilme yeteneğine sahip özel bir insan olduğunu, kısa bir an için de olsa gösterdi. Şimdiye kadar tanıştığım ruhani liderlerde bulunan o nadir duruşa sahip. Sanatçılarda bulunan ama tam olarak tanımlayamadığınız o dehayı taşıyor. Bence bu fenomeni tanımlayacak en uygun gelime: *karizma*. Onun nasıl işlediğini kim bilir? Tüm dünyanın kabul ettiği türden bir sihir bu.

Uzun bir süre Morpheus’un Savaş Kuzgunu ordusuna katılmayacağım kesin. Ama ondan *istediğim* bir şey olabilir mi? Onda kendimde gördüğüm hâlâ belirsiz ve açıkça söylenmemiş bir parça olabilir mi?

Bu arada, New Hampshire'daki kalede, Karina'nın meclisiyle olan son gecemde, bir şey daha gerçekleşti. Morpheus'un cadılar çemberinin merkezinde ne tecrübe ettiğini az da olsa tadabildim.

O cumartesi günü, Karina'nın Feri, Sufizm ve doğaçlama potpurisinde, neredeyse dört saat boyunca serbest formda pek çok mest edici dans edildi. Çemberi oluşturduktan kısa bir süre sonra, "grup zihni" dedikleri bir zihinsel halin derinliklerine inerek kendimizi dans etmeye verdik. Buna benzer bir tecrübeyi daha önce de ufak çapta, DoubleTree otelinin halı kaplı toplantı salonundaki egzorsizm gösterisinde yaşamıştım. Ama kaledeki gece çok daha aşırıydı. Sadece fiziksel aktivite bile beni neredeyse tamamen tüketmişti. Ama çemberi kıramayacağımın farkındaydım, en azından fark edilmeden ve birini bana yol açması için rahatsız etmeden. Zaten, öğrenmek için oradaydım ve eğer çekip gitseydim her şey sona ermiş olurdu. Sonuçta, dört saat boyunca dans etmeye devam ettim; bir saat, iki saat, üç saat... Bunu yapmak zorundaydım çünkü gidecek başka bir yer yoktu.

Tüm şüphelerime rağmen kendimi anın daha da derinliklerine kaptırdım. Dans edişim gittikçe daha ritmik bir hal aldı. Kendimi cadı meclisinin ayrılmaz bir parçası gibi hissediyordum. Giderek genişlemek ve çemberin merkezinde daha fazla yer kaplamak için ritmimi değiştirmeye başladığımı hissettim. Giderek daha serbest hareketlerle dans ediyordum. Grubun hareketlerini ve Karina'nın davuldaki temposunu değiştirmek için ritmimi yükselttim. Aniden içimde şaşırtıcı bir arzu uyandı. Bir parçam, kontrolün bir kısmını baş cadıdan kapmak, hatta onu devre dışı bırakmak istiyordu. Kısmen de olsa kontrol artık bendeydi. Gizemli veya sihirli bir şey olmasa da belli bir *güçle*

temasa geçtiğim kesindi. O anda, istesem meclisin kontrolünü ele geçirebileceğimi düşündüm.

Uzun bir süre bu şekilde dans ettim. Sanırım Karina uçuşu ele geçirmem ihtimaline karşı bana doğru yaklaşıp yakından izlemeye başladı. Ama böyle bir şey olmayacağı için dans etmeye devam ettim, sonra derin nefesler vermeye ve sesler çıkarmaya başladım. Meclis buna karşılık verdi. Çok geçmeden onlar da derin nefesler vermeye, kollarını sallamaya, kafalarını çevirmeye, yalpalayarak dans etmeye ve yerde birer örümcek gibi yürümeye başladılar. Belki yanlış algılamıştım, belki kendimi kandırıyordum ama bu şeyi onlara yaptırdığımı hissetmiştim. Kafayı bulmuştum ama bunun sebebi grupla aynı anda dans etmek değildi. Grubu bir an için *etkileyebildiğim* için haz duymuştum. Belki bu bir halüsinasyondur veya kendimi kandırmıştım ya da bu şeyi gerçekten başarmıştım (bence başarmıştım) ama dansımın ritmi meclisi benimle senkronize bir şekilde dans etmeye sevk etmişti. Karina'yı ve meclis üyelerini tamamen unutarak kendimi bu şeye kaptırmış ve sonucun ne olacağını umursamamıştım. Hep birlikte *benim* şartlarıma göre hareket ettiğimizi hissetmiştim. Diğerleri bu konuda ne der bilemem ama cadı hocamla rekabete girmek istemem, benim hakkımda önemli bir şey söylüyordu.

Sonra kenara çekilerek dansıma devam ettim.

Bu gece bir dans partisi var. Pagan bir DJ, dizüstü bilgisayarındaki devasa hoparlörlere, oradan da kalabalığa gotik-endüstriyel müzik gönderiyor. Coru ve ben suç mahalline geri döndük, aynı büyük salondayız ve burada üç yıl önce dört yüz kişi hep birlikte bir kılıcın altında yemin ettik.

Kalabalık tam da beklediğim gibi giyinmiş: siyah deri kıyafetler, seksi, hatta neredeyse üstsüz korseler, bağcıklı ve platform topuklu botlar, örülmüş veya kazıtılmış saçlar, dövme işlenmiş bembeyaz tenler, etek giymiş erkekler ve artık aklınıza ne gelirse. Herkes siyahlar içinde olsa da Morpheus her zaman olduğu gibi herkesten bambaşka görünüyor, salonda bir kedinin zarafetiyle yürüyor. Kendisiyle dans ediyor. Düşük belli eteği içindeki kalçalarını yavaşça sallıyor, elbisesinin siyah tiril tiril kollarını bir ile-ri bir geri hareket ettiriyor. Flört etmek üzere yörüngesine giren kadınlarla dans ediyor. Coru demokratik bir rahibelik iddiasında olabilir ama Morpheus'un kişisel manyetizmasına kapılmadan edemiyorlar.

Haftasonu boyunca rahipler/rahibeler sırasıyla tapınağı gözetiyorlar. Sıra Morpheus'a geldiğinde durumu çok iyi kontrol ediyor, bir ziyaretçiyi sunaktan sunağa gezdirebilir veya ziyaretçiye kendi başına zaman tanımak üzere bir köşede meditasyon yapabilir. Bazen (ve yine) dini terapiler de yaşanıyor. "Ağlamalar ve çılgınlıklar oldu." diye itiraf ediyor Morpheus, "Morrigan halledilmesi gereken travmaları olan kişileri çekiyor." Sanırım bu da Coru'yu bir tür Morrigan kişisel gelişim kültü haline getiriyor. İnsanları Morrigan aracılığıyla iyileştiriyorlar, tıpkı onlar da onun tarafından iyileştirildikleri gibi: Rynn çocukken o kadar çok hırpalanmış ki intihar etmek istemiş. Amelia annesinin erkek arkadaşı tarafından tacize uğramış. Ankhira kendisini karanlık bir ilişkinin içinden bir türlü çıkaramıyor. Brennos zihinsel özürlü kabul ediliyor, bir kafa travması sonucu neredeyse ölüyormuş. Morpheus ve Rudy, her ikisi de zorlu birer boşanma süreci geçirmiş.

Her biri Morrigan'a gelmiş ya da onun tarafından "talep edilmiş" ya da her biri Morpheus'a gelmiş ve onun

vasıtasıyla banshee-tanrıçayla⁷⁸ tanışmış. Kan nehirleri üzerinde yükselen, karanlık bir pelerine bürünmüş kocaman yaşlı bir kadının çığlıklarına maruz kalmışlar. Ya da geceleri sancı dolu kâbuslarla uyanmışlar. Ya da rüyaları uzun boylu, kanlı, insanüstü bir ulak tarafından istila edilmiş. Morrigan sayesinde, mücadeleleri karşısında yok olmayacaklarını öğrenmişler, yaşadıkları şeylerin büyük savaşlar olması önceden buyrulmuş. Onlar da bu savaşların bir kavmi, bir ordusuymuş. İstirap çekmek ama sonunda kazanmak üzere seçilmişler; özel kelimeleri, kurtarılmış lisanları, afiş ve kol bantları, özel ve süper-özel törenleri, hem uyurken hem uyanırken gördükleri görüntüleri, temsili kuklaları ve ruhsal yoldaşlarıyla birlikte eksiksiz bir şekilde. Bu her biri için kişisel dehşetlerden arınma ve öte tarafa büyük bir cadı, daha güçlü bir rahip/rahibe olarak geçme sürecinin başlangıcıymış. Büyük Kraliçe, hayatlarına bir *banshee* olarak girmiş ve onlara bir hayat sunmuş.

Savaşmaya dair tüm bu konuşmalarda *gerçek-hayat* savaşları mı, yoksa tek kişiyle oynanan simüle bir savaş oyunu mu kastediliyor bilmiyorum, ama şimdi onu seyrederken Morpheus'un gerçek mücadelesinin ne olduğunu *tekrar* merak ediyorum. Onu, hayal dünyasında yaşayan biri olarak göz ardı edemem, o bunun için fazla ikna edici ve saygı uyandıran biri. Ama o bir asker, bir polis, bir doktor, bir aktivist değilse, o zaman ne tür bir savaşçı? Şunu fark ediyorum ki, en temelde, onunkisi beklentilere karşı verilen bir savaş. Yıllardır her gün karşılaştığı insanlarla, dünyevi hayatta onun sadece yüzeysel kimliğini gören kişilerle mücadele ediyor. Herkes onu hurda kamyonetiyle çiftlikten çiftliğe dolaşan bir kadın olarak görüyor. Alışve-

78 İrlanda ve İskoçya'da varlığına inanılan bir ölüm perisi –çn.

rişini ne-alırsan-bir-dolar dükkânlarında yapıyor. Telefonlara bir dövme dükkânından cevap veriyor. Düşük gelirli bir işi var. İnsanlar üzerinde çok az etkisi var, hatta hiç yok. Onun mücadelesi, tüm bunların üzerine tırmanmak, hakkındaki varsayımları aşmakla ilgili. Kendi zihnindeki kişi olarak görülmek istiyor: kendi rahibeliğine sahip olan bir rahibe, bir savaş tanrıçası müridi, kendi mükemmel icadının bir ürünü. Bu onu gerçek bir Amerikalı haline getiriyor, kendini yeniden icat edebilme savaşının bir savaşçısı.

Salonun merkezinde Morpheus, Thorn ve Anaar neredeyse aynı anda bir araya geliyorlar. Dans pistinde, çevrelerinde bir boşluk oluşuyor.

Rudy'yle göz göze geliyoruz. "Vay canına," diyor. "İnanılmaz derecede güçlü üç rahibe bir arada!" Üç kadını, "İşte bu harika," diyen yüz ifadeleriyle seyrediyoruz. Birbirlerine sokuluyorlar, kollarını birbirine doluyorlar, üçü de siyah deri kıyafetler, muhteşem devasa botlar ve dövmeler içinde.

Rudy, "Ne kadar tuhaf bir yere gelmişiz," diyor kendi kendine, yüksek sesle düşünerek. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum: bu üç kadın, biz ve her şey. Tüm bunların yaşanıyor olması ve bizim de buna katılmış olmamız ne tuhaf!

Morpheus, kollarını rahibe arkadaşlarının etrafında dalgalandırmaya devam ediyor. Yere çömeliyor, başını iyice geriye yatırıyor, kızıl saçları neredeyse zemine değiyor. Ve tekrar doğrulduğunda bir şey hayal ediyorum; onu camdan bir teşhir ünitesinin içinde görüyorum. Yüzü bembeyaz ve kemiksi. Göz bebeklerinin yerinde, küllerin-

den yapılmış mücevherler var. Saçları kafatasına soluk bir kadife kurdele yardımıyla tutturulmuş, ama kurdele o kadar uzun ki, her iki ucu büyük bir özenle birbirine örülerek ve kıvrılarak vitrinin bir köşesine sıkıştırılmış. Ve bu görüntüde bir Katolik sanat eseri görüyorum. Tıpkı Siena'lı Katharina'nın San Domenico Bazilikası'ndaki Kutsal Başı gibi; bir rahibe atkısı ve peçesiyle sarılmış, kafatasının üzerindeki derisi iyice gerilmiş. Teşhir ünitesi altın bir kafesle örtülmüş ve melek heykelleriyle çevrilmiş. Şimdi, bir komşunun kalıntısı, bir Amerikalının kutsal kafatası olarak tekrar hayal ediliyor. Kalıntılarınızı kutsal nesnelere dönüştürmek için gerekli olan vuzuhu bir düşünün. Hayatınızın hangi noktasında kafanızı bir mabedin göbek süsü olarak hayal ettiniz?

Bu Morpheus Ravenna'nın Kutsal Kafası'dır ve 20... yılında San Marcos, Texas'tan gümüş bir kutu içinde Berkeley, Kaliforniya'daki Coru Cathubodua tapınağına getirilmiştir.

Morpheus bu vuzuha sahip. Ve belki bir gün, ülkenin her yanından cadılar ve Feri rahibeleri, geleceği onun kemikleri vasıtasıyla okumak üzere Coru Cathubodua tapınağına hacca gider gibi seyahat edecekler.

Bataklığa Giriş

Tapınağın zemininde uyanıyorum. İlk algıladığım şey renk oluyor, her yerde kızıl görüyorum ama üzerimde heybetle yükselen bir duvar tamamen kömür karası. Fas usulü işlemeli ezik yastıklar görüyorum, göz hizasında duruyorlar ve sırtüstü yatmakta olduğumu fark ediyorum. Tapınak tamamen boş. Gün ışığı, karanlık perdelerin arasından sızarak cilalı ahşap zeminin ve kilise sıralarının üzerine yansıyor.

Oturur vaziyete geçiyor ve kafamı neredeyse bakır yüzeyli sehpayı çarpıyorum, üzerinde kuzu köfte, tavuk ve lavaş artıkları var. Her şey tarçın ve kırmızı şarap gibi kokuyor. Üç gün üç gece süren uykusuzluğun, sıırıslıklam terlemelerin ve kanımın binlerce sinek tarafından emilme tehdidinin ardından bedenim bir parça titriyor (sadece ellerim bile yirmi iki sivrisinek ısırığıyla kaplı ve çoktan şişmeye başladılar). Ele geçirildim, hırpalandım... Ve tekrar doğdum. Pek çok vaatle bulundum ve karşılık olarak gizli bir işaret ve gizli bir el sıkış şekli öğrendim. Ve bir de kelime: sadece iki harften oluşuyor ama her şeyin anahtarı.

Yine de, gerçeği konuşmak gerekirse, şimdi tüm bu şeylerin diğer tarafında çok iyi hissediyorum.

Her şey üç hafta öncesinde başladı, kafayı bataklıklarla bozdum!

Güney Louisiana bataklıklarının yılan kaynadığını öğrendim; çamur yılanları, kurdele yılanlar, kral yılanlar, süt yılanları, Texas sıçan yılanları, hatta mokasen yılanları. Timsahlar da var tabii. Eyalette yaklaşık iki milyon timsah pis siyah sularda refah içinde yaşıyor. Ara sıra uzun ve alçak bedenlerini kıyıya çıkarıyor ama hemen ardından bellerinin üzerinde kayarak suya dönüyorlar. Bataklıklar keseli sıçanlara, armadillolara, uçan sincaplara, misk sıçanlarına, baykuşlara, çakallara, büyük kulaklı yarasalara ve serbest kuyruklu yarasalara ev sahipliği yapıyor. Kunduzları da unutmayalım; sararmış devasa dişleriyle muazam yarı su sıçanları. Sadece beden kısımları bile neredeyse bir metre boyunda, ağırlıkları yirmi kiloyu bulabiliyor. Yirmi kilo ağırlığında bir bataklık faresi hayal ediyorum; eski bir Rus masalındaki canavar gibi, ipeksi kızılıcıkların altına pusu kurmuş, su söğütlerinin ve timsah otlarının arasına gizlenmiş.

Vahşi doğada bolca vakit geçirmiş olan Josh, acemiler için en mükemmel aracın onlara gözdağı vermek olduğunu çok iyi biliyor. Bir gece, Alombrados'taki bir ayinin ardından, beni ve Lucas'ı kütüphaneye çağırıyor; yakında gerçekleşecek inisiyasyon için en iyi nasıl hazırlanabileceğimizi tartışmak istiyormuş. Chris de ona katılıyor, çok geçmeden diğerleri de geliyor.

Josh konuşmasına giyim konusunda tavsiyelerle başlıyor. “Diz boyu botlara ihtiyaç var, suya dayanıklı olmalılar çünkü kendinizi pisliğin içinde bulacaksınız.”

“Ama nefes de almalılar,” diye araya giriyor Chris. “Ayaklarınızın çürümesini istemezsiniz. Ve sizin için üç kelime var: Altama Batakılık Botları.” Sonradan öğreniyorum ki, Altama, Vietnam Savaşı'nda savaşıyan askerler için özel imal edilmiş botlarmış.

Josh, “Uzun kollu giysiler şart,” diye devam ediyor. “Gerçekten sağlam pantolonlar, Carhartt marka olabilir. Gerekirse kıyafetlerinizin içinde uyuyabilmelisiniz. Size günlerce yetecek kadar su ve yiyecek de getirmelisiniz. Bu gösterinin şefi ben olduğum için, size ne bulabilirseniz getirebileceğinizi söylüyorum. Karışık çerez, hazır yiyecek, her ne varsa.”

Lucas, “Hazır yiyeceklerden nefret ediyorum,” diyor. “Katrina kasırgası esnasında sürekli onlardan yemek zorunda kaldık.”

Josh, “Kendi geleneğimize ait kitaplar da getirin. Ve tabii ki, hava karadıktan sonra kullanmak üzere bir el feneri. Okuyacak bol bol zamanınız olacak.”

David, “Özellikle yağmur yağdığında,” diye duyuruyor. “Son hava tahminlerine göre, sağanak yağmurlar geliyor-muş. Ama endişe etmeyin, tropikal fırtınalarda bile kabul töreni yaptık.”

“Uyuşturucu madde, alkol veya silah kesinlikle yasak!” diye uyarıyor Josh.

Lucas avlanmak için küçük bir şey getirip getiremeyeceğimizi soruyor.

“Bu gösterinin şefi ben olduğum için, İsviçre çakısı getirebileceğinizi söylüyorum. Ama fazla büyük olmasın, başınızın orman muhafızlarıyla belaya girmesini istemem. Adamlar sürekli kaçak avcı peşinde. Burası Güney Louisiana. En ufak bir kusurunuz için bile başınızı ağrıtabilirler.”

Dan kahkahayı koyveriyor. “Adamlar Alex’i görür görmez, bunların kaçak avcı olmadığını anlayacaktır.”

Mark, kendisi Minerval seviyesinde olsa da çok düşünceli. Dan’ın haricinde hepimizden kıdemli olduğu için, kendi tavsiyesini sunma fırsatını değerlendiriyor: “Bence bu zamanı etrafınızda neler olduğuna iyice bakmak için kullanın. Jamie ve ben oradayken etrafımız armadillolarla çevriliydi. Sayıları az değildi! Geri döndüğümüzde, onlarla ilişkili olabilecek spiritüel semboller aramaya başladık. Ve nihayet keşfettik ki, Mayalara göre, bu hayvan cennetle cehennemın sınırı boyunca yürüyen hayvanmış. Bu bizim orada bulunma amacımız açısından mükemmeldi. O yüzden gözünüzü dört açın. Ne olduğunu sadece sonradan öğreneceğiniz bir şeyle karşılaşabilirsiniz.”

“Alamet,” diyor Josh.

Nihayet, konuşma kaçınılmazdan açılıyor. “Sivrisinek-
lere gelince, benim kontrolümde değiller.”

“Aman Tanrım!” diyor Otter. “Sinek ilacı getirmeyi unutmayın.”

Aaron adında bir genç ortaya atılıyor. “Tonla böcek ilacına ihtiyacınız olacak,” diyor. “Gece gündüz hiç durmadan her yerinize, tüm eşyalarınıza sıkacaksınız.”

Şaşırtıcı bir şekilde, timsahlar, endişe edilecek şeyler listesinin altlarında yer alıyor. Otter, “Ama örümcekler

de her yerde,” diye uyarıyor. “Hem de kocaman, tüylü olandan.”

Bunu duyan Josh ürperiyor. “Bir keresinde oradaydım ve ‘Yüzümü kaplayan bu narin dallar da ne?’ dedim. Ve her yanının örümceklerle kaplı olduğunu fark ettim.”

“Yılanlar,” diyor Otter. “Neydi şunların adı?”

“Mokasen yılanları.”

“Hem onlar hem de anakondalar.”

Josh iç geçiriyor. “Sizi her türlü yılan ısırığından koruyacak botlara ihtiyacınız olacak. Ayrıca, yılan ısırığı tedavisi kitiniz yoksa hemen eczaneye gidip bir tane alın.”

Konuşmasına bir süre daha devam ettikten sonra, Sophia yaklaşıyor ve nazikçe “Tam bir boşboğazsın canım,” diyerek yemek yememizi teklif ediyor. Josh konuşmasını bir spor koçu gibi tamamlıyor:

“Bu harika bir tecrübe olacak! Bizi bekleyen şeyler ne olursa olsun!”

Tüm temmuz ayı boyunca yağmur yağıyor, hem de hiç durmadan. Bazen dinse de çabucak başlayan fırtına yağmurları, haftanın dört veya beş gününü sekteye uğratıyor. Bataklıklar iyi doldu.

İnisiyasyona beş gün kaldı ama yağmur hâlâ dinmedi. Şimdi de ani sel baskını uyarıları alıyoruz.

David bana mesaj gönderiyor: “Bataklığın kurumasını istemezsin, değil mi?”

Sonra Andrew: “Gördüğün gibi, daha fazla yağmur gönderilmesini organize ettim.”

Ve Sophia: “Denizaltı tedarik edilecekmiş.”

Aşağılık birer insan olmaktan keyif alıyorlar gibi.

Beni endişelendiren şey sadece doğal tehditler değil, birlikte olduğum insanlar da. Andrew ile vahşi tabiata gönderilen üçlüden konuşuyoruz: 35 yaşında New Yorklu bir kadın ve daha bıyıkları terlememiş iki Güneyli genç. “*The Odd Couple* dizisindeki karakterler gibiyiz ama üç kişiyiz,” diyorum.

Andrew, “Evet, bizleri tuhaf bir şekilde eşleştirdiler,” diyor. “Tıpkı, Minerval seviyesine Josh’ın o zamanki kız arkadaşıyla birlikte girdiğimde olduğu gibi. Kız biraz çılgındı, şimdi bir morgda çalışıyor, ama senin grubun bugüne kadar karşılaştığım en tuhaf grup.”

Yola çıkmadan önceki gece çok gerginim. Kendimi hazırlayacak şeyler yapıyorum; hakkında hem hiçbir şey bilmediğiniz hem de çok şey bildiğiniz üç gün ve üç geceye hazırlanmak artık ne kadar mümkünse. Feri eğitimimden faydalaniyorum: Arınma (belirginliğe ihtiyacım var) ve korunma (üç günlük belirsiz bataklık gezisinde lazım olacak) için bira banyosu yapıyorum. Küvetten çıktığımda, büyü- nün gerektirdiği üzere, vücudumu doğal olarak –havlusuz– kurutuyorum ve yatağıma uzanıyorum. Gözetilmeyi, nüfuz edilebilmeyi, üyeliğe ve kutsal ilhama –artık her ne şekilde bürünecekse– açık olmayı diliyorum. Bir kutsal ilham alabileceğime inanıp inanmadığımdan emin değilim ya da bu aşamada kendimi kandırıp kandırmadığımdan. Karina’yla yollarımızı ayırdık, inançlı bir insana dönüşebileceğimden şüpheliyim, sanırım bu bataklık yolculuğu

benim bu yoldaki son çabam olacak. *Lütfen, birileri beni itsin, bu şeylere inanmamı sağlasın!*

Yolculuğa çıkacağımız günün sabahı, ejderha kanı tıtsüsü yakıyorum, ta ki dairem bir Doğu Ortodoks Kilisesi gibi kokuncaya dek. Dört günlük uzun bir süre için yanıma çok az yiyecek alıyorum (avokado, bir poşet badem ve birkaç adet bol tahıllı bar): disiplin, dayanıklılık ve odaklanma için bir tür strateji (sanırım). Kocaman bir kilitli buzdolabı poşetinin içine dizüstü bilgisayarımı, kalemlerimi, cep telefonumu ve *Kanun Kitabı*'nın küçük boy kopyasını yerleştiriyorum. Bulabildiğim en kalın kot pantolonumu, ucuz botlarımı (ısı ve bataklık suyuna karşı mükemmeldirler) ve kalın, uzun kollu avcı gömleğimi giyiyorum. Boynuma annemin hediyesi olan nazar boncuklu kolyeyi geçiriyorum. Kat kat giyinmiş olmamın sebebi, kendimi soğuğa karşı korumak değil, sayısız türde böcek ve sürüngenden oluşan bir dünyayla aramda koruyucu bir katman oluşturmak.

Nick, kamyonuyla beni almaya gelmiş, gitmeye hazır. Yaşadığı Mississippi taşrasından buraya tam bir buçuk saat direksiyon sallamış. Başında, üzerinde *Rouses* yazan bir beysbol şapkası var, deniz ürünleri bölümünde çalıştığı bir süpermarket zincirinin adı. Üzerindeki kot pantolonu, sıska bedeni için birkaç beden büyük. Kemikli diz kapakları, pantolonun önündeki büyük yırtıklardan görünüyor, sivrisinekler buna bayılacak. Tren yolunu geçip Alombrados'a varıyoruz. Lucas çoktan gelmiş. Kütüphanedeki yuvarlak masada oturuyor ve enerjik bir halde zemini arşınlayan Josh'ı seyrediyor.

Josh, bu haliyle maceraya hazır görünüyor, üzerinde siyah bir pantolon, siyah kovboy çizmeleri, yine siyah bir

gömlek ve yelek var, saçlarını da jöleyle arkaya doğru yatırmış. Gösteriye hazırlanan bir şovmenin havasına sahip, zaten bunun onun gösterisi olduğunu daha önce birkaç kez söylemişti.

Kuralların ve talimatların üzerinden geçiyor. Cep telefonlarımızı sadece günbatımından sonra açabiliriz ve başka herhangi bir elektronik cihaz getiremeyiz.

“Ama tabii ki,” diye devam ediyor. “Ciddi bir yaralanma geçirirseniz, örneğin parmağınızı kırarsanız, *sakın* beni aramayın.” Nick’e dönüyor. “Size Nick yardımcı olacak.”

“Denerim,” diyor Nick dostane bir omuz silkişle.

Sophia hazır olduğunu, gitme zamanının geldiğini duyuruyor.

Üçümüz dört kapılı araçlarının bagajını doldurup arka koltuğa yığılıyoruz. Nick’in devasa çantası üçümüzün de kucağını kaplıyor. Dikiz aynasına, ucunda bir hayvan kemiği olan zincir asılmış. Josh aracı çalıştırıyor ve anayola doğru sürüyor.

Sadece birkaç sokak sonra, bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başlıyor.

Sophia, “Birazdan açar,” diyor ve aracın müzik setine bir CD takıyor, Ukrayna müziği çalıyor.

Yaklaşık bir saatlik yolculuktan sonra anayoldan ayrılıp uzun bir yol boyunca ilerliyoruz, her iki yanımızda kalın gövdeli, koyu renkli ağaçlar ve yeşil bitki örtüsü yükseliyor. Josh daha dar bir yola sapıyor, kapkara suyla dolu bir kanalın üzerinden geçiyor, nihayet boş bir alana park ediyor. Araçtan çıkıyoruz, bataklığin kenarındaki beton zeminin kıyısına kadar yürüyoruz.

Az ilerideki bir toprak patika, bataklığın tam göbeğine ilerliyor. Josh, nereye kamp yapmamıza izin olduğunu söylüyor; uzakta olmalıymış, sadece bizi üyeliğe alacak olanlar bulabilmeliymiş. Ve bizden ne beklendiğini hatırlatıyor: yürümek. Tüm gün yürümek zorundayız. Şafak vaktinden alacakaranlığa kadar bataklıkta gezineceğiz. Sonra, saklamış olduğumuz teçhizatımızı çıkaracağız, çadırımızı tekrar kuracağız ve içine gireceğiz. Her gün, güneş doğar doğmaz çadırı sökeceğiz ve her şeyi en baştan yapacağız. Bataklığı terk etmek yok. Takip edilip edilmeyeceğimiz konusuna herhangi bir açıklık getirilmedi. Bu şüpheyi tüm haftasonu taşımak zorundayız.

Sonra Josh ve Sophia araçlarına geri dönüyor ve oradan ayrılıyor. İçinde bulunduğumuz şartlar artık tamamen bizim sorunumuz.

Bazı insanlarda, kendinden emin bir şekilde, hiç duraksamadan durumun içine atılma yeteneği vardır, sanırım şimdi ben de bunu yapıyorum. Kendimi köklü ve yeni bir şey öğrenme ve bu yolla özgürleşme (umarım) ümidi içinde bu ana teslim ediyorum. İçgüdüsel bir seviyede, her zaman şu paradoksun bilincinde oldum: kısıtlama olmadan yaşama arzusu ile bu özgürlüğü elde etmek için gerekli boyun eğiş arasındaki gerginlik. Belki de en büyük meraklarınıza, dürtülerinize boyun eğiş.

Telema'da buna Felsefenin İlk Paradoksu adı veriliyor. Crowley onu şu şekilde tanımlamış:

Tüm gayretinle çabala. Boğun eğdiğinde bile, boyun eğmek için tüm gayretinle çabala.

Ve boyun eğme.

Kendini en uzak yerlere gitmeye zorla ve her şeyi boyunduruğun altına al.

*Korkunu ve nefretini boyunduruğun altına al.
Sonra... Boyun eğ!⁷⁹*

Boyun eğ, nihayet boyun eğ. Kendini en uzak yerlere gitmeye zorla ve kendini kaptır. Sırt çantanın kayışlarını ayarla, dön ve bataklığın içine yürü.

Bir grup ağacın arkasına saklanmış olan bir açıklığın içinde bir kamp noktası seçiyoruz, iki ürkütücü bataklık külesine çok uzak değil. Jay'in erkek kardeşinden ödünç aldığımız altı kişilik çadırı kurmaya başlıyoruz, sadece birkaç yerinde delik var ve işimiz bittiğinde yağmur başlıyor.

Fazla ıslanmadan içeri girip yerleşiyoruz. Çantalarımızı yastık niyetine kullanarak yere uzanıyoruz. İşte tam bu sırada, bir grup kalın ağaç kökünün üzerine kamp kurmuş olduğumuzu fark ediyoruz. Kökler toprağın içinden bize meydan okurcasına yükseliyor. Alombrados-onaylı bölgede başka bir açıklık olmadığı ve aşırı derecede yorgun olduğumuz için bu şekilde idare etmeye karar veriyoruz. Bu yüzden bayağı uykusuz kalacağız, önümüzdeki birkaç gece boyunca her yerimiz moraracak.

Yağmur yağmaya devam ettikçe ve hava karardıkça, geriye biraz sohbet etmek, okumaya çalışmak ve başımıza neler gelebileceğini düşünmekten başka bir şey kalmıyor. Ter taneciklerinin gözeneklerime, ağaç köklerinin de sırtıma iyice yerleştiğini hissediyorum ve kendimizi neye

79 Aleister Crowley, *Liber LXV*, Bölüm 1, 44-46.

bulaştırmış olduğumuzu daha iyi idrak ediyorum. Boğucu nemli sıcaklığın içinde beş kutu böcek ilacını aramızda paylaşıırken her saat, her yarım saat, her dakika, çekilmez bir şekilde yavaş yavaş ilerleyecek.

Zamanın ilerleyişini Liber Reshvel Helios ile işaretliyoruz. Güneşle ilişkinizi, güneş dünyanın çevresinde döndükçe işaretleyen bir Telema ritüeli. Gündoğumunda, öğlen, günbatımında ve gece yapılıyor. Bana Müslümanların Mekke'ye dönerek beş vakit namaz kılmasını hatırlatıyor. Yüzümüzü batıya çeviriyor, yasaklanmış Mısırlı gibi pozunu alıyor ve ritüelin her bir mısrasını Nick'in ardından beş kere tekrarlıyoruz, o hepsini ezberlemiş bile.

Aşağıdaki pagan duası (Liber Resh vel Helios), günde dört kez, güneşin gökyüzündeki konumuna göre tekrarlanmaktadır. Aşağıdaki dua günbatımında yapılan versiyondur.

Övgüler olsun sana, günbatımındaki Re-Atum⁸⁰,

Güneş batarken geminle birlikte gökyüzünde dolaşırsın

Ve içimizi sevinçle doldurursun.

Tahuti⁸¹ tüm görkemiyle pruvada oturuyor,

Ra-Hoor⁸² ise dümene geçmiş.

Övgüler olsun sana güneşin gökyüzündeki konumundan!

Sonra hep birlikte “sus işareti” yapıyoruz –işaret parmağımızı dudağımıza götürüyoruz– ve işimiz bitti.

80 Antik Mısır tanrıları

81 Antik Mısır tanrıları

82 Antik Mısır tanrıları

Bağdaş kurarak, yanımızda getirdiğimiz yiyeceklerden yemeye başlıyoruz. Ben kendime ayırdığım yarım avokadoyu kesiyorum; Lucas kurutulmuş etle idare ediyor; Nick ise tercihini konserve yiyeceklerle dolu çantasından yapıyor, bu akşamki yemeği kremalı mantar çorbası ve onu soğuk bir şekilde biraz cipsle birlikte ağzına tıkıyor. Sonra uyku saati geliyor. Louisiana bataklığının zifiri karanlığında zor iş. Etrafımız sayısız ses katmanıyla çevrilmiş halde: âşıklar gibi atışan baykuşlar, keçi gibi meleyen kurbağalar, sesleri gece ilerledikçe artan böcekler her yanımızı sarmış. Tüm bu yabancı seslerin, sıcak ve belime batan köklerin eşliğinde pek uyuyamıyorum. Yüzümden sadece santimetrelerce uzaktaki çadır yüzeyine ne idüğü belirsiz dört bacaklı bir canlı sürttüğünde çılgılık atmadığım için şaşıyorum.

Sabah 1 ritüeli için alarm çaldığında Lucas'ı sarsarak uyandırıyorum. Nick çoktan kalkmış, dışarı çıkmış ve karanlıkta el fenerini sağa sola hareket ettiriyor, tuhaf açılarda çadırın üstüne de yansıtıyor. Çadırın eteğinin fermuarını indirdiğimizde, Nick'in çalı çırpıyla küçük bir ateş yakmış olduğunu görüyoruz. Toprağın yüzeyinden kalın gri dumanlar yükseliyor. O aşına, insan yapımı çatırtıyı duymak çok hoş.

"Ateş insanın moralini düzeltiyor," diyor Nick bir izci gibi sırtarak.

Ve hep birlikte, dumanlı ateşin ışığında, Resh ritüelini uyguluyoruz.

Ertesi sabah da zorunlu yürüyüş başlıyor.

Telema'da, beni bu bataklığa –ve birkaç yıl önce Stone City'ye– gönderen sebep için özel isim var; küçük bir kızken Yunan ve Katolik kiliselerinin gizemine karşı duyduğum heyecanın kaynağı aslında. Yaptığımız tüm bu şey *Magnum Opus*'un, Büyük Çaba'nın bir parçası. Hepimiz asıl istencimizi, evrensel bütünün parçası olarak gayemizi hayata geçirmekle aramızdaki engelleri aşmaya çabalıyoruz. Diğer bir deyişle, Nick, Lucas ve ben burada, böcek kaynayan bu bataklıktayız çünkü hepimiz kendimize göre dünyadaki rolümüzü anlayamamış olmanın çaresizliği içindeyiz. Adı Akıl Tanrısı Minerva'dan esinlenen *Minerva* üyelik seviyesi, gizem dünyasındaki yolculuğa atılan ilk adım.

Bir Telama müridi, Büyük Çaba'yı OTO'nun sihirli tekniklerini takip ederek yürütür. Bu teknikler düzenli olarak, zorla geçilen aşamalar halinde sunulur ve tamamen hatmedilmeleri yıllar alan ritüelleri ve inisiyasyonları gerektirir. Tüm geleneklerde, inisiyasyon dayanıklılıkla ilgilidir: acıya ya da rahatsızlığa, sessizliğe ve hareketsizliğe dayanıklılık. Bazen tabuları keşfedersiniz ki benim durumumda inancın kendisi bir tabu galiba. İnisiyasyon, belli bir travmayla adayın gruba katılımını resmileştirmek için yapılır. Adayın diğer tarafa, dönüşüme uğrayacağı, tekrar doğacağı ve yeni yolunda ilerleyeceği yere geçmekte kararlı olması gerekir. Burada, herkese açık olmayan bilgiye erişim sağlayacaktır, ama bunun bedelini yaşadığı travmayla ödemek zorundadır, böylece ulaştığı bilginin değerini daha iyi anlayacaktır. Bir Katolik olarak, çölde kırk gün kırk gece geçiren Hz. İsa'yı düşünüyorum. Şüpheleriyle ve onu günaha teşvik eden dürtüleriyle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Bir Yunan olarak, kadim dönemleri, Eleusis Gizemleri'ni hatırlıyorum. Burada, üyeliğe alınacak kişi,

Persephone'nin Hades'e inişini canlandırıyor. Ben de bu bataklık tatilimizi bir dayanıklılık süreci olarak görüyorum ve sonucunda kutsal bir ilham almayı ümit ediyorum. Öyle olmak zorunda. Bu işler hep böyle yürümez mi? Eğer diğer tarafa geçmeyi –zorla da olsa– başarırsam, bir grup okültist, beni bir cevapla, bir işaretle, bir çözümle, o büyük tezahür anımla bekliyor olacak mı?

Beni tanıyan –gerçekten tanıyan– hiç kimse, burada, bu bataklıkta olduğumu bilmiyor. Tek başınayım. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Teslim ol! Eğer teslim olursam, eğer kendimi inanca teslim edersem, evren de bunun karşılığında bana bir şey verecek mi? Bir adayımı ve bir adayın yolculuğu bu anda başlar. Plan bu şekilde ve onu eksiksiz bir şekilde uygulamaya kararlıyım.

Sabah altıda uyanıyoruz, çadırı çözüyoruz, siyah çöp torbalarına doldurduğumuz eşyalarımızı, palmiye yapraklarından yaptığımız bir korunağın altına saklıyoruz. Gene yola çıkma zamanı.

Sıra halinde yürüme stratejisi uyguluyoruz ve her birimizin elinde kendi yaptığı bir baston var: Öndeki kişi, yere düşmüş olan dal parçalarını olası örümcek ağlarına karşı süpürüyor, ikinci kişi yılanları hallediyor, üçüncü kişi de biraz daha rahat nefes alıp verebiliyor. Gidebileceğimiz tüm güzergâhlar içinde, bir su kütesinin etrafından dolanan bir ağaç sırasını takip etmeye karar veriyoruz. Ama bunun yanlış bir seçim olduğunu anlamamız çok uzun sürmüyor. Ağaçlar suyun kıyısına çok sıkı bir şekilde dizilmişler ve insanda bir tür bataklık klostrofobi yaratıyorlar. Her yanımız hâlâ sinek böcek kaynıyor,

dehşet verici bir durum. Haftasonumuz için aklıma harika bir tema geliyor: Sivrisineklerin İstilas. Nedense yoldaşlarının yerine beni tercih ediyorlar, Akdeniz-Karayip kanımı sevmiş olmalılar. Her yanımda, boyundan bileklere kadar kot ve diğer hava geçirmez kumaşlarla kaplı, çoraplarımı pantolonumun üzerine kadar çektim, ceketimin kolları bileklerime kadar kapalı, ama her nasılsa, bu böcekler içeri girmenin bir yolunu buluyor. Onlara sarı sinekler de katılıyor, ısırtıkları çok acı verici. Lucas, keşif grubumuzun ikinci sırasındaki kişi, yoldaşlığını arada bir enseme vurarak ve "Sarı Sinek!" diye seslenerek sergiliyor. Ve her seferinde beni şaşırtmayı başarıyor.

Tam bir uyumsuzlar ekibiyiz: Ben kocaman bir çomağı suratımın önünde bir bayrak gibi sallıyorum, Peter Pan'ın Kayıp Çocukları da ayaklarını sürüyerek arkamdan ilerliyor. Aramızdaki bu muazzam fark, çıkınazımda yalnız olduğumu vurguluyor sadece. OTO'nun bana verecek bir cevabı –bataklıkta bu işkence yoluyla gelecek bir cevap– olsa bile, bu parçası olabileceğim bir cemaat mi?

Bununla birlikte, Nick, sıksa görünümüne ve tamamen saf biri olmasına rağmen beni etkiliyor. Biz üç silahşorlar içinde en marifetli olduğunu çoktan kabul ettirdi; inançları konusunda en berrak ve dürüst olanımız o. Gururlu, kendinden menkul, iki yıllık bir Telema müridi. Ve Jay'in bir akıl talebesi olarak programa sistematik olarak, iyi bir Hıristiyan askeri gibi alınmış. Dinle büyüyen çocuklardan olmamış, ama Jay'in geniş Mormon ailesinden kısa Mormonizm terbiyesi almış. Helezonlu, mor renkli, ortası kırışmış –çantasına veya cebine sıkıştırılmaktan olmalı– bir not defteri taşıyor; bu onun sihirli defteri, ona iş yerinde

aldığı molalarda yazıyormuş. Ayrıca iş saatlerinde tuvalete giderek Resh ritüelleri uyguluyormuş.⁸³

Böylesine yoğun bir adanmayı ve kuşkusuzluğu kıska-nıyorum. Beş yıl önce Morpheus'un karavanına ilk var-dığım zamanki şüpheciliğimle şimdiki arasında pek fark olmaması beni endişelendiriyor. Stone City'de sabatlara katıldım; San Jose'de yüzlerce paganın önünde, bir kılıcın altında bağlılık yemini ettim; Aleister Crowley'nin kili-sesinde bir komünityona katıldım; Morpheus'a Morrigan'a adakta bulunmasında yardımcı oldum (ona viski ve kendi nefesimi sundum); Karina'dan eğitim aldım, onun mecli-siyle çembere katıldım ama sonradan bana göre olmadık-larına kanaat getirdim; şimdi de Alombrados'dayım. Ama bu üç gün üç gecenin ötesinde beni neyin beklediğinden emin değilim, orada keşfedilecek bir şey olduğunu bile sanmıyorum.

Bu arada, kan emiciler dehşet saçmaya devam ediyor. Tenimize iniş yaptıklarında onlar için ne büyük bir rahat-lama olmalı. *Kan, kan, kan!* Ne istediğini bilen, tek gayesi olan basit canlılar. Günleri sadece kan arzusuyla şekilleni-yor. Dürtüleri tekil ve hayatta kalmaya yönelik. Bilinç yok. Sadece hiç durmadan hayatı tüketmek için varlar.

Bu kan emiciler, doğanın karanlık yönünü ifade eden tek canlılar değil elbette. Üç metreye kadar muazzam bü-yüklükte ağlar örebilen, bedeni bir avuç içi kadar büyük olan, sarının ve kırmızının mükemmel tonlarını taşıyan ve sırtında kurukafa benzeri bir şekil barındıran muz örüm-ceklerini unutmayalım. Tabii şeytan böcekleriyle de kar-

83 Daha önce de birkaç Feri bana iş saatlerinde tuvalete giderek günlük ibadetlerini uyguladıklarını söylemişti. Acaba ülke çapında kaç tane cadı ve ökültist, şirket tuvaletlerini ibadethane olarak kullanıyor?

şlaşıyoruz; tombul, siyah çekirgeler, eğer çok yaklaşırsanız zehirli bir köpük fışkırtıyorlar. Onları yiyen hayvanlar zehirlenerek ölüyor. Boyları yaklaşık 10 cm ve sırtlarında ince kırmızı çizgiler var. Neredeyse her adımda karşımıza çıkıyorlar ve çoğunlukla üst üsteler, sıcakta zırlarının içinde çiftleşiyorlar. Paganlar doğaya ibadet ediyor ve onun döngülerini kutluyor olabilir, ama doğanın bu taraf-taki hali hiç de iç açıcı değil, şimdiye kadar gördüğüm en tiksindirici canlılarla birlikteyim, ekosistemindeki yerimizi içerleyen bir hayata adım attığımı hissediyorum. Burada, New Hampshire'daki göl kıyısında, çam ağaçlarının altında hissettiğim o görkemden eser yok.

Her yanımızı saran vahşi doğanın doğurduğu tedirginliğin ötesinde, bu çileye dayanmanın en zor kısmı, son derece yavaş bir şekilde ilerleyen zaman. Üçümüz de bu işin kolay olmayacağını tahmin etmiştik ama bunun *dram* ve *aktif mücadele* şeklinde olacağını düşünmüştük. Bu ölülüğü, bataklıkta bu ölgün yürüyüşü beklemiyorduk. “Bu *can sıkıntısını* beklemiyordum açıkçası,” diyor Nick, içten bir bezginlikle. Bu tecrübe, kutsal bir çileden çok Çin işkencesine benziyor, ulvi seviyelere ulaşma ihtimali çok uzak görünüyor. Vahşi tabiatla, çocuk ruhlu iki gençle, başımı örümceklerden eğerek, sinek ısırıklarının kaşıntısı içinde nefes almaya çalışarak, sürekli alnımdaki teri silecek ve Lucas'ın kesintisiz konuşmalarına dayanmaya çalışarak ağır ağır yürüyorum sadece. Acaba, yoğun bir odaklanma sağlayarak, bu vahim durumu “hayat değiştirici bir tecrübeye” şimdi mi dönüştürmem gerekiyor? Ama bunu nasıl yapacağım? Yoksa büyük ifşa sadece bundan, şüpheliğimin beni nihayet çıkmaz sokağa sokmuş olmasından mı ibaret?

Ama dibe vurmaya iyice yaklaştığım bir sırada coğrafya aniden değişerek tropikal bir cennet manzarasına dönüyor. Her yer yemyeşil devasa palmiye yapraklarıyla çevrili. Çizgili, gri selviler, kel ve ince gövdeleriyle görkemli bir şekilde yükseliyor, yüksek dallarından sarkan İspanyol yosunları insan saçını anımsatıyor. Ayaklarımız bembeyaz narin mantarlarla çevrili, karanlık bataklık zemininin her yanını kaplamışlar. Tepemizde ise akbabalar beşli gruplar halinde daireler çiziyor, ama etrafta ölü veya çürük bir canlı yok. Bu devasa kara kuşlar keyif uçuşuna çıkmış olmalı.

Ve işte orada, tam ötemizde, kel selvilerin en büyüğünü görüyorum, güneş ışığında kendinden geçercesine diğer her şeyin üzerinde on katlı bir bina gibi yükseliyor. İki yüz yaşındaki gümüş rengi, yeşil-altın peyzajla tezat oluşturuyor. Etrafı bataklığın kara suları ve yıpranmış sivri ağaç kökleriyle çevrili. Bu tarih öncesi bir ağaç tanrıçası! Yola çıkmamızdan önce Mark'ın ne dediğini hatırlıyorum; zamanımızı etrafımızda neler olduğuna iyice bakmak için kullanmamızı söylemişti. Gözümüzü dört açmamızı istemişti. Ne olduğunu sadece sonradan öğreneceğimiz bir şeyle karşılaşabilirdik. Bazı şeyler, tabiatları gereği, anlamlarını sadece çok sonradan ifşa ediyor, tıpkı ölü kuzgunun keşfi veya Diablo Dağı'nda bir kayran rüyası gibi. İşin sırrı, gördüğünüz şeyin görüntüsünü, onu çözünceye kadar hafızanızda tutmak.

Bir köprüden geçiyoruz, aşağısında nilüfer yapraklarıyla örtülü bir bataklık manzarası var, her iki yanda sonsuzluğa doğru uzanıyor. Biraz daha ilerlediğimizde bir iskeleye ulaşıyoruz, altın rengi yüksek otların oluşturduğu engin bir araziye ve orta mesafede uzun selvilerden oluşan bir kuru-

ya bakıyor. Düz bir yüzeye uzanına fırsatını yakaladığımız için heyecanlanıyoruz. Hiç vakit kaybetmeden sırtlarımızı iskelenin ince dilimli ahşap kaplamalarına dayıyoruz.

Bu rahat noktayı hemen terk etmek gibi bir niyetimiz yok, temmuz sonu sıcağıyla başımız dönmüş durumda. Gençler kendi aralarında sohbet etmeye başlıyor. Önce Nick'in asitle olan ilk tecrübesi konu oluyor, ardından şu 90'ların müzik grubu Tool'un solistin bir Telema müridi olup olmadığı tartışılıyor ve nihayet örgüt içindeki tutkularına değiniyorlar. Lucas'ın kaybedecek fazla vakti yokmuş, örgütü kendi değerini ölçmede kullanmak istiyormuş, onu bir deney, kişisel bir meydan okuma olarak görüyormuş. Telema spektrumunda, zahmetli bir tekrarlama yoluyla kendi kendini eğiten kararlı, sabırlı ve sadık asker Nick'in tam zıttında duruyor.

Bununla birlikte, her ikisi de Josh'ı etkileme yarışında, onu önemli bir büyücü olarak görüyorlar. Tüm gezimiz boyunca ondan sanki bir efsane, bir aziz, çılgın bir kahramanmış gibi bahsedip durdular. "OTO'ya katıldıktan sonra benden bir şey olmasa bile, en azından Josh'la tanıştım diyebilirim," diyor Lucas. OTO'nun son derece gizli bir örgütü olan A.A. hakkında araştırma yapmış, okültistlerin Vatikan'ı sayılırmış ve yakında üyeliğe alınabilirmiş, ama sürekli, sesli olarak, bunu başarıp başaramayacağını merak edip duruyor.

Kapsamlı bir ezoterik okuma listesinin ve yıldırıcı taleplerin ötesinde, adaylar son dakikada aranarak Avrupa'daki bir bölgeye gönderilip orada sadistçe bir inisiyasyona tabi tutuluyormuş, yüzleri görünmeyen siyah kapüşonlu adamlar tarafından zalimce kırbaçlanıyorlarmış. Bir yeraltı okültünün rütbelerini tırmanmanın başka yolu yokmuş.

Muhtemelen bir iki yıl içinde, Josh değerlendirmeye alınarak Atlantik okyanusunun diğer tarafına uçmaya (tek başına olması gerekiyormuş) hazır olacak. Burada bir dizi çetrefilli talimatı takip edecek ve siyah kapüşonlu adamlar tarafından üyeliğe alınacak.

Eğer Josh'ı güçlü bir rahip olarak kabul ediyorlarsa (tüm Alombrados üyeleri gibi) ve bu üyeliğe alma süreci gerçek ve etkiliyse –Büyük Sihir'le bağlantılıysa– o zaman bu bataklığa üç gün üç gece hapsolmaya değer. O zaman bu süreç, dayanabileceğiniz, kendinizi verebileceğiniz ve anlamlı olduğundan emin olduğunuz bir şekle bürünür. Ama eğer ciddi şüpheleriniz varsa, o zaman Josh'ın –kendi deyiimiyle– bu gösterinin şefi olması büyük bir kibir gösterisi değildir de nedir? Otuzlu yaşlarda heavy metal tutkunu bir derbederin, kirli geçmişi olan eski bir bilgisayar korsanının kişisel karizmasına kapılmış olmaktan başka hiçbir şey yapmıyoruz demektir.

Bir önceki senaryoya göre, Josh bir görev ifa ediyor, kendisini daha büyük bir güce teslim ediyor, bir hizmetkâr olarak hareket ediyor. İkincisinde ise arkasındaki uluslararası aykırılar cemiyetinin desteğiyle egosunu tatmin ediyor. Üyeliğimizin değeri, olayların hangi versiyonuna inandığımıza bağlı. Nick inançları konusunda kesin bir görüşe sahip. Lucas ve ben ise her şeye açığız.

Emirler yürümemizi, görevimiz de itaat etmemizi öngörüyor, biz de çantalarımızı yüklenerek yürümeye başlıyoruz. Tam bu sırada, hayat verici güzel bir talih bizi buluyor: Yağmur yağmaya başlıyor, hem de bardaktan boşanırcasına. Hava sıcaklığı anında düşüyor, birbirimize ağlayacakmış gibi bakıyoruz. Sırılsıklam olmaktan hiç bu kadar haz duymamıştım. Aniden daha az kirli, terli ve

böcek ilacından arınmış hissediyorum (bu bir yanılsama tabii). Manzara bir film karesi gibi. Kilometrelerce uzak-taki ufuk çizgisinin sağında, gökyüzüyle toprağı birbirine bağlayan bir şimşek çakıyor ve aşağısındaki gri su kütlesinin parlamasını sağlıyor. Yağmur o bölgede buradakinden daha güçlü olmalı. Ayaklarımızın dibinden parlak bir kertenkele geçiyor, bir çift yusufçuk yağmurlu havaya rağmen çevremizde dolanıyor. Gökyüzü dramla dolu. Devasa bir gezegendeyiz! Yukarılarda bir yerde, bizden çok daha büyük bir şey var, tabii ki var!

Yeniden canlanmış bir şekilde yürümeye devam ediyoruz.

Akşam karanlığı çökmeye başlarken tekrar kamp kuruyoruz. Lucas kurutulmuş et zulasına hücum ederken, Nick yine soğuk çorbalardan birini tercih ediyor. Karanlık iyice çöktüğünde kurbağalar vraklamaya başlıyor ve bir süre sonra, çarpık ses tonuyla söyleyen bir koroyu hatırlatıyorlar. Ben de kaburgalarımı ağaç köklerine dayayarak uyumaya çalışıyorum.

Cep telefonumun alarını beni Resh gece ritüeli için uyandırıyor. Gençlerin yüzünde maksat dolu bir ifade var. Törenden önceki son yirmi dört saatin içine giriyoruz.

Hep birlikte yamuk bir üçgen şeklinde dizilerek ritüele başlıyoruz.

Ertesi sabah –bataklıkta-ki son sabahımız– stok kontrolü yapıyoruz: İki tane bademim, bir tane tahıllı çöreğim, birkaç tane ıslak mendilim ve aramızda paylaşmamız gereken yarım kutu böcek ilacım var. Cep telefonlarımız

hâlâ şarjlı, talep edildiği üzere sadece akşamları açıldılar. Gençler her türlü şartta uyumayı başarabildiler ama ben buraya geldiğimden beri sadece dört saat doğru dürüst uyuyabildim. Her yanım sürekli kaşınıyor. Sonu gelmez insafsız kaşınma, ruh sağlığımızı sınamaya, biz bataklığı terk ettikten sonra da devam edecek gibi. Sadece ellerimde bile bir düzine sinek ısırığı var, sırtımda ise beş tanesi kırmızı güller gibi açmış. “Üyeliğe alınmamız için gerekli olan kan adağını sivrisinekler hallediyor galiba,” diyor Lucas yarı şok içinde.

Yola beraber çıkıyoruz ama çok geçmeden dağılarak ayrı ayrı yürüyoruz, artık yüzümüze de vurmuş olan yeni gerginliğin kaynağıyla tek başına baş edeceğiz. Bu akşam her ne yaşanacaksa hepimiz buna büyük bir yatırım yaptık.

Tek başına yürümekle, özlemiş olduğum o özel zamana kavuşuyorum. Önümüzdeki Minerval merasimi nihayet zihnimde şekillenmeye başlıyor. Alombrados’un üyelerini ve o tapınaktaki Gnostik Ayin’i hayal ediyorum. Orada diğerleriyle birlikte defalarca diz çöktüm –ta ki dizlerim sızlayıncaya kadar– ve kollarımı kafamın üzerine bir üçgen oluşturacak şekilde kaldırdım. Sadece aşırı inatçılığım bile, geçirmiş olduğum şu son birkaç aya anlam kazandırdı, bundan eminim. Ama şimdi ne? Bir gizemi çözmeye yaklaşmak bundan mı ibaret? Etrafını sarmak ama merkezine asla ulaşamamak, çeperine bile dokunamamak? Zeno’nun paradoksunda olduğu gibi, iyi nişan alınmış bir ok, bir şekilde hedefine asla ulaşamayacak mı? Yaptığım onca sorgulama, içinden geçtiğim amansız takip, o asla gelmeyecek delili telafi edemez mi?

Gün ışığı solmaya başlar başlamaz, gecenin etkinliğinin beklentisi içinde gizli kamp yerinde tekrar bir araya geliyo-

ruz. Tören karanlığın basmasından sonraki bir saatte gerçekleşecek ama hangi saatte olacağına dair hiçbir fikrimiz yok. Zaman son derece yavaş bir şekilde ilerlerken biz de bekliyoruz. Hafif bir yağmur başlıyor ama çok geçmeden kesiliyor. Gökyüzü iyice kararıyor. Pille çalışan fenerimizi çadırımızın tavanına asıyor ve *Kanun Kitabı*'nın birer kopyasını çıkarıp birbirimize sesli bir şekilde okuyoruz. Ben Nuit bölümünü okuyorum: *Ben günbatımının mavi kapaklı kızım, şehvetli gece gökyüzünün çıplak parlaklığıym...*

Crowley'nin düzyazısı son derece süslü püslü ve süper kahramanca, kelimeleri telaffuz etmek iyi hissettiriyor. İnançlı olun olmayın, onun tarzındaki okült sesler ve görseller bir şeyleri tetikliyor, zihninizde seyahat etmenizi, gizemlerle dolu bir fantezi dünyasıyla bağlantı kurmanızı sağlıyor (koyu bir Telema müridi bunu bir fantezi olarak nitelendirmezdi elbette). Bu akşam, Telema hakkındaki bilgi dağarcığım genişledikçe, kitaptaki satırların daha çok anlam ifade ettiğini hissediyorum, hem de hiç olmadığı kadar. Şifreli mesajlar, Mısırlı tanrıların hikâyeleri, evrenin Telema düzeni, gizli kelimelerle ilgili bahisler, üyelik seviyeleri, hepsi orada; yüzyıldan daha uzun bir süre önce Kahire'deki o apartman dairesinde Crowley tarafından ateşli bir şekilde kaleme alınmış.

Sözleri yüksek sesle okurken –sesim bataklığın ürkütücü ses katmanları içinde katı ve istemli bir şekilde yükseliyor– Nuit'nin yakınlarda olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Siyah ve mavi gecenin bu Eski Mısır tanrıçasının yakınlarda olduğunu ve bana bir şey vermek istediğini hayal ediyorum. Onu gözümde canlandırmaya, hissetmeye çalışıyorum. O, kel selvilerin gece vakti silueti ve hepsi içinde en yüksek ve en yaşlı olanı, kara suların içinden yükselen

bir ağaç tanrıçası. Akbabaların dinlenmesine, baykuşların gözcülük etmesine olanak sağlayan derin karanlık.

Bu boğucu ve nemli yaz sıcağında tepemizde durarak, ölçülmesi imkânsız yıldız katmanlarını bir arada tutan varlık. Hazır olduğunda veya hak ettiğimizi düşündüğünde serin bir ödül olarak yağmur gönderir. Ona ve bizi saran tüm bu şeylere bir an için dokunduğumu hissediyorum.

Ama yine de, bataklığın karanlık sınırları içinde, bu bakış açısını kaybediyorum. Bunun gibi kısıtlayıcı şartlar içindeyken beynimdeki –belki *her* beyindeki– inanç merkezleri açılıyor ve her şeyi yapmaya hazırım moduna giriyorum. Karizmatik bir cemaatte yaşayan herkes bu duyguya aşına olmalı. Aşkın bir tecrübe ile aşkınlık *arzusu* arasındaki farkı nasıl anlayabilirim? Sihir ile sihir *umudu* arasındaki fark nedir? Morpheus, farkların hemen göze çarpmayacağını, eğitimle kendime güvenmeyi öğreneceğimi söylemişti, ama o öteki dünyaya inancını ergenlik çağından beri taşıyor.

Nick de inanç sahibi. Nick okumaya geçmeden önce, gösteride zorluk çekip çekmeyeceğini merak ediyorum, çünkü fazla bir eğitimi yok ve kendini ifade etme konusunda çok iyi değil. Ama tanrı Hadit'in –her şeyin merkezi, her yıldızın çekirdeği– sözlerini okumaya başladığında, kendine olan güveni giderek artıyor, sesi daha güçlü duyuluyor ve kelimeleri daha duygusal bir şekilde telaffuz ediyor. Sayfaları çevirdikçe ve belagatli sözleri okudukça, deniz ürünleri reyonunda çalışan genç, kendini sihirli bir dünyaya kaptırıyor. Bu arada, tepemizdeki ağaçlarda bulunan baykuşlar da ötmeye başlıyor ve birkaç saniye hiç susmuyorlar. Nick benden çok daha genç, eğitimsiz ve kültürsüz biri, ama bu arenada –dünyevi hayattan ve ana

akım kültürlerden tamamen ayrı bir yerde– bende olmayan bir berraklığa sahip ve ne istediğini çok iyi biliyor, onu kıskanmıyor değilim.

Kitaplarımızı kaldırır kaldırmaz Nick bir süre sessiz kalmamızı ve dinlenmemizi öneriyor. Yüzünde gayet ciddi bir ifade var, inisiyasyon merasimi için hazır olmalı.

Ayışığı her gece parlaktı, bu gece de farklı değil; palmiyelerin ve selvilerin siluetlerini çadırın bezi üzerine hafifçe yansıtmış. Talimatlar gereği, uyku tulumumun üzerinde, cep telefonum açık bir şekilde uzanıyorum. Onlardan haber bekliyoruz... Ya da onlar tarafından yakalanmayı... Veya tuzağa düşürülmeyi.

Bir işaret beklerken rahatlamaya çalışmak hiç kolay değil. Uzakta bir yerde insanların bir araya gelişini duyduğumu hayal ediyorum. Bizi şaşırtmak üzere ağaçların arkasında beklediğini. Nereden ve ne zaman geleceklerine dair hiçbir fikrimiz yok. Bizden ne isteneceği de meçhul. Bu son törenle bataklıkta ki gezimiz sonlanacak mı yoksa kampa geri mi gönderileceğiz? Üçümüz de beklenti içinde olmaktan, Josh'ın sesini duymayı beklemekten deliye döndük.

Blue Velvet adlı filmi ilk kez ne zaman seyrettiğimi hatırlamıyorum ama pek çok sahnesi küçük parçalar halinde hâlâ hafızamda. Otların içindeki insan kulağı; Isabella Rossellini'nin kıpkırmızı parlak dudakları; kenar mahalledeki bir bodrum katı partisinde romantik bir şekilde dans eden narin genç çift; Dennis Hopper'ın helyum gazı çektikten sonraki cırlak sesi; ebediyen 50'li yılların yaşandığı

uzak bir gezegende söyleniyormuş gibi duyulan balatlar. David Lynch'in filmlerinin etkisi böyledir. Onları herhangibir anlam ifade etmeyen mantıksız parçalar halinde hatırlarsınız.

İnisiyasyon ritüelini de bu şekilde hatırlayacağım, hem süper berrak hem bulanık, zihnimdeki bir zaman çizelgesi boyunca beni itip çekerek oluşan ses ve görüntü kümeleri şeklinde.

Çadırın içinde cep telefonum çalışıyor. Uznea'nınkine benzeyen bir ses, yavaş ve ciddi bir tonla, "Alex, telefonu Lucas'a verebilir misin?" diyor.

Telefonumu Lucas'a uzatıyorum. Nick'le beraber onu dikkatle dinlemeye koyuluyoruz. Karşı tarafı dinliyor. "Tamam," diyor, telefonumu iade ediyor ve tek bir kelime bile etmeden çadırı terk ediyor.

Nick'e dönüyorum. "İşte başladı," diyorum.

İki kişiye düşmüş bir halde beklemeye devam ediyoruz. Aradan ne kadar zaman geçti, artık hesap edemiyoruz.

Telefonum tekrar çalışıyor. Bu sefer mesaj bana. "Alex, telefonu yere koy ve seni bıraktığımız yere doğru yürü."

Çadırın eteğinin fermuarını indirip bataklık gecesine adım atıyorum. Burada bulunduğumuz süre içinde kampı karanlıkta hiç terk etmemiştik. Yönümü elimdeki plastik el feneri, gökyüzündeki ayışığı ve içimdeki duyuşsal hafızamla tayin etmeye çalışıyorum. Dalları kenara iterek, orman çalılarını çiğneyerek ilerliyorum, umarım alçağa inmiş muz örümceklerine veya yılanlara rastlamam. Ama çoğunlukla sersem sepelek bir şekilde yürüyorum, kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi atıyor.

Gecenin köründe Güney Louisiana'nın bir bataklığındayım ve bir grup okültist beni bekliyor.

Yönümü yeni yeni tayin etmeye başladım, daha istikrarlı bir şekilde yürüyorum, ayaklarımın dibinden dalcıkların hafif çatırtısı yükseliyor. Birden ağaçların arasından beyaz cüppe giymiş bir kadın çıkıyor. Galiba elinde bir feneri var, *galiba* kılıç kuşanmış. Emin değilim çünkü onu berrak bir şekilde görür görmez, ağaçların arasından iki dev figür fırlıyor ve onları teşhis etmeme fırsat vermeden üzerime çullanıyorlar. Çıglık atıyorum. Yanaklarım ince çakıla çarpıyor.

Yüzlerini göremediğim iki erkek beni kabaca çekiştiriyor ve gözlerimi içlerine fener ışığı tutarak bağlıyor. Ardından da ayak ve el bileklerimi arkadan kelepçeliyorlar, kelepçelerin soğuk demirini ve aralarındaki kısa zinciri hissedebiliyorum. Toprağa yüzükoyun uzanmış bir halde tamamen teslim oluyorum. Bunu neden yaptığımdan emin değilim. Çünkü buraya bunun için geldim. Son üç gündür bataklığa bu yüzden katlandım. Çünkü bu tecrübelerimin doruğa ulaşmasını bekliyorum, kendimin bile tamamen anlamadığı derinden bir dileği teşhis etmek ve yerine getirmek istiyorum.

Ama artık biliyorum ki bu iş henüz başladı. İşte şimdi karşımda. Bir gün başıma geleceğini hep bildiğim o fanteziyle, o hayalle karşı karşıyayım.

Birisi kelepçeleri sarsarak ellerimin onlardan kurtulup kurtulamayacağını kontrol ediyor. Bir başkası beni yerden kaldırarak olduğum yerde doğrultuyor. Ve şimdi de bir di-

şinin küçük elini hissediyorum, beni nazıkçe öne doğru itiyor. Gözlerimdeki bağ ve ayak bileklerimin arasındaki kısa zincirle birlikte ürkek bir şekilde yürüyorum. Beni rutubet kokulu ağaçların arasından geçiriyorlar. Sıkıca bağlı siyah bağ yüzünden yüzüm fazlasıyla sıcak. Başka bir gezegenin zifiri karanlığında yürür gibiyim. Kendi hayatımı çok gerilerde bıraktım.

Toprağa süren ayaklarımın ve zincirlerimin sesi eşliğinde bir süre ilerledikten sonra duruyoruz ve birisinin huzuruna çıkarılıyorum. Kim olduğunu biliyorum. Muaz-zam, teatral bir ses tonuyla Josh konuşuyor. Kim olduğumu, nereden geldiğimi ve ne aradığımı soruyor. Beni iterek buraya yönlendirmiş olan kadın –Uznea olmalı– Josh’a “Yüce Saladin⁸⁴” diye hitap ediyor ve adımı söylüyor. Güneş Şehri’nden ışığın ve gerçeğin, aklın ve huzurun arayışı içinde seyahat ettiğimi açıklıyor. Josh benden kimliğimi ve amacımı tekrar bildirmemi istiyor. Gözlerim hâlâ bağlı halde, benden isteneni yapıyorum. Aklın beşiği olan Güneş Şehri’ne seyahat etmekte olduğumu bildiriyorum. Kodumuz bu. OTO’ya olan yolculuğumun başındayım demiş oluyorum.

Cemaatin gizemlerini öğreneceğime ve onları koruyacağıma dair yemin ediyorum. Josh, bu yemini bozarsam alacağım cezayı duyuruyor: Parça parça doğranıp kurda kuşa yem edilecekmişim! Cezayı daha inandırıcı bir biçimde açıklamak için, karnıma bir kılıcın kör olduğunu düşündüğüm tarafını sürtüyorlar.

Şimdi Josh –Saladin– yanıma yaklaşıyor ve kısık ama sert bir sesle “Bunu çiğne ve yut,” diyor. Ağzımı açıyorum

84 Selahaddin Yusuf bin Eyyub, Mısır ve Suriye sultanı, Eyyubi hanedanının kurucusu olan hükümdar.

ve aşırı tuzlu ekmek parçası gibi tadan lokmayı çiğnemeye başlıyorum. (Sizi beslemelerine izin vermeniz kadar teslimiyetçi bir hareket yoktur herhalde.) Lokmayı çiğnedikçe, Josh benimle konuşmaya devam ediyor, ekmeğe ve tuza ihanet etmemem konusunda uyarıyor. Daha sonra öğreneceğim ki, az önce cemiyetin misafirperverliğini kabul ettim, ona asla ihanet etmeyeceğime dair söz verdim ve kendimi onun sihir irfanının ilk dozu için hazırladım. Ekmek ve tuzun birleşimi aynı zamanda yaratılışı temsil eden bir simya karışımı. Ve bu yaratılış, adayın bedeninin içinde gerçekleşiyor, bir tür pirüpak doğumu simgeliyor. Çok geçmeden ben de kendi gerçek irademi ve tanrısal olan parçamı doğuracağım.

Artık içimde büyümekte olan minik Telema müridine hamile kaldığım için zincirlerimi ve gözbağımı çıkarıyorlar. Nihayet, nerede olduğumu görüyorum: *Arabistanlı Lawrence* filminde gibiyim. Siyah beyaz çizgili dar bir çadırın içinde, derme çatma bir tahtın üzerinde oturan Josh'ın karşısındayım; başındaki türbanı, yoğun ve siyah göz makyajı ve kemerli uzun cüppesiyle bana bakıyor. Parmaklarında yüzükler var. Önündeki sunakta yanan mumlar, rulo halinde katlanmış bir parşömen ve bir kılıç var. Çadırın aralanmış perdelerinin hemen ötesinde, dikey şekilde duran meşalelerin ışığıyla aydınlatılmış olan karanlık bataklık gecesini görüyorum. Uznea da hazır ola geçmiş bir vaziyette, bir sonraki emirlerini bekliyor. Etrafımızda, gözlerimin görebildiği alanın ötesinde, çok daha fazla insan olduğundan eminim. Bataklığın yavaş ve boğucu bir şekilde ilerleyen sıkıcılığı içinde üç gün geçirdikten sonra bir izleyici grubunun merkezinde olmak başımı döndürüyor.

Yoğun bir tükenmişlik içinde, olanı az kalsın kaçıyorum: sırlar. İşte buradalar. Josh onları, derecemin sırlarını bana uzatıyor. İşte ilk işaret (alnıma), sonra diğeri (midemin üzerine) ve tutuş. Ve nihayet en yüklü olanı, yani kelime. “Kelime...” Josh onu önce tamamen, sonra onu oluşturan iki harfi ayrı ayrı telaffuz ederek duyuruyor. Kelimenin keşfetineme gereken özel bir anlamı var. Sadece iki harften oluşmasına rağmen cemaatin tüm sırlarının parçalarını ihtiva ediyor. Bunlar bana zaman içinde azar azar ifşa edilecek, pek çok dereceye göre pek çok sınamadan geçeceğim, o kadar dayanırsam tabii. Kelimeyi zihnimde tekrarlıyor ve onu derinden hissetmeye çalışıyorum.

Josh, “Kampa hoş geldin,” diyerek artık Minerval seviyesinde olduğumu duyuruyor ve bana parşömeni –Evrensel Özgürlük Sözleşmesi’ni– uzatıyor. Şimdi de Uznea öne çıkıyor ve elimdeki parşömeni *Kanun Kitabı* ile değiştiriyor. Kitabın koyu kırmızı, altın kabartmalı kapağı üzerine ismim yazılmış. Aslında çok küçük bir nesne, muhtemelen beş santimetreye on santimetre boyunda, ama yüzyıldan daha uzun bir tarihin ağırlığını taşıyor. Çiviyazısı içeren bir tablet kadar değerli, tam bir fosil. Az önce yapmış olduğum anlaşmanın somut bir delili.

Uznea beni diğer bir açıklığa yönlendiriyor ama artık serbestçe yürüyorum. Ve iki meşalenin arasından diğer tarafa geçtiğimizde, gördüklerime inanamıyorum. Bir şarkiyatçının fantezisi, gecenin bataklığında eksiksiz bir şekilde gerçekleşmiş. Alombrados’un yaklaşık on beş kadar üyesi, önceden prova edilmiş olduğu belli olan duruşlar takınmışlar; kimileri hurma ve kuruyemiş kaplı küçük bir masanın etrafında oturuyor, kimileri arka tarafı kolluyor, kimileri yeşil palmiye yapraklarıyla yelleniyor, kimileri de Sophia’nın ilgilenmekte olduğu kamp ateşinin çevresine

yerleşmiş. Hepsinin çevresinde uzun meşaleler yanıyor ve herkes, hangi pozda olursa olsun, kendi altın kabartmalı kırmızı *Kanun Kitabı*'nı okuyor.

Oturmakta olduğu bankta Lucas'a katılıyorum; o da diğer herkes gibi kitabını açık bir şekilde elinde tutuyor, ona sersemlemiş bir şekilde bakıyor ve en az benim kadar tükenmiş görünüyor. Arkamızda, diğer pek çok kişi gibi siyah bir ihram içinde David var. Andrew ve Jay, giriş yaptığım iki meşale arasında nöbet tutuyor. İkisi de beyaz birer ihram giymiş, Andrew Romalı bir senato üyesini, Jay de Romalı bir muhafızı andırıyor. Sophia, bataklık ormanının zeminine serilmiş bir kilime çömelmiş, bakır bir cezvede Türk kahvesi pişiriyor. Ve işi bittiğinde bana da ikram ediyor. Şekerıyla birlikte pişirilmiş olan içecek çok tatlı. Onu ağzıma aldığım bir hurma eşliğinde içiyorum ve bir sonraki hareketimin ne olacağını merak ediyorum.

Son derece açık ki, kendi kendine gelişmesi gereken bir senaryonun içindeyiz. Kimse benimle gerçek bir göz teması kurmayacak. Herkes, oyunun kurallarının çok açık olduğunu belirtmek istercesine, önündeki kitabı okumaya devam ediyor. Çok yorgunum, tüm sabrım, dikkatim ve enerjim tükenmiş. Süslü bir okült metni okuyabilir miyim bilmiyorum ama ben de elimdeki kitabı açıyorum ve kelimelerin ardındaki anlamı çözmeye çalışıyorum.

Şimdi, içinde bulunduğumuz kayranın ötesinden, son mahkûmun ele geçirilmiş olduğu duyuruluyor. Başımı hafifçe kaldırıyorum –diğerleri istifini bile bozmuyor– ve “Mardi Gras” yazan tişörtü ve yırtık kot pantolonu içinde son derece cılız görünen Nick'i görüyorum. Başına geçirilmiş bir kukuleta ve ayaklarındaki kelepçelerle zar zor yürüyerek ilerliyor ve gözden kayboluyor.

Oturarak okumaya –ya da okurmuş gibi yapmaya– devam ediyoruz. Nick de nihayet bize katıldığında, bu okuma işine uzun ama oldukça uzun bir süre devam etmiş oluyoruz. Bir parçam, bunun da bir dayanıklılık sınavı, hatta daha gerçeküstü bir deneme olduğunu düşünerek korkmaya başlıyor. Eğer ciddiyetimizi grup halinde gündoğumuna kadar okuyarak ve meditasyon yaparak ispatlamamız gerekecekse, işte bu beni gerçekten bir sinir krizine sürükleyebilir.

Neyse ki plan bu değilmiş. Tekrar Josh'ın –Saladin'in– yanına çağırıyoruz. Bu sefer herkes katılıyor, küçük bir ordu gibi sıralar halinde toplanılıyor. Her iki yanımızda meşale taşıyıcıları, en önde ise biz –üç yeni üye– varız. Telema Kanunu'nu ilan ediyoruz: “İstediğini yapmak olmalıdır kanunun tümü! Sevgi kanundur, sevgi iradeden güçlüdür!” Onu koruyacağımıza, gerekirse bu uğurda hayatımızı feda edeceğimize yemin ediyoruz. Yeni düzenin sihirli rejimini takip ederken özgürlüğümüz için savaşacağımıza söz veriyoruz.

İşler bundan sonra hızlı bir şekilde ilerliyor. Josh bir ziyafet verileceğini duyuruyor ve kampın toplanması emrini veriyor. Muhafızlar eşliğinde kamp yerine dönüyor ve bir askeri düzen çabukluğu içinde eşyalarımızı arabalara yüklemeye başlıyoruz. Bir grup insan, cep fenerlerinin ışığında çadır direklerini söküyor, kumaş parçalarını katlıyor ve yer kilimlerini topluyor. Uzun meşaleleri kaldırıp çeşitli teçhizatla, kutsal kitaplarla ve hançerlerle dolu spor çantalarını götürüyorlar. Her şeyi hemen bir anda yüklenerek ve yekvücut halinde hareket ederek bataklık-tan ayrılıyor.

Josh ve Sophia'nın arabası içinde ilerlerken konsoldaki saate bakıyorum. Sabahın dördünü gösteriyor! Geldiğimiz aynı grupla dönüyoruz, ama rahip ve rahibe eksiksiz kostümleri içindeler. Ben Josh'ın türbanının arkasını izlerken, o da aracın teybine Orta Doğu tarzı müzik içeren bir CD takıyor. Bataklıktan uzaklaşırken kendimi hiç olmadığı kadar sersem ve bitkin hissediyorum.

Alombrados'a varıyoruz ve acınacak haldeki bedenle-
rimizi arka bahçeye, oradan da evin içine sürüklüyoruz.
Her yerde mumlar yanıyor. Kütüphaneye dizilmiş olan üç
sandalyeden birine oturmamız ve beklememiz isteniyor.
Hepimiz sessiz bir haldeyiz, kimse de konuşacak takat
yok. Orta Doğu müziği tapınağın içinde de devam ediyor.

Uznea içeri geliyor ve bizi tapınağa yönlendiriyor.

İçeride muhteşem bir manzara var!

Salon oldukça serin ve mum ışıklarıyla aydınlatılmış.
Tüm zemin kilim ve yastıklarla kaplanmış. Pirinç yüzeyli
sehpaların üzeri, yoğun baharat kokusu yayan yemeklerle
donatılmış. Sunak açık ve onun önünde de çeşitli yemek-
ler sergileniyor: tavuk budu, kuzu pırzola, kuskus, tavuk-
göğsü tatlısı. Her köşe, *Evinize hoş geldiniz!* diyen gözlerle
bakan müritlerle dolu. Lucas, Nick ve ben afallamış bir
haldeyiz. Bir süre sonra bizim de oturup onlara katılma-
mız gerektiğini anlıyoruz. Gördüklerime hâlâ inanamaya-
rak yerdeki yastıklardan birine oturuyorum –inanılmaz
yumuşak– ve birisinin bana doldurduğu bir bardak şarap-
tan içmeye başlıyorum.

Üyeliğe alınmamızın şerefine kadeh kaldırılıyor ve
yemeye başlıyoruz. Dört gün boyunca sadece avokado

ve tahıllı çörekle beslenmiş olduğunu nihayet fark eden bedenim titremeye başlıyor. Varlığını unutmuş olduğum çeşnilerden tadıyorum. Savunma mekanızınam neredeyse tamamen çökmüş durumda. Zayıf ve hassas bir haldeyim ama bir yandan içimde bir canlılık da hissediyorum. Serin bir yerde, yumuşak bir yastığın üzerinde, beni yediren içiren rahat insanların arasında olmaktan çok mutluyum.

Andrew'ya beni yakalayanların kim olduğunu soruyorum.

“Ben ve Jay,” diye yanıtlıyor, hafifçe gülümseyerek. “Seni yerden kaldıran bendim.”

Her yemek çok lezzetli. Yere yayılmak harika bir duygu. Belinin üzerine uzanmış olan Sophia, Shag ile birlikte yasemin aromalı nargile içiyor. Bana da uzatıyorlar, bir nefese hayır demiyorum. Aynı şeyi Andrew da yapıyor. Çok geçmeden etrafımız kalabalıklaşıyor. Herkes kendi Minerval seviyesine nasıl alındığını anlatıyor; kimisi buradaki bataklıkta (Andrew), kimisi Batı'daki bir çölde (Sophia ve Chris), kimisi de Seattle'daki bir Viktorya dönemi evinde girmiş.

Sihirli hikâyelerini paylaşan bir tapınak dolusu büyücüyle bir arada olmak beni gerçekten mutlu hissettiriyor. Aynanın diğer tarafında ne olduğunu hep merak etmiştim ve işte şimdi buradayım. Herkes bana daha dostane ve daha içten bir şekilde yaklaşıyor, bana daha önce bir parça mesafeli davranmış olan Jay de dahil. Yüzümün her yanına ince çakıl bulaşmış olduğunu hatırlattığımda gülümsüyor. “Bu sefer sizi iyice benzetmemizi istediler,” diye açıklıyor.

Daha fazla içki, sigara, sohbet derken etrafıma bakıyorum ve Josh haricinde herkesin uyumaya gitmiş olduğu-

nu görüyorum. O ve ben hâlâ dimdik ayakta kalabilen son kişileriz. Duvara yaslanmış kilise sıralarından birbirinde, yüzlerimiz birbirine dönük bir şekilde oturuyoruz. Sadece birkaç saat önce Saladin olan Josh'ın üzerinde siyah dar bir boxer şort var, beşinci dereceyi simgeleyen Güllü Haç dövmesi de çok belirgin gözüküyor.

Uzun bir süre “anlam” temasını tartışıyoruz. Josh'ın inancına göre, yaptığımız her şey, “anlamsız bir evren” bağlamında gerçekleşiyor ve oluşturduğumuz (yarattığımız) her şey –sanatımız, işyerindeki çalışmalarımız vs– göreceli değerinden daha fazlasına sahip değil. “Ama aynı zamanda,” diyor Josh, “intihar etmemi engelleyen pek çok küçük sebep var. Eğer olmazsa özleyeceğim pek çok şey... Kahve içmek gibi örneğin.”

Bir şey söylemek istiyorum. İnancına sadık bu okültist, göğsünde beşinci derece dövmesi taşıyan bu adam, ben- ce kahveden daha önemli bir şeylerde anlam bulmuş, bir fincan kahveden çok daha ötesine inanıyor. Beni test edip etmediğini düşünmeden edemiyorum. Tam bu sırada, zihnimde önemli bir soru oluşuyor. Josh'a sormak istiyorum. Ama uykusuzluktan neredeyse hezeyana kapılmak üzereyim ve ağzımdan farklı bir soru çıkıyor. Josh'tan, Gnostik Ayin'de tanıştığımız ilk gece, hakkımda ilk ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum.

“Bilmiyorum,” diyor. Bir süre sessiz kalıyor. “Sanırım buraya neden geldiğini merak ettim.”

Herhangi bir karşılık vermeden, kilise sırasından sinsice inerek yere uzanıyorum. Sadece birkaç saniye için niyetlenmiş olsam da hatırladığım son şey oluyor.

Yani tekrar uyanıncaya dek. Ve öğleden sonrasındayız. Hâlâ yerde, bir masanın altına uzanmış bir haldeyim ve kendi kendime düşünüyorum. Pazar günündeyiz, tapınağın içindeyim ve artık ben de bir “kardeşim.” Ve henüz cemaate *bağlı* olmasam da –bu, eğer kabul edersem, bir sonraki inisiyasyonun ardından gerçekleşecek– bir şey oldu.

Zihnimdeki sis dağılırken daha fazlasını hatırlıyorum. Josh’a anlam –veya anlamsızlık– hakkında söylemek istediğim şeyi anımsıyorum. Evet, o anda çok yorgundum ve söylemek istediğim şeyi anlamlı bir şekilde ifade etmem mümkün olmayabilirdi, ama zihnimdeki düşüncenin *kutsal* bir ilham olduğu çok açıktı. Josh’a şunu söylemek istemiştım: Neyin anlamlı, neyin anlamsız olduğuna dair bir oybirliğine ihtiyacımız yok. Yaptığımız her şey –buraya ne yazmaya karar verdiğim veya Josh’ın hangi dövmeyi yaptırmayı tercih ettiğİ– birer hayatta kalma stratejisidir. Bazıları sadece diğerlerine göre daha ayrıntılı ve anlaşılmaz. Belki bir sonraki üyelik seviyesine geçeceğim, belki geçmeyeceğim. Ve bataklıktaiki töreni takip eden günler ve haftalar içinde –üzerimde bıraktığı sarhoşluğu attıktan sonra– kendimin de en az Josh kadar ya da Karina veya Morpheus kadar bir rahip olduğumun farkına varacağım. Benim hayatımda da en az onlarınki kadar çok ritüel var çünkü bu ritüelleri ben *inşa ettim*. Onları, uğruna yaşadığım şeyin etrafına ördüm. Ve o şey de şu: Başka insanların hikâyelerini toplamak, ovalamak, yontmak ve tekrar düzenlemek. Bu toplama ve diğer insanlarla bağlantıya geçme işlemi –bazen, istediğimi elde edebilmek için kurnazca yollara başvurmamı gerektirebiliyor– beni ve onları tek bir karışım haline getiriyor. Hepimiz hikâyenin içindeki yeni bir canavarın parçaları oluyoruz.

Amerika'nın Cadıları

Bu duyguya kapıldığınızda, aldığı biçim ne kadar güç algılanırsa algılansın, sizden daha yüce bir şeyle karşılaştığınızı hissettiğinizde ona güvenin. Bu duygu başlı başına bir kanıttır. Bunun dışındaki her düşünce çizgisi bir tuzaktır.